

ЕРАТРИЛЪР

ВИНС ФЛИН

АБСОЛЮТНА ВЛАСТ изглежда като детска приказка в сравнение с **КРАЙНИ МЕРКИ**.
Добре дошъл, Винс, в съзвездието
на Том Кланси и Робърт Лъдълм!

Ричард Марчинко, автор
на серията **СВИРЕПИЯ**

КРАЙНИ МЕРКИ

ВИНС ФЛИН КРАЙНИ МЕРКИ

Превод: Людмила Левкова

chitanka.info

„Абсолютна власт“ изглежда като детска приказка в сравнение с „Крайни мерки“. Добре дошъл, Винс, в съзвездието на Том Кланси и Робърт Лъдълъм!

Ричард Марчинко, автор на серията „Свирепия“

Брутален акт взривява покоя на нощта. С хирургическа точност са екзекутирани трима влиятелни политици.

Атентаторите?

Командоси от елитните части.

Въпреки безсънните нощи екипът на ФБР и ЦРУ не може нито да открие самоличността им, нито да предвиди следващия им удар.

Убийствата продължават и сякаш само младият конгресмен Майкъл О’Рурк се досеща за мотива. В съзнанието му се натрапва трагичен инцидент от миналото и Майкъл поема на собствен кръстоносен поход все по-навътре в мръсната игра, наречена политика.

1.

Старата дървена къща, заобиколена от дървета, бе потънала в мрак. Щорите бяха спуснати, а на предната веранда, без да помръдва, лежеше куче. От комина излизаше тънка струйка дим — виеше се нагоре, поемаше на запад, над земеделските райони на Мериленд, и се отправяше към Вашингтон, окръг Колумбия. Пред камината в къщата един човек седеше безмълвен и хвърляше изписани листове хартия в искрящите пламъци. Тези листове бяха резултат от месеци еднообразен къртовски труд. Съдържаха бележки от наблюдение, описано по часове, изчерпателна характеристика на обектите и карти на районите в столицата. Мъжът знаеше кога минават полицейските патрули, кога разнасят вестниците, кой от наблюдаваните обекти тича за здраве, кога и най-вече къде спят неговите жертви и кога се събуждат. Той и хората му ги дебнеха месеци наред, следяха ги, търпеливо анализираха коя част от ежедневието им може да се използва и кога са най-уязвими. Силните му ръце се устремиха към огъня, но изведнъж застинаха близо до пламъците. Той сви юмруци. Мъжете, които беше следил, го бяха пращали по най-затънтените места на планетата да убива хора, обявени за заплаха за националната сигурност на Съединените щати. Мъжът отдавна нямаше представа колко са хората, които беше премахнал в услуга на своята страна. Не че нарочно бе заличил бройката в съзнанието си — никога не си бе правил труда да ги изчисли. Каквато и да беше равносметката, мъжът не изпитваше никакво съжаление към своите жертви. Те бяха долни, зли психопати — убийци на невинни граждани.

Самотната фигура пред камината беше убиецът на убийците, доставчик на смърт, обучен и финансиран от правителството на Съединените щати. Русата му коса блестеше, той се взираше напрегнато в пламъците, буиният огън сякаш го хипнотизираше.

На следващия ден за първи път щеше да извърши убийство на родна земя. Моментът, местата и мишените вече бяха избрани. След

по-малко от едно денонощие курсът на американската политика щеше да бъде променен необратимо.

* * *

Слънцето изгря над Вашингтон. Започна нов ден, който се очертаваше дълъг и напрегнат. Оставаха двацет и четири часа до гласуването в Конгреса на годишния бюджет на президента и целият град беше като в треска. Конгресмени, сенатори, чиновници и лобисти оказваха последен натиск в желанието си да променят или анулират някои части на бюджета.

В тази надпревара никой не можеше да се сравнява със Стю Гарет, шефа на президентския щаб.

Наближаваше девет сутринта. Гарет стоеше в Синята зала в Белия дом и безмълвно наблюдаваше как президентът чете „Хъмпти Дъмпти“ на група малчугани от детската градина. Гневът на Стю Гарет растеше. Беше заявил, че не може да става и дума за снимка с децата, но пресекретарката на Белия дом Ан Монкър успя да убеди президента. Гарет рядко губеше схватки с противници, дори и за най-незначителни неща. Но Монкър бе спечелила президента с идеята, че в безмилостната битка за бюджета за него ще е добре да изглежда, сякаш се е издигнал над нечистоплътния политически пазарлък на Вашингтон.

През последния месец Гарет работеше по дванайсет часа, опитвайки се да осигури гласовете, необходими за прокарването на бюджета. В случай на провал шансовете им за преизбиране щяха драстично да намалееят. Равносметката предстоеше, но както винаги, Гарет държеше да се направи последна проверка. Единственият проблем бе, че той искаше президентът да се върне в кабинета си и да завърти няколко телефона, а не да седи в Синята зала и да чете книжки на тези пикльовци.

Типично за Белия дом, мероприятиято беше започнало със закъснение и вече надхвърляше първоначално определения половинчасов лимит. Гарет за десети път през последните пет минути погледна часовника си и реши, че е повече от достатъчно. Промъкна се

между стената и няколко служители и си проправи път към Монкър. Щом стигна до нея, я дръпна назад и прошепна в ухото ѝ:

— Досега не беше правила чак толкова тъп номер! Само да провалят бюджета утре, считай се за история! Този цирк продължава вече петнайсет минути след определеното време. Отивам в Овалния кабинет и ако той не пристигне след пет минути, ще се върна и със собствените си ръце ще те изхвърля на улицата!

Монкър направи усилие да се усмихне. Озърна се и забеляза, че няколко души я наблюдават. Отдъхна си, когато Гарет се отправи към вратата. По понятни причини изобщо не я беше грижа за тъпия шеф на президентския щаб. Казано направо, да се работи за него, си беше върла досада.

* * *

Майкъл О'Рурк вървеше решително по коридора на Канън Хаус. Минаваше девет. Сградата бе претъпкана. От страх да не го спрат О'Рурк избягваше да среща погледа на когото и да било. Не беше в настроение. О'Рурк не харесваше Вашингтон, дори го ненавиждаше. Някъде в средата на коридора той сви в един кабинет и затвори вратата зад себе си.

В кабинета петима мъже в тъмни костюми пиеха кафе. О'Рурк хвърли бърз поглед към секретарката си, но преди тя да успее да отговори, мъжете го наобиколиха.

— Конгресмен О'Рурк, бихте ли ни отделили малко време? Пет минутки — изрече умолително мъжът до вратата.

Нисък набит човек пристъпи напред.

— Конгресмен, бих искал да обсъдя с вас как фермерите във вашия окръг ще бъдат засегнати, ако не подкрепите с гласа си бюджета на президента.

Младият конгресмен вдигна ръце:

— Господа, губите си времето. Вече съм решил и няма да гласувам в подкрепа на президентския бюджет. Сега, ако обичате, напуснете кабинета ми, чака ме неотложна работа.

Групата запротестира, но О'Рурк посочи вратата. Петимата неловко стиснаха куфарчетата си и се отправиха навън, потиснати, че

сега трябва да търсят да увещават друг конгресмен.

Едрият лобист спря и направи последен опит:

— Конгресмен, разговарях с хората си от вашия район и те ми казаха, че има много фермери, които при неуспешна реколта разчитат на парите, предвидени в бюджета на президента.

Реакция не последва.

— Ако този бюджет се провали, на следващите избори не бих искал да бъда на ваше място — почти извика лобистът.

О'Рурк отправи поглед към вратата.

— Имам работа.

Но лобистът нямаше намерение да се отказва лесно.

— Господин О'Рурк, ако гласувате против бюджета на президента, Асоциацията на американските фермери няма да има друг избор, освен догодина да подкрепи вашия опонент.

— Добър опит за сплашване, но не възнамерявам да се кандидатирам за втори мандат — каза О'Рурк и затвори вратата под носа на лобиста.

Сетне се обърна към секретарката си.

— Съжалявам, Майкъл — усмихна се Сюзън Чеймбърс. — Казах им, че програмата ти е претоварена, но те настояха да те изчакат, за да видят дали няма да ги изслушаш.

— Няма нужда от извинения, Сюзън. — Майкъл О'Рурк се отправи към кабинета си. Остави дипломатическото си куфарче на стола до бюрото и взе съобщенията. Извърна глава към вратата и извика: — Тим дойде ли?

— Не.

— А обади ли се?

— Да. Каза, че тъй като президентът няма никакъв шанс да получи средства за Агенцията за електрификация на земеделските райони извън бюджета, ще даде някои нареждания и ще пристигне към един.

Тим О'Рурк, по-малкият му брат, оглавяваше екипа му.

— Радвам се, че всички тук са с такава положителна нагласа — кимна Майкъл.

Сюзън излезе иззад бюрото си и застана на прага на кабинета.

— Майкъл, ние просто сме реалисти, нищо повече. Възхищавам ти се, че се опитваш да направиш каквото трябва, но проблемът е, че

хора като теб не побеждават във Вашингтон.

— Благодаря ти за този вот на доверие, Сюзън.

Тя се взря в зачервените очи на О'Рурк.

— Майкъл, снощи пак ли си излизал?

О'Рурк кимна утвърдително.

— Този ергенски живот ще те съсипе. Защо не се ожениш? Тя е прекрасна жена.

Напоследък кой ли не му го казваше, но О'Рурк не смяташе, че му е време да се жени. Може би след година, когато напусне Вашингтон...

— Сюзън, аз съм ирландец, а ние се женим на зряла възраст. Пък и не съм убеден, че тя би се омъжила за мен.

— Това са глупости! Тя те обожава. Чуй какво ще ти кажа като жена: неведнъж съм виждала как те гледа с кафявите си очи. Ти си избраникът, Майкъл! Такива като нея не са много. — Чеймбърс го мушна с пръст в корема. — Дано славата на най-желан ерген във Вашингтон не те е главозамаяла.

— Много забавно, Сюзън — поклати глава О'Рурк.

Тя се засмя.

— Радвам се, че ти е толкова весело, но отклонявай всички обаждания — продължи конгресменът. — По обяд имам среща и дотогава не искам да бъда безпокоен.

— Ами ако се обади дядо ти или Лиз?

— Няма значение, не желая никой да ме безпокои.

О'Рурк затвори вратата и седна на бюрото си.

2.

Когато президентът влезе в кабинета си, завари Гарет и съветника си по бюджета, Марк Диксън, седнали на едно канапе край камината. Разискваха приблизителния брой сигурни гласове и набелязваха кого още могат да привлекат. Стивънс знаеше, че шефът на щаба му е в лошо настроение, и нямаше сили да се разправя. Затова реши да успокои положението. Докато вървеше към тях, той съблече сакото си, хвърли го на другото канапе и плесна с ръце.

— Добре, Стю, твой съм до края на деня. Само ми кажи какво искаш да върша.

Гарет вдигна поглед и с жест прикани своя шеф да седне. Гарет и Диксън бяха в офиса от шест сутринта и обобщаваха окончателния списък на възможните противници. Разполагаха само с един ден, а бяха осигурили 209 гласа. Опозицията разчиташе на 216 сигурни поддръжници, а десет конгресмени още не бяха с ясна позиция. Гарет държеше лист с две графи: Под КОЛЕБАЕЩИ СЕ бяха вписани десет имена, а под втората ВЪЗМОЖНИ ДЕЗЕРТЪОРИ — шест. През последната седмица и двете колони бяха намалели значително.

— Добре, ето какво е положението, Джим. — Никой освен Стю Гарет не се обръщаше към президента така. — Днес трябва да приключим с тази работа. Басет и Козловски са на Хълма и разиграват сценария с доброто и лошото ченге пред колебаещите се. Следобед ще се опитаме да упражним натиск.

Ставаше дума за Том Басет — председателя на Конгреса, и Джак Козловски — председателя на Комисията за отпускане на целеви кредити към Конгреса.

— Можем ли да си го позволим? — попита президентът.

Гарет се облегна в стола си и се усмихна.

— Том Басет има среща с конгресмен Мур в единайсет и щом свършат, Франк Мур ще направи изявление, че подкрепя бюджета.

— Колко ще ни струва това? — попита Диксън.

— Само десетина милиона.

— И вие, момчета, възнамерявате да спечелите Франк Мур срещу десет милиона? Та това за него са джобни пари. — Президентът поклати глава. — Как смятате да го убедите?

Усмивката на Гарет излъчваше увереност.

— Мобилизирахме малко външна помощ, за да го накараме да възприеме нашата гледна точка.

— Каква помощ?

След продължителна пауза Гарет отвърна сухо:

— Артър Хигинс уреди да бъдат направени няколко снимки. На тях конгресменът е с една млада дама.

Артър Хигинс. Нямаше по-мистериозно име в цял Вашингтон. Стивънс сериозно си зададе въпроса, дали е в негов интерес да знае каквито и да било подробности. Артър Хигинс бе зловеща и легендарна фигура. В продължение на четирийсет години Хигинс бе оглавявал най-секретния отдел на ЦРУ. Хигинс бе замислил и ръководил най-секретните и опасни операции на Управлението от времето на Студената война. Преди няколко години беше изхвърлен от ЦРУ в разгара на безмилостна битка за власт. Какво правеше оттогава, бе тема, която се обсъждаше шепнешком зад здраво залостени врати.

Стивънс вдигна поглед и попита:

— Каните се да изнудвате Франк Мур?

— Общо взето... — отвърна Гарет.

— И аз да не се интересувам от подробностите, нали?

— Точно така. — Гарет поклати глава. — Имай ми доверие — Франк Мур ще гласува за нас.

Стивънс кимна сериозно.

— Следващия път бих предпочел да ме уведомиш, преди да се предприеме нещо подобно.

— Разбрано.

След кратко мълчание Гарет отново насочи вниманието им към настоящата задача.

— Джим, искам да се потрудиш за двама-трима от тези възможни дезертъори. Нашите служители ги проучват и по мое мнение двама от шестимата ще гласуват за нас, ако им обещаеш да не подкрепяш техния опонент на следващите избори. От тези десет колебаещи се и шестима вероятни дезертъори трябва да спечелим на

своя страна поне деветима, иначе бюджетът загива, а стане ли това, спокойно можем да се сбогуваме с успеха на изборите догодина.

— Ами ако някой от нашите се откаже? — попита президентът.

Гарет се приведе напред.

— Не се притеснявай за това. И една от тези марионетки да отстъпи, Козловски тутакси ще прекрати федералните постъпления за окръга им. Няма да допуснем предателства. — Освен председател на Комисията за отпускане на целеви кредити към Конгреса Джак Козловски бе и основна силова фигура на Хълма. Имаше славата на един от най-твърдите играчи в столицата. — Единственото, което искам от теб тази сутрин, са два-три телефонни разговора с някои от тези новоизлюпени конгресмени, в които да им поясниш колко много ще означава техният глас както за теб лично, така и за страната ни. Дори можеш да ги поканиш тук на обяд.

Президентът посрещна предложението с гримаса, но Гарет продължи:

— Джим, зная, че не обичаш да фамилиарничиш с простолюдието, но ако не спечелиш на своя страна двама-трима от тези тъпанари, ще ти се наложи доста да се поизмъчиш на следващите избори. Ако всичко с Мур мине добре, в което не се съмнявам, искам по обяд да насроча пресконференция, за да се опитаме да сплашим останалите и да ги принудим да вземат решение в наша полза. На пресконференцията държа да станеш и да се оплачеш от предназначени спънки в Конгреса. Кажим им, че не можеш да работиш за благото на тази нация, ако не одобрят бюджета ти. Знаеш каква е практиката. Снощи ти написах специална реч и щом приключим с телефонните обаждания, искам да я прегледаме.

Всъщност не Гарет бе написал речта. Тя бе дело на един от членовете на екипа, но Гарет не беше от хората, които отдават дължимото на другите.

— Как смяташ, че трябва да се реагира, ако започнат да задават въпроси във връзка с обвинението, че купуваме гласове? — попита Диксън.

— Категорично отричаме! Казваме им, че има няколко конгресмени, които явно много държат да получат известни икономически облекчения за своите окръзи. Цялата история ще

приключи след броени дни и медиите ще насочат вниманието си към нещо друго.

Президентът кимна одобрително. Гарет бе един от най-добрите манипулатори в бранша. Имаше му пълно доверие, когато ставаше дума за моделиране на общественото мнение.

Гарет заби показалец в списъка конгресмени.

— А сега да се съсредоточим в играта. Прокараме ли бюджета, изобщо не ми пука какво смятат медиите!

Огради три имена от колонката на възможните дезертъори.

— Виж, Джим, тези момчета са абсолютни селяндури. Новаци, пълни с идеали. Мисля, че можем да ги привлечем на наша страна. Предложи им едно изявление в стил: „Рим не е построен за един ден. Ние не можем да спасим нацията за една нощ“.

Президентът кимна в знак, че прекрасно си дава сметка колко важно е въпросното изпълнение.

— Следващите двама искат лична гаранция от теб. Казаха, че не се доверяват на моята дума. — Гарет се засмя високо. — Представяш ли си?

Президентът и Диксън само се усмигнаха. Гарет продължи:

— Тази последната е пълна откачалка и въобще не съм убеден, че би приела да сътрудничи. Козловски държеше името ѝ да фигурира в списъка. Черна е, това ѝ е първи мандат и направо ми е взела страха. Откровена натегачка. Би могла да нарече расист всекиго, наистина всекиго. Даже папата! Мисля, че срещу гласа си ще поиска да бъде поканена на няколко важни мероприятия и да получи членство в някои от по-важните комитети. И в същия момент ще стане и ще нарече нашите най-силни финансови поддръжници расисти, а точно това ме плаши най-много. Предпочитам да нямам нищо общо с нея, ако е възможно.

Президентът потърка пръсти.

— А защо е в списъка?

— Казах ти, Джак я включи. Има и такава възможност — в последната минута може да се окаже, че имаме нужда от още един глас. Няма да се занимаваме с нея, ако не е наложително. А сега — тримата новаци.

Първото име в списъка бе Майкъл О’Рурк. Президентът взе писалката си и заби перото в него.

— Майкъл О’Рурк... Къде съм чувал това име?

Гарет поклати глава.

— Нямам представа. За първа година е в Конгреса, независим кандидат от Минесота. — Сведе очи към бележките си. — Преди да го изберат, е бил в щаба на сенатор Олсън. Завършва университета в Минесота, където играе хокей. Участва във Войната в Залива като морски пехотинец. Тук се казва, че е предвождал спецгрупа в тила на врага и по време на въздушен бой, извършвайки разузнаване на обекти, е видял как свалят пилот на коалицията. За да спаси пилота, се намесил. Заедно с хората си задържат цяла рота иракски войници до идването на подкрепленията. Награден е със Сребърна звезда.

Президентът продължи да се взира в името, като си мърмореше:

— Убеден съм, че ми е познато отнякъде.

Марк Диксън се намеси:

— Сър, може да сте чели нещо във вестниците. Наскоро бе удостоен с титлата „Най-желаният ерген във Вашингтон“ от водещите светската хроника.

— Прав си. — Писалката на Стивънс проби листа. — Точно там съм го срещал. Преди две-три седмици хванах секретарките ми да припадат над снимката му. Много красив млад мъж. Вероятно бихме могли да се възползваме от това негово качество. Какво друго знаем за него?

Гарет прегледа някакви бележки, подготвени от помощниците му.

— Трийсет и две годишен, от Гранд Рапидс. Семейството му има силни позиции в бизнеса с дървесина. — Гарет вдигна вежди, когато погледна оценката на компанията за дървен материал, собственост на семейство О’Рурк. — Имат огромно състояние. Във всеки случай той е заявил, че няма да гласува за твоя бюджет, ако не се намалят средствата за електрификация на селскостопанските райони.

— Само това ли не му харесва?

— Не. Твърди, че целият бюджет не струвал, но щял да подпише. При едно условие — да орежеш средствата за електрификация на селското стопанство.

Като чу „не струва“, президентът се навъси.

— Това е абсурдно. Бихме загубили половината от гласовете, с които вече разполагаме, без да спечелим почти нищо.

— Точно така.

— Добре, нека му се обадим и разберем доколко е категоричен, когато самият президент на Съединените щати му поиска обяснение.

— Стивънс натисна едно копче на телефонния апарат. — Бети, би ли ме свързала с конгресмен О'Рурк?

— Незабавно, сър.

Стивънс вдигна поглед.

— Какво друго можеш да ми кажеш за него?

— Не много. Той е никой. Обзалагам се, че щом ти чуе гласа, ще онемее от благоговение.

* * *

О'Рурк беше потънал в размисъл, когато по интеркома прозвуча гласът на Сюзън. Той приключи изречението, върху което работеше, и натисна бутона.

— Да, Сюзън, какво има?

— Президентът чака на първа линия.

— Много смешно, Сюзън! Казах ти, че не искам да бъда безпокоен. Ако обичаш, предай на президента, че в момента съм зает. Ще гледам да му звънна следобед.

Последва неловко мълчание.

— Майкъл, не се шегувам. Президентът наистина те очаква на първа линия.

О'Рурк се засмя.

— Сюзън, толкова ли ти е скучно?

— Напълно съм сериозна, той чака на първа линия.

О'Рурк натисна копчето.

— О'Рурк на телефона.

* * *

Президентът седеше на бюрото си, а Стю Гарет и Марк Диксън слушаха разговора с отделни слушалки в другия край на стаята. Щом чу гласа на О'Рурк, президентът възкликна въодушевено:

— Ало, конгресмен О'Рурк ли е?

Майкъл веднага позна гласа.

— Да.

— На телефона е президентът. Как се чувствате тази сутрин?

— Добре, сър, а вие? — О'Рурк затвори очи и му се прииска Сюзън да можеше да го чуе.

— Е, бих се чувствал доста по-добре, ако можех да разчитам някои от вас да ме подкрепят за този бюджет.

— Да, сър, предполагам, че е така. — Безличният отговор на О'Рурк бе последван от кратко мълчание.

— Знаете ли, конгресмен, вие сте от много хубав край. Един от моите съквартиранти в Дартмут имаше къщичка горе край Гранд Рапидс. Едно лято прекарах цяла седмица там и се чувствах фантастично. Само комарите бяха ужасни. Можеха да те вдигнат и да те отнесат през нощта, ако не внимаваш.

— Да, понякога са доста зли. — Гласът на О'Рурк продължаваше да звучи неангажирано.

Президентът фамилиарничеше, сякаш бяха приятели от години.

— Е, Майкъл, причината, поради която ти се обаждам, е, че утре аз наистина имам нужда от твоя глас. И преди да ми отговориш с „да“ или „не“, искам да ти кажа някои неща. Пристигнах тук, обладан от недоволство и преизпълнен с енергия. Бях с твърдото намерение да променя това място. Смятах да създам нещо различно. Е, много бързо проумях, че ако не се науча да приемам и доброто, и злото, никога нищо няма да постигна. Бил съм там, където си ти, Майкъл, зная какво изживяваш. Спомням си първия президентски бюджет, за който трябваше да гласувам. Имаше някои неща в него, от които направо ми се повдигаше. Кълнях се, че ще се обявя против, докато един от по-възрастните конгресмени не ме дръпна настрана и не ми обясни, че няма такъв бюджет, който може да бъде приет безрезервно. Преосмислих позицията си и след един по-щателен анализ си дадох сметка, че от всичко, залегнало в него, приемам някъде към осемдесет процента. Майкъл, Камарата на представителите има четиристотин трийсет и петима членове. Не е възможно да внесе проектобюджет, предизвикващ единодушно одобрение. Честно казано, през последните двайсет години винаги съм желал да съкратя проклетата програма за електрификация в селското стопанство. Но ние тук водим безпощадна

война, Майкъл. Ако аз торпилирам тази част, за която ти държиш, моят бюджет ще бъде потопен по-бързо от „Титаник“. Съгласен съм с теб на теория, но ако искам да прокарам решения, които ще превърнат тази страна в по-добро място за живеене, трябва да правя компромиси.

Президентът замълча, но О'Рурк не предложи никаква реакция.

— Майкъл, разбираш ли в какво положение се намирам? Искам да си зададеш въпроса, доколко разсъжденията ти отговарят на конкретната реалност. Аз съм тук и поемам огъня. Ако бюджетът пропадне, ще бъда сериозно възпрепятстван в усилията си да изправа тази страна отново на крака. Моля те за голяма услуга. Необходимо ми е да пренебрегнеш двайсетте процента, които не харесваш, и да ми помогнеш да прокараме този бюджет. Ако се качиш на борда, Майкъл, гарантирам, че ти предстои дълъг път в политиката. — Стивънс мълкна, за да даде на О'Рурк време да размисли как президентът на Съединените щати може да подпомогне кариерата му. — Какво ще кажеш, Майкъл? Мога ли да разчитам на твоя глас?

Настъпи неловко мълчание. Верен на типичното си поведение, О'Рурк заяви направо:

— Господин президент, твърде малко е онова, което харесвам във вашия бюджет. Утре моят глас ще бъде „не“ и няма нищо, което би могло да го промени. Съжалявам, че ви загубих времето, като приех този разговор. — И без да изчака отговор, О'Рурк затвори.

3.

Президентът седеше изумен на бюрото си, втренчен в телефона. Обърна се към Гарет:

— Нима той просто ми затвори?

Гарет също беше изненадан, но с нищо не го показва.

— Този приятел трябва да е пълен идиот. Определено няма да се задържи дълго в този град. Не се безпокой. Ще уредя Козловски да се погрижи за него. — Гарет се изправи и тръгна към вратата. — Веднага се връщам. Трябва да си взема нещо от кабинета. Марк, нека проведе разговорите с Дрейър и Хамптън. Джим, единственото, което искам от теб, е устна гаранция, че няма да подкрепиш техните опоненти на следващите избори. Връщам се след пет минути.

Гарет тръгна бързо по коридора, като подминаваше мълчаливо всички, които срещаше. Влезе в кабинета си, затвори вратата и се насочи право към бюрото си. Преди да вдигне телефона, грабна пакет дълго „Марлборо“ и тикна цигара в устата си. Запали я, дръпна дълбоко два пъти и когато почувства дробовете си изпълнени с приятния дим, въздъхна шумно. Президентът не позволяваше да се пуши в Овалния кабинет, затова на всеки час той си намираще някакво извинение, за да се вмъкне в офиса си. Вдигна слушалката и набра директния номер на Джак Козловски.

От другата страна на линията прозвуча груб глас:

— Да.

— Джак, Стю на телефона. Как вървят нещата?

— Държим фронта. Тук никой няма да отстъпи. Трябва само Том и вие, момчета, да успеете.

— И двамата знаем, че до обяд Том ще е спечелил Мур, но освен това имаме нужда някои хора от противниковия лагер да преминат на наша страна.

— По-точно?

— Като начало искам да натиснеш малко този клоун О'Рурк. Президентът току-що опита по благия начин и си го отнесе. Произнесе

петминутна реч и после този смотаняк О'Рурк му затвори.

— Будалкаш ме! Затворил е на Стивънс? — Козловски избухна в смях.

Според Гарет положението далеч не беше забавно.

— Натисни го здраво и ако се сетиш за още някой, действай. Трябват ни най-късно до обяд.

— Ще видя какво мога да направя. Ако разбере нещо ново, веднага ще ти се обадя.

* * *

О'Рурк преглеждаше документи, когато вратата се отвори рязко. Слаб, елегантен мъж, който му изглеждаше смътно познат, профуча покрай секретарката му и се насочи към бюрото.

С раздражение в гласа Сюзън възкликна:

— Съжалявам, сър, но съобщих на този човек, че тази сутрин не приемате посетители.

Мъжът пристъпи напред.

— Извинявам се за безпокойството, конгресмен О'Рурк, но аз съм един от помощниците на председателя Козловски. Той има предложение, което би искал да чуете, и държи на незабавен отговор.

Майкъл си спомни къде е виждал тъмнокосия мъж. Отмести поглед към секретарката си.

— Благодаря ти, Сюзън, ще изслушам господина.

Тя излезе от кабинета и затвори вратата. Довереникът на председателя пристъпи напред и протегна ръка над бюрото. О'Рурк остана седнал, но прие здрависването.

— Конгресмен О'Рурк, казвам се Антъни Ванели.

О'Рурк постави диктофона зад купчина папки и каза:

— Моля, заповядайте, господин Ванели.

Беше слушал разни истории за довереника на Козловски и дълбоко се съмняваше, че това ще е посещение на добра воля.

Ванели се настани на един стол и кръстоса крака.

— Конгресмен О'Рурк, изпратен съм тук да установя дали все още възнамерявате да гласувате против президентския бюджет и ако е така, какво можем да направим, за да променим решението ви.

— Господин Ванели — започна Майкъл, — предполагам, знаете, че тази сутрин разговарях с президента.

— Точно така, конгресмен О'Рурк, но времето изтича и ние трябва да знаем кой е с нас и кой е против нас.

О'Рурк опря лакти на бюрото си.

— Е, господин Ванели, още в началото изразих съвсем ясно своята позиция. Ще гласувам против бюджета.

— Добре, конгресмен, нека преминем към същността на въпроса. Ние живеем в реалния свят. Просто тук нещата действат по този начин. Трябва да се опитате да надмогнете дреболиите и да се съсредоточите върху мащабното. Все пак не можете да отречете целия бюджет само защото не харесвате една малка част от него.

— Господин Ванели, аз не считам половин милиард долара за малка част. Онова, което вие не разбирате, е, че по мое мнение в преобладаващата си част бюджетът на президента не струва. Насочвам вниманието си върху електрификацията на селското стопанство, защото това е лесна мишена. Трябва да се съгласите с простата логика, че когато една институция се създаде, за да разреши някакъв проблем, щом последният бъде отстранен, въпросната институция трябва да бъде закрыта. Цяла селскостопанска Америка бе електрифицирана преди повече от двайсет години, но ние продължаваме да точим кръвта на данъкоплатците за близо петстотин милиона годишно, за да могат конгресмени и сенатори да изпращат обратно на своите избиратели само късове от „държавната трапеза“. Престъпление е, че президентът прогнозира 100 милиарда долара бюджетен дефицит и че подобен боклук не е отхвърлен. — О'Рурк сведе поглед, за да се увери, че диктофонът продължава да работи.

Ванели стана и пое към другия край на кабинета.

— Предупреждавах ме, че си бил чешит — изсъска той.

О'Рурк се усмихна на себе си, докато наблюдаваше гърба на Ванели, и попита:

— Извинете, какво казахте току-що?

Ванели се обърна и наперено се върна при бюрото.

— Стига простотии, Майк! Не съм тук, за да развивам политически теории с теб, нито пък да обсъждам какво е коректно в етичен план. С това можеш да си губиш времето, когато си дрънкаш с твоите приятели — неудачници.

Конгресмен Майкъл О'Рурк се облегна назад.

— Господин Ванели — каза спокойно, — не си спомням да сме минавали на „ти“.

— Чуй ме, Майк, Майки или невежа — ще се обръщам към теб както си искам! Ти си просто едно наивно конгресменче с жълто около устата, което си въобразява, че знае всички отговори. Почти сме връстници, но ни делят светлинни години. Аз съм реалист, ти си идеалист. Знаеше ли докъде стигат идеалистите в този град? До кацата с лайната! Изпращат ме тук, за да ти дам един последен шанс и да ти спася задника. Или си на борда заедно с президентския бюджет, или с кариерата ти е свършено. Изборът е пределно ясен! Ти ни помагаш да се измъкнем и председател Козловски ще се погрижи известна допълнителна сума да се пренасочи към твоя район. Не го ли направиш, следващата година си безработен.

О'Рурк вдигна поглед към мъжа, който се бе надвесил над бюрото му, и се изправи в целия си огромен ръст. Усмихна се леко и каза:

— Господин Ванели, какво точно имате предвид, като казвате, че с кариерата ми е свършено?

Ванели отстъпи леко:

— Или си с нас в играта, или те съсипваме. Джак Козловски ще се погрижи да спре всякакви постъпления в твоя окръг. Няма да получиш нито цент. Вече има хора, които се ровят в миналото ти. Ако намерим нещо мръсно, ще го разгласим из целия град, а ако не намерим, ще го измислим. Имаме достатъчно хора в медиите. Можем да те разсипем за седмица. Повече няма да се правим на добрички. — Ванели размаха пръст в лицето на О'Рурк. — Ще те чакам във фоайето точно пет минути. Искам да останеш тук и да си дадеш сметка как кариерата ти ще бъде разрушена заради един глупав глас. Като размислиш, ме извикай.

И се извърна към вратата.

О'Рурк се пресегна и включи диктофона. Машинката зави, докато лентата се връщаше назад. Ванели чу познатия звук и се обърна. Майкъл натисна друго копче. Разнесе се гласът на Ванели: „Вече имаме хора, които се ровят в миналото ти. Ако намерим нещо мръсно, ще го разгласим из целия град, а ако не намерим, ще го

измислим. Имаме достатъчно хора в медиите. Можем да те разсипем за седмица“.

Ванели се втурна обратно към бюрото.

— За кого, по дяволите, се мислиш? — кресна.

Десницата на О'Рурк се стрелна и улови ръката на Ванели. С рязко движение я изви и я натисна силно към лакътя. От болка Ванели се строполи на колене. Вдигна изкривено лице и изскърца:

— Пусни ми шибаната китка и дай проклетата касета!

О'Рурк увеличи натиска и Ванели изкрещя.

— Чуй ме, Ванели. Това, че си от Чикаго и носиш италианско име, не значи, че си железен. Ти си помощник на конгресмен, а не наемен убиец на мафията.

Ванели вдигна ръка и се пресегна към усуканата си китка. О'Рурк натисна още сантиметър. Ванели изпищя.

— И още нещо, дребен боклук! Не знам за кого се мислиш, като идваш тук и ме заплашваш, но ако ти или скапаният ти шеф си позволите да ми досаждате отново, ще си го получите от ФБР, от „60 минути“ и от всяка мощна медия в страната! Ще ви разнищят! Ясно ли е? — И понеже Ванели се забави с отговора, О'Рурк засили натиска и повтори: — Ясно ли ти е, питам?

Ванели кимна утвърдително. О'Рурк приклепна и го сграбчи за брадичката. Втренчи се в очите му и с ясен глас заяви:

— Само да посмеееш отново да се будалкаш с мен! Няма да ти се размине само с една извита китка!

* * *

Гарет влетя в Овалния кабинет. Цяла сутрин сновеше между своя офис и офиса на президента, крадешком дръпваше жадно от поредната цигара и крещеше по телефона. Сега прекоси наперено помещението към мястото, където седяха президентът и Диксън.

— Имам страхотна новина. Мур вече е от нашите!

Президентът заби юмрук във въздуха.

— Джим, мисля, че трябва да отложим пресконференцията за един следобед.

— Стю, знаеш, че мразя това. Ще създадем впечатление за липса на добра организация.

Гарет грабна лист хартия и се приведе над масата. Написа цифрата 209 в горния ляв ъгъл и 216 в горния десен.

— Сега сме на 209 гласа срещу 216 от тази сутрин. Оттогава сме привлекли Мур, Рейлинг и един от онези провинциалисти. До този момент те се колебаеха. От противниковия лагер разчитаме на Дрейър и Хамптън. Това означава двама по-малко за тях и петима повече за нас. Кое то прави по 214 гласа за всяка страна. — Гарет се изправи и изкрещя: — Господи, обичам това напрежение! Ще спечелим тази идиотска надпревара!

Президентът и Диксън се засмяха.

— Разбирам накъде биеш, Стю — каза президентът. — Искаш да използваш пресконференцията за едно малко победоносно съобщение.

— Точно в десетката! Ако изчакаме до един, мисля, че Джак и Том ще съберат достатъчно гласове, за да можем поне малко да си отдохнем.

Президентът вдигна поглед към Гарет, усмихна се и отстъпи:

— Добре, Стю, направи каквото е необходимо, за да отложиш пресконференцията от дванайсет за един часа, но се помъчи да бъдеш любезен с госпожа Монкър.

Гарет кимна и излезе. Щеше да бъде мил с госпожа Монкър колкото петгодишен момчурляк със своето тригодишно братче. Сега беше на собствен терен. Победата бе на една ръка разстояние! Нямаше никакво време да се занимава с крехки личности, с прекомерно чувствителни и политически коректни служители. Той бе на фронтната линия, а те бяха просто подкрепление. Винаги му се струваше удивително, че хората, които се оплакват най-много, са онези, които се опитват да се изкарат достойни за поста си. Хората в окопите никога не хленчеха. Те не преставаха да действат ефективно. Козловски беше такъв. Той не се интересуваше дали е хубаво, или не, искаше работата да е свършена. Техният нов съюзник, Артър Хигинс, беше изключително продуктивен. Никакви глупости, никакви оплаквания, само резултати! Гарет отбеляза мислено, че трябва да благодари на Майк Нанс, съветника по националната сигурност, че го бе осигурил. Господи, каква хубава работа свърши с Франк Мур! Може би точно Артър Хигинс щеше да се окаже печелившият коз.

4.

Президентът и неговият екип стояха във фоайето на прес залата в Белия дом и ясно чуваха как Ан Монкър обяснява на журналистите, че президентът ще бъде твърде зает следобед и едва ли ще може да отговори на всички въпроси.

Президентът Стивънс беше нервен. Бяха изминали близо четири месеца от последната му пресконференция. Меденият месец с вестникарите приключи в средата на втората година от мандата му. През първата година и половина го считаха за изряден. Медиите го бяха подкрепили на изборите, а той охотно даваше информация. Но безоблачната любов свърши, когато някои репортери изведнъж се сетиха, че работата им е да отразяват фактите и да информират обществото. Бяха разкрити няколко потенциални скандали, но преди да се развихрят, Стю Гарет се намесваше и потушаваше пожара. Унищожаваша се документи, подкупваха се хора, за да мълчат или да лъжат, и всичко съвсем тенденциозно се отричаше или отхвърляше като заговор на опозицията, целящ да опетни репутацията на президента. Тогава Гарет наложи нова медийна стратегия: давай си вид на засегнат, предаден и се дръж на разстояние. Президентът прие плана на шефа на своя щаб и новата стратегия се оказа успешна, макар и не напълно. Старата гвардия от пресцентъра бе твърде отдавна в занаята, за да бъде измамена от фалшивата изолация на президента. След като Стивънс избягваше медиите, това не означаваше, че чувствата му са наранени. Причината бе, че иска да скрие нещо.

Гарет беше дръпнал президента встрани и му напомняше от кои репортери трябва да се пази, когато започнат да му задават въпроси.

— Джим, не забравяй — не повече от четири въпроса. И в никакъв случай не отговаряй на Рей Холц от „Поуст“ и Шърли Томас от „Таймс“.

Президентът кимна. Гарет го сграбчи за рамото и го поведе към сцената.

— Ще бъда там, ако някой те притисне, и не забравяй — само четири въпроса! Ако започнат да недоволстват заради ограниченото време, се усмихни и кажи, че съжалеяваш, но програмата ти е претоварена.

— Спокойно, Стю, правил съм го и друг път.

Ан Монкър още не беше свършила обръщението си към присъстващите, когато забеляза как репортерите насочват погледи вдясно от нея. Тя се извърна и видя президента, застанал при малката врата. Той слезе по двете стъпала и тръгна към подиума с протегната дясна ръка. Здрависаха се и Монкър се отправи към Стю Гарет и Марк Диксън, застанали отстрани.

Докато президентът подреждаше бележките си, фотографите се спуснаха да правят снимки. След като изчака малко, той се изкашля, вдигна поглед и с лека усмивка поздрави присъстващите в пресцентъра.

— Добър ден.

Репортерите отвърнаха учтиво и усмивката на президента стана ослепителна. Като повечето политици Стивънс знаеше как да въздейства на тълпата и най-успешното му оръжие бе непринудената усмивка. Онова, което повечето хора в залата не знаеха, бе, че тази усмивка е старателно отработена. Много малко неща в тази администрация ставаха случайно. Стю Гарет се беше погрижил за това.

Усмивката постигна желания ефект — повечето от седящите в галерията се усмихнаха в отговор. Президентът положи тънките си, добре поддържани ръце на ръбовете на катедрата и започна:

— Свиках тази пресконференция, за да обявя победа за американския народ. През изминалата седмица настоящата администрация се сражаваше с предубедени политици, дезинформация, стагнация и дефицит от трийсет и два гласа, за да се осигури приемането на бюджета ми в Камарата на представителите. Днес по обяд ние получихме 220 гласа, достатъчни за минимална победа. Би било пропуск да не използвам тази възможност да благодаря на многоуважавания председател на Камарата на представителите, господин Томас Басет, за тежката работа, която свърши, за да осигури приемането на този бюджет. Неговите усилия ще ни помогнат да направим още една стъпка към връщането на тази

страна на пътя на устремното икономическо възстановяване. — Президентът сведе поглед към часовника си и отново вдигна очи към репортерите. — Съжалявам, че днес съм толкова лаконичен, но програмата ми е твърде наситена и вече закъснявам. Разполагам с две-три минути, за да отговоря на няколко кратки въпроса.

Моментално във въздуха се изстреляха ръце и десетина репортери един през друг закрещяха въпросите си.

Президентът се обърна надясно и потърси познатото лице на Джим Лестър, кореспондента на Ей Би Си за Белия дом. Лестър седеше на ръба на стола си с вдигната дясна ръка и послушно изчакваше да бъде призован. Стивънс посочи към него и извика името му. Когато Лестър се надигна от мястото си, останалите репортери млъкнаха.

— Сър, тази сутрин бе съобщено, че сте осигурили приблизително 210 гласа. Как успяхте да си набавите така бързо останалите десет и някои от тях идват ли от конгресмени, които преди това са били твърдо решени да гласуват против вашия бюджет?

— Сдобихме се с тези гласове толкова бързо, защото има много хора на Хълма, които знаят — независимо от това, какво твърди опозицията — че този е добрият бюджет. Много хора се нуждаят от облекчението, което ще им предостави той, и имаше няколко конгресмени, които, след като го анализираха по-задълбочено, си дадоха сметка, че няма да е почтено да гласуват против.

Президентът кимна към Лестър и ръцете незабавно се озоваха във въздуха. Той спря поглед на друго приятелско лице и посочи Лайза Уилямсън от Асошиейтед прес.

— Господин президент, безпокоите ли се, че с такава минимална победа в Белия дом вашият бюджет ще срещне още по-големи трудности при прокарването му в Сената, където опозицията държи много по-голям процент места?

Очаквах такаъв въпрос. Стивънс бе подготвен.

— Не се притеснявам от това — започна веднага. — Американският народ желае този бюджет и нашите сенатори го знаят. Те ще направят необходимото и ще приемат бюджета.

Вдигнаха се още ръце и този път президентът потърси Мик Търнър от Си Ен Ен.

— Господин президент, успешното прокарване на този бюджет в Камарата на представителите изведе ли ни на по-добра позиция в търговските преговори с японците следващия месец?

— Знаете, че японците отказаха тези разговори, когато бяха в по-добро положение отсега. В това има известна ирония, ако човек се замисли над факта, че през последните петнайсет години те поддържат непрестанно нарастващ търговски излишък по отношение на нас. Търговският дефицит, който имаме с тях, се отразява неблагоприятно на пазара на труда у нас. Ние произвеждаме висококачествена продукция, а японците отказват да отворят пазарите си и това ни струва работни места тук, в Америка. Няма съмнение, че прокарването на моя бюджет ще бъде сигнал за японците, че ние сме готови да продължим една тенденция, която предишната администрация остави да излезе извън контрол.

Президентът отново погледна часовника си.

— Разполагам с време само за един въпрос.

Докато говореше, огледа цялата аудитория. Забеляза изумителна брюнетка, която седеше в сектора, обикновено запазен за представителите на чуждестранните медии. Стивънс реши, че тъй като гласоподавателите в момента не проявяват интерес към външните работи, би могъл да се спре на нея, без това да крие някакъв риск за него, и посочи към дъното на помещението.

— Младата дама на последния ред.

Очакваше да чуе чужд акцент и беше шокиран, когато тя заговори на безупречен английски:

— Лиз Скарлати, „Уошингтън Рийдър“. Конгресмен Майкъл О’Рурк от Минесота е заявил, че макар бюджетът ви да е... цитирам: „натъпкан с повече сланина от наденица на Джими Дийн“, той все пак би гласувал за вас, ако закриете Агенцията за електрификация на селскостопанските райони, която струва на американския данъкоплатец от 500 до 700 милиона долара годишно. Тази агенция е основана през 1935 година с единствената цел да електрифицира селскостопанските райони на Америка. Въпросът ми е следният: господин президент, зная, че ръководителите на страната ни са много ангажирани, но случайно вие или някой друг във Вашингтон да е забелязал, че въпросните райони са се сдобили с електричество преди повече от двайсет години? И сега, след като вече сте уведомен, какво

възнамерявате да направите, за да спрете това разхищение? — завърши остро Скарлати.

Няколко репортери се изсмяха.

— Вижте, госпожице Скарлати — започна Стивънс, — преди всичко този бюджет е един от най-„тънките“, които някой президент през последните двайсет години е пращал на Хълма. И, второ, опитвам се да закрия агенцията още откакто встъпих в длъжност...

Преди да довърши, свирепата брюнетка викна:

— Господин президент, не смятате ли, че е твърде груба реалността, според която бюджетът ви прогнозира 100 милиарда долара дефицит, а в същото време вие продължавате да финансирате безсмислени и институции?

Стю Гарет видя, че президентът изпада в неловко положение, пристъпи напред и го докосна по лакътя. Стивънс се обърна и Гарет му посочи часовника си.

— Приятели, закъснявам — каза меко Стивънс. — Нека завърша по въпроса на младата дама, а след това да приключим. Тази администрация е особено загрижена да установи и да премахне разхищенията. Вицепрезидентът оглавява контактна група, която в момента енергично търси начини за постигане на тези цели. Това е приоритет на моята администрация. Благодаря ви за времето, което ми отделихте. Приятен ден.

Докато Стивънс напускаше сцената, репортерите продължаваха да го засипват с въпроси. Вече зад кулисите, Гарет го сграбчи за ръката и го дръпна към себе си:

— За какъв дявол посочи човек, когото не познаваш, Джим?

— Тя седеше в сектора на чуждестранния печат — въздъхна президентът. — Избрах я, защото си мислех, че ще ми зададе въпрос за външната политика. Успокой се, Стю, справих се добре.

Гарет се навъси.

— Външните работи, как не! Много добре знаеш към кои репортери да се обръщаш, ако искаш въпрос за външната политика. Това беше глупаво. Оттук нататък се придържай към сценария!

5.

Четвъртък, 22:40 ч.

Синият микробус криволичеше из малкия вашингтонски квартал „Френдшип Хайтс“. Тъмнозелен надпис отстрани гласеше: „Спешни водопроводни услуги, Братя Джонсън. Двайсет и четири часа в денонощие“. Вътре имаше двама мъже към трийсетте в изключително добра спортна форма. Носеха тъмносини работни гащеризони и бейзболни шапки. Микробусът намали и свърна по тясна, оскъдно осветена уличка. Десет двора по-нататък колата спря, тръгна на заден ход, отново спря, а после пое отново в посоката, от която бе пристигнала. За всеки, който ги наблюдаваше, те търсеха къща, която се нуждаеше от услугите им.

Скрит зад ред контейнери за боклук, тъмнокосият пътник от микробуса приклепна и се огледа. След няколко минути се изправи и тръгна бавно по улицата, преминавайки от сянка в сянка. Шест къщи по-нататък спря зад един гараж, собственост на господин Харолд Бърмийстър, измъкна найлонова торбичка от джоба си, после се пресегна и метна съдържанието ѝ в задния двор, прехвърляйки двуметровата ограда. Като се прикриваше между зида и гаража, той освети циферблата на дигиталния си часовник. Беше 22:44 часът. Налагаше се да изчака още петнайсет минути.

Бърмийстър считаше, че високотехнологичните охранителни системи са пилеене на пари. Неговата къща единствена в квартала не беше обезопасена с аларма и до този момент не беше посещавана от крадци. Тази отлика по всяка вероятност се дължеше на голямата немска овчарка Фриц.

Наблюдателят чакаше безмълвно в сянката, както бе правил десетки нощи преди това, чакаше и наблюдаваше, отбелязваше час и минути и си водеше записки — за кой ли път убеждаващ се в точността на пенсионирания се банкер.

В 22:55 часа бе включен прожекторът в задния двор и сянката на оградата падна върху гаража отсреща. Миг по-късно се отвори врата и

се чу дрънкането на синджира на Фриц. Всяка вечер точно в 22:55 Бърмийстър пускаше Фриц навън, пет минути по-късно го прибираще — точно когато започваха вечерните новини.

Кучето се втурна право към задната ограда, както го беше обучил неговият господар. Докато се облекчаваше, започна да души трескаво, после се спусна към ъгъла, където бе паднало месото, и незабавно започна да поглъща парченцата говеждо. Мъжът зад оградата слушаше напрегнато. След минута скърцането на отварящата се задна врата наруши тишината и без да бъде повикан, Фриц скочи и се втурна в къщата.

Петък, 12:05 ч.

Лимузината на сенатор Даниел Фицджералд се носеше на север по Масачузетс авеню. Беше малко след полунощ и сенаторът седеше на задната седалка, пиеше скоч и четеше „Поуст“. Току-що си бе тръгнал от третия прием за вечерта и се прибираще вкъщи. Фицджералд бе председател на Комисията по финансите към Сената и беше един от най-влиятелните мъже във Вашингтон. Имаше буйни, вече посивели коси, и червен, подпухнал нос, резултат от прекомерното пиене. Сенаторът притежаваше два порока — алкохола и жените. Вече с три брака зад гърба си, в момента той живееше отделно от настоящата си съпруга. Бе минал през близо половин дузина програми за лечение на алкохолизъм и никоя не се бе оказала ефикасна. Преди седем години бе решил да престане да се съпротивлява на тази пристрастеност. Обичаше да пие и толкова. При всички тези лични неудачи, крушения на бракове, пристъпи на депресия и шест деца, които едва познаваше, сенаторът неизменно оставаше вкопчен в едно — в работата си. Единственото, което осмисляше живота му.

Фицджералд живееше във Вашингтон повече от четирийсет години. След като завърши право в Йейлския университет, той започна работа в престижна юридическа фирма в Бостън и по-късно, на двайсет и осем годишна възраст, бе избран в Камарата на представителите. След като изкара три мандата като конгресмен, в родния му щат се освободи едно от двете полагаеми се за Сената места. Със солидната финансова подкрепа на баща си Фицджералд

организира най-скъпата предизборна кампания, провеждана някога в Ню Хемпшър. Политическата машина, която баща му бе изградил, осигури победата и Фицджералд бе избран в Сената на САЩ.

През целия си съзнателен живот Фицджералд бе политик и не знаеше нищо друго. Бе станал безчувствен към ежедневните проблеми на столицата. Четирийсетте и повече години на лъжа, измама, нечисти сделки, кариеризъм и партийни пристрастия така бяха попили в същността на Фицджералд, че той не само смяташе поведението си за приемливо, но и искрено вярваше, че това е единственият начин да се върши работа.

За него неща като почтеност, усилена работа, поемане на отговорност за собствения живот, лична свобода и Конституцията на Съединените щати имаха твърде малко значение, Фицджералд бе пристрастен към властта като наркоман. Бе продал душата си, за да се домогне до върха, и сега, когато беше там, започваше да осъзнава, че горе е доста самотно. Старостта чукаше на вратата и Фицджералд за първи път бе принуден да погледне критично на изминалия си живот. Даваше си сметка, че е пълен неудачник и като баща, и като съпруг. Бе вложил всичко в кариерата си.

Облегна глава на стъклото, отпи от чашата и притвори очи. Сенаторът никога не се бе интересувал от истината, но сега, в заника на годините си, вече не можеше да избяга от нея. Никога не бе харесвал самотата. Неизменно се нуждаеше от хора около себе си, за да се чувства в безопасност, а с годините тази потребност ставаше все по-голяма. Цял живот бе полагал усилия да се озове в настоящото си положение и когато целта бе постигната, изведнъж се оказа, че няма с кого да го сподели. И даже по-лошо — вътрешният глас му подсказваше, че бе пропилял живота си в борба за фалшиви стойности.

Той допи поредната чаша „Дюърс“ и си наля нова. Лимузината зави от Масачузетс авеню и закриволичи по тесните улички на Калорама Хайтс. Едно каре преди крайната си цел лимузината задмина обикновен бял микробус. Вътре имаше двама мъже, които се подготвяха за тази нощ повече от година.

Лимузината спря пред дома на Фицджералд — къща от кафяв камък, на стойност два милиона долара — и шофьорът изскочи, за да отвори вратата на своя шеф. Докато успее да заобиколи, Фицджералд вече се бе измъкнал от задната седалка и се запрепъва към къщата. Не

обърна внимание на любезността на шофьора, който му пожела лека нощ, и продължи по стълбите към входната врата на къщата си. Шофьорът заобиколи лимузината и проследи с поглед как Фицджералд намира кода на охранителната си система и отключва. Когато вратата се отвори и сенаторът с препъване се озова във фойето, шофьорът се качи в лимузината и замина.

Фицджералд остави ключовете си на една маса вляво от входната врата и посегна да светне лампата. Щракна ключа, но безуспешно. Като проклинаше наум, той огледа тъмната къща. От двете страни по цялото протежение на входната врата имаше стъклени плоскости, широки десетина сантиметра. През двете тесни прозорчета уличното осветление, макар и оскъдно, проникваше в коридора.

Отправи се към кухнята, прекосявайки тъмното преддверие към спалнята вдясно и стълбата към горните етажи вляво. При всяка стъпка скъпите му мокасини се стоварваха тежко върху дървения под. Бледата светлина, която проникваше от улицата, очертаваше дългата му сянка. Когато стигна до кухнята, вече бе заобиколен от пълен мрак. Обърна се наляво и потърси другия ключ. Преди да го докосне обаче, две ръце в ръкавици го сграбчиха откъм гърба. Светлокосият натрапник дръпна по-възрастния мъж, събори го и го просна по лице на белите плочки. Като приклегна до своята жертва, здравенякът заби коляно в гърба на Фицджералд и сграбчи главата му с две ръце. С рязко движение убиецът се отпусна върху сенатора и дръпна брадичката му нагоре. Звукът отекна в тихата къща като хрущене на сух клон, строшен на коляно. От гърлото на сенатора се чу странно гъргорене. Очите на умирация се отваряха все по-широко, докато накрая изглеждаха така, сякаш всеки миг ще изскочат от орбитите си. Трийсетина секунди покъсно гъргоренето стихна и тялото на Фицджералд застина безжизнено на покрития с теракота под.

Убиецът се изправи и въздъхна дълбоко. Сведе поглед към трупа с чувство на огромно удовлетворение. Току-що бе отмъстил за смъртта на осем от най-близките си приятели — осем мъже, загинали, защото задници като Фицджералд не знаеха да си държат езика зад зъбите. Убийството на сенатора беше личен въпрос, но другите две щяха да бъдат делови.

Пред устата на убиеца бе закрепен микрофон.

— Номер едно е в чувала. Край — съобщи той.

След секунда в слушалката с прашене прозвуча потвърждение и той отново се залови за работа. Сграбчи трупа за глезените и го завлече до голям килер за провизии. После направи една последна обиколка из къщата и събра електронните подслушвателни устройства, които бе поставил там предната седмица. Преди да излезе, дръпна ципа на якето си до брадичката и прихлупи бейзболната шапка върху светлите си коси. Спря за момент при задната врата и през прозореца огледа малкия двор. Вятърът се усилваше.

— Тръгвам. Край — изрече в микрофона.

Затвори вратата зад гърба си. Небрежно прекоси двора, мина през портата и се озова на уличката. Когато стигна до края ѝ, белият микробус намали, за да го качи, и бързо продължи нататък.

Петък, 3:45 ч.

Синият микробус на „Братя Джонсън“ отново се движеше по улиците на Френдшип Хайтс. На същата алея, където беше паркирал преди пет часа, автомобилът намали скоростта. Още не беше спрял напълно, когато пътникът скочи на тротоара и тръгна редом с автомобила. Щом спря, широкоплещестият тъмнокос мъж тихо затвори вратата, шумугна се в сенките и изчака колата да потегли отново. Бе метнал през рамо черен брезентов чувал. Стигна до оградата на Бърмийстър, извади флакон с WD40 и напръска пантите на вратата. Изчака маслото да свърши своето, после внимателно вдигна резето и отвори металната врата. Озовал се в задния двор, той приклепна зад един розов храст и огледа прозорците на Бърмийстър и на съседната къща. Дебнеше дали няма да се мерне нечие лице, или да светне лампа — знак, че някой го е забелязал. Остана зад храста близо пет минути. Разполагаше с достатъчно време, за да бъде внимателен и предпазлив. Така обичаше да работи, така беше обучен.

Извади от торбата метална ножица. Внимателно се изправи, промъкна се покрай стената на гаража, а после бързо притича през малкото открито пространство до задната веранда. Напръска с WD40 пантите на вратата. Докато чакаше маслото да проникне добре, прекъсна телефонния кабел. После извади резачка за стъкло. Промъкна се до задната врата. Четири отделни стъкла заемаха близо една трета от общата ѝ площ. Мъжът постави резачката в средата на долното ляво

стъкло и завъртя режещия ръб по посока на часовниковата стрелка. След пет завъртания хвана двете дръжки и натисна навътре оформения кръг. Отрязаното парче стъкло се отдели, но остана залепено на вакуумната чашка. Мушна ръка през дупката, отключи вратата и влезе в кухнята, като внимателно затвори зад себе си. Застина неподвижно и погледна през прозореца към съседските къщи, опитвайки се да открие нещо, което да се е променило, докато бе оглеждал вътрешността. Чу дишане на куче, обърна се и го видя да лежи на постелка пред кухненската маса, напълно спокойно и отпуснато. Свали пред устата си вдигнатия до козирката на бейзболната шапка микрофон и прошепна:

— Вътре съм. Край.

Партньорът му седеше в синия микробус шест пресечки по-нататък, до един денонощен магазин, и наблюдаваше местния полицейски скенер.

— Прието. При мен всичко е чисто. Край — прозвуча в слушалките.

Мъжът в кухнята на Бърмийстър вдигна микрофона към шапката си и смъкна черния чувал от гърба си. Внимателно го постави на пода и извади противогаз и зелен резервоар с гумен маркуч, прикрепен в единия край. Тръгна по голия под към стълбата за втория етаж. Спря при първото стъпало, наведе се напред и опря ръце на четвъртото стъпало. Отново застана неподвижен и се послуша. След като се убеди, че Бърмийстър не се е събудил, тръгна бавно по стълбите, като внимателно избягваше средната част. Придвижваше се приведен, като се опитваше да балансира тежестта си така, че старите стъпала да не скърцат.

Когато се добра до втория етаж, застана на колене и запълзя към основната спалня на десетина крачки по-нататък. Пред нея спря и се послуша. Внимателно мушна гумения маркуч под вратата, сложи си противогаза и отвори клапана на резервоара. Седнал на пода и опрял гръб в стената, мъжът включи таймера на часовника си. Изчака петнайсет минути, затвори клапана и издърпа маркуча. Открехна вратата и надникна. Бърмийстър лежеше по гръб. Мъжът влезе в стаята и спокойно се отправи към леглото. Пресегна се и побутна няколко пъти Бърмийстър. Възрастният човек не помръдна. Нападателят свали ръкавицата от дясната си ръка и потърси пулса му.

Провери го два пъти и с облекчение заключи, че старецът е добре. Не познаваше човека, над когото се бе надвесил, и не искаше да стане причина за смъртта му. Не Харолд Бърмийстър бе неговата мишена тази вечер. Той заобиколи леглото, отиде до двойния прозорец, който гледаше към улицата, и впери поглед в къщата отсреща. Смъкна микрофона и каза тихо:

— На позиция съм. Всичко изглежда добре. Край.

Отговорът прозвуча незабавно, съпроводен с леко прашене в слушалката:

— Прието, тук всичко е спокойно. Край.

* * *

Пет мили по-нататък, от другата страна на река Потомак, вторият екип беше заел позиция. Бял микробус без отличителни знаци бе паркиран на тиха странична улица. Вътре русият убиец претърпяваше метаморфоза. Беше си смъкнал тъмните дънки, якето и ботушите и ги бе заменил със сиви панталони, синя памучна блуза и маратонки. Стоя мирно, докато гримираха в черно лицето, врата и ушите му. Беше за камуфлаж, но не в типичния военен стил. Целта му бе да бъде забелязан и да създаде погрешна представа. След като работата по грима приключи, върху русите му коси бе надяната черна перука, а сините му очи бяха скрити зад кафяви контактни лещи. После отново си сложи слушалката и нахлупи бейзболната шапка.

Петък, 5:55 ч.

Мрежата, покриваща прозореца на Бърмийстър, беше смъкната, а собственикът на къщата — внимателно пренесен от голямата спалня в една от стаите за гости. Мъжът седеше на дървен стол и се взираше във френския прозорец на втория етаж на къщата от другата страна на улицата. В скута му почиваше снайпер „Ремингтън М24“ със заглушител. В гнездото имаше само един патрон, но пушката все още беше със спуснат предпазител. Алармата на часовника му беше дала сигнал преди пет минути и той се опитваше да остане спокоен. Небето бе започнало да просветлява и вече се долавяше чуруликането на

птички. Неговата мишена щеше да се събуди всеки момент и мъжът правеше съзнателни усилия да регулира дишането си и да държи ниско нивото на адреналина си.

Отсреща светна лампа. С единствено бързо движение мъжът вдигна снайпера, готов за стрелба. Освободи предпазителя, докато се прицелваше. Продължи да вдишва дълбоко и ритмично. Зад завесите забеляза неясен силует. Снайперистът пое дълбоко въздух. Когато белите му дробове се изпълниха докрай, двете крила на френския прозорец се дръпнаха навътре и откриха пълното розово тяло на конгресмен Джак Козловски. Само по боксерки в бебешкосиньо, той се отправи към банята.

Оптическият мерник се плъзна по гърба и спря точно под плешивото теме на конгресмена. Левият показалец на снайпериста започна бавно да натиска спусъка. Секунда по-късно ударникът излетя напред. Патронът се завъртя и се понесе по цевта, премина през заглушителя и проряза застиналия в покой утринен въздух. Куршумът се заби в тила на конгресмена и косият му връх се сплеска. Проникна в мозъка и премина през дясната очна орбита, като повлече със себе си парченца кост, мозък и плът. Ударът тласна Козловски напред и го повали странично на леглото. Убиецът вече бе заредил друг патрон и отново се прицели. Следващият изстрел улучи Козловски в основата на черепа и незабавно прекъсна невронната връзка между мозъка и останалата част от тялото му.

Петък, 6:15 ч.

От другата страна на река Потомак, в Маклийн, Вирджиния, втората група седеше и очакваше своята следваща мишена. Бяха спрели срещу парка „Пимит Бенд“, а на север имаха излаз към Белънтрейн Лейн, която свършваше при парка. Шофьорът следеше полицейския скенер и дъвчеше дъвка. Друг мъж седеше в дъното на колата и наблюдаваше парка през задното стъкло. От мястото, където бяха спрели, той виждаше русия убиец, облегнат на едно дърво до пътеката за крос. Докато чакаше, русият си придаваше вид на случаен бегач. Няколко души, тръгнаха на крос или на разходка, вече го бяха подминали и бяха забелязали най-важното — негър, който се готви да тренира в техния бял като лилия парк.

Убиецът си погледна часовника. Следващата им мишена трябваше да се появи скоро.

Това бе сенатор Робърт Даунс, председател на Банковата комисия към Сената на Съединените щати. Той живееше на две-три пресечки по-нататък и разхождаше колито си всяка сутрин между 6 и 6:20 по алеята. Беше почти шест и петнайсет и сенаторът трябваше да се появи всеки момент. Когато убиецът вдигна поглед, забеляза познатата кафява английска шофьорска шапка на Даунс да подскача от другата страна на хълма. Робърт Даунс се намираше на около четирийсет метра и вървеше с обичайната си вяла походка. Когато стигна върха на малкия хълм, убиецът забеляза жена в ярък тенис екип на трийсетина метра зад сенатора. Тя вървеше бързо, като размахваше ръце и полюшваше бедра. Когато го приближи, убиецът забеляза, че тя е с уокмен, и въздъхна с облекчение. Нямаше да умрат невинни хора.

В това време Даунс бе отминал двайсетина метра по-нататък. Убиецът се обърна с гръб към жертвата, облегна се на дървото, вдигна десния си крак и започна да го разтяга. Чуваше дишането на кучето и звука от ноктите му по черния асфалт на пътеката. Отпусна десния си крак, хвана левия и прошепна в микрофона:

— Как изглеждам? Край.

Човекът, който седеше в дъното на микробуса, погледна вдясно от себе си и отговори:

— Единствените хора в обсег са мишената и жената, която го настига. Край.

— Прието. Край.

Убиецът обърна глава надясно и погледна през рамо.

Даунс бе на значително разстояние, а жената бе по петите му. Убиецът сведе поглед към корените на дървото и напрегна периферното си зрение. Преди да стигнат до него, жената бе подминала Даунс и непрекъснато увеличаваше разстоянието между двамата.

Убиецът стъпи на пътеката и тръгна зад Даунс. Дясната му ръка стисна дръжката на деветмилиметрова „Берета“. Ускори крачка и се приближи до сенатора. Измъкна пистолета, протегна ръка и постави върха на заглушителя на сантиметри от тила на мишената. Два куршума се забиха в основата на черепа на Даунс, той политна напред и се просна по лице на алеята. Убиецът се обърна и спринтира през

парка към чакащата го кола. Жената продължи невъзмутимо, а осиротялото коли застана над умиращия си господар и започна да души локвата кръв, която постепенно нарастваше.

6.

Слънцето се беше издигнало в есенно синьото небе. Вятърът се усилваше. Облаците се сгъстяваха. Златисто-ръждиви листа шумоляха под черните официални обувки на специален агент от ФБР Скип Макмахън, който ръководеше екипа за бързо реагиране по Източното крайбрежие. ФБР, както го наричаха в Бюрото, бе съставен от първокласни агенти. Тяхната мисия бе ясна — да пристигнат на мястото на терористичния акт и да започнат незабавно да събират улики, както и да се впуснат по дирите на извършителите, докато следата е още прясна. Отрядът притежаваше самолети, хеликоптери и подвижни лаборатории с непрекъснат режим на работа, които можеха за броени часове да се озоват на местопрестъплението, където и да е — от Чикаго до Маями и Ню Йорк.

Макмахън бе облегал масивното си тяло на една полицейска кола и държеше чаша кафе. Тази сутрин старата футболна травма в коляното го тормозеше повече от обикновено. Помисли си, че е от студа и влагата, а не от възрастта. Агентът наблюдаваше безпристрастно как черният пластмасов чувал с тялото на сенатор Фицджералд бе натоварен в една от колите на ФБР. Това бе третото местопрестъпление, на което присъстваше тази сутрин. Без съмнение убийствата бяха свързани. Разбира се, това нямаше да се споменава на медиите, но не беше необходимо да си гений, за да си дадеш сметка, че е така. Макмахън хвърли поглед към двата края на улицата и поклати глава. Репортери и любопитни минувачи се бяха събрали от другата страна на полицейския кордон. Стисна чашата кафе с две ръце и притвори очи в опит да се изключи от заобикалящата го суматоха. Опита да си представи как точно е бил убит Фицджералд. Макмахън твърдо вярваше във визуализацията. Смяташе, че един убиец оставя аура на местопрестъплението. Не беше необичайно за него да се връща на места, където са били извършвани убийства, и да седи с часове, разигравайки сценарий след сценарий, като се мъчеше поне за миг да проникне в съзнанието на убиеца.

Поставяйки се на негово място, той се замисли за различните начини, по които би могъл да бъде убит Фицджералд. След известно време започна да търси прилики с обстоятелствата около убийствата на Козловски и Даунс. Мислено направи списък на въпросите, които изискваха отговор: Колко души бяха нужни за това убийство? Каква беше причината? Защо точно тези политици? Кой би имал мотив? Макмахън поставяше основите на своето разследване. Всичко, за което мислеше, щеше да бъде прехвърлено на черна дъска в помещението за тактическа разработка и членовете на екипа му щяха да го анализират.

Вгълбяването му бе нарушено от познат глас, който го извика по име. Макмахън вдигна поглед и видя шефа си, Браян Роуч, да върви към него с неизменните си бодигардове.

— Скип, нещо ново? — Роуч работеше в Бюрото от двайсет и шест години, като през последните четири изпълняваше функциите и на негов директор. Навремето беше добър агент, но сега това бе само история. Да ръководиш ФБР, означава да забравиш почти всичко, което си научил за прилагането на закона, и да се съсредоточиш само върху политиката и администрацията.

Макмахън пристъпи към Роуч.

— Екипите от съдебната медицина правят оглед на сцената на убийствата, а патолозите до час ще започнат аутопсиите. — Макмахън протегна ръка.

Роуч я стисна, хвана по-едрия мъж под ръка и го отведе няколко стъпки встрани. Бодигардовете му ги обградиха.

— Ти ръководиш разследването. Ще има хора, които няма да са особено доволни от тази работа, но не ме е грижа. Всъщност ти си най-добрият агент, с когото разполагаме, а аз се нуждая от човек, комуто мога да поверя това разследване. — Роуч оправи вратовръзката си. — Скип, натискът да разкрием тази бъркотия ще бъде невероятен. Ще идва от всички страни и в повечето случаи ще бъде политически. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да те предпазя, но няма да съм в състояние да ги отклоня напълно.

— Нищо ново за нас, нали? — сви рамене Макмахън.

— Да, само че този път ще бъде по-различно. Главата ми се цепи само като си представя целия политически натиск, който ще ни бъде оказан, за да разкрием този случай. Другата причина, поради която точно ти ръководиш разследването, е, че знам колко мразиш да се

разправяш с медиите и политиците. Не можем да си позволим изтичане на информация. Направи необходимото хората ти да са наясно, че с кариерата им е свършено, ако изпуснат дори и дума пред някого извън екипа.

— Разбрано.

Роуч погледна часовника си.

— Искам да дойдеш с мен в Белия дом за бърз преглед на фактите. Президентът е бесен, че единствената информация, която има, е от телевизията. — Забеляза гримасата на Макмахън и добави: — Всичко, което искам от теб, е да им дадеш най-важните подробности за онова, което сте намерили на трите местопрестъпления. Хайде да тръгваме.

Макмахън и Роуч се познаваха отдавна. Бяха се срещнали за първи път, когато Макмахън бе втора година агент, а Роуч току-що бе завършил Академията на ФБР. През изминалите двайсет и няколко години бяха станали добри приятели. Роуч от самото начало искаше да се издигне до върха, а Макмахън винаги бе желал да бъде агент и нищо друго. Тази липса на амбиция имаше две страни. Преди всичко той беше реалист. Познаваше се добре и си даваше сметка, че никога няма да бъде в състояние да поGREBE гордостта си. Директорът трябваше да е способен да играе играта на Вашингтон — нещо, което изобщо не му подходеше. Макмахън не го усукваше; сметнеше ли, че е сбъркал, казваше го направо. И на себе си, и на останалите. Без значение кой си. Това, естествено, невинаги бе най-добрият вариант. Имаше няколко политици и поне един предишен директор, които настояваха за прекратяването на кариерата му във ФБР. За късмет на Макмахън той беше много добър професионалист. В Бюрото бе признат за най-добрия следовател по убийствата. Имаше собствен уникален начин на действие. През времето, в което бе работил във ФБР, бе наблюдавал как някои талантиливи следователи се погубват, след като бъдат повишени на удобни административни длъжности. Бе казал на Роуч преди четири години, когато неговият приятел стана директор: „Изтеглиш ли ме от оперативна работа, същия ден се пенсионирам“.

Преди да се качи в лимузината на директора, Макмахън извика Кейти Дженингс, един от агентите, които работеха под негово ръководство. Дженингс разговаряше с група агенти, до един облечени в стандартните за подобни случаи сини дрехи. Тя прекъсна разговора и

се приближи към своя шеф. Дългите ѝ червеникавокафяви коси бяха събрани в стегната конска опашка. Кейти поздрави директора, след което се обърна към Макмахън.

— Увери се, че всички полицаи в радиус от петстотин километра наоколо са предупредени за група мъже, които пътуват в кола, американско производство — започна Макмахън. — Напомни им да арестуваш всеки, който според тях предизвиква и най-малко подозрение, и да го държат до пристигането на някой от нашите. Внимавай добре да разберат последното и провери дали наистина профилите на заподозрените са изпратени по факса до всички полицейски участъци и са доведени до знанието на всички полицаи.

Дженингс кимна и проследи с поглед как шефът ѝ се вмъкна на задната седалка на дългия тъмен автомобил.

Докато пътуваха, Макмахън запозна Роуч с подробностите около смъртта на Фицджералд. Директорът вече бе информиран по телефона за убийството на Козловски и Даунс. Пътуването от Джорджтаун до Белия дом отне по-малко от десет минути. Когато спряха, Роуч попита:

— Какви са шансовете да спипаме тези приятелчета, преди да са се измъкнали?

— Разположили сме контролни пунктове на всички шосета, които водят извън града, всички летища в радиус от петстотин километра се наблюдават, Бреговата охрана проследява всеки плавателен съд, който се отправя в открито море.

— И какви са ни шансовете?

Макмахън сви устни:

— Имам чувството, че си губим времето. Който го е извършил, е добър... много добър. Те или са напуснали страната незабавно, или се спотайват някъде и чакат обстановката да се успокои.

— Вероятно си прав. Но в този случай трябва да бъдем особено внимателни. Иначе ще бъда изправен пред банда старчоци, които ще си умрат от кеф да покажат на гласоподавателите, че са по-вещи от директора на ФБР. — Роуч замълча за момент. — Освен това не съм забравил онези професионалисти, които взривиха бомбата в Световния търговски център. Кой би предположил, че ще бъдат достатъчно тъпи да пробват да си получат депозита за онази кола? Тези криминални типове невинаги са толкова умни, за колкото ги мислим.

— Браян, не се изисква кой знае какъв мозък да паркираш кола, натоварена с експлозиви, в подземния гараж на Световния търговски център. Но не са много организациите, които могат да убият трима души на три различни места в една вечер, без да оставят никакви следи. Всеки идиот може да остави самоделна бомба в парка. Много по-сложно е да го извършиш лично и в непосредствена близост, както когато убиваш някого.

Роуч разсъждаваше над последните думи на Макмахън, когато колата спря. Бодигардовете на директора отвориха вратите и Роуч каза:

— Преди да сме влезли, искам да те предупредя за няколко неща. Всеки ще разбере, че не си имал много време да се подготвиш, затова карай по-просто и се помъчи да не изпадаш в многословие. Президентът няма да каже много, но внимавай за Гарет.

— Не се тревожи, няма да те карам да се чувстваш неудобно, или поне няма да е съзнателно. — Макмахън се усмихна.

— И още нещо. Ако те питат за мнение, а те ще го сторят, просто им кажи, че е твърде рано за коментар.

— Браян, не ми е за пръв път...

— Зная, Скип, но досега не си се занимавал с този тип администрация.

Директорът първи излезе от колата. Бодигардовете ги съпроводиха до вратата. Влязоха в малко фоайе. Един агент ги отведе до залата, където щеше да се състои срещата.

Точно когато директорът Роуч и Макмахън се готвеха да се настанят на местата си, президентът, Гарет и съветникът по националната сигурност Майк Нанс влязоха в залата. Гарет плесна с ръце.

— Господа, да започваме.

Президентът зае мястото си в средата на дългата маса. Гарет седна от дясната му страна, а Нанс — от лявата. Точно срещу него се намираха Скип Макмахън, директорът на ФБР Роуч, директорът на ЦРУ Томас Стансфийлд и техният най-голям експерт по въпросите на тероризма д-р Айрини Кенеди.

Роуч и Стансфийлд представиха подчинените си и Гарет откри съвещанието.

— Е, директор Роуч, искрено се надявам да имате някакви отговори за нас — започна той.

Роуч отправи поглед към президента и каза:

— Господин президент, охраняваме всички 532 сенатори и конгресмени. Членовете на Върховния съд, на кабинета и на Обединеното командване на въоръжените сили също са предупредени. На този етап изглежда, че единствените личности, които са ги интересували, са били сенатор Фицджералд, сенатор Даунс и конгресмен Козловски. Имам среща в един с директор Трейси, шеф на Тайните служби, за да обсъдим допълнителни мерки за сигурност. Вече съм разпратил агенти да охраняват най-изтъкнатите членове на двете партии. Докато разберем какво става, мисля, че трябва да играем на сигурно. — Роуч се обърна към Нанс: — Майк, преди да си тръгна, бих искал да ми отделиш една минута, за да обсъдим на какви попълнения мога да разчитам от войската.

Нанс кимна и Роуч продължи:

— Сега ще дам думата на специален агент Макмахън, който ще ви информира за подробностите по случилото се снощи и рано тази сутрин. Когато свърши, ще ви запозная накратко с ограничителните мерки, които са предприети. Специален агент Макмахън е бил на сцените и на трите убийства. — Роуч се обърна към Макмахън и му кимна.

Макмахън се изкашля и започна:

— От началото на това разследване са изминали само няколко часа, така че не разполагаме с много подробности. — Докато говореше, Макмахън огледа масата от единия до другия край. — Първият убит е сенатор Фицджералд. Открихме го последен. Шофьорът на лимузината му...

— Нямате ли готово кратко изложение? — прекъсна го Гарет рязко.

Макмахън отправи поглед към Роуч, предоставяйки му възможност да реагира, с убеждението, че отговорът на неговия шеф ще бъде по-дипломатичен. Роуч се обърна към президента, съвсем преднамерено пренебрегвайки Гарет:

— Сър, не сме имали време да подготвим доклад. Ще разполагате с такъв най-късно до два следобед.

— Добре. Моля, продължавайте — отвърна президентът.

Гарет поклати глава и записа нещо в жълтия си бележник.

— Както казах — продължи Макмахън, — шофьорът на лимузината на Фицджералд докладва, че е оставил сенатора в дома му на Калорама Хайтс малко след полунощ. Смъртта на Фицджералд е настъпила между дванайсет и един и половина. Вероятна причина на смъртта — счупен врат. Ще знаем повече след приключване на аутопсията. — Макмахън замълча за момент. — Възможно е задната врата на къщата да е била отворена с шперц, а охранителната му система да е била изключена на място. Тялото на Фицджералд бе намерено в един килер в сутерена. Предположението ни е, че извършителят или извършителите са чакали вътре в къщата, когато Фицджералд се е прибрал, убили са го и после са преместили тялото. В момента се разпитват съседите, а оперативен екип проверява къщата за улики.

— Агент Макмахън, звучите така, сякаш не очаквате да намерите каквото и да било — прекъсна го отново Гарет.

Макмахън го погледна остро.

— Извършилият тези убийства е много добър. Малка е вероятността да са оставени сериозни улики. — Той продължи да гледа втренчено Гарет, без да казва нищо повече, докато шефът на президентския щаб сведе очи.

— Следващият, намерил смъртта си, е конгресмен Козловски. От онова, което сме научили до този момент, знаем, че Козловски е станал от сън около шест часа сутринта и е бил застрелян с два куршума в тила. Изстрелите са от мощно оръжие и са дошли от къщата от другата страна на улицата. Къщата е собственост на Харолд Бърмийстър, богат banker в пенсия. Когато влязохме в къщата тази сутрин, установихме, че телефонната линия е била прекъсната и е било срязано едно стъкло на задната врата. Немската овчарка на Бърмийстър беше в безсъзнание, по всяка вероятност упоена. Бърмийстър бе намерен вързан в една от спалните на втория етаж. По прозореца и по перваза точно срещу спалнята на Козловски бяха открити следи от барут. След като разговаряхме с Бърмийстър, ние свързахме следните подробности: точно преди единайсет часа предишната нощ Бърмийстър пуснал кучето си навън. Според нас тогава е било упоено. Бърмийстър си е легнал някъде около полунощ в спалнята, откъдето са били отправени изстрелите. Между дванайсет и половина и пет и половина сутринта извършителят или извършителите са проникнали в къщата, упоили са

го и са го преместили в друга спалня. Изчакали са и когато Козловски е отворил прозорците, са нанесли своя удар. В момента правим кръвни проби на Бърмийстър и на кучето му, от които ще се разбере кога са били упоени. Момчетата от криминалния отдел правят оглед и на двете къщи и разпитват съседите.

— И къде е била жената на Козловски през цялото това време?
— попита Гарет саркастично.

— Госпожа Козловски спи в друга стая. — Макмахън отново се опита да отмине заядливия тон на Гарет.

Майк Нанс наблюдаваше хладно Макмахън. Нанс, възпитаник на Уест Пойнт и бивш директор на Агенцията за национална сигурност, обикновено мълчеше по съвещания. Предпочиташе да стои на заден план и да анализира всичко. За разлика от Гарет той смяташе, че човек може да научи повече, когато наблюдава и слуша, отколкото когато задава въпроси.

Вперил поглед в бележника си, Гарет с висок глас зададе поредния си въпрос:

— Някой да се е обадил, че е чул изстрели?

— Не, изстрелът е бил отправен само от трийсетина метра — достатъчно малко разстояние, за да позволи използването на заглушител, без това да наруши точността на попадението. — Макмахън продължи да говори, без да даде възможност на Гарет да задава повече въпроси. — Както, убеден съм, вече всички сте разбрали, Робърт Даунс е бил убит в парк недалече от къщата му в Маклийн. Два деветмилиметрови куршума са били изстреляни в тила му от упор. Имаме описанието на вероятен заподозрян от една жена, която се разхожда в парка всяка сутрин. Тя казва, че днес сутринта е задминала Даунс на алеята близо до мястото, където бе намерено тялото му. Тя, заедно с още няколко души, съобщава, че е видяла негър с анцуг, който стоял до едно дърво на дващестина метра от мястото, където е бил убит Даунс. Всички тези хора казват, че не са виждали този човек в парка преди това. Предположението е, че той е около трийсетгодишен. Нашите агенти все още разговарят с тези хора, правят усилия да съберат колкото може повече информация. Извинявам се, господа, за липсата на подробности, но както ви казах преди малко, разследването стартира преди няколко часа.

— Благодаря ви, господин Макмахън — рече президентът. — Напълно разбирам, че все още сме в ранните етапи на това разследване, но все пак бих искал да чуя какво мислите по въпроса. Някой има ли представа защо са били убити тези мъже и от кого?

Както обикновено, Гарет, най-малко квалифицираният по тези въпроси, бе първи:

— По всяка вероятност става въпрос за терористична група. От тези, които не преливат от щастие относно мирния процес в Близкия изток например, или местна антиправителствена групировка.

Президентът се обърна към директора на ФБР:

— Браян, ти какво смяташ?

— Сър, твърде рано е да ви предложи компетентен отговор. Няма достатъчно данни. Би могъл да бъде всеки.

Президентът отправи поглед към Макмахън и попита:

— Господин Макмахън, зная, че не разполагаме с нужните факти, но моля ви, кажете какво е вашето мнение.

— Сър, имаме трима изтъкнати политици, убити на три различни места в рамките на пет часа. Който е провел тази операция, трябва да я е планирал много време. Те са изучавали своите мишени достатъчно дълго и внимателно са избрали кога и как да премахнат всяка от тях. Вероятно са добре финансирани и разполагат с перфектни убийци. Биха могли да са терористи, бивши командоси или наемни убийци. Въз основа на информацията, с която разполагаме за момента, може да се предположи какво ли не.

Президентът кимна и отправи поглед към шефа на своя екип. Гарет разбра намека и каза:

— Господа, президентът иска да направи обръщение към нацията и да се помъчи да обясни какво става. Сега не е време да сдържате мненията си.

Настъпи продължително мълчание, след което Гарет насочи поглед към шефа на ЦРУ.

— Директор Стансфийлд, какво е вашето мнение относно случилото се?

— Бих се въздържал от каквито и да било заключения, преди специален агент Макмахън и неговите хора да проведат нужното разследване.

Отговорът му бе последван от ново конфузно мълчание. Както Стансфийлд, така и Роуч бяха виждали как действат Гарет и Стивънс и никой от тях не желаше да се обвързва с конкретно становище при наличието на толкова много въпроси без отговор. Роуч и Стансфийлд бяха тръгнали от дъното и през годините бяха виждали президенти да идват и да си отиват, а заедно с тях и политическите им избраници, оглавяващи ЦРУ и ФБР. Някои от тези мъже бяха по-лоялни към човека, който ги бе назначил, отколкото към агенцията, която трябваше да ръководят. Но не и Роуч и Стансфийлд — за тях ФБР и ЦРУ бяха на първо място. Политическата изгода и хамелеонщина бяха неща, които те държаха да избегнат на всяка цена. Политическите решения често бяха добри за кратък период за хората, които ги прокарваха, но в повечето случаи бяха катастрофални в дългосрочен план.

Президентът се облегна назад на стола си и мислено се изруга, че не беше сменил Стансфийлд и Роуч, когато дойде в Белия дом. Гарет искаше подмяната и на двамата и Стивънс бе убеден, че това ще му се напомни веднага след съвещанието.

През първите шест месеца от администрирането на Стивънс бяха отхвърлени четири последователни кандидатури. Трима трябваше да се оттеглят, след като пресата разкри прегрешения в миналото им, четвъртото предложение стигна до гласуване, но за учудване бе отхвърлено. Докато се конструира кабинетът, администрацията бе изразходвала толкова много политическо влияние и бе получила такова мъмрене от пресата, че решиха, вместо да рискуват с ново, потенциално неудобно разглеждане на предложението, да оставят Стансфийлд начело на ЦРУ, докато настъпят по-добри времена.

Президентът Стивънс отправи поглед към Кенеди, експерта по тероризъм на ЦРУ.

— Д-р Кенеди, какво е вашето мнение?

Кенеди притежаваше най-високия коефициент за интелигентност сред присъстващите в залата. Трийсет и осем годишна, тя имаше докторска степен по арабистика и магистърска степен по военна история. Д-р Кенеди се приведе напред и смъкна очилата си. Пясъчнорусите ѝ коси бяха опънати назад в стегната конска опашка. Беше в костюм с панталон. Опря ръце на масата и заговори с убедителен тон:

— Ще ми се наложи да се съглася със специален агент Макмахън. Хората, провели тази операция, са или терористи, или наемни убийци, или командоси. Моето предположение е за последната от трите възможности.

— Защо сте толкова убедена? — изкриви лице Гарет.

— Смятам, че са бивши военни командоси, защото господин Бърмийстър е все още жив.

— Кой?

— Господин Бърмийстър, мъжът, който живее от другата страна на улицата, точно срещу къщата на конгресмен Козловски. Ако хората, провели тази операция, бяха терористи, господин Бърмийстър щеше да е мъртъв. Терористите не си правят труда да упояват хората, които се изпречват на пътя им. Те ги убиват. Ако това бе дело на терористи, господин Бърмийстър щеше да е мъртъв, както и жената в парка. Тези убийства са били извършени от обучени във военна стратегия и тактика командоси. Терористите и командосите преминават през много сложно обучение и на повърхностно равнище почти еднакво — ръкопашен бой, разрушителна дейност, стрелкови умения и т.н. Само че са обучавани твърде различно по обективно и операционно планиране. Терористите не ги е грижа за човешкия живот. Те действат, ръководени от различен набор правила. Терористите се обучават да поразят целта си по начин, който обикновено включва значително насилие. Когато убиват, те се мъчат да внушат ужас в общественото съзнание. Използват експлозиви за коли или покосяват хора с картечница без всякаква грижа за живота на невинните. Командосите и наемните убийци, а последните почти винаги са бивши командоси, се обучават да убиват само когато е необходимо, и то колкото може тихо и по-бързо. Командосите действат в рамките на известни морални параметри.

Гарет се подразни от нападателния ѝ тон.

— Изглеждате ужасно самоуверена, доктор Кенеди. Изключвате ли възможността тези убийства да са извършени от терористична група?

— Определено не смятам, че са дело на фундаменталисти или някаква друга терористична група, която, както казахте преди малко, би била недоволна от мирния процес в Близкия изток. Колкото до възможността убийствата да са извършени от местни терористи, от

типа на антиправителствената група „Арийска нация“, силно се съмнявам, че те биха разполагали с обучения екип, който е необходим за подобна акция. Освен това, защо им е да убиват човек като сенатор Даунс? Той поддържа Националната оръжейна асоциация и военните и е един от малкото политици, харесвани от членовете на подобни милитаристични организации.

— Е, радвам се, че научих всичко това след десетминутна лекция. Вие разрешихте случая и ни осветлихте. — Гарет се засмя подигравателно към Кенеди. — Как можете да сте така категорична, при положение че разполагате с толкова оскъдни данни?

Макмахън впери поглед в Гарет и си помисли: „Господи, това приятелче е истински задник“. Директор Роуч видя изражението, изписано на лицето му, и сложи ръка на рамото му. Макмахън се отдръпна и се облегна назад в стола си, без да откъсва поглед от Гарет.

— Мое професионално задължение е да знам как убиват тези хора, господин Гарет — продължи Кенеди с леден тон. — Ако групировка като „Абу Нидал“ например бе извършила тези убийства, щяха да сложат бомба в някой известен ресторант и да я взривят по време на обяда. Съвсем лесно щяха да убият цяла дузина сенатори и конгресмени и вероятно дори няколко членове на кабинета.

— А защо да не са местна дясна организация?

— Не е изключено, но както казах по-рано, по мое мнение тези групи не разполагат с необходимите кадри, за да проведат операция от такъв мащаб.

— Като сте толкова сигурна, че не са терористи, тогава кой ги е извършил? — повиши глас Гарет.

Макмахън се приведе напред и опря ръце на масата. Метър и деветдесет и близо сто и двайсет килограма, той приличаше на мечок, готов за нападение. Преди Роуч да успее да реагира, Макмахън вече говореше:

— Господин Гарет, тук всички сме професионалисти. Няма нужда да се отдаваме на емоции и да си крещим. Вие попитахте за нашето мнение и д-р Кенеди ви предложи своето. Тя не се опитва да ни посочи точния извършител, само ни помага да стесним кръга на заподозрените.

Гарет пламна от гняв.

Майк Нанс не можеше да повярва на очите си. Беше виждал Стю Гарет да действа по този начин на безброй заседания през последните три години. Никой не смееше да му се опълчи. Напрежението в стаята растеше. Директорът Роуч седеше облегнат на стола си, закрил с ръка очите си.

Президентът прекрати сблъсъка:

— Спокойствие, моля. Всички сме подложени на огромно напрежение и мисля, че ще става още по-зле. Нека се овладеем и обсъдим теорията на д-р Кенеди.

* * *

Докато течеше заседанието, Бриджит Раян седеше в офиса на Ен Би Си и се опитваше да си придаде вид на заета.

Бриджит беше последен курс студентка по журналистика в Католическия университет и в момента бе на едногодишен стаж в Ен Би Си. Неин ръководител бе Марк Стайн, шеф на областната мрежа.

Тази сутрин Бриджит се бе измъкнала от леглото в 9 часа, бе разбрала за убийствата и вместо да отиде на лекции, незабавно пое към студиото. Беше там от час и половина и не беше свършила почти нищо, освен да налее кафе и да драсне някои бележки за Стайн. Седеше на малкото бюро пред кабинета на Стайн, когато пощальонът остави пред нея връзка писма.

Една от задачите ѝ за деня бе да преглежда и сортира пощата на своя шеф. Тя смъкна ластичето, с което бяха стегнати писмата, и дръпна голям кафяв плик, сложен най-отдолу. Беше адресиран до Стайн, но нямаше подател. Бриджит грабна ножчето за отваряне на пликове, преряза горния ръб и измъкна листовите отвътре. Щом прочете първия абзац, сърцето ѝ се разтуптя. Пое си дълбоко дъх и продължи. Дочете текста, скочи и рязко отвори вратата на кабинета на Стайн. Марк Стайн разговаряше по телефона. Щом Бриджит извика името му, вдигна поглед учудено и ѝ махна да излезе. След това се завъртя със стола и застана с гръб към нея. Разговаряше с шефа си в Ню Йорк.

— Каръл, имам нужда от повече екипи, по дяволите! Трябват ми още репортери. Как, дявол да го вземе, очакваш от мен да ти направя

целия този метраж?

Бриджит заобиколи бюрото и размаха плика пред лицето му. Стайн дръпна слушалката от ухото си и затисна с ръка микрофона.

— Бриджит, зает съм! Не сега!

— Марк, наистина е важно! — Тя мушна в лицето му листовете и плика. — Току-що го получихме по пощата. Адресирано е до теб и мисля, че е от терористите!

Стайн грабна листовете и зачете бързо. Чуваше се гласът на шефа му, който питаше какво, по дяволите, става там. Стайн свърши и изкрещя в слушалката:

— Каръл, бързо на факса, наистина е сериозно!

* * *

Гарет се бе успокоил. Макмахън и Кенеди обсъждаха току-що изложената от нея теория, когато вратата се отвори и специален агент Джак Уорч, оглавяващ президентския отряд в Тайните служби, влезе в залата.

— Извинете, господа, Ен Би Си съобщи, че са получили писмо от група, която твърди, че поема отговорността за убийствата.

Уорч отиде до стената зад президента и отвори голям шкаф с шест телевизора. Последният вдясно излъчваше Ен Би Си. Уорч усили звука и се отдръпна. На екрана се появи познатото лице на Джордж Блейк, водещ новините.

— Искам да ви предупредя още веднъж, че това писмо е от група, която поема отговорността за убийството на сенатор Фицджералд, сенатор Даунс и конгресмен Козловски. Не разполагаме с никакви доказателства, че те са действителните извършители. Писмото бе получено в студиото ни във Вашингтон преди броени минути. То гласи следното. — Блейк сведе поглед и зачете: — „През 1776 г. основателите на Съединените американски щати изпратиха Декларация на независимостта до краля на Англия. В тази декларация Томас Джеферсън е записал: «... когато една форма на управление става разрушителна, право на народа е да я промени и да състави ново правителство». Нашият призив е това право да се издигне отново и да се коригира политиката на правителството ни. Вие имахте шанса да

промените курса на Америка и се провалихте. Сенатор Фицджералд, конгресмен Козловски и сенатор Даунс бяха убити като предупреждение към президента и членовете на Конгреса и Сената. Вашите дни на партизанщина в политиката изтекоха. През последните двайсет и пет години вие харчехте пари, с които не разполагаме, за ненужни федерални програми. Всяка година обещавахте на американския народ, че вашият най-важен приоритет е да намалите разходите и да балансирате бюджета. Разполагахте с достатъчно време и възможности да овладеете изразходването на средства, а не направихте нищо. Нещо повече — показахте, че личната ви алчност и целите на вашите политически партии са по-важни за вас, отколкото икономическата сигурност и бъдещето на Америка. Като резултат от вашето егоистично и некомпетентно управление сега на плещите ни тежи национален дълг, възлизащ на повече от пет трилиона долара. Национален дълг, който расте с повече от милиард долара на ден и който се очаква да достигне десет трилиона до края на века. Този дълг може да хвърли страната ни в икономически хаос.

Дошло е време за действие. Наредваме на президента да оттегли бюджета си и да състави нов, балансиран бюджет. Този бюджет няма да предвижда нови или повишени данъци и ще съкрати всички излишни федерални програми. Ще въведе средства за контрол на растежа на разходите за социално осигуряване и медицинско обслужване и ще приеме съкращенията във въоръжаването, предложени от Обединеното командване на въоръжените сили, без никаква политическа намеса. След като този бюджет бъде прокаран, президентът ще внесе законопроект срещу престъпността. Освен това президентът, Конгресът и Сенатът трябва да въведат двупроцентов национален данък продажба, който да се използва единствено и само за намаляване на националния дълг. Ако не сте способни да възстановите ограничената форма на управление, въведена от създателите на Конституцията, напуснете. Ще наблюдаваме действията ви отблизо. Това е единственото предупреждение, което ще ви отправим. Ако не отговорите на гореспоменатите изисквания, ще бъдете убити. Никой не е недосегаем за нас — дори и президентът!“

7.

Докато водещият изричаше думите: „Никой не е недосегаем за нас — дори и президентът“, всички в залата откъснаха очи от телевизионния екран и ги насочиха към президента Стивънс. Всички, с изключение на специален агент Макмахън. Той бе извърнал поглед и стискаше мобилния си телефон в очакване някой от другата страна да се обади.

— Специален агент Дженингс.

— Кейти, Слип е на телефона. Прати някой до студиото на Ен Би Си. Обади се предварително и им кажи, че отиваме да приберем онова писмо като улика, а докато стигнем, не искам никой да го докосва. Убеден съм, че половината новинарски екип си е оставил отпечатъците навсякъде.

— Вече пратих Филипс и Рейнълдс, на път са, а Трой е на телефона и се опитва да се свърже с шефа им.

— Добре. — Макмахън замълча за момент. — Готов съм да се обзаложим, че ще изпратят и други писма. Изпрати хора до Ес Би Ес, Ей Би Си и Си Ен Ен. Дано имаме късмет да хванем някое, преди да е отворено.

— Друго?

— Не, обади ми се, ако откриеш нещо. Връщам се обратно в офиса.

Макмахън прибра телефона в джоба си, обърна се към останалите и срещна въпросителния поглед на президента.

— За какво беше всичко това? — попита той.

— Просто се опитвам да видя дали можем да се доберем до някое от тези писма, сър, преди да е покрито поне с още десетина чифта пръстови отпечатъци.

— Можем ли да го възприемем сериозно? Имам предвид, не е ли възможно да са изпратили това, опитвайки се да поемат отговорност за убийствата, без да са ги извършили? Нима това не се случва? — Президентът бе видимо разтърсен от писмото.

— Да, сър, обичайна практика е да се получават писма и телефонни обаждания от групи, които не са извършили престъплението, но не толкова рано. Обикновено започват няколко дни или даже седмица по-късно. Тези убийства бяха извършени преди по-малко от осем часа.

Гарет скочи в подкрепа на шефа си:

— Това съвсем не означава, че не е възможно някой да е написал писмото и да го е пуснал тази сутрин, след като е чул за убийствата. Искам да кажа, господин Макмахън, че не трябва да го изключваме като вариант.

Макмахън изпитваше неистово желание да стане и да си тръгне. Трябваше да се върне в Хувър Билдинг и да продължи разследването, а не да слуша този поплювко.

— Господин Гарет, всичко е възможно на този етап. — Макмахън се обърна към президента за разрешение да напусне, но преди да отвори уста, Гарет изстреля нов въпрос:

— Откъде да знаем, че целта не е да ни смутят? Може някой да ги е убил по друга причина, например, защото са искали да торпилират президентския бюджет. Може би са изпратили това писмо, за да ни накарат да търсим не там, където трябва.

Макмахън се взря в Гарет и опита да се овладее.

— Господин Гарет, засега знаем твърде малко. Затова е необходимо разследване. Ще имам предвид всичките ви теории и ще бъда нащрек. — Сетне се обърна към президента: — Сър, ако не възразявате, наистина ми се налага да бъда на мястото си и да ръководя това разследване.

— Но... да, разбира се...

Макмахън се приведе, прошепна нещо на Роуч, после се изправи и напусна помещението.

* * *

Малката конферентна зала в офиса на конгресмен О'Рурк бе обзаведена с мебели, ползвани от неговия предшественик. О'Рурк не виждаше никакъв смисъл да следва старата вашингтонска традиция и да се отърве от разкошните мебели само заради това, че са ползвани от

някаго преди него. О'Рурк, брат му Тим, Сюзън и няколко души от екипа му седяха пред телевизора и гледаха Джордж Блейк, който продължаваше да чете писмото на групата, поемаща отговорността за убийствата на Козловски, Фицджералд и Даунс.

О'Рурк седеше неподвижен и безизразен, вперил поглед в екрана, докато другите възбудено коментираха на висок глас. Ръцете му бяха събрани пред лицето. След като Блейк прочете писмото за четвърти път, Ник Суенсън, един от най-младите служители на О'Рурк, се обърна към своя шеф:

— Е, Майкъл, няма защо да се тревожиш, че могат да убият и теб. Звучи така, като че ли с тези момчета преследвате една и съща цел.

О'Рурк хвърли поглед към русокосия Суенсън без видима промяна в изражението си. Вътрешно обаче далеч не бе толкова безразличен.

Тим О'Рурк погледна брат си през масата.

— Майкъл, какво смяташ за всичко това?

О'Рурк бавно свали ръце.

— Смятам, че страната ни няма да загуби нищо, ако се лиши от такива като Фицджералд, Даунс и Козловски — изрече остро.

— Майкъл, може и така да е, но, моля те, не го казвай публично — въздъхна Тим. — Те бяха сенатори и конгресмени и независимо какво мислиш за политиката им, не можеш да заявяваш, че са си заслужили смъртта.

— Не съм казал такова нещо. Просто отбелязах, че загубата им няма да е непрежалима.

— Пресата едва ли ще се потруди да направи това разграничение. На първа страница на всички вестници ще пишат: „Конгресмен О'Рурк заявява, че Козловски, Даунс и Фицджералд са си заслужили смъртта!“. — Тим размахваше ръка и наблягаше на всяка дума.

— Не ми пука за медиите! — Майкъл се наклони по-близо до брат си и каза бавно: — Не ми е приятно разни наемни убийци да обикалят на воля из столицата, но ако в името на промяната се изисква убийството на двама-трима корумпирани... динозаври като Козловски, Фицджералд и Даунс, аз съм изцяло „за“.

Тим О'Рурк се облегна назад и погледна намръщен по-големия си брат. Отрицателното отношение на Майкъл към политическата йерархия във Вашингтон имаше своите дълбоки корени. Десет години по-рано, когато Майкъл беше последен курс в Университета в Минесота, животът му вървеше идеално. Беше капитан на отбора по хокей на лед, имаше много приятели, прекрасно момиче и му предстоеше да приключи специализация по история. Нито едно облаче не засенчваше лазурния небосклон пред Майкъл О'Рурк.

Беше студена зимна вечер, след мач, когато родителите му качиха двама от тримата му братя и сестричката му в семейния „Събърбан“ и потеглиха към Гранд Рапидс — родния град на фамилията О'Рурк в Северна Минесота. На около четирийсет минути преди Гранд Рапидс голямата кола бе ударена челно от пъян шофьор. Кейти, сестрата на Майкъл, и братята му Томи и Шеймс оцеляха, но родителите им загинаха. Бяха убити от трийсет и четири годишен безотговорен престъпник с шест предишни нарушения за шофиране в пияно състояние.

Смъртта на родителите му разтърси живота на Майкъл О'Рурк. Щом завърши университета, той постъпи в Морската пехота също като баща си и дядо си. След Войната в Залива си строши коляното по време на нощни скокове. Въжетата на парашута му се заплетоха и без да има време да отвори запасния, О'Рурк се блъсна в земята с два пъти по-голяма скорост от нормалната. Същото коляно, което бе наранил в колежа, поддаде при удара и се смачка като алуминиева кутийка. Това окончателно сложи край на кариерата на лейтенант О'Рурк във флотата на Съединените щати. Той се присъедини към екипа на сенатор Олсън във Вашингтон. Сенатор Ерик Олсън бе близък приятел на покойните родители на Майкъл. Младият мъж прие новата си работа като възможност да направи нещо различно и значимо. През следващите пет години Майкъл стана един от най-дейните помощници на сенатора. Работеше усилено и се бореше да не попадне в капана на вашингтонската апатия, но с течение на времето задкулиските истории на брокерите на национална мощ го изтощиха. Политиката във Вашингтон бе отвратителна игра, която можеше да се играе само от определена порода хора. Който притежаваше чест и достойнство, биваше премазван и изплют от тежката машина на партийните пристрастия.

Точно по времето, когато Майкъл беше готов да напусне и да се върне в Минесота, мястото за конгресмен на собствения му окръг се освободи. Сенатор Олсън го окуражи да се кандидатира. Изтъкна, че ако системата наистина го дразни, би трябвало да се опита да направи нещо. Майкъл прие предизвикателството и с подкрепата на своя дядо и сенатор Олсън спечели с лекота мястото, за което нямаше почти никаква конкуренция.

Онази зима, точно преди Майкъл да встъпи в длъжност, отново го сполетя трагедия. Смъртта на друг негов близък го принуди да погледне на Вашингтон под друг ъгъл и радостта от скорошната победа се стопи. Двегодишният му мандат като начинаещ конгресмен се превърна в присъда в един град, който той с всеки изминат ден все повече презираше.

Телефонът зазвъня и Сюън стана, за да го вдигне. Миг по-късно отново надникна в стаята.

— Майкъл, дядо ти е на първа линия.

— Ще говоря от кабинета си — каза Майкъл, върна се обратно и грабна слушалката. — Здравей, Шеймъс.

Шеймъс О'Рурк бе президент и единствен собственик на компанията за дървен материал „О'Рурк“. Неговият баща бе поставил началото с малка дъскорезница през 1918-а. Когато Шеймъс се върна от фронта през Втората световна война, той пое управлението на компанията и превърна малката фабрика в една от най-големите дървообработващи компании в Средния Запад.

Шеймъс се обаждаше от верандата в дома на О'Рурк в Гранд Рапидс, разположен на езерото Покегама — красиво, осеяно с островчета езеро, дълго почти десет километра. Домът бе прекрасна, съвременна дървена къща, разположена на края на нос с изглед към най-големия залив на езерото. Седемдесет и две годишния Шеймъс О'Рурк стискаше слушалката, загледан в ярките есенни цветове, които се отразяваха в лазурносините води на езерото.

— Всичко наред ли е, Майкъл?

— Да, наред е.

Шеймъс се облегна на парапета. Не изглеждаше на повече от шейсет. Извървяваше по пет километра всяка сутрин с кучетата — два лабрадора, едно хъски и няколко от смесена порода. Десет години по-рано злополучната смърт на сина и снаха му го бяха превърнали в

баща на едно дванайсетгодишно момиче, двама шестнайсетгодишни близнаци и Майкъл и Тим, вече колежани.

Шеймъс отпи от кафето си и попита:

— Какво мислиш за убийствата?

— Една част от мен смята, че точно от това имаме нужда... Но съм обезпокоен от този акт на насилие.

— Нормално е да е така — отвърна Шеймъс с типичния си дълбок глас. — Какво ти беше мнението за жертвите?

— Мисля, че основателите на демокрацията в тази страна не биха се опечалили, ако ги видят да напускат тронове си.

Шеймъс се засмя:

— Без съмнение!

Майкъл се завъртя на стола си и погледна през прозореца. Виждаше Паметника на Вашингтон, извисил се в далечината.

— Шеймъс — изрече неловко, — искам да поговорим. Възнамеряваш ли да дойдеш в града този уикенд?

— Да. — Шеймъс долови нещо. — Какво има?

— Не съм сигурен. Може да е свързано по някакъв начин със снощните събития. — Майкъл се поколеба за момент. — Мисля, че ще е най-добре, ако поговорим за това като се видим.

Шеймъс разбра. Във Вашингтон беше най-добре да се приеме, че всичко, казано по телефона, се записва.

— Можеш ли само да ми намекнеш за какво се отнася?

— За един наш общ приятел.

С присвити очи Шеймъс наблюдаваше рибарската лодка, която влизаше в залива.

— Ясно. Не го споделяй с никого, докато не пристигна в града. Ще се видим след два-три дни.

— С личния си самолет ли ще пристигнеш?

— Да. Поздрави Тим и Лиз от мен.

Майкъл затвори телефона и се замисли за човека, за когото бе загатнал току-що. Той определено има мотива, помисли си Майкъл. Мотива и възможностите.

* * *

Президентът седеше в Овалния кабинет и се взираше през прозореца. През последните десет минути не беше помръднал. Мислеше за неприятния факт, че той, президентът на Съединените американски щати, не знае нищо повече за ставащото от всеки друг гласоподавател в тази страна. Съзнаваше, че неговият бюджет никога няма да бъде прокаран без Джак Козловски. Този, който бе виновен за убийствата, заплашваше и неговия живот.

Той се замисли каква бе възможността убиецът да се домогне и до него и стигна до успокояващото заключение, че това не може да стане — не и при толкова агенти и най-съвременна техника, които го заобикаляха.

Стивънс знаеше, че ще трябва да подготви обръщение към нацията, но нямаше представа какво ще каже. Беше почти два часът следобед. Президентът Стивънс потъна в размисъл за това, как събитията ще се отразят на кариерата му и на мястото му в историята.

* * *

В коридора пред Овалния кабинет Ан Монкър чакаше да влезе при президента. Ако искаше среща с него, трябваше да мине през шефа на неговия щаб, а на Монкър ѝ се повдигаше от тази мисъл. Представителите на медиите я обсаждаха непрестанно и искаха отговор от Белия дом за убийствата. Всички смятаха, че президентът ще направи обръщение към нацията, и тя трябваше да уведоми медиите точно кога.

Стю Гарет се появи в коридора. Следваха го Майк Нанс и директорът на служба „Връзки с обществеността“ в Белия дом Тед Хопкинсън. С помощта на Гарет той бе иззел по-голямата част от отговорностите на Монкър. Оставиха ѝ задачата да информира медиите за ежедневните събития в Белия дом. Но планирането на стратегии, преднамереното изтичане на информация за медиите, проучванията на общественото мнение, както и личните срещи с президента се ръководеха от Хопкинсън.

Монкър пристъпи към Гарет и му препречи пътя. Не бе мигнала цяла нощ от мисълта за начина, по който той се бе отнесъл към нея предния ден, и реши, че повече няма да допуска такова поведение.

— Стю, трябва да го видя!

— Не сега, Ан, наистина сме заети. — Гарет понечи да я заобиколи, но тя отново застана срещу него.

— Стю, медиите са ме обсадили! Искат да знаят кога президентът ще направи обръщение към нацията.

— Ще те уведомя веднага щом го решим — отвърна рязко Гарет.

— За това ли ще говорите вътре, момчета, за речта му, за стратегията му по отношение на медиите? Аз също трябва да присъствам. Писна ми вечно да ме режеш, Стю! Аз съм секретар по печата в Белия дом, не той — възкликна Монкър и посочи Хопкинсън. — И аз трябва да участвам в разискванията.

Гарет я сграбчи за ръката и я отместа встрани.

— Ан, глупости от този сорт точно в момента са ми противоположни. В криза сме. Иди си в кабинета и веднага щом приключим това заседание, ще те уведомя в колко часа президентът ще направи обръщение към нацията. А сега се махни от пътя ми, по дяволите! — Гарет се обърна и влезе в Овалния кабинет, последван от Хопкинсън и Нанс.

Президентът чу вратата да се отваря и се завъртя на стола си.

Гарет разпери ръце:

— Възможно ли е това? Скъсваме се от работа, за да прокараме бюджета, и точно когато сме на крачка от успеха, някой ни издърпва килимчето изпод краката. — Гарет посочи към вратата. — А сега всеки глупак се опитва да ми се пречка. Тази сутрин беше онзи идиот от ФБР, а сега този клоун, наречен прессекретар!

Настаниха се около камината и Стивънс започна:

— Какво решихте, господа?

— Ще подготвим обръщението ти за осем часа тази вечер. Така ще те гледат най-много зрители. А това ще ни даде известно време да си поемем дъх и да преценим какво, по дяволите, става. В този момент интуитивната ми реакция е да излезем открито и да заклеим тези убийства като пряка заплаха срещу националната сигурност на Съединените щати. И да заявим, че който е изпратил писмото, е терорист! Длъжни сме да овладеем положението. Медиите ни атакуват непрекъснато. — Гарет сведе поглед към жълтия си бележник. — Тед нареди на своите хора да гледат предаванията цяла сутрин. Средствата за масова информация наричат авторите на писмото по какъв ли не

начин — убийци, терористи, революционери, главорези, престъпници. Трябва да преценим дали можем да използваме това в наша полза. Трябва да осуетим всякаква евентуална обществена подкрепа на исканията. Не можем да позволим тези хора да бъдат приети като революционери.

Гарет замълча за момент и поклати глава отчаяно.

— Всякакви идиоти звънят по радиата и заявяват в ефир, че е крайно време някой сериозно да се заеме с управлението на тази страна и да се отърве от мръсници като Фицджералд. Мисля, че трябва да спрем това, докато все още сме в състояние, и твоето обръщение към нацията ще бъде първата ни възможност в тази насока. — Гарет се приведе напред. — Джим, ако успееш тази вечер да излезеш пред зрителите и да изглеждаш стабилен и силен, това ще бъде голяма компенсация на всички щети, които ще търпим заради загубата на Козловски.

Гарет се облегна назад.

— Само че Майк и Тед са на малко по-различно мнение. Тед, както обикновено, иска да изчака, докато получим някакви резултати от допитване до общественото мнение, за да решим колко категорични трябва да бъдем. Майк също иска да проявим повече предпазливост.

Президентът се извърна към Нанс. Думата „предпазливост“ му допадна много.

— Какво имаш предвид, Майк?

— Сър, смятам, че е благоразумно да изчакаме, докато получим малко повече информация от нашите проучвания, преди да предприемем евентуална твърда линия. На този етап имаме трима мъртви политици, които, изглежда, са били убити от група хора, целящи да упражнят натиск върху вас и Конгреса с цел извършване на радикални реформи. Не знаем дали това писмо е истинско. Хората, които стоят зад него, може да искат цялата тази история да изглежда като революция, но в действителност може да имат съвсем различни мотиви. Не смятате ли, че моментът е малко странен? Днес се очакваше вашият бюджет да мине през Конгреса. Всички знаеха, че при успех шансовете ви за преизбиране нарастват значително. Ами ако някой няма интерес да бъдете избран за втори мандат?

Нанс се опитваше да постигне две неща и точно затова съзнателно объркваше президента. Първо, той откровено не

одобряваше впускането в тази заплетена ситуация, да не говорим за твърдата линия, и то без да са запознати с всички факти. Често в кариерата си той бе принуден да оправя бъркотията след хора, които бяха предприемали прибързани стъпки без достатъчно информация по даден въпрос, само за да разберат впоследствие, че са направили погрешен избор. Другата причина, поради която Нанс искаше да поддържа неувереността на Стивънс, бе, че докато президентът се чувства несигурен, щеше да продължава да търси мнението на своя съветник по национална сигурност.

— Господин президент, ненужен риск е да се ангажирате със становище незабавно. Помните ли, когато свалихме иранския самолет? Тогава президентът Рейгън се появи по телевизията и съобщи на целия свят, че сме били атакувани и това е причината да стреляме по пътнически самолет. Зае твърда позиция, че вината е на иранците. После му се наложи да защитава едно погрешно становище в продължение на няколко месеца. Тогава нашата страна отне живота на триста невинни и накрая изглеждахме като глупаци. Сега ситуацията е различна, но ви моля само да изчакаме, докато ФБР ни предостави надеждна информация. Тогава ще можем да съставим разумен план за действие. Освен това общественото недоверие към политиците по принцип е голямо. А условията, изброени в това писмо, са нещо, които гласоподавателите отдавна искат. Ако желаем да сме победители, трябва да проявим малко повече хитрост.

Хопкинсън клатеше утвърдително глава, но вместо да се обърне към президента, отправи поглед към Гарет.

— Съгласен съм — намеси се той. — Бих искал да изчакаме резултатите и от някои анкети.

Гарет се облегна назад и забарабани с пръсти по малката масичка до канапето. Президентът, Нанс и Хопкинсън бяха свикнали Гарет да се инати, когато идеята не е предложена от самия него.

След минута президентът загуби търпение и попита:

— Стю, ти какво мислиш?

— Добре, момчета, печелите — въздъхна Гарет. — За обръщението довчера ще играем на сигурно. Ще излезем строги и опечалени. — Гарет си записа нещо в бележника и се обърна към президента: — Можеш да говориш нещо за скръбта, която изпитваш от

загубата на тези добри приятели. Ще го направим да звучи съвсем лично.

— Нека не ги величаем твърде много — обади се предпазливо Нанс. — Единият от нашите мъртви приятели крие няколко опасни тайни, които могат да излязат наяве и да ни навредят. Нека медиите направят първия ход. Ще оповестим очевидното и ще заявим, че тези политически убийства са заплаха за националната ни сигурност, а после можем да направим някои коментари за това, как тези мъже са отдали живота си в служба на родината. И най-важното, трябва да бъдем кратки.

— Прав си — каза Гарет. — Тези момчета са мъртви. Вече не им дължим никакви услуги. Ако медиите искат да ги превърнат в мъченици, можем да изчакаме и съвсем целенасочено да поемем тази линия по време на погребенията следващата седмица.

Всички кимнаха. Гарет продължаваше да си води бележки. Когато свърши, вдигна поглед към Хопкинсън.

— Тед, защо не отидеш да кажеш на Монкър в колко часа ще бъде обръщението на президента към нацията и да дадеш насоки на хората, които ще пишат речта, във връзка с обсъдените току-що проблеми? Когато свърша, ще се отбия в кабинета ти, за да отработим подробностите.

Щом Хопкинсън излезе, Гарет се приведе напред и заговори с приглушен глас:

— Направо съм бесен от начина, по който премина сутрешното заседание. И не само защото някакъв мизерен агент ми се изплю в лицето! Бесен съм, защото изпаднахме в криза и не можем да се доверим дори на хората, от които зависим по отношение на подаваната информация. Сега не искам да се връщам назад и да питам защо Роуч и Стансфийлд не бяха сменени. Ние всички знаем причината и по онова време бяхме съгласни. — Гарет поклати оплешивяващата си глава и сви устни. — А сега сме в сериозна криза и не можем да се доверим на нито един от двамата, поне според мен. Какво ще правим при това положение?

Президентът се замисли и отвърна:

— Е, никой от тях не желае да си подава оставката и като се има предвид ситуацията, в която се намираме, да се опитваме да се отървем от тях, би било неразумно.

Нанс седеше неподвижно, когато двамата мъже погледнаха към него в очакване на мнението му. Той бе професионалният шпионин в групата, прекарал по-голямата част от живота си във военното разузнаване и после в Агенцията за национална сигурност. Имаше остър ум, и беше добър в задвижването на нещата. Идеята да изнудват конгресмен Мур беше негова.

— Ако имате сериозни намерения да се отървем от тях — заяви накрая Нанс, — добре е да го направите уж под натиска на общественото мнение. Те трябва да бъдат принудени сами да се оттеглят. — Той млъкна за момент, докато преценяваше следващия ход. — Бремето по разкриването на тези убийци ще падне единствено върху ФБР. Ако Роуч не напредне по случая, няма да бъде трудно да насъскаме кучетата срещу него. — Нанс вдигна пръст във въздуха. — А аз имам някои идеи как да ускорим настъпването на този момент.

8.

Слънцето се снишаваше над хоризонта. О'Рурк вървеше по улицата с ръце в джобовете. Беше облечен в дънки, памучна риза и тъмнокафяво кожено яке. Лявата му ръка стискаше дръжката на 45-калибров „Комбатмастър“. Пистолетът с размер на длан беше доста мощен. Като конгресмен О'Рурк бе получил специално разрешение да носи оръжие. Беше започнал да се движи с него преди няколко години, за да се защитава от престъпниците, които обикаляха улиците на Вашингтон.

Мисълта за съдбата на един човек накара Майкъл да стисне поздраво пистолета. Преди година най-добрият му приятел бе застрелян само на две преки от Капитолия. Марк Коулман и О'Рурк работеха в екипа на сенатор Олсън и бяха съквартиранти. Една вечер на връщане от работа Коулман бил спрял от двайсет и две годишен наркоман. Някакъв свидетел видял как треперещият младеж се приближил до Коулман и без да каже дума, стрелял в гърдите му, грабнал портфейла му и избягал. На другия ден полицията залови младежа. Убиецът вече бил задържан два пъти за въоръжен грабеж, но бил освобождаван под гаранция поради пренаселеността на вашингтонските затвори.

Онази нощ О'Рурк не се притесни, че приятелят му не се прибра. Коулман беше сгоден и прекарваше повечето вечери в апартамента на бъдещата си съпруга. На другата сутрин отиде в офиса по-късно. Предната седмица бе спечелил мястото си в Конгреса и пристигаше, за да обсъдят със сенатор Олсън някои подробности около прехвърлянето. Влезе в офиса, без да има никаква представа какво се е случило с приятеля му. Когато се появи на прага, служителите се бяха събрали в приемната, прегръщаха се и плачеха. Щом една от секретарките му съобщи трагичната вест, Майкъл напусна сградата. Пое към Търговския център, после продължи на запад, към паметника на Вашингтон. Вървеше бавно, в съзнанието му изплуваха спомени за неговия приятел и родителите му. Подмина Рефлектинг Пул, стигна до

мемориала на Линкълн и спря. Обърна се и дълго се взира в Капитолия.

О'Рурк съзерцаваше сградата и се опитваше да проумее как бе възможно един млад живот да бъде погубен така нелепо.

Спомни си за всички заседания, на които бе присъствал, където ояли се сенатори и конгресмени преразпределяха милиарди долари от данъци така, все едно играеха „Монополи“, и парите винаги отиваха да подкрепят някоя група със специални интереси, чието поръчителство щеше да бъде необходимо за следващите избори. Темата за престъпността се обсъждаше с ентузиазъм и плам, особено когато пресата бе наоколо, но при закрити врати този болен проблем оставаше на заден план.

Този ден реалността бе зашлевила жестока плесница на О'Рурк. Той бе разбрал, че няма начин да промени нещата. Корупцията бе проникнала дълбоко в системата.

Тогава реши, че е приключил с Вашингтон. „Проклет да съм, ако допусна да се превърна в един от тях“, каза си ядно.

Докато завиваше по Уискънсин авеню, мисълта му се върна към настоящето. За първи път, откакто бе встъпил в длъжност, той си каза, че е възможна действителна промяна. Шокиращото убийство на трима от най-отявлените политически зверове несъмнено щеше да предизвика разместване на пластове.

О'Рурк прекоси улицата и влезе в „Блекис бар“. Озърна се над тълпата, търсейки буйни черни коси, и като обиколи с поглед присъстващите, почти веднага ги откри. Тя стоеше в отдалечения край на бара, заобиколена от мъже в костюми.

Една привлекателна дама се приближи до него и го хвана за ръката:

— Майкъл, закъсняваш. Лешоядите са я връхлетели.

— Да, виждам. — О'Рурк сведе поглед и целуна жената по бузата. — Здравей, Мередит. Готова ли е вече да ме убие?

— Майкъл, и в полунощ да се появиш, пак не би се вбесила. Може ли да ти взема якето?

Той си спомни, че носи оръжие, и отказа.

— Напрегнато ли беше днес на Хълма?

— Да, имаше доста извънредна охрана.

— Слушай, бъди внимателен. — Собственичката стисна ръката му. — Върви я отърви! Запазила съм ви сепаре.

О'Рурк се промъкна през тълпата и застана зад мъжете, заобиколили приятелката му. Сложи ръце на раменете на двамата, които бяха най-близо до него, и каза учтиво:

— Извинете, господа.

Мъжете се обърнаха и му направиха място. Лиз беше облечена в бяла блуза и черна къса пола. Носеше черни обувки с високи токчета. Усмивка озари лицето на О'Рурк, той пристъпи напред и я целуна по устните. Тя се усмихна, обви ръце около кръста му и го придърпа към себе си. Той я целуна отново и каза:

— Мередит ни е приготвила маса.

Влязоха в свободното сепаре и седнаха един срещу друг. О'Рурк пое ръцете ѝ в дланите си и впери поглед в нея. Обичаше очите ѝ. Обичаше всичко в нея — гъстите ѝ черни коси, маслинената ѝ кожа, острата ѝ мисъл, страхотното ѝ чувство за хумор, но особено обичаше очите ѝ. Тя бе успяла да намери път към сърцето му. Лиз беше интелигентна, агресивна, грижовна, обичаше деца. Тя бе всичко, което той желаше.

Лиз Скарлати бе влязла в живота му преди една година и макар че по онова време дори мисълта за връзка му се струваше абсурдна, той не можа да ѝ устои.

Запознаха се в малък бар в Джорджтаун. Беше съботна вечер, оркестърът засвири „Сладката Мелиса“ и тълпата се залюля в ритмичен танц. Застанал на края на дансинга, О'Рурк се блъсна леко в стоящия до него и когато се обърна, за да се извини, се оказа до Лиз. Той се взря с благоговение в безспорно най-красивата жена, която някога бе виждал, и онемя. Лиз вдигна към него своите големи кафяви очи, а О'Рурк усети как сърцето му се разтуптява. Лиз взе бирата му, остави я на една маса, улови го и го поведе към дансинга.

През годината, която последва, взаимното привличане прерасна в любов. Мислеха и за брак. Понастоящем имаше само един проблем — Майкъл искаше да напусне Вашингтон, а Лиз още не беше съвсем наясно със себе си. С всяка изминала седмица тя харесваше работата си все по-малко, но още не бе достигнала до степен да я мрази. Бе работила усилено и не бе убедена, че е готова да се откаже от всичко и да заживее в Минесота.

Лиз се усмихна:

— Видя ли ме по телевизията вчера?

Лицето му помръкна.

— За какво беше всичко това? Знаеш колко мразя публичността. „Господин президент, конгресмен О’Рурк казва, че вашият бюджет е натъпкан с повече сланина, отколкото наденица на Джими Дийн“ — изимитира я той. — Лиз, цял следобед в офиса ми звъняха репортери.

Предния ден, само като я видя да става на пресконференцията и да го цитира, О’Рурк беше побеснял, но сега, щом седна срещу нея, гневът му се изпари.

— Съжалявам, Майк, ти си обществена фигура и изказванията ти са новина.

— С теб нещата стоят по съвсем друг начин. Единственото, за което моля, Лиз, е в бъдеще да пазим повече интимност във връзката ни. Онова, което си казваме в леглото, си остава между теб и мен.

Скарлати се приведе към него:

— Ако наистина искаш това, ще се съобразя с искането ти, но не мога да проумея ненавистта ти към медиите. От всички политици, които познавам, ти си единственият, който съзнателно се опитва да остане извън светлината на прожекторите.

Майкъл се усмихна пресилено.

— Между другото, поздравления! — каза. — Страхотна си. Беше единствената, която го предизвика. Останалите питаха за неща, които той сякаш очакваше.

— Те затова бяха там. Тези пресконференции са пълна измама. Всеки път президентът свиква едни и същи хора, за които е сигурен, че ще му задават удобни, леснички въпросчета.

* * *

Президентът седеше зад бюрото си в Овалния кабинет. Беше в тъмен костюм, с раирана вратовръзка и бяла риза. Хартиени кърпички „Клийнекс“ бяха мушнати между яката и врата му, докато една жена се беше надвесила над него и нанасяше грим върху лицето му. Стю Гарет се бе извисил заплашително над другото му рамо и изчиташе списък от неща, които трябваше да си припомнят в последния момент. Тед

Хопкинсън проверяваше за последен път дали всичко е наред. След пет минути щяха да се появят на живо пред цялата нация.

Гарет махна на гримьорката да си върви.

— Достатъчно. Така е добре. Сега, Джим, запомни, започваш с мрачно изражение. Искаме да им покажем, че страдаш. Стой с малко отпуснати рамене в началото, както направи при последната репетиция. Когато стигнем до финала, за демокрацията и основателите на тази държава, искам да станеш по-стегнат и твърд. Изправи се, но не удрай с юмрук по бюрото, както на репетицията. Излиза пресилено. Придържай се към старата поза. Размахай юмрук пред камерата, но не твърде рязко, а сякаш наблягаш на всяка дума.

Хопкинсън се приближи и измъкна парченцата „Клийнекс“ изпод яката на президента.

— Сър, знаете практиката. Ако обичате, не докосвайте лицето си, ризата или вратовръзката. Гримът ще се размаже, а сме в ефир след броени минути.

* * *

Скарлати и О'Рурк разглеждаха менютата си и обсъждаха убийствата, когато в бара изведнъж се установи напрегнато мълчание. На екраните на всички телевизори се виждаше ликът на президента. Някои клиенти подхвърлиха саркастични забележки, но незабавно бяха подканени да млъкнат. Президентът заговори:

— Добър вечер. Появявам се пред вас дълбоко опечален, за да обсъдя една тежка загуба за нашата нация — трагичната смърт на конгресмен Козловски, сенатор Фицджералд и сенатор Даунс. Тези трима държавници бяха посветили живота си в служба на американския народ. Бориха се страстно за нещата, в които вярваха: свобода, демокрация, благополучие за всеки мъж, жена и дете в Америка. Участвали са в съставянето на десетки закони, помогнали на хората в Америка да работят и живеят по-добре. — За момент президентът сведе поглед и замълча. — Бих искал да помоля всички вас, скъпи сънародници, да споменавате в молитвите си конгресмен Козловски, сенатор Фицджералд, сенатор Даунс и техните семейства. Те не бяха свършени. Никой не е свършен. И въпреки това

преодоляха несъвършенствата си и отдадоха всичко, което имаха, на своята страна и на сънародниците си, за което винаги ще им бъдем признателни. — Президентът замълча отново със скръбно изражение и вперен в камерата поглед. — Тук, в столицата, сме в шок заради жестоките и безсмислени убийства, извършени тази сутрин... Познавам конгресмен Козловски, сенатор Фицджералд и сенатор Даунс от повече от трийсет години. Познавам жените и децата им. Гледал съм как тези деца растат, познавам и техните семейства и деца. Изключително болезнено е за нас да приемем смъртта на тези всеотдайни люде, унищожени в един безсмислен изблик на насилие.

Президентът отново сведе поглед. После вдигна очи, взе лист хартия и го поднесе към камерата.

— Много от вас са чули за това писмо, получено днес в медиите. ФБР ме уведоми, че има голяма възможност писмото да е от групата, извършила убийствата на конгресмен Козловски, сенатор Фицджералд и сенатор Даунс. ФБР е на мнение и че не е изключено писмото да е изпратено с цел да заблуди разследването. Поради факта че то се води в момента, не мога да си позволя повече подробности по въпроса. Мога само да кажа, че директорът на ФБР ми заяви категоричната си увереност, че терористите, отнели живота на тези беззащитни хора, ще бъдат заловени и изправени на съд.

Президентът размаха писмото и изпъна рамене.

— Извършителите на това престъпление са антитеза на демокрацията. Случилото се тази сутрин не е само убийство на трима изтъкнати политици. Това е посегателство срещу Съединените щати, срещу идеалите на демокрацията. Нашата страна е основана от мъже и жени, избягали от тиранията, монархиите и диктаторските режими по целия свят. Те направиха от Америка държава, в която всеки може да се изкаже по управлението на страната: правителство за народа, от народа и на народа. През годините ние сме водили безброй войни в защита на свободата и демокрацията. Милиони американци са загинали, за да можем ние да живеем свободно, да имаме правото да се произнасяме как управлява нашето правителство, за да може демокрацията да възтържествува! — Президентът все повече се вдъхновяваше. — Жестоките и безчовечни убийства, извършени тази сутрин, представляват онова, срещу което се бореха и жертваха живота си милиони американци. Това бе тиранията, суровото, брутално и

насилническо господство на единиците над множеството. Демокрацията направи Америка велика! Ние сме велика нация, защото всеки има право на глас, а не защото едно войнстващо малцинство с насилие е наложило своите убеждения на народа. Дори ако исканията в това писмо са действителни, което според нас не е така, аз не бих могъл да ги приема. Ако вие, американският народ, желаете промени в управлението си, те трябва да бъдат извършени по мирен и демократичен път. Вие сте ме избрали за свой президент и аз съм положил клетва да отстоявам законите на тази държава и да защитавам националната сигурност на Америка.

Хората, извършили тези престъпления, са терористи и страхливци. Аз ще продължа политиката на моите предшественици. Няма да се занимавам с терористи. ФБР, със съдействието на полицията и разузнавателните служби, ще залови тези животни и ще ги прати зад решетките.

Конгресмен Козловски, сенатор Фицджералд и сенатор Даунс бяха патриоти, които не само вярваха в демокрацията и свободата, но и се бореха за нея, за да можем ние да ѝ се наслаждаваме. Смъртта на тези трима велики американци е трагедия и загуба за цялата нация, но Америка е страна, изстрадала много загуби в своята дълга и славна битка в защита на свободата. Ние като нация винаги сме успявали да превъзмогнем трудностите и да продължим напред още по-силни. Следващата седмица ние ще погребем тези трима достойни мъже. Ще скърбим за тяхната смърт и после ще постъпим така, както те биха желали. — Президентът вдигна дясната си ръка и я стисна в юмрук. Без да престава да говори, бавно го изнесе напред и го насочи към камерата. — Америка и демокрацията са твърде велики, за да бъдат сломени от тиранията. Ние ще продължим напред, ще се съхраним, ще победим!

Настъпи дълга пауза, в която той продължаваше да се взира в камерата, и завърши:

— Лека нощ и Бог да ви благослови.

9.

Президентът продължи да се взира в камерата, докато накрая Хопкинсън пристъпи напред и го издърпа от стола.

— Сър, всички тези микрофони продължават да са включени, камерата също.

Президентът кимна. Беше наясно за какво намеква директорът на „Връзки с обществеността“. Преди година Стивънс беше подхвърлил няколко безцветни шегички след обичайното си обръщение по радиото в събота следобед. Беше решил, че микрофоните вече са изключени. Пресата се нахвърли върху него, но тъй като шегите не бяха зловни, нямаше сериозни последици. Затова Хопкинсън и Гарет винаги бяха нащрек, за да предотвратят подобни гафове.

Гарет се присъедини към тях с думите:

— Хайде, господа, да отидем в моя кабинет.

Той кимна към вратата, а президентът и Хопкинсън го последваха. Когато влязоха в кабинета на Гарет, президентът се обърна към Хопкинсън и попита:

— Как изглеждах? Звучеше ли искрено и прочувствено?

— Така мисля, но ще научим повече след около час. Имам анкетна група, която се обажда в момента в петстотин домакинства, за да получи ранни сведения за мнението на обществеността.

Гарет запали цигара. Дръпна силно и заговори:

— Добре се справи, Джим. Очаквам скок в рейтинга ти. — Гарет издиша облак дим към тавана. — Нищо не може да се сравни с възможностите за изява, които ти предоставя една криза.

* * *

В „Блекис“ глъчката избухна отново — клиентите заобсъждаха събитията от деня и речта на президента. О’Рурк съзнателно замълча. Скарлати го изгледа настоятелно.

— Майкъл, знаеш, че умирам да чуя какво имаш да кажеш за цялата тази история.

— За какво точно?

Скарлати дръпна менюто от ръцете му.

— Майкъл, не се занасяй с мен. Наистина искам да знам какво мислиш. Искам да кажа, че не се случва всеки ден да убиват двама сенатори и един конгресмен.

Майкъл се поколеба.

— Казано направо, Лиз — започна, — смятам, че Козловски, Даунс и Фицджералд бяха измет. Те представляваха същността на покварата на този град. Разбира се, възможността политическите ни лидери да бъдат отстрелвани под прикритието на мрака съвсем не ме възторгва, но като се има предвид накъде сме тръгнали, не съм убеден, че тези убийства не ни правят огромна услуга.

Скарлати сведе поглед и каза:

— Опасявам се, че има много хора, които ще се съгласят с теб. Нима не те тревожи фактът, че тези атентатори могат да насочат оръжие и към теб?

— Не. — Майкъл поклати глава. — Аз не съм достатъчно едра риба. И освен това не съм убеден, че са атентатори.

— Не си убеден ли?

— Не. Може и да ти прозвучи изтъркано, но атентаторът за един е убиец, а за друг — освободител. Тези хора не са убили граждани. — О'Рурк замълча за момент, после продължи шепнешком: — Ако никоой друг не умре и тази група успее да предизвика промените, упоменати в писмото, това ще бъде едно от най-прекрасните неща, които са се случвали на тази страна.

— Според президента съществуват основания да се смята, че писмото е фалшиво.

— Стига, Лиз — намръщи се О'Рурк. — Ти си репортер. Вярваш ли и на една дума от устата на Стивънс? От Белия дом вече се опитват да нагласят тази история както им харесва, без всъщност да знаят какво става. Онези момчета седят сега в Овалния кабинет и направо пълнят гащите. — О'Рурк вдигна вилицата си и почука с нея по покривката. — Днес трябваше да бъде велик ден за тях. Президентът възнамеряваше да прокара бюджета си, но вместо това се събужда и установява, че двама сенатори и водещата фигура в Конгреса са убити.

После получава писмо, в което му се казва, че е време да си оправи бюджета, или ще бъде следващият. Лиз, това е най-големият им страх — не само на президента, на всеки един от тях. Години наред си играят партийните игрички. Всеки път, когато дойдат избори, обещават да съкратят излишните разходи, да въведат данъчни облекчения за средната класа и да балансират бюджета. Обещават всичко, за да бъдат избрани, а после, щом се върнат на поста си, се повтаря същата песен: повече разходи, никакви данъчни облекчения и още по-голям дефицит.

Скарлати поклати глава и се усмихна.

— Може би съм малко шокирана — каза тя. — Смятах, че ти повече от всеки друг, господин Законност и Ред, щеzakлеймиш случилото се днес. Аз съм с либерални убеждения. Предполага се, че аз трябва да съм за анархия, не ти.

— Това не е анархия, Лиз. Може да е бунт, но не е анархия. — После добави с усмивка: — Освен това ти си представител на медиите. И трябва да бъдеш неутрална, забрави ли?

* * *

Специален агент Макмахън седеше начело на масата в една от големите заседателни зали до неговия кабинет. Помещението се беше превърнало в команден център на разследването. Макмахън се взираше с недоверие в телевизионния екран. Президентът току-що бе приключил обръщението си към нацията и Макмахън определено не хареса онова, което чу. Грабна телефона до себе си и набра по пряката линия кабинета на Роуч. След няколко позвънявания се свърза с директора на ФБР.

— Какво става? — попита Макмахън ядосан.

— Нямам представа — отвърна Роуч сухо.

— Някой от Бюрото да им е казал, че според нас писмото е преднамерена дезинформация?

— Не — въздъхна Роуч.

— Ти в действителност не си им обещавал, че ще хванем тези хора, нали?

— Скип, много добре знаеш. Все пак имам известни предположения. Защо не дойдеш в кабинета ми утре в осем сутринта?

Президентът иска да ни види по обяд. Трябва да имаме достатъчно време да обсъдим някои неща. Как е при теб?

— Засега предварителните доклади от аутопсиите не разкриват нищо, а и по писмата няма пръстови отпечатъци.

— Някои от онези хора в парка дойдоха ли да направят описание на човека, когото са видели?

— Да, разполагаме с показанията на трима, които смятат, че са видели извършителя. В момента са в отделни стаи и описват предполагаемия убиец пред различни художници. Когато скиците са готови, ще ги съберем и ще ги сравним.

— Предполагам, че са взети извънредни мерки имената им да останат тайна...

— На медиите е казано, че при нито едно от убийствата не е имало свидетели.

— Направено ли е необходимото, за да се осигури защитата им?

— Да, вече се погрижихме.

— Добре, дръж връзка. Ще бъда тук докъм десет.

Макмахън затвори телефона и зарови лице в шепите си. Не помръдна близо пет минути. Опитваше се да отгатне причината, поради която президентът бе заявил, че писмото е измама. После стана и изгледа двамата агенти, които стояха отляво.

— Кейти, Дан, елате с мен.

Излязоха от залата и се отправиха към кабинета му. Макмахън затвори вратата и махна към канапето. Специални агенти Кейти Дженингс и Дан Уордуел седнаха. Макмахън направи няколко крачки и се обърна към тях:

— Мисля, че сме на едно мнение — писмото, получено в Ен Би Си, е изпратено от групата, убила Козловски, Даунс и Фицджералд. Пуснато е преди убийствата, назовава имената на жертвите. Единодушни ли сме?

Дженингс и Уордуел кимнаха утвърдително. Макмахън вдигна копие от писмото.

— Бих искал да чуя мнението ви дали това писмо е такова, каквото изглежда, или смятате, както каза президентът, че представлява дезинформация.

Двамата агенти се спогледаха. Не знаеха какъв отговор очаква да чуе шефът им. Уордуел заговори пръв.

— Кой в Бюрото е казал на президента, че според тях писмото е дезинформация?

— Доколкото ми е известно, никой, но не това ме вълнува. Интересува ме следното — въз основа на уликите смятате ли това писмо за дезинформация? — Макмахън се приведе над бюрото си в очакване на отговор.

— Въз основа на онова, което вече знаем — не, не смятам, че това писмо е дезинформация — отвърна Уордуел.

— Защо смяташ, че е истинско? — попита Макмахън.

— Вие пък ми кажете защо трябва да мисля иначе.

— Не искам да подхождате по този начин. — Макмахън поклати глава. — Дан, опитай се да допуснеш, че който е убил тези хора, е имал по-далечен мотив. Кейти, искам ти да възразиш, че нямат. Сега, Дан, ако мотивът за убийствата не е бил да сплашат политиците и да ги накарат да изпълнят исканията в писмото, тогава какъв е?

Настъпи продължително мълчание, в което Уордуел обмисляше въпроса. Внезапно се плесна с ръце по бедрата.

— О, боже! Изобщо не ми мина през ума. Президентският бюджет трябваше да бъде прокаран днес. Тези хора са премахнати и край на бюджета.

— Ако мотивът е бил да се провали бюджетът, защо да се убиват и тримата? Козловски оглавяваше Комисията по отпускане на целеви кредити. Достатъчно е било да убият само него и бюджетът пак щеше да се провали. Защо и двамата сенатори? — продължаваше Макмахън.

— Ами... ако са искали да си прикрият следите и да не личи, че целта им е била да спрат бюджета, не биха убили само Козловски.

— Звучи правдоподобно. — Макмахън замълча, като потупваше с пръст брадичката си. — Ако приемем, че си прав, защо някой би поел такъв риск само за да осуети приемането на бюджета?

— Бюджетът представлява твърде важна част от законодателството. В него може да има хиляда нови параграфа, които драстично да засегнат нечии финанси — на отделен човек или на цяла група — каза Уордуел.

Макмахън се обърна към Дженингс:

— Добре, твой ред е.

Дженингс се приведе напред.

— Има много американци, на които им е писнало от начина, по който тези юнаци управляват страната. Нашият Отдел за борба с тероризма докладва за тревожно нарастване на заплахите срещу политици през последната година и половина. Ако аз бях човек, който се страхува, че може да загуби пари заради някакъв нов закон, Фицджералд, Козловски и Даунс щяха да са последните трима, които бих убила. Те бяха с най-широки пръсти на Хълма. Освен ако президентът няма сериозни доказателства, че съществува скрит мотив зад тези убийства.

— Не мислиш ли, че моментът е малко странен? — попита Макмахън.

— Това, че са убити точно преди гласуването на бюджета? — Дженингс поклати глава. — Не, не мисля. Доколкото разбрах, според доктор Кенеди от ЦРУ тези убийства са били извършени от командоси. Е, разсъждавах известно време по този въпрос и после се обадох на моя инструктор по огнестрелни оръжия от Академията на ФБР Гюс Мичъл. Някой от вас познава ли го?

— Разбира се — отвърна Макмахън.

Уордуел поклати глава.

— Е, Гюс е бивш командос от Делта Форс. И така, аз му се обадох и му представих теорията на Кенеди. Можяхме да разговаряме само няколко минути, защото той имаше занятия и трябваше да отива в час, но през това кратко време ми каза нещо, което всъщност не можах да осмисля, докато вие не споменахте за бюджета. Гюс обясни, че едно от най-трудните неща при планирането на такава операция е да подбереш подходящото време, в което всяка от твоите мишени ще бъде точно там, където я искаш. Ако разгледаме тези убийства от гледна точка на извършителя, сутринта същия ден, в който бюджетът трябва да отиде на гласуване, е идеалното време. Всички конгресмени трябва да бъдат в града, за да гласуват. Сенаторите също трябва да са тук, за да се опитат да повлияят на резултата. По всяко друго време тези хора пътуват много.

Макмахън кимна утвърдително, докато разсъждаваше над новата гледна точка на Дженингс. Може би този път щеше да си струва да посети Гюс Мичъл.

* * *

О'Рурк и Скарлати вървяха бавно по тротоара. Скарлати бе обгърнала кръста му с ръка, а той я бе прегърнал през раменете. Студеният нощен въздух щипеше лицата им. Лиз вдигна глава и го целуна по брадичката. О'Рурк се усмихна и отбеляза, че го прави за първи път от дни наред. През последните няколко седмици той бе изключително напрегнат. Когато държеше Лиз в обятията си, се чувстваше прекрасно, но не можеше да се отърси от усещането, че нещата ще се влошават.

Стигнаха къщата на О'Рурк и се изкачиха по стълбите към входната врата.

Три къщи по-нататък от същата страна на улицата бе паркирано черно БМВ с тъмни прозорци и дипломатически номер. Мъжът зад волана проследи с поглед как красивата двойка влиза в къщата и огледа улицата в двете посоки, за да види дали някой не ги е проследил.

Щом Майкъл и Лиз влязоха в къщата, Дюк, жълтият лабрадор на О'Рурк, изскочи от кухнята и изтича към тях.

— Дюк! Липсваше ми! — викна Лиз. — Къде ти е топката, Дюк? Къде е топката? Иди да намериш топката!

Кучето се втурна по коридора. О'Рурк пое якето на Скарлати, окачи го и каза с усмивка:

— Предвидил съм по-интересни неща за нас двамата, отколкото да си подхвърляме топка с Дюк.

— Стига, Майкъл, цял ден е стоял затворен! Трябва малко да пощурее.

— Тим е минал по обяд и го е извел на разходка, а освен това, повярвай ми, аз имам нужда да се разтоваря от напрежението много повече от Дюк. — О'Рурк се усмихна и я прегърна през кръста.

Скарлати се вдигна на пръсти и го целуна. Секунда по-късно Дюк се върна и пусна топката си в краката им. Известно време те продължиха да се целуват, без да му обръщат внимание, докато изляя високо. Лиз пусна О'Рурк и грабна топката. Размаха я пред Дюк и я хвърли по коридора.

Майкъл тръгна по стълбите към втория етаж.

— Ще напълня ваната. Като се уморите да играете, защо не вземеш една бутилка вино и не дойдеш горе?

Скарлати се усмихна.

Майкъл влезе в кабинета си и застана пред колекцията си дискове. Спря се на един от любимите на Лиз изпълнители — Шон Колвин, приближи се до прозореца, изгаси лампата и се загледа в тъмната улица. Припомни си едно пътуване преди около година. Пътуване, при което той бе разкрил една тъмна и позорна тайна, свързана със сенатор Фицджералд. За първи път, откакто бяха извършени убийствата, Майкъл се запита дали човекът, на когото бе разказал тайната, бе способен да премахне Фицджералд, Козловски и Даунс. Отговорът, до който стигна, бе категорично „да“.

* * *

Убиецът вдигна поглед към сянката на прозореца на втория етаж. Няколко минути продължи да наблюдава улицата, да проверява дали не са се появили нови хора или коли, които не бе забелязал предната нощ. Вършеше го с възможно най-пестеливи движения. Само очите му се движеха наляво и надясно. За да гледа назад, използваше огледалата. Малко по-късно запали колата и потегли. Бе видял онова, което му трябваше.

10.

Роуч и Макмахън седяха в Овалния кабинет в очакване на президента, Гарет и другите, който щяха да присъстват на съвещанието. Беше почти дванайсет и петнайсет, а още никой не беше дошъл. Двата мъже от ФБР седяха мълчаливо пред камината, всеки на отделно канапе. Президентът и Гарет целяха нещо, а Роуч не знаеше какво точно. Трябваше да бъде предпазлив.

В същия момент президентът, Гарет, Хопкинсън, председателят Басет, сенатор Лойд Хелърман и още половин дузина секретарки и помощници се бяха струпали около масата в заседателната зала и се трудеха над медийна стратегия, която максимално добре да използва това изключително трудно положение. Даваха си сметка за общото недоверие към политиките, но никой от тях не бе допускал колко се е задълбочил този проблем.

Хопкинсън започна да докладва за резултатите от пилотно проучване на общественото мнение. Бяха шокиращи. В анкета на „USA Today“ 40 на сто от запитаните заявяваха, че страната ще бъде по-добре без Фицджералд, Козловски и Даунс.

Гарет се бе изсмял:

— Нека видим какви ще бъдат тези цифри в понеделник!

Беше сигурен, че хората ще пощурят от мисълта, че писмото е изпратено, за да обърка ФБР, и че убийствата са извършени като част от мащабна конспирация. Семената бяха посети, а прочутата фабрика за слухове на име Вашингтон, както и медиите щяха да се погрижат за останалото. Председателят Басет и сенатор Хелърман дори бяха поели стръвта. И двамата бяха пристигнали рано тази сутрин и се бяха отбили в кабинета на Гарет, за да го попитат дали има нещо ново във връзка със съмнителната автентичност на писмото. Отговорът на Гарет бе, че дори той е държан в неведение — че агенцията, която им осигурява информация, правела предпазливи опити да проучва положението, и ги увери, че веднага щом установи нещо, те първи ще научат.

Една от секретарките дойде в края на масата, където седяха президентът и Гарет, и за трети път им напомни, че директорът Роуч ги очаква в Овалния кабинет. Президентът погледна часовника си. Беше 12:20.

— Стю, дваисет минути чакане им стигат.

Гарет кимна.

— Да, мисля, че си прав.

Той каза на останалите, че скоро ще се върнат, и им предложи да продължат без тях. Двамата с президента излязоха и преди да продължат към Овалния кабинет, спряха да вземат Майк Нанс.

Президентът влезе първи, последван от Гарет и Нанс. Роуч и Макмахън станаха. Президентът се ръкува с тях.

— Господа, извинявам се за закъснението, но от известно време ни е много напрегнато. Моля, заповядайте. — Петимата мъже седнаха и президентът продължи: — И така, ФБР открили ли са нещо от вчера?

— Разполагаме с предварителните доклади от трите аутопсии — каза Роуч. — Агент Макмахън е донесъл копия и е готов да ги прегледа заедно с вас, ако желаете.

Гарет се облегна назад.

— Няма защо, оставете ги тук — ще ги прегледаме по-късно. — И протегна ръка в очакване той лично да му предаде документите.

Макмахън го изгледа и предаде трите копия на Майк Нанс, седнал до него на канапето. Майк задържа едното и предаде другите две на президента. Той също си задържа едно и протегна към Гарет последното копие. Той го грабна от ръката на своя шеф и го прибра в папката си. Без да погледне нито Роуч, нито Макмахън, попита:

— Какво друго имате за нас?

Макмахън подаде на Нанс още три документа. Роуч отбеляза:

— Имаме трима свидетели, видели мъжа, който според нас е убил сенатор Даунс в парка. Ако обърнете на трета страница, ще видите скица на евентуалния извършител. Както ще се уверите, тя е доста обща. Никой от свидетелите не е видял ясно лицето на онзи човек, а и той е бил с бейзболна шапка.

— Какво възнамерявате да правите с тази скица? — попита президентът.

— В светлината на теорията на д-р Кенеди бих искал да започна проверка на личните досиета на Силите със специално

предназначение.

Обикновено проявяващият стоицизъм Нанс се приведе напред и се изкашля:

— Смятам, че на този етап теорията на д-р Кенеди не трябва да получава гласност. Липсват неопровержими доказателства, а медиите ще пощурят, ако установят, че ФБР подозира военни от Специалните части на САЩ. Освен това, във връзка с ровенето в свръхсекретни лични досиета възникват някои въпроси, пряко засягащи националната сигурност.

— Вие не възприемате нейната теория сериозно, нали? — попита Гарет.

— На този етап на разследването възприемаме сериозно всяка следа. Разбирам също и евентуалните последствия, ако теорията на д-р Кенеди стигне до пресата. — Роуч хвърли поглед към Нанс. — Освен това не очаквам военните да ни предоставят веднага строго секретни досиета. По-скоро имах предвид да ги убедим да ни извадят само снимки на служили в Специалните части. Ние ще им обещаем, че агент Макмахън и тримата свидетели ще бъдат единствените, които ще ги прегледат.

Притеснението, изписано на лицето на Нанс, намаля, но не изчезна.

— Нашето желание е да ни предоставите само снимки — допълни Роуч.

— Може и да сме в състояние да уредим нещо подобно, но не смятам, че на началството ще му се понрави — отвърна Нанс.

— Един момент — прекъсна го Гарет. — Преди да сме се впуснали да гоним дивото, ми се струва, че трябва да разполагаме с малко повече доказателства, а не само с теорията на една посредствена зубрачка.

Макмахън се втренчи в Гарет. Беше обещал на Роуч, че по време на заседанието ще запази хладнокръвие и няма да си отваря устата. Само се чудеше как е възможно такъв смотаняк да бъде шеф на щаба на президента.

Роуч се изкашля и започна сухо:

— И така, понеже вие подхванахте темата за уликите, бихте ли ми казали какво е основанието ви да смятате, че писмото е дезинформация?

Преди президентът да успее да реагира, Нанс отвърна:

— Засега нямаме право да разискваме тази информация. Въпросната улика все още се разследва.

Роуч впери поглед в президента. „Какво може да целят?“ — не спираше да се пита.

— Информацията ще ви бъде предоставена веднага щом бъде проверена — продължи Нанс. — Хората, които разследват това, искат да бъдат много внимателни, за да не проиграт някои преимущества, като избързат.

„Можеш да бъдеш сигурен, че или ще ми я предоставиш, или ще намериш призовка на бюрото си“, каза си Роуч. Отмести поглед от президента и погледна Нанс:

— Кой го разследва?

— Все още не мога да кажа нищо. Ситуацията е твърде особена и аз наистина нямам право да се меся.

Роуч хвърли поглед към Макмахън. „Можеш да го кажеш на цялата нация по телевизията, но не можеш да го обсъждаш с шефа на ФБР“, помислиха и двамата.

Гарет усети, че извинението на Нанс няма да мине, затова се притече на помощ:

— Директор Роуч, вие, изглежда, не ни вярвате. Нима според вас фактът, че тези мъже бяха убити ден преди прокарването на президентския бюджет, не е нещо повече от обикновено съвпадение?

— Мисля, че времето на убийствата е пряко свързано с президентския бюджет — отвърна Роуч рязко.

— Значи вие наистина допускате, че предназначението на това писмо е да ни подведе? — попита Гарет.

— Смятам, че на този етап всичко е възможно. Агент Макмахън разглежда няколко следи, които включват и времето на убийствата.

Гарет се приведе напред и се втренчи в Макмахън.

— Какви следи?

— Нямам право да ги обсъждам на този етап. Все още е твърде рано и те не са ясно определени.

Гарет се изруга на ум, че се бе оставил да го примамят в капана.

— Специален агент Макмахън, разбирам, че онова, което преследвате, може и да не е изяснено до този момент, но все пак бих искал да чуя за какво става въпрос — каза президентът, като видя как

Макмахън изгледа Роуч. — Каквото се каже в този кабинет, си остава тук, господа.

Макмахън за малко да се изсмее на глас.

— Господин президент, моля да ме извините за откровеността, но по телевизията снощи вие казахте на цялата страна, че имате основание да смятате писмото за дезинформация. Аз мога само да приема, че за да заявите подобно нещо, трябва да разполагате с някои безспорни факти, отнасящи се до автентичността на това писмо — факти, които не желаете да съобщите на хората, отговарящи за разследването на тези убийства. Засега ние приехме да се съобразим с вашето решение да не разкривате тази информация. Бих се надявал вие също да проявите разбиране към нашето положение и да ни оставите известно време да проучим тези следи, преди да ви запознаем с тях.

Всички замълчаха. Гарет беше бесен. Какво, мамка му, си въобразяваше този нещастен агент — да се появява в Овалния кабинет и да отказва информация на самия президент?

Нанс, от друга страна, искрено се възхити на този ход. В светлината на позицията, която току-що бяха заели, нямаха друг избор, освен да приемат извинението на Макмахън.

Маневрата бе планирана предварително от Роуч и Макмахън. Сега бе ред на директора.

— Господин президент, давам си сметка, че снощните събития бяха много напрегнати и смуцаващи, но в речта си вие казахте, че Бюрото ви е информирало за сериозна възможност писмото да е подвеждащо.

— Аз ще поема вината за това — изстреля Гарет. — Аз отговарях за изявлението. Съжалявам. — Извинението внушаваше чувство за нагла неискреност.

Роуч го погледна и отново извърна очи към президента.

— Освен това цитирахте мое изявление, че гарантирам залавянето на извършителите и предаването им на правосъдието.

— И това беше моя грешка — отби атаката Гарет. — Искахме да прозвучи по-общо, но прозвуча като цитат. Наистина съжалявам.

Роуч кимна леко в знак, че приема извиненията на Гарет. Знаеше, че не са искрени. Отмести поглед. Беше време да се заемат с важните неща.

— Сър, голямата ми грижа в момента не е автентичността на писмото, а безопасността на останалите петстотин трийсет и двама сенатори и конгресмени. Писмото недвусмислено заявява, че ако тези реформи не бъдат проведени, въпросната група ще премахне и други политици. Нещо повече — те съвсем директно ви заплашиха, сър. Засега ни се налага да приемем, че писмото е истинско и че те ще ударят отново. Трябва да организираме охраната. — Президентът, Нанс и Гарет кимнаха утвърдително. — Разговарях с директор Трейси от Тайните служби и с шефовете на повечето полицейски участъци в столицата. Събираме се днес следобед, за да обсъдим допълнителни мерки за сигурност. Сметката за тази защита, сър, ще е доста солидна. Ще се нуждаем от вашето нареждане за допълнителни средства.

— Не се тревожете за парите. Колкото и да струва, разходите ще бъдат покрити. — Президентът махна с ръка, за да покаже, че парите са най-малкият им проблем. — Как възнамерявате да обезпечите безопасността?

— Дватамата с директор Трейси бяхме единодушни, че първоначално трябва да съсредоточим усилията си във възможно най-добра охрана на старшите членове както на Конгреса, така и на Сената. Действаме за осигуряването на агенти за лична охрана на висшестоящите членове. Отделението, обезпечаващо сигурността на президента, няма да се намалява. Директор Трейси дори възнамерява да увеличи числения състав. Този следобед ще определим колко от висшестоящите членове можем да охраняваме само с агентите от ФБР и Тайните служби. Ако броят им се окаже недостатъчен, ще вземем полицаи от местните участъци за охраната на редовите членове. Освен това обмисляме варианта да използваме помощ от федералната полиция, агенти от Министерството на финансите и различни военни подразделения. Директор Трейси също препоръча да затворим Лафайет Парк, както и улиците около Капитолия и административните сгради на Конгреса и Сената. Белият дом е с надеждна охрана, но не може да се каже същото за Капитолия и останалите административни сгради на Конгреса. За да засилим охраната вътре и около Капитолия, обмисляме варианта да докараме лековъоръжено войсково поделение.

— Лековъоръжено поделение? Само за хора ли говорите, или и за въоръжение? — попита Гарет.

— Жива сила и въоръжение — отвърна Роуч със спокоен глас.

— Искате да кажете, че възнамерявате да оградите Капитолия с танкове?

— Не, с лековъоръжени бронирани коли и бронетранспортъори.

— Значи, както казах, каните се да оградите Капитолия с танкове.

— Не, лековъоръжените подразделения не разполагат с танкове. Това би означавало бронирано подразделение.

— На мен разликата ми е ясна — отбеляза Гарет с насмешка. — Но не и на средния американец. — Погледна към президента и каза: — Мисля, че не можем да изкараме танкове по улиците на Вашингтон. Ще заприличаваме на проклетите китайци, за бога!

Президентът остана безмълвен, докато осмисляше коментара на Гарет.

— Съгласен съм със Стю. Засега нека се опитаме да задържим нещата в нормален вид, доколкото е възможно. Не желая медиите и американският народ да смятат, че се поддаваме на паника. Освен това тези терористи трябва да са с нагласата на самоубийци, за да пробват нещо на Капитолия.

Роуч кимна в знак на съгласие и продължи да говори. Съвещанието приключи след десетина минути, през които Роуч ги запозна по-подробно с извънредните мерки за сигурност. Накрая президентът ги изпрати до вратата и им благодари за присъствието.

Роуч и Макмахън не отрониха нито дума, докато не се качиха в лимузината.

— Банда глупаци! — възкликна Макмахън.

— Разбирам, че не си повярвал на нито една дума — каза Роуч.

— Шегуваш ли се? Президентът обявява в национален ефир, че според него писмото е фалшиво, но няма да каже на директора на ФБР или на агента, който води разследването, откъде е получил тази информация. Пълни глупости!

— Защо би крил, ако писмото е явна лъжа? Ако разполага с някаква информация, трябва да я съобщи.

— Дяволски си прав. В противен случай ще го ударим с призовка и обвинение във възпрепятстване на разследването. Това си е наша работа, не на АНС или на ЦРУ. Вътрешен проблем, изцяло в рамките на собствената ни юрисдикция — каза Макмахън.

— Да, и точно това ме тревожи. Те знаят, че трябва да ни предоставят всичко, с което разполагат. — Роуч замълча и погледна през прозореца. — Така че... какво целят?

— Нямам представа. Политиката е твой ресор, но ако след два дни продължават да твърдят, че писмото е фалшификация, и все още не са ни представили доказателства, ще потърся съдействие от Министерството на правосъдието.

11.

След като излезе от съвещанието в Белия дом, Макмахън се качи на колата си и се отправи към седалището на ЦРУ в Лангли, Вирджиния, откъдето взе д-р Кенеди. Предната вечер Макмахън я бе помолил да го придружи за разговора с Гюс Мичъл, бившия командос от Делта Форс. Заговориха за разследването и теорията на Кенеди за самоличността на убийците. Докато Кенеди формулираше становището си, Макмахън едва скриваше възхищението си. Какво я бе накарало да дойде в ЦРУ? Беше очевидно, че с нейния ум, с нейните способности, които тя изобщо не изтъкваше, би могла да направи кариера навсякъде.

— Надявам се, че не възразявате срещу въпроса ми, но как се озовахте в ЦРУ? — попита изведнъж.

Кенеди се усмихна.

— Баща ми работеше за държавната администрация. По-голямата част от кариерата му мина в Близкия изток. Майка ми е от Йордания. Израснала съм в двуезичен дом. Не са много американците, които владеят свободно арабски и разбират обичаите и историята на тази област.

Макмахън кимна.

— Трябва да сте били изключително търсена стока.

— Би могло да се каже.

Макмахън погледна в страничното огледалце и премина в другото платно.

— Сега баща ви пенсионер ли е?

— Почина.

— Моите съболезнования.

— Благодаря — промълви. — Беше отдавна. Преди близо двайсет години.

— Трябва да е бил млад. Как почина? Ако не е твърде мъчително за вас.

Кенеди поклати глава.

— Беше на работа в посолството ни в Бейрут. Уби го бомба, поставена в кола.

Макмахън сви рамене. Ама че нелепост!

— Сигурно ви е било тежко. Едва ли сте имали и двајсет.

— Да, не беше лесно. Но трябва да съм благодарна на съдбата за куп неща. С майка ми сме много близки. Имам страхотен брат и четиригодишен син, когото обожавам.

Макмахън се усмихна. Късчетата от мозайката се нареждаха. Мотивацията, създадена от загубата на родител, жертва на тероризъм, беше повече от достатъчна причина да посветиш живота си на борбата срещу него.

— Как се казва момченцето ви?

— Томи. — Кенеди извади от чантата си снимка и я показа на Макмахън.

— Страхотно хлапе. На баща си ли прилича?

— Да, за съжаление.

— Болна тема?

— Разводът приключи преди около седем месеца. А вие — съпруга, деца?

— Бях женен. Оказа се грешка. Бях твърде млад, пиех, бях венчан за работата си.

— И не намерихте време за повторен брак?

— Не и при тази работа — поклати глава Макмахън. — Едва успявам да се грижа за себе си.

— Прочетох досието ви. Май сте били доста зает през годините.

Макмахън я стрелна с поглед.

— Чели сте досието ми?

Кенеди сви рамене.

— Чета много досиета...

— Както и аз. Ще си отбележа да прочета и вашето, когато ми се отвори възможност.

— Не си губете времето. Отегчителна история.

— Няма начин — отвърна Макмахън.

Малко по-късно спряха пред пропускателна на Академията на ФБР. Показаха си документите. Макмахън прекоси обширния терен на Академията и паркира пред малка административна сграда.

Кабинетът на Мичъл се намираше на първия етаж. Когато пристигнаха, той седеше с крака, вдигнати на бюрото, и четеше списание. Носеше черни кубинки и тъмносин гащеризон. Отляво на гърдите му имаше избродиран жълт надпис „Инструктор“, а на гърба се мъдреха огромни инициали ФБР.

Мичъл скочи и възкликна:

— Скип, страхотно е, че те виждам. Откак стана голяма клечка, се отбиваш все по-рядко.

Макмахън се здрависа с Мичъл, като се направи, че не е чул приятелското заяждане. Обърна се към Кенеди и каза:

— Гюс, запознай се с доктор Айрини Кенеди.

— Приятно ми е, д-р Кенеди. Вие работите в Лангли, нали?

— Да — усмихна се Кенеди. — Моля ви, наричайте ме Айрини.

— Добре. — Мичъл махна на гостите си да го последват. — Надолу по коридора има малка заседателна зала. Нека отидем там. Моят кабинет е малко тесничък за трима ни. Мога ли да ви предложа кафе? — Мичъл погледна най-напред Кенеди, както повеляваше южняшкото му възпитание.

— Моля. — Тя отметна кичур коса и го прибра зад ухото си.

— Скип?

— Естествено.

Мичъл изчезна.

— Те са уникална порода, нали? — вдигна вежди Кенеди.

— Кои?

— Командосите — отвърна тя. — Личат си по очите.

— Не съм забелязал.

— Когато ги подбираме за агенти, трябва да ги обучим как да прикриват напрежението си.

Макмахън обмисляше репликата на д-р Кенеди, когато Мичъл се върна с три чаши кафе. Настаниха се в креслата и Макмахън започна:

— Какво знаеш за онова, което се случи вчера?

— Информацията ми е само от вестниците, както и теорията на Айрини.

— И какво смяташ за нея?

— Преди това искам да ме запознаете с подробностите. Обикновено не вярвам на онова, което чета из пресата.

— Аз също. — Макмахън остави чашата си с кафе. — Всичко започна със сенатор Фицджералд. Вратът му е счупен с голи ръце. Няма следи от борба, никакви синини по врата или другаде. Нашият патолог ми обясни, че е направено откъм гърба, с рязко движение от ляво надясно. Смятаме, че извършителят е чакал в къщата и когато сенаторът се е прибрал, го е нападнал. Тялото е намерено в голям шкаф в сутерена. — Макмахън спря, докато Мичъл си отбеляза нещо. — Ключалката на задната врата е разбита, а приблизителният час на смъртта е около 12:15 след полунощ. Следващият е истински шедьовър. Извършителите са проникнали в къщата точно срещу дома на конгресмен Козловски и са изчакали. Козловски става, дърпа щорите и тогава го убиват с два точни изстрела в тила. Приблизително време на убийството — 6:05. Когато се появихме в къщата отсреща, намерихме една упоена овчарка и собственик в безсъзнание. Направихме кръвни проби на кучето и на собственика и открихме остатъци от силни дози успокоителни. Когато сондирахме стомаха на кучето, попаднахме на полусмлени парчета месо със следи от наркотици. Собственикът нямаше следи от убождания. Според нас са използвали хлороформ.

— Този човек пуска кучето си навън всяка вечер преди лягане, така ли? — попита Мичъл.

— Да, малко преди новините — отвърна Макмахън.

Мичъл кимна с глава, сякаш знаеше отговора още преди да го е получил.

— Другото убийство е извършено около 6:25 сутринта в малък парк до къщата на сенатор Даунс. Разполагаме с няколко свидетели, които съобщават, че непосредствено преди смъртта на сенатора са забелязали непознат. Даунс е бил застрелян в тила с два деветмилиметрови куршума.

Мичъл погледна бележките си за момент, после стана и взе един зелен маркер. В горния ляв ъгъл на бялата дъска написа числото 1 и до него 12:15. После добави 2 и срещу него 6:05. След това — 3 и 6:25. Щом свърши, отстъпи и се вгледа в написаното.

— Имаме три убийства за около шест часа. — Мичъл сложи капачето на маркера и почука с него по дъската. — Ключът за една тайна операция е секретност и изненада. В идеалния случай влизаш и излизаш, преди някой да е разбрал, че си там, което тези хора явно са

направили. Когато планираш нещо подобно, първото, което трябва да направиш, е да подбереш мишените. След това минаваш на режим наблюдение. Следиш целта и се опитваш да намериш модел. Един от тях разхожда кучето си всяка сутрин по едно и също време, друг си има постоянен час на ставане сутринта... Хората, особено преуспяващите, си имат определени навици. Организиран са. Това ги прави по-продуктивни. Мога да се обзаложа с вас, че този Козловски е дърпал щорите в стаята си всяка сутрин. Както и че Даунс редовно е разхождал кучето си в парка.

— Така е — обади се Макмахън.

— След като избереш мишените си, най-трудното е да намериш идеалната възможност да ги премахнеш. Когато си избрал такива известни личности като тези тримата, работата става трудна. Като политици те често научават в последния момент, че трябва да пътуват. Даунс може да си разхожда кучето всяка сутрин, но само когато е в града. Козловски може всяка сутрин да вдига щорите в спалнята си, но само когато е спал в нея. Като убиец ти трябва да избереш подходящото време, когато си сигурен, че всички мишени ще бъдат там, където ги искаш. Това време трябва да се определи предварително. Денят, в който президентският бюджет трябваше да мине на гласуване през Камарата на представителите, е идеалният момент. Никой няма да пътува. Всички трябва да са в столицата.

Макмахън кимна. Звучеше смислено.

Мичъл ограда с маркера часовете, когато са били извършени убийствата.

— Ако аз ръководех тази операция, щях да действам така: местните новини са в 11 вечерта, нали... значи около десет ще изпратя единия екип и те ще подхвърлят месото с инжектираното приспивателно в задния двор за кучето. Малко по-рано или скоро след това ще изпратя един-двама в дома на Фицджералд, за да го изчакат да се прибере. Разполагам и с още един резервен екип, който се намира наблизо. Най-вероятно седят в кола на няколко пресечки от въпросното място и наблюдават местния полицейски скенер. Фицджералд се прибира и моите момчета го премахват. Измъкват се незабелязано от къщата и помощният екип ги прибира. Притаяват дъх и изчакват да установят дали някой не ги е видял и няма да се обади в полицията. Ако всичко е наред и в дома на Фицджералд не се появят ченгета,

продължавам с втора фаза. По някое време между един часа след полунощ и четири призори друг екип се промъква в къщата, разположена срещу дома на Козловски. Те правят необходимото, за да изолират възрастния човек, но не убиват нито него, нито кучето. Това несъмнено предоставя някои ценни впечатления за психиката на убийците... Оставете ме да довърша и после ще обсъдим подробностите. Те подреждат декора и започват да чакат. Биха могли да са същите, които са премахнали Фицджералд, но не ми се вярва. Ако не ми стигат хора, щях да наредя на първия екип да се погрижи за Фицджералд и после за Даунс, но щях да използвам втори екип само за Козловски.

Тук разпределението на времето става решаващо. Тези момчета знаят, че след като премахнат Козловски, разполагат само с двайсет до четирийсет минути, преди новината да е гръмнала. Екип две премахва Козловски и напуска района. Екип три — или едно, в зависимост от хората, с които разполагам — рискуват да бъдат видени. Те чакат Даунс с ясното съзнание, че часовникът се движи. Убиецът може и да е онзи човек, когото са видели да се мотае из парка. Той дебне кога ще се появи Даунс, а помощният екип е някъде наблизо. Даунс се появява и убиецът забива два куршума в тила му. После напуска района. Всички участници се озовават под прикритие още преди някой да е разбрал какво става. Чиста работа. Единственото, което бих извършил другоаче, е, че бих използвал снайперист, за да премахна Даунс. Безсмислено е по този начин да излагам на риск един от хората си. Някой от свидетелите видял ли го е добре?

— Не, описанията им са доста бегли. Негър, висок 1.80 — 1.85, 85–95 килограма, възраст — около трийсет. Никой не е видял ясно лицето му.

— Който е планирал операцията, е свършил добре всичко останало, затова трябва да предположа, че е имал причина да убие Даунс точно по този начин. Както и да е, дотук имаш минимум четирима, максимум — десет до четиринайсет извършители, в зависимост от това, на каква бройка поддържащ екип е разчитал.

— Значи смяташ, че тези хора са командоси? — попита Макмахън.

— Е, човек никога не може да е абсолютно сигурен, но така ми подсказва вътрешното ми чувство. Ако бяха терористи, щяха да убият

възрастния човек; и освен това, защо терористи ще изпращат ултиматум с искания за реформи? И друго — кой може да каже кой е терорист и кой командос? Тези етикети могат да бъдат доста подвеждащи. ИРА години наред се считаше, а някои и досега продължават да я считат за паравоенна група. Те постигнаха този статус, като нападаха само военни или правителствени обекти. Е, когато започнаха да поставят бомби и да убиват невинни граждани, станаха терористи. Но да се върнем към нашия проблем. Тези хора не са убивали граждани. Премахнали са трима политици. И даже са предприели допълнителни стъпки да не убиват един възрастен човек, затова са го упоили. Според мен те са командоси. Едно е сигурно — те не са терористи. Айрини е права — когато тези идиоти започнат да преследват някаква цел, те го правят бурно и агресивно, без да се интересуват дали ще засегнат невинни.

— Тогава кой, според теб, го е извършил? Някоя антивоенна групировка?

— Нека ви кажа нещо — да счупиш нечий врат с голи ръце, не е лесна работа. Не е като по филмите.

Макмахън и Кенеди поклатиха глави.

— Ще ви разкажа една история — усмихна се Мичъл. — Наистина е забавна. Когато те тренират за „делта“, те обучават на много неща, и едно от тях е, разбира се, ръкопашният бой. Повечето от гадостите, които ти набиват, не можеш да упражняваш редовно. Например чупенето на врат. Както и да е — аз съм на една от първите си мисии и моята задача е да премахна един подвижен караул. Стоя аз там с моя партньор. Пълзели сме близо сто метра, за да се доберем до този храст, и вече чакаме часовоя. Той минава покрай нас, аз скачам и го сграбчвам. Извършвам движението точно както ме е учил моят инструктор, но нищо не се получава. Добре че беше партньорът ми, та да го довърши с нож, преди да е издал някакъв звук. Това, което искам да кажа, е, че аз бях сред елита, бях командос от „Делта Форс“ — и не можах да се справя! Познавам няколко момчета, които успяха да изработят хватката до съвършенство, но те са единици. Просто е много трудно да се овладее. Типичният наемен убиец щеше да пререже гърлото на Фицджералд или щеше да забие куршум в тила му.

Известно време Кенеди разсъждаваше над казаното, сетне попита:

— Кой според теб го е извършил?

Последва дълга пауза, в която Мичъл размишляваше.

— Интуицията ми подсказва, че операцията е дело на командоси от спецотрядите на Съединените щати.

— Защо мислиш така? — попита Макмахън.

— Бях в Спецсилите близо петнайсет години — работих с тюлените, със Зелените барети, с рейнджърите, с разузнавачите от Морската пехота, познавам ги всичките. Знаете ли какво е общото между тях?

— Не.

— Мразят политиците! — ухили се Мичъл. — Командосите живеят по кодекса на война — честност и достойнство над всичко. Правиш онова, което казваш, и делата ти изразяват убежденията ти. Политиците казват онова, което ще ги задържи във властта. Проблемът възниква, когато безчестен политик започне да нарежда на принципния воин какво да прави. Това неминуемо поражда отвращение и враждебност сред войската. Не познавам нито един боец от Спецсилите, който да не смята, че Вашингтон се управлява от банда идиоти. Наши операции са били разкривани, защото тези проклети глупаци не знаят как да си държат устата затворена. Работим месеци наред, докато планираме някоя мисия, и после всичко се проваля в последния момент, защото някой политик не събира смелост да я одобри. Трябва да проумеете манталитета на един командос. Те са отдали всичко, което имат, за тази страна, а за отплата виждат, че Америка се разпродава на безценица. Нямам предвид всички политици. Има и добри, честни хора, но те са рядкост и много бързо биват изхвърляни зад борда. Повечето са жалки егоисти. — Мичъл замълча. — Има много омраза и недоверие между военните и Вашингтон. Винаги е било така и дори още по-зле, когато става дума за личния състав на Спецсилите.

— Значи според теб писмото е истинско?

— Кой знае? — Мичъл замълча отново и погледна през прозореца. — Ако трябваше да заложа пари на него, не бих се поколебал. Истинско е и още как! По дяволите, само пусни радиото, иди в местния бар — на хората им писна от начина, по който се управлява страната. Тези убийства не са част от заговор, целящ да провали администрацията на Стивънс. Извършени са в деня на

гласуването, защото процедурата е била гаранция, че всички мишени ще са налице. Обзалагам се, че са дело на бивши командоси от Спецсилите на САЩ и че те наистина виждат нещата така, както са изложени в писмото. Което означава, че ако тези идиоти горе не възприемат сериозно техните искания, ще ви се наложи да разследвате и нови убийства на политици.

12.

Директорът Роуч беше в дома си в Мериленд. Неделната сутрешна литургия бе от 11:30 и скоро щяха да тръгват, но преди това той искаше да хвърли поглед на сутрешните предавания и да види каква линия на поведение ще избере администрацията. Специален гост на предаването „Вашингтон — поглед отвътре“ бе председателят Басет. Роуч се бе привел над плота, вперил поглед в телевизора. Най-малкото му дете влезе в кухнята и отвори хладилника. Роуч се наведе и целуна момиченцето по главата.

— Добро утро, Кейти.

— Добро утро, тате. — Кейти Роуч беше дванайсетгодишна и се бе появила на бял свят извън плана. Най-близкото по възраст дете беше осем години по-голямо от нея. Пати Роуч беше родила най-малката си дъщеря на четирийсетгодишна възраст. Двама от братята на Кейти бяха в колеж, а най-голямото момче вече беше завършило образованието си. Роуч често се улавяше да се усмихва на Кейти, докато си мислеше как това прекрасно дете се бе превърнало в благословия за живота им.

Най-младата издънка от клана Роуч стоеше пред отворената врата на хладилника, а очите ѝ пробягваха по рафтовете, без да търсят нещо определено.

— Тате, може ли да си взема ли кутийка кола?

— Разбира се, скъпа — усмихна се Роуч.

Кейти грабна кутийката и хукна навън. Миг по-късно в кухнята влезе Пати.

— Браян, детето не трябва да пие газирано.

Без да откъсва поглед от телевизора, Роуч отвърна:

— Скъпа, тя е на дванайсет, малко захар няма да я убие.

— Хайде, загасяй този телевизор. Не искам да закъсняваме.

— Скъпа, вземи Кейти и отивайте към колата. Ей сега идвам.

Кажи на момчетата да се качват, пристигам след минута.

Момчетата, както ги нарече Роуч, бяха личната му охрана. Пати напусна кухнята и Роуч отново насочи вниманието си към

телевизионния екран. В предаването участваха трима журналисти. Роуч увеличи звука.

— Конгресмен Басет, тази седмица бе изключително трудна за много от нас тук в столицата... и особено за вас. Вие бяхте твърде близко до тези трима мъже. Работили сте с тях дълго и невинаги сте били на едно и също мнение, но най-често сте успявали да намерите допирни точки. Как ви се отразиха събитията от последните няколко дни?

Басет се размърда неловко на стола си.

— Бяха, меко казано, трудни... Онова, което повечето хора не разбират, е колко затворено общество сме ние тук във Вашингтон. Нашите съпруги се познават, много от децата ни са ходили заедно на училище, виждаме се в местните църкви в неделя, изобщо представляваме една много ограничена общност. Последните три дни бяха изключително болезнени. — Басет поклати глава и извърна поглед от камерата.

— Как вие лично възприехте смъртта на своите колеги?

— Скърбя дълбоко. Лягаш си една вечер и на сутринта се събуждаш, за да разбереш, че трима души, с които си работил повече от трийсет години, са брутално убити. Потресаващо е.

— Зная, че тази седмица ще бъде тежка за вас, но какви са плановете ви за възстановяване на законодателната сесия на Конгреса?

— Ще посветя полагаемото се време за печал и възпоменание на тези държавни мъже и после ще се обърнем към президента за насоки. Президентът Стивънс е много умел лидер, с негова помощ ще продължим напред и отново ще се посветим на управлението на тази страна.

— Господин Басет, всички вече знаят за писмото, изпратено до медиите от групата, която поема отговорността за убийствата. Из града се носят слухове относно автентичността му. В речта си онази вечер президентът дори спомена нещо по този въпрос. Можете ли да хвърлите известна светлина?

— Доколкото ни е известно, писмото е изпратено от групата, извършила убийствата. Писмото е с марка от деня преди убийството и упоменава и тримата загинали. Реалният въпрос понастоящем е причината, поради която са били извършени тези убийства.

Водещият се приведе напред:

— Искате да кажете, че убийствата не са извършени по причината, изтъкната в писмото?

— Точно това разследваме.

— Какво ви кара да смятате, че писмото не е онова, което изглежда?

— ФБР има доста подозрения по отношение на времето на тези убийства.

— Защо?

Басет се поколеба за миг.

— Те не са убедени, че убийствата са извършени единствено по причините, упоменати в писмото.

— Кои факти подкрепят това становище?

— ФБР твърдо пазят мълчание по този въпрос и аз съм сигурен, че вие разбирате защо. Всичко, което знам на този етап, е, че те са получили някаква информация, според която убийствата са извършени по причини, различни от тези, упоменати в писмото.

— Какво, по дяволите, целят тези хора? — изстена Роуч.

— Каква информация? — продължаваше водещият.

Басет свъси вежди.

— Не мога да я разисквам точно в този момент.

— Ако не можете да ни кажете какво са научили от ФБР — вметна заядливо другият журналист, — можете ли поне да ни обясните какви са предположенията им за действителния мотив на деянието?

Басет се размърда неловко на стола си. Гарет и президентът го бяха уведомили накратко за плана. Според него възможността убийствата да са извършени с цел сваляне правителството на Стивънс звучеше правдоподобно. На този етап и в този град всичко беше възможно. Онова, което му причиняваше дискомфорт, бе преднамереното изкривяване на истината относно мнението на ФБР за причината за атентатите. Но Басет отдавна вече се бе научил да не се задълбочава. Беше му по-леко на съвестта, ако не разсъждаваше много. Без особено чувство за вина или неудобство той поднесе готовия отговор:

— По мнение на ФБР тези убийства са били извършени с цел осуетяване прокарването на президентския бюджет.

Прекъснаха за реклами и Роуч изключи телевизора. Докато вървеше към вратата, за пореден път изруга.

* * *

Майкъл О'Рурк седеше във всекидневната си в компанията на Лиз и Шеймъс, пристигнал рано същата сутрин. Двамата мъже гледаха предаването с раздразнение. Лиз пишеше на лаптопа си. Трябваше да е готова с материала до пет следобед.

— Господин Басет — започна единствената жена в студиото, — не бих желала дори за миг да си помислите, че оправдавам тези убийства, но те насочиха общественото внимание към някои реформи, които американският народ отдавна иска. Идеята за ограничения на мандата среща одобрението на почти 90 процента, 80 процента искат балансиран бюджет. Всички са съгласни, че националният дълг трябва да бъде снижен, а това писмо изразява становище, което никой във Вашингтон не желае да коментира — съкращаване на разходите за социално осигуряване и медицинско обслужване. Ужасна трагедия е, че трима наши държавници са убити, но е възможно това в някакъв смисъл да се окаже от полза, ако принуди вас и вашите колеги да направите някои необходими — според мен закъснели — реформи.

Басет пое дълбоко дъх. Бяха очаквали такъв въпрос. Замълча за миг и се взря в журналистката.

— Бих искал да се опитате да обясните на съпругите, децата и внуците на тези трима мъже какво добро може да произлезе от това. — И поклати глава с възмущение.

— Не отричам ужасната трагедия на семействата на жертвите. Питам само какво ще коства на ръководителите на тази страна да проведат реформите, които американският народ желае? Ако тези убийства не ви провокират към действие, какво би го сторило?

— Ние дори не знаем дали тези искания са действителни. Както вече ви казах, ФБР смятат, че целта на това писмо е дезинформация... и освен това ненавиждам факта, че дори не сме имали време да погребем тези достойни мъже, а вие говорите за раболепничене пред техните убийци!

— Господин Басет, не говоря за раболепничене пред когото и да било! Само питам дали възнамерявате да осъществите някои реформи, които американският народ иска.

— Мога да отговоря категорично, не! Правителството на Съединените американски щати никога досега не е преговаряло и няма да преговаря с терористи.

— Никой не иска от вас да преговаряте с терористи. Обсъждаме евентуалното осъществяване на няколко прости и доста закъснели реформи.

Басет поклати глава.

— Управлението на тази страна е сложна и трудна задача. Няколко „прости реформи“, както се изразихте, няма да решат проблемите ни. — Обърна се към водещия: — Бих искал да добавя, че нещата не са толкова черни, колкото някои хора се опитват да ни внушат. Икономиката е силна, бюджетният дефицит е снижен в сравнение с периода на управление на предишната администрация...

— Значи смятате да продължавате да не правите нищо? — прекъсна го журналистката.

— Не. Планираме при първа възможност да възобновим сесията на Конгреса, след като отдадем дължимата почит на загиналите си колеги, и да прокараме бюджета на президента. Един бюджет, бих добавил, който американският народ желае.

О'Рурк стана от дивана и хвърли дистанционното в скута на Лиз.

— Какво трябва да се случи, та тези хора да се научат? Шеймъс, искаш ли да се поразходим?

Дядо му кимна и стана от стола си. Майкъл излезе и след миг се появи с две палта и кайшката на Дюк. Подаде палтото на Шеймъс и се наведе да закачи кайшката за нашийника на кучето. Изправи се и хвърли поглед към Лиз, която се бе втренчила в телевизора.

— Скъпа, ще се върнем след около час.

— Ще ви чакам. Приятна разходка — отвърна тя, без да откъсва поглед от екрана.

Майкъл заобиколи дивана, приведе се и я целуна.

— И да не вземеш да ги увърташ, скъпа.

Скарлати се усмихна и отвърна:

— Никога не го правя.

— Затова си моята любима журналистка.

— Искрено се надявам, че това не е единствената причина.

Когато излязоха, Шеймъс отбеляза:

— Вие двамата изглеждате много щастливи.

— Така е. И ако не беше работата ни, досега да съм й поискал ръката.

— Одобрявам! — усмихна се Шеймъс и добави: — Ако това има значение за теб...

Майкъл прегърна дядо си и се усмихна широко:

— Има голямо значение!

Дюк тичаше на зигзаг по улицата и душеше. Майкъл му подсвирна.

— Има нещо, за което наистина трябва да поговорим — каза той.

— Свързано ли е с онова, което ми загатна по телефона онзи ден?

— Да. Спомни си онова пътуване, което направихме миналата година с...

Шеймъс вдигна ръка и пресече думите на Майкъл.

— Не споменавай имена. — Шеймъс огледа улицата в двете посоки. От Вашингтон го побиваха тръпки. — С всички тези проклети посолства наоколо, ФБР, ЦРУ, АНС и тъй нататък... цяло чудо е, че в този град изобщо може да се проведе разговор, без той да бъде записан.

Майкъл кимна.

— Е, сещаш се за кого говоря. — После сниши глас: — По време на онова пътуване му предоставих изключително ценна информация за един сенатор, който бе причинил смъртта на половината от хората му.

— Помня.

Майкъл замълча за момент и добави:

— Мисля, че той може да има нещо общо с тези убийства.

— И какво от това? — Шеймъс сви рамене с безразличие.

— Ти не смяташ ли, че това е от значение?

Шеймъс извади лула.

— Да, смятам, че има значение. — Натъпка тютюн в лулата, запали го и дръпна силно. После, докато изпускаше кълбо дим, продължи: — Майкъл, партизанщината в политиката винаги е съществувала в тази страна и ще продължи да съществува. В известен смисъл тя е здравословна. Същото беше и когато бях на твоята възраст; единствената разлика бе, че когато натискът станеше голям, те проявяваха достатъчно отговорност да балансират бюджета. Проблемът днес е, че хора като Козловски, Фицджералд и Даунс...

старата гвардия... те контролират системата. Цялата тази мръсотия се случваше пред очите им и те не направиха нищо, за да я предотвратят. На практика при всеки ход те се противопоставяха на разумните промени. Те са виновниците за това, че имаме огромен дълг, и аз съм доволен, че са мъртви.

Майкъл дръпна леко повода на Дюк, за да го накара да забави ход.

— И аз не съм смазан от печал. Виждал съм отблизо как си вършат работата и мисля, че си заслужават съдбата. Но въпреки това се притеснявам да не съм задвижил всичко това, предавайки строго секретна информация, която дори не трябваше да зная.

Шеймъс изчака още един минуващ и отговори:

— Изживявали сме го и по-рано. Ти командваше разузнавателно отделение в армията. Ако някое миропомазано милионерче — политик, провалеше мисия, изпълнявана от теб и твоите хора, само защото е прекалил с мартинито, ако това, че не си е държал устата, е причинило смъртта на половината ти отряд, ти би ли искал да знаеш?

— Да — въздъхна Майкъл.

— Ето в каква посока трябва да разсъждаваш, Майкъл. — Шеймъс дръпна още няколко пъти от лулата. — Говорил ли си с някой друг за това?

— Не.

— С Лиз?

— Не.

— Не се доверявай на никого! Ако нашето момче стои зад всичко това, ние сме късметлии. Това е първата възможност за промяна от трийсет години насам.

— Съгласен съм, но това твърде бързо може да излезе извън контрол, а аз не искам той да се провали.

— Не се безпокой. Няма да го хванат. Върши тази работа от години, и то на места, стократно по-опасни от Съединените щати.

* * *

Томас Стансфийлд седеше в кабинета си, светнал единствено настолната си лампа. Зад прозореца на ъгловия му офис мощни

прожектори осветяваха огромния двор на ЦРУ. Преди три години той никога нямаше да бъде намерен в кабинета си в неделя вечерта. Щеше да си седи у дома със съпругата си. Големите му отговорности изискваха от него да работи извънредно и до късно, но неделната вечер бе единствената в седмицата, освен в случай на международна криза, когато зарязваше всичко, за да си остане вкъщи. Двамата със съпругата му обикновено гледаха „60 минути“, докато подреждаха масата, понякога седяха пред камината, гледаха някой филм и после се обаждаха на момичетата на Западното крайбрежие. Имаха две дъщери, омъжени в Сакраменто и в Сан Диего.

Тази тиха, успокояваща и изпълнена с любов част от съществуването на Томас Стансфийлд изчезна съвсем неочаквано. Сара Стансфийлд напусна живота твърде бързо. При рутинен преглед ѝ откриха тумор. Когато я оперираха, установиха, че ракът вече се е разпространил в цялото ѝ тяло. Два месеца по-късно Сара почина. Това бяха двата най-болезнени месеца в живота на Стансфийлд. Това, че се изявяваше в професия, където чувствата се считаха за признак на нестабилност, професия, където твърдите и неподдаващи се на емоции хора играеха сериозна игра, не му помогна особено. Когато Сара почина, Стансфийлд бе работил като директор на Управлението около година. И точно когато бе постигнал върха в службата си, той загуби най-важния човек в живота си.

След погребението на Сара прекара няколко дни с дъщерите си и трите си внучета. После ги качи на самолета и се върна на работа. Дори три години по-късно Сара често спомождаше мислите му. Болката бе изчезнала и бе заместена от спомени, тежка работа и пътувания, за да се види със своите дъщери и внуци.

Стансфийлд беше прецедент в летописа на директорите на ЦРУ. Той нямаше военен опит, не беше юрист или политик и не беше завършил никой от престижните университети в североизточните щати. Стансфийлд бе започнал работа в ЦРУ в средата на петдесетте, след като се дипломира в Университета на Южна Дакота. Той притежаваше нещо, което се ценеше високо — владееше свободно три езика: английски, немски и руски. Беше отгледан във ферма в Южна Дакота по време, когато телевизията не бе завладяла цялото внимание на хората. Родителите му — емигранти от Германия и Русия — предадоха на децата си езика, обичаите и фолклора на своята родина.

Стансфийлд бе един от най-продуктивните агенти на ЦРУ през петдесетте и шейсетте години. През 70-те той беше в разузнаването, в началото на 80-те — главен представител на Управлението в Москва. В края на 80-те стана заместник-директор. Смяташе, че е достигнал най-високото стъпало в йерархията. До момента, когато предишният президент извърши нещо, което учуди всички. През периода на разпадането на Съветския съюз ЦРУ разчиташе твърде много на техническа информация. Тя, разбира се, беше ценна, но далеч не толкова, колкото един добре внедрен агент можеше да осигури. През втората година от управлението си президентът се сблъска с първата криза в националната сигурност и бе принуден да отчете факта, че неговите разузнавателни агенции не са в състояние да му осигурят необходимите сведения. Всички тези спътници и разузнавателни самолети за милиарди долари не можеха да му кажат онова, което имаше нужда да знае. Трябваше му човек отвътре.

Затова президентът създаде група със специално предназначение и ги помоли да изготвят стратегия за преодоляване на този недостатък. Стансфийлд беше включен в тази група, което според него бе просто губене на време и енергия. След месеци късни съвещания и продължителни дебати групата със специално предназначение представи пред президента изводите си. Твърдяха, че Америка трябва да увеличи в глобален аспект човешките си ресурси в разузнаването. Предупредиха го, че това ще отнеме доста време и че ще минат вероятно между шест и десет години, преди да се регистрират първите осезаеми резултати от техните усилия. За учудване на Стансфийлд президентът не само прие, но и реши, че понеже настоящият директор на ЦРУ ще се пенсионира скоро, би било разумно да се назначи човек, който си дава сметка за значението на човешкия фактор.

Някои хора се засегнаха, че бяха подминати за поста. Но Стансфийлд бе спечелил отличията си, рискувайки собствения си живот в изпълнение на задачи зад Желязната завеса, бе се издигал постепенно и бе дочакал времето си.

Телефонът зазвъня и Стансфийлд хвърли поглед над очилата си, за да види на коя линия. Лампичката, която мигаше накрая вдясно, му подсказа, че става въпрос за частен разговор. Той вдигна слушалката.

— Том, Браян Роуч на телефона. Извинявай, че те безпокоя в неделя вечер, но ми е нужно да се консултирам с теб за някои неща.

Не беше необичайно Роуч да звъни на колегата си по ранг в ЦРУ, но тази вечер се чувстваше малко неловко.

— Никакъв проблем, Браян. Просто се опитвам да си подготвя добро начало за другата седмица. С какво мога да ти услужа?

След продължителна пауза Роуч отвърна:

— Том, необходимо ми е да ти задам няколко въпроса и ако не искаш да отговаряш, моля те, просто ми кажи.

— Давай.

— Том, ти или който и да е друг в Управлението притежава ли информация, която би те накарала да повярваш, че убийствата са извършени по причини, твърде различни от тези, упоменати в писмото?

Стансфийлд свъси вежди.

— Не, доколкото ми е известно.

— И никой от Управлението не е уведомявал Белия дом, че е открита информация, предполагаща, че мотивите за убийствата нямат нищо общо с изложените в писмото? — попита отново Роуч, този път по-остро.

— Не, аз смятах, че вие, момчета, сте изработили тази теория.

Притеснен, Роуч въздъхна дълбоко.

— Не, ние не сме казвали нищо подобно на Белия дом.

— Тогава защо президентът и хората му при всяка публична изява твърдят обратното?

— Точно това искам да разбера.

— Вероятно целят нещо. — Стансфийлд се отпусна в стола си и се обърна, за да погледне картата на света на стената.

— Да, и аз имам същото чувство. — Роуч въздъхна. — Да ме посъветваш нещо?

Стансфийлд се замисли. Обикновено предпазливо изказваше личното си мнение, но с Роуч бяха от една черга. Той изпитваше голяма симпатия към колегата си по ранг от ФБР. Можеше тази седмица да кроят номер на Роуч, но нищо чудно следващата на мушката да е той.

— Според мен няма да е зле да се намекне пред медиите, че вие нямате и най-малка представа за какво говорят от Белия дом.

Роуч харесваше директния подход.

— Благодаря ти, Том, оценявам жеста ти. Ако чуеш нещо, моля те, уведоми ме — каза след миг.

— Непременно. — Стансфийлд остави слушалката и притвори очи. Майк Нанс и помощниците му го изнервиха. Нанс беше истинският мозък в Белия дом, човекът с връзките.

* * *

Гарет седеше в кабинета си с крака върху бюрото и куп вестници, пръснати наоколо. Беше малко след шест в понеделник сутрин, всичко вървеше по план. С насмешка си помисли колко е лесно да се манипулират медиите. Първа страница на „Уошингтън Поуст“ заявяваше: „Слухове за тъмна конспирация, скрита зад убийствата“. „Ню Йорк Таймс“ пригласяше: „ФБР смята, че убийствата са извършени, за да осуетят приемането на президентския бюджет“. Следваше „Уошингтън Рийдър“: „По мнение на ФБР писмото е дезинформация“. Гарет се изсмя. Рейтингът на президента растеше, обществената подкрепа бе на негова страна. Вторият мандат им беше в кърпа вързан. Гарет поклати глава. Съзнанието за властта, която упражняваше, го опияняваше.

Планът му беше елементарен. Трябваше само да затвърди образа на президента като жертва и да се надява, че онези идиоти от ФБР ще успеят да хванат убийците. Той се усмихна. Колко лесно е да играеш силово срещу принципни хора като Роуч! Докато те се бавеха, преди да вземат решение дали дадена насока на действие е правилна, или погрешна, Гарет се тревожеше единствено да не го хванат. Нямаше време за някакви жалки принципи и още по-малко за нечий морал. Стю Гарет обичаше да играе по свои собствени правила.

* * *

Лимузината на Роуч спря пред хотел „Хайят“ в 6:55 часа сутринта. Щеше да изнася реч пред националната конференция на полицейските началници. Беше обмислял варианта да изпрати някой от заместниците си, но след като разговаря със Стансфийлд, реши да

дойде лично. Когато бодигардовете му отвориха вратите, той се оказа ограден от десетина репортери и оператори. Висока русокоса жена се добра до него първа.

— Директор Роуч, бихте ли ни казали каква информация сте открили във ФБР, която ви кара да смятате, че писмото, изпратено до медиите след убийствата, е прикритие за действителните причини, поради които са били премахнати сенатор Даунс, сенатор Фицджералд и конгресмен Козловски?

За изненада на бодигардовете шефът им спря, за да отговори на въпроса:

— На този етап ние смятаме, че писмото е истинско и сме изключително обезпокоени от възможността за нови убийства.

— Директор Роуч, мислите ли, че убийствата са били извършени, за да провалят бюджета на президент Стивънс? — изстреля висок репортер.

— Не. По наше мнение убийствата са станали в навечерието на гласуването на бюджета, защото това гарантира на убийците, че избраните мишени ще бъдат в града.

— Не разбирам. От Белия дом обявиха, че според ФБР убийствата са извършени, за да осуетят приемането на президентския бюджет — измърмори озадачен репортерът.

— Това е невярна информация.

Преди да му зададат друг въпрос, Роуч се обърна и влезе в хотела. След минути неговият коментар бе пуснат като водещ в сутрешната новинарска емисия.

* * *

Без да чука, Гарет влетя в кабинета на Нанс. Той вдигна поглед от екрана на телевизора си, който излъчваше запис на интервюто с Роуч.

— Какво, за бога, прави този глупак? — изкрещя Гарет.

— Успокой се, Стю, това се очакваше. Не си смятал, че просто ще си седи и ще ни остави да го използваме, нали?

— По дяволите, не, разбира се, но смятах, че поне ще дойде при нас, а няма да се явява пред медиите — заяви ядно Гарет, без да

откъсва поглед от екрана.

— По-спокойно, ние вече постигнахме онова, което искахме. Анкетите сочат десет пункта в наша полза. Хората смятат, че има някаква грандиозна конспирация, която цели унищожението на техния президент. Пресата прегърна тази история и ще я лансира, независимо какво дрънка Роуч. Ще пуснем Монкър да направи изявление, в което да поясни, че има грешка в тълкуването. Въпросната информация е открита не от ФБР, а от друга разузнавателна агенция. Тогава те ще решат, че е ЦРУ, и толкова по-добре. Освен това можем да използваме тази стъпка на Роуч в наша полза. Той отпрати първия изстрел. С известно изтичане на информация към когото трябва пресата ще публикува истории, в които се подмята, че отношенията между Белия дом и Роуч са обтегнати и ако той не напредне в разследването на тези убийства, нещата ще станат твърде неудобни за него. Като се добави фактът, че нашите приятели от медиите ще бъдат повече от готови да посекаят светец като Роуч, до един месец ще държим в ръце оставката му.

В непривичен изблик на чувства Нанс се усмихна на Гарет, който му отвърна със същото.

13.

Микробусът на „Бел Атлантик“ беше паркиран на Ню Хампшър авеню, недалеч от Дюпон Съркъл. Двамата мъже в него за последен път провериха дегизировката и снаряжението си. Върху негърските перуки носеха жълти пластмасови каски. Бяха облечени в сиви работнически комбинезони със знака на „Бел Атлантик“, пришит върху левия джоб. Те взеха чантите си, слязоха от микробуса и без да бързат, се спуснаха по стълбите към станция на метрото. Взеха влака за Юниън Стейшън. След пет минути пристигнаха, слязоха от мотрисата, проправиха си път между хората и продължиха по тесния перваз, минаващ отстрани на тунела. Петнайсетина метра по-нататък спряха пред една врата. По-ниският мъж се зае с ключалката. Двайсет секунди по-късно преминаха през сводест портал, водещ към система подземни тунели. Там, където се озоваха, имаше предимно телефонни линии и битови тръбопроводи. Канализационните тръби се намираха в друга система и минаваха още по-надолу в земята. Докато вървяха през четвъртития циментов тунел, по-високият трябваше да наклони глава настрани, за да не се удари в лампите, разположени през петнайсетина метра. Няколко пъти завиха вляво и вдясно и след около три минути се озоваха пред друга врата. По-ниският отново се зае с ключалката. Когато приключи с шперца, отвори вратата и постави парче лепенка върху езичето. Двамата мъже влязоха в подземния етаж на дванайсететажна административна сграда и оставиха вратата да се затвори след тях.

По-ниският тръгна към стълбището и изчезна. Другият се запромъква през мрежата от тръби и подпорни елементи, докато накрая намери това, което търсеше. Отстрани предпазния стоманен капак от главната тръба на вентилационната система на сградата и го сложи на земята.

Другият се беше качил на шестия етаж на административната сграда. Помещенията бяха дадени на наематели. На горните пет етажа се помещаваха офисите на юридическа фирма, а останалите бяха заети

от рекламни кантори и различни други фирми. Мъжът отвори вратата към стълбището и се огледа. Не видя никого, спокойно тръгна по коридора и спря пред третата врата вдясно. Остави чантата си на пода и се зае с ключалката. Бързината не беше решаваща, важното бе да се действа хладнокръвно. Не се притесняваше, че някой от служителите може да го види. Ако се случеше, за никого нямаше да изглежда странно, че служител от телефонната компания влиза в празен офис.

След като се справи с ключалката, той се озова в стаята и отиде до боядисания прозорец. Подпря се на коляно, остави чантата и извади съдържанието ѝ, като внимателно го подреди на пода. Сглоби пушката за по-малко от минута и постави в патронника патрон с нитроглицеринов връх. Двайсет секунди по-късно пушката вече беше закрепена на върха на триножник. Убиецът нагласи оптичeskия мерник пред лявото си око и се загледа във входа на сградата отсреща. След това включи лазерния прицел и върху боядисания прозорец се появи малка червена точка. Той фиксира пушката, извади от сака инструмент за рязане на стъкло и постави центъра на вакуумпомпата върху червената точка. С дясната ръка бавно завъртя режещия елемент по посока на часовниковата стрелка, но вместо да измъкне изрязаното парче, омота края на тънка жица около инструмента за рязане, а другия ѝ край — около единия крак на триножника.

Извади лостчето с микрофона изпод тясната периферия на каската и каза:

— Чък, при мен всичко е готово. Край.

Въпреки воя на съоръженията в мазето другият чу партньора си ясно и отчетливо.

— При мен също. Край.

* * *

Агентът от Тайните служби Хари Дорл беше освободен от длъжност и назначен да оглави екипа за лична охрана на конгресмен Томас Басет. Басет бе председател на Конгреса и по тази причина ФБР и Тайните служби го считаха за обект от особена значимост. Дорл беше специалният агент, оглавяващ охраната на президента при предишното правителство. Когато неговият шеф загуби изборите от Стивънс,

приключи и назначението на Дорл. Както повечето президенти преди него, Стивънс поиска промяна в мерките за сигурност. Тайните служби не възразяваха срещу тази традиция, защото си даваха сметка, че за техните агенти е добре да сменят назначението си. По този начин се избягваха както самодоволството, така и досадата.

Дорл седеше в преддверието на кабинета на Басет в сградата на Конгреса и чакаше председателят да му съобщи, че е готов за тръгване. Агентът беше висок мъж на средна възраст. Изглеждаше спокоен, но вътрешно беше смазан. Когато прочете доклада за атентатите срещу Козловски, Фицджералд и Даунс, усети, че го обзема страх. Три удара за една нощ. Убийство с голи ръце, изстрел от снайпер, стрелба от упор. Тези хора бяха професионалисти, а както обичаше да се шляе из града, Басет представляваше лесна мишена.

Толкова много конгресмени и сенатори трябваше да бъдат охранявани, че Тайните служби не бяха в състояние да предоставят на Дорл искания от него брой агенти. Бяха му отпуснали само петима мъже и жени, а редовната полицейска охрана на председателя в сградата на Конгреса беше увеличена на осем полицаи, които дежуреха денонощно. Дорл бе помолил Басет да отложи всички обществени изяви, докато нещата се успокоят, но както и очакваше, Басет отказа. Разбира се, това правеше работата на Дорл изключително трудна. Той знаеше, че единственият начин Басет да бъде сигурно защитен, е да бъде държан заключен в къщата си, в кабинета или в бронираната си лимузина. Щом напуснеше някое от тези места, възможностите на Дорл да го охранява значително намаляваха.

Оставаха им броени минути, преди да тръгнат за записа на интервюто на Басет за Си Ен Ен. Агент Дорл беше казал на новия си шеф, че според него идеята не е добра, но Басет любезно му беше отвърнал, че няма никакво намерение да го отменя. Си Ен Ен анонсираше появата на председателя на Конгреса от неделя следобед и въпреки че щеше да бъде на запис, не бяха необходими гениални способности, за да се прецени кога ще бъде направен той. Дорл не помнеше някога да е бил по-разтревожен за изпълнението на своя задача. Които и да са тези убийци, бяха разполагали с месеци, за да планират действията си. Ако това писмо беше истинско, неминуемо щяха да нанесат и други удари.

Вече беше изпратил четирима тайни агенти и двама униформени полицаи да направят предварителен оглед на сградата на Си Ен Ен. Те трябваше да извършат бърза проверка на околните улици, изходите и покрива. Възнамеряваше да назначи за телохранители четирима от униформените полицаи, които щяха да се движат плътно около Басет при слизване от лимузината и на път към студиото. Дорл беше разсъждавал върху възможността да използва за бодигардове тайни агенти — те бяха обучени за това, но в този момент бяха по-ценни при изпълнението на други задачи.

Председателят Басет и помощникът му Матю Шуоб излязоха в преддверието и Дорл стана от мястото си.

— Готов ли сте да тръгваме, сър?

Басет само кимна. Дорл вдигна ръка към устата се и каза в малкия микрофон:

— Арт, тук е Хари. Край.

Тайният агент пред вратата на кабинета веднага отговори.

— Рисът е готов да потегли. Край — продължи Дорл.

„Рис“ беше кодовото име на Басет.

Агентът огледа коридора и кимна на полицая, застанал пред асансьора.

— Коридорът е чист. Край — съобщи той.

— Кажете на момчетата долу, че тръгваме. Край.

Дорл се обърна към Басет и отстъпи към вратата.

— Щом кажете, тръгваме, сър.

Дорл отвори вратата и Басет и Шуоб излязоха в коридора. Зачакаха асансьора. Дорл беше отзад, останалите трима мъже обградиха Басет и Шуоб. Качиха се в асансьора за краткото пътуване до подземния гараж.

Щом вратата се отвори, ги посрещна друг полицаи и групата тръгна през подземния паркинг. Дорл не се притесняваше, че нещо ще се случи в Конгреса. Атенаторите трябваше да са самоубийци, за да опитат каквото и да било при всички тези военни и полиция в сградата.

Когато стигнаха гаражната клетка, лимузината вече ги очакваше. Пред нея бе паркирана полицейска патрулна кола, а отзад — втора. Шуоб и Басет бяха поканени бързо да се настанят на задната седалка. Дорл събра полицейските служители от сградата на Конгреса на бърза оперативка относно действията им, когато пристигнат на уреченото

място. Щом свърши, полицаите се качиха в патрулните коли, агент Арт Джоунс зае мястото зад волана на големия черен „Кадилак“, а Дорл седна на задната седалка. Преди да нареди да потеглят, Дорл приближи микрофона до устата си и каза:

— Преден пост „Браво“, тук „Алфа“, чувате ли ме? Край.

Ръководителят на предния пост в студиото на Си Ен Ен чу обаждането в слушалката си и трябваше да прекъсне по средата на изречението един служител от охраната на сградата.

— Тук „Браво“. Край.

— Тръгваме с Риса. Какво е положението при вас? Край.

— Максимално безопасно, доколкото успяхме да го уредим за краткото време, с което разполагахме, Хари. Край.

— Добре, предварително разчетеното време за пътуването ни е две минути. Ако има някаква промяна, съобщи ми незабавно. Край.

Дорл се обърна към своя агент зад волана.

— Да тръгваме, Арт.

Джоунс включи фаровете на лимузината, за да даде знак на полицейската кола отпред, и колоната потегли към изхода на паркинга.

* * *

Атентаторът погледна през прозореца надолу към двамата полицаи пред сградата на Си Ен Ен. Те бяха слезли от бордюра и вече на улицата отклоняваха колите и такситата, които искаха да спрат пред сградата. Пред устата си атентаторът имаше прикрепен микрофон.

— Чък, бъди готов. Трябва да пристигнат всеки момент. Край — спокойно каза той.

— Тук всичко е готово — дойде незабавно отговорът.

Мъжът, застанал пред вентилационната шахта, свали каската си, сложи я в чантата и извади противогаз. Бръкна отново в чантата, извади два сиви контейнера и ги постави върху вентилационния отвор.

* * *

Автомобилите пристигнаха пред сградата и спряха. Дорл незабавно отчете, че въпреки предупреждението му към шофьорите на двете патрулни коли да спрат поне на десет метра дистанция от лимузината, те бяха забравили и лимузината беше заклещена.

— Арт, свържи се с момчетата от патрула и им кажи да преместят колите си на по-голямо разстояние от лимузината. — После се обърна към Басет: — Сър, моля, останете в колата за малко, докато проверя нещата.

Дорл излезе от лимузината и посрещна на тротоара своя агент, ръководещ екипа „Браво“.

— Изходите са осигурени, асансьорът е задържан, а Алън е на покрива и държи нещата под око.

* * *

Атентаторът предположи, че двамата мъже са или от Тайните служби, или от ФБР. Това се очакваше.

— Чък, бъди готов да дръпнеш предпазителя — изрече той в микрофона.

Мъжът в мазето си сложи противогаза и взе единия от контейнерите. Горе, на шестия етаж, атентаторът наблюдаваше как мъжът, слязъл от лимузината, повика с жест няколко полицейски служители и започна да ги подрежда около вратата на колата. Атентаторът бе избрал шестия етаж с цел ъгълът, от който се стреля, да бъде такъв, че четиримата полицаи, високи по два и десет, да се окажат абсолютно безполезни. Трябваше им само Басет. Това беше и причината, поради която щяха да използват патрон с нитроглицеринов връх, който избухва при сблъсък и не напуска целта. Обикновеният патрон пронизва обекта, движейки се спираловидно, и излиза от другата страна със скорост, достатъчна да убие всеки, намиращ се близо до жертвата.

Човекът, слязъл от лимузината преди секунда, мушна глава в отворената врата и отстъпи, като помагаше на Басет да се измъкне от колата. Атентаторът стисна приклада на пушката, сложи дясната си ръка върху жицата и каза в микрофона:

— Чък, пускай пушилката.

Мъжът в мазето издърпа предпазителя от първия контейнер, хвърли го в отворения отдушник, грабна другия и повтори действието. След това взе металния капак и покри отвора. Димът бързо се издигна по вентилационната система, носен от топлия въздух. След това мъжът чевръсто отстъпи към стената и зачака.

На шестия етаж атентаторът се съсредоточаваше, като дишаше бавно и дълбоко. Щом видя главата на Басет да се подава от лимузината, с дясната си ръка издърпа жицата, вързана за резачката, и стъкленият кръг падна на пода.

Басет застана в средата на кръга, очертан от четиримата полицаи, и групата тръгна към вратата.

— Включвай алармата — нареди атентаторът.

В мазето съучастникът му пусна противопожарната аларма. Острият звън отекна в цялата сграда.

Дорл и агентите му наблюдаваха улицата. Когато алармата зазвъня, полицейските служители, обградили Басет, спряха и се огледаха, за да видят откъде идва звукът. Дорл се хвърли напред.

— Не спирай! — кресна.

Когато достигна гърба на първия полицай, чу звук, който незабавно разпозна като пушечен изстрел.

— Не спирайте! — викна отново.

Бе направил едва две крачки, когато полицаят пред него се препъна и падна върху смъртно ранения Басет. Дорл се подпря с ръка на гърба на полицая, за да не падне, и сведе поглед, за да види дали Басет е уцелен.

Нитроглицериновият куршум бе отнесъл темето на Басет и белите ризи на полицейските служители бяха изцапани с кръв и мозък. Дорл се наведе над падналите и притегли микрофона към устата си.

— Удариха Риса! Повтарям, удариха Риса!

Двама агенти от Тайните служби вече стояха между улицата и купчината тела на земята, извадили своите узита, а очите им шареха по сградите отсреща.

* * *

Атентаторът бързо разглоби пушката и прибра всичко в чантата. Стаята се пълнеше с пушек и той си сложи противогаз. Грабна чантата и побягна по коридора към стълбището. Щом се озова там, започна да си проправя път между изплашените чиновници, които смятаха, че сградата гори.

* * *

Дорл погледна към онова, което беше останало от главата на Басет. В този момент в слушалката в ухото му отекна гласът на тайния агент от покрива на сградата на Си Ен Ен.

— Според мен изстрелът дойде от сградата отсреща!

Дорл скочи на крака и закрещя заповеди:

— Арт, обади се за подкрепление, трябва да отцепим сградата!
— Обърна се към един полицаи: — Вземи двама от твоите хора и заобиколете отзад! Не искам никой да напуска мястото! И внимавайте!

Даде знак на двамата агенти да го последват и хукна през улицата към отсрещната сграда. Криволичеха между колите, спрели да видят какво става. Пресякоха улицата и тъкмо стигнаха до самата сграда, когато бяха пресрещнати от тълпа обезумели чиновници, които се носеха в противоположната посока. Пътят им беше преграден. Три преки по-нататък, на Юниън Стейшън, русият атентатор, облечен в дънки, широка тениска и с бейзболна шапка на главата, се запъти към редицата телефонни автомати. Извади монета. Пепеляворусата коса, която се подаваше изпод шапката и се спускаше към раменете му, не беше естествена. Нито пък стойката му. Вместо да стои изправен и да изглежда като добре сложен мъж, висок метър и осемдесет, той се беше прегърбил. За непреднамерения наблюдател имаше вид на понатежал човек, не по-висок от един и седемдесет. Той набра седемте цифри и извади от джоба си малък диктофон. От другата страна на линията прозвуча женски глас:

— Ей Би Си. Добър ден. С кого желаете да ви свържа?

Мъжът натисна един бутон и от диктофона се разнесе електронен глас:

Не затваряйте. Това е съобщение от групата, отговорна за убийствата на сенатор Фицджералд, сенатор Даунс, конгресмен

Козловски и председателя Басет.

Двайсет и три годишната операторка усети как сърцето ѝ прескочи. За миг изпадна в паника, после се сети, че всички обаждания, приемани от главния телефонен номератор, се записват.

След кратка пауза записът продължи:

Председателят Басет беше убит, защото той и останалите негови колеги не приеха достатъчно сериозно нашите искания. Ние не сме терористи. Ние не убиваме невинни цивилни граждани; всъщност сме готови на всичко, за да избегнем това. Ние не сме, както Белият дом се мъчи да убеждава медиите, част от конспирация за проваляне на президентския мандат. Ние сме група американци, които повече не са в състояние да понесат корупцията и пълната липса на професионализъм, които върлуват във Вашингтон. Дадохме им възможност да осъществят по демократичен начин реформите, които обещаваха. Те се провалиха и затова ние се намесваме. Не ни подлагайте отново на изпитание, защото в противен случай ще бъдем принудени да наложим нови ограничения в срока. Притежаваме нужните ресурси и решимост да премахнем който и да е конгресмен, сенатор и дори президента.

Ще ви предоставим остатъка от седмицата, за да погребете Козловски, Даунс, Фицджералд и Басет. След като бъдат изпратени да почиват в мир, очакваме незабавни действия по реформите, които вече сме предложили.

14.

Когато Хари Дорл премина през контролно-пропускателния пост и паркира пред служебния вход към западното крило на Белия дом, навън все още беше светло. Докато слизаше от колата, той за стотен път се запита как атентаторът бе успял да се измъкне. Само минути след покушението полицията бе отцепила целия квартал. Всички хора, напуснали задимената сграда след задействането на алармата, бяха задържани и разпитвани за трети или четвърти път от ФБР и Тайните служби. Всеки беше проверен и се беше оказал редовен административен служител. Сградата бе претърсена с кучета, но следи не бяха открити.

„Каква бъркотия! — помисли си той. — След двайсет и три години добра служба да ми се случи такова нещо точно на мен.“

Когато стигна входа, вратата му отвори Джак Уорч.

— Хари, съжалявам... Искрено съжалявам.

Уорч беше заместил Дорл като специален агент, отговарящ за охраната на президента. Двамата мъже се знаеха отдавна и по-голямата част от кариерата им бе минала в съвместна работа.

Дорл кимна с признателност, но продължи да гледа в друга посока. Тръгнаха към първия етаж — Уорч начело, Дорл след него, без да си кажат нито дума. Пред вратата на кабинета Дорл спря и попита:

— Джак, президентът вътре ли е?

— Не, разговаря с госпожа Басет в жилищната част.

Дорл сведе поглед и поклати глава. Уорч сложи ръка на рамото на приятеля си.

— Хари, ти не си виновен.

— Да, знам.

Когато влязоха, Стю Гарет крачеше напред-назад, докато разговаряше с Алекс Трейси, началник на Тайните служби. Майк Нанс седеше в далечния край на масата и следеше разговора между двамата. Когато Уорч и Дорл влязоха, Гарет млъкна. В стаята настъпи тишина. Накрая Трейси наруши мълчанието:

— Господа, моля, седнете.

Всички, с изключение на Гарет, седнаха. Трейси се обърна към Дорл:

— Хари, добре ли си?

Дорл кимна, но не каза нищо. Трейси се взря в него за момент, после продължи:

— Хари, познаваш ли Стю Гарет и Майк Нанс?

— Не.

Отново настъпи неловко мълчание, докато Дорл чакаше Нанс или Гарет да кажат нещо, но никой от тях не проговори. После Гарет се приближи до масата.

— Агент Дорл — започна заядливо, — цял следобед получаваме сведения и основните факти са ни известни. Онова, което не знаем и което аз действително бих искал да разбера, е как се случи това?

— В какъв смисъл „как“? — попита Дорл.

— Ще ви обясня какво имам предвид. Искам да знам как, по дяволите, председателят на Белия дом, третият най-влиятелен човек в тази страна, бе убит посред бял ден, обграден от полицаи и дузина агенти от Тайните служби? — И се втренчи в него.

Дорл разбра как ще протече тази среща. Беше слушал много за Гарет и неговия стил на работа. Изминалият ден бе дълъг и Дорл нямаше никакво желание да слуша неоснователни упреци. Когато заговори, звучеше напрегнат:

— Председателят Басет беше убит, защото отказа да отмени една обществена изява. Беше предупреден, че не можем да гарантираме безопасността му, но пренебрегна съвета ни.

— Това са глупости, Дорл. Той беше убит, защото ти и твоите хора не си свършихте работата! Толкова е просто! — Гарет удари с юмрук по масата.

Дорл стана от стола си и се изправи срещу него.

— А, не, тая няма да я бъде! — И като сочеше Гарет с пръст, добави: — Няма да ви позволя да ми стоварите вината!

— Агент Дорл, намираш се в Белия дом! — избухна Гарет. — Тук аз командвам парада! Сядай си на задника и си дръж езика зад зъбите!

— Въобще не ми дреме кой си! Казах му, че идеята за публична изява не е добра, а той не ми обърна никакво внимание. Ако ме беше

послушал, щеше да е жив!

Гарет се обърна към Трейси и изкрещя:

— Държа този човек да бъде уволнен незабавно! — И без да чака отговор, рязко извърна глава към Уорч и посочи Дорл. — Изведете го оттук! Държа да бъде изритан на улицата!

Дорл пристъпи към Гарет, но Уорч скочи от мястото си.

— Хари, не си струва...

— Това са тъпотии, Уорч. Твърде дълго съм бил тук, за да може този дребен фашист да ми пробутва глупостите си.

— Да бъде уволнен! — повтори истерично Гарет. — Искам значката му, преди да е напуснал сградата!

Уорч избута Дорл навън и затвори вратата.

Дорл трепереше, лицето му пламтеше от гняв.

— Джак, няма да поема вината за това, което се случи на Басет.

— Знам, Хари. Знам, само се успокой.

— От години не съм си изпускал нервите така — въздъхна Дорл.

— Имал си тежък ден, а и Гарет не провокира най-доброто у хората.

— Нямам му вяра на този тип. Президентът наистина ли го слуша?

— Опасявам се, че да.

* * *

Майк Нанс стана и с жест подкани Гарет да го последва. Щом влязоха в Овалния кабинет, Нанс затвори вратата и остана неподвижен, втренчил поглед в него. Чакаше Гарет да се успокои.

— Стю, трябва да се научиш да се владееш — започна с равен глас.

— Майк, цялата проклета работа се скапва! Загубихме Козловски и Басет. Знаеш ли какви са шансовете ни да го преизберат с тези двама мъртъвци? — Гарет вдигна ръка и изобрази нула с пръсти. — Свършено е, Майк! Догодина двамата с теб сме безработни. А всичко се разкапва само защото идиоти като този Дорл не са способни да си вършат работата!

За миг Нанс се запита дали Гарет наистина не е откачен.

— Стю, трябва да се вземеш в ръце. До изборите могат да се случат много неща. Това, че си изпускаш нервите, няма да ни се отрази добре. Важното сега е да привлечем общественото мнение на наша страна. Трябва да намерим начин да обърнем нещата в своя полза. Няма да бъде лесно, но сме длъжни да проявим здрав разум.

Гарет кимна в знак на съгласие и Нанс продължи:

— А сега да се връщаме и да запазим хладнокръвие.

* * *

Председателят Басет беше напуснал подземния паркинг на Конгреса в черна лимузина преди по-малко от двайсет и четири часа. Сега го връщаха в черна катафалка.

След като се беше посъветвал със семейството на председателя Басет, Стивънс нареди да се подготви включването на Басет във вече планираната погребална церемония за сенатор Фицджералд, конгресмен Козловски и сенатор Даунс. И четиримата покойници бяха упоменали в завещанията си, че искат да бъдат погребани в родните си щати.

След кратко пътуване с асансьора до първия етаж на Конгреса количката бе изоставена и специалният наряд пренесе ковчега през фойето и го положи върху правоъгълна черна платформа. Четирите покрити със знамена ковчега бяха поставени в центъра под огромния купол на Капитолия, сочещи четирите посоки на света. Беше 10 сутринта и ако не се смяташе армейската почетна стража, ротондата бе пуста.

На близките на загиналите последователно бе предоставено време за уединение в скръбта. Всяко семейство остана при ковчега на своя покойник около половин час, а по обяд достъп получиха и медиите, които имаха разрешение да отразят събитието. Камерите заработиха и сенаторите и конгресмените влязоха, за да отдадат своята последна почит. Малко след два часа следобед законодателите бяха отведени в безопасените части в Капитолия и вратите бяха отворени за обществеността. Непрестанен поток от хора се зареди покрай ковчезите и едва малко след полунощ тълпата започна да оредява.

* * *

Сенатор Ерик Олсън седеше в кабинета си и се опитваше да реши дали да се опълчи срещу волята на президента, ФБР, Тайните служби и жена си. Беше почти един след полунощ, а той не можеше да заспи. Прекалено много мисли го занимаваха. Знаеше, че правилното и достойното бе да върви след катафалките, докато погребалното шествие се придвижва от Капитолия към Белия дом. Дръзкото покушение над Басет посред бял ден бе накарало всеки конгресмен и сенатор да осъзнае колко уязвими бяха. На Басет беше осигурена по-голяма охрана, отколкото на който и да било от колегите му, но въпреки това беше убит. И не само че бяха отнели живота му, но и се бяха измъкнали, без да оставят и следа.

По-рано същия ден, докато се взимаха последните предохранителни мерки за погребалното шествие, от ФБР и Тайните служби решиха, че никой, дори членовете на семействата, няма да върви зад катафалките.

Но Олсън изпитваше потребност да покаже, че правителството на Съединените щати не се страхува. Налице бе остра необходимост някой да се изяви като водач. Политиците на страната до един се криеха зад заключените врати и гърбовете на телохранителите си. Олсън ги разбираше, особено онези, които по време на мандата си се бяха отличили с липсата на морал.

Олсън бе историк по образование и се вълнуваше за генералните последици от тези убийства върху бъдещата американска политика.

„Историята е велик учител“ — твърдеше той пред студентите си. Историята повтаряше себе си по много причини. Най-вече, защото в действителност човечеството не се беше променило особено в рамките на съвременната цивилизация, а и защото историята установяваше прецеденти и внушаваше на хората идеи. Олсън не искаше това, което в момента се случваше, да се превърне в прецедент. Събитията, започнали миналия петък, трябваше да бъдат овладени, към тях трябваше да се подходи категорично и справедливо. В демокрацията нямаше място за тероризъм. Някой трябваше да се изправи; някой трябваше да действа като водач. Затова някой трябваше да върви след тези ковчези и да покаже, че не се страхува.

Среброкосият мъж си представи как крачи сам в това бавно, дълго километър и половина шествие и се запита дали някой от колегите му ще има смелостта да се присъедини към него. Започна мислено да прехвърля списък от имена в търсене на някой достатъчно храбър да го придружи. Много скоро в съзнанието му изплува едно име и той не продължи нататък. Вдигна телефона и набра номера.

* * *

Майкъл потупа Дюк по главата и остави ключовете си на кухненския плот. Бързо прегледа пощата и върна целия куп обратно на плота. Докато вървеше към стълбите, смъкна вратовръзката си и започна да си разкопчава ризата. Дюк го следваше неотклонно.

Беше късно. Майкъл беше уморен и трябваше да говори с Лиз. Започваше твърде осезателно да чувства бремето на вината върху плещите си. Младият конгресмен се затътри по стълбите към спалнята. Лиз беше седнала от своята страна на леглото и четеше книга. Беше облечена в една от неговите сиви фланелки на Университета на Минесота. Майкъл се усмихна и седна на края на леглото. Лиз остави книгата и свали очилата си.

— Изглеждаш скапан — отбеляза.

— Така е — отговори О'Рурк мрачно.

— Имаш ли да ми казваш нещо? — попиша Лиз, докато разтриваше гърба му.

— Да, но смятам, че нямам право — въздъхна той.

Лиз отметна завивките и спусна голите си крака от леглото. Докато тя разтриваше раменете му, Майкъл се прокланаше за това, което бе изрекъл. Най-лошото, което можеш да кажеш на една жена, която в допълнение е и репортер, е, че знаеш нещо, но нямаш право да говориш за него.

— Какво те тревожи? — попита Лиз.

Майкъл се обърна и я целуна по устните. Тя отвърна на целувката му, но после го отблъсна и повтори с възможно най-сериозното си изражение:

— Какво те тормози?

Дълбоко в себе си Майкъл искаше да сподели с нея, но трябваше да бъде предпазлив. Трябваше да го направи постепенно.

— Как би реагирала, ако ти заявя, че знам кои са атентаторите?
— започна той.

— Не говориш сериозно, нали?

Майкъл кимна. Лиз се отдръпна и оплете крак в завивките.

— Ти... наистина говориш... сериозно.

Майкъл отново кимна.

— Кои са те?

— Не мога да ти кажа.

— И защо? — попита изумено Скарлати.

— Защото, ако разбереш кои са, може да бъдеш въввлечена в тази история, а засега не се знае как ще се развият нещата.

— Ще идеш ли във ФБР?

— Не.

Лиз коленичи и вдигна поглед към него.

— Не говориш сериозно!

— По-сериозно не мога.

— Трябва да отидеш във ФБР, Майкъл! Ти си конгресмен!

— Скъпа, няма да отида във ФБР... поне засега. И не искам да говориш за това с никого.

Скарлати се намръщи.

— Лиз, доверих ти се — продължи Майкъл, — защото ти вярвам. Нито дума за това на никого!

— Добре де, добре... Нищо няма да кажа — отвърна тя, протегна ръка и прокара пръсти през косата му. — Кои са?

Майкъл се вгледа в кафявите ѝ очи и поклати глава.

— Няма да ти кажа, за твое добро е.

Лиз понечи да възрази, но в този момент телефонът иззвъня. Майкъл се огледа за безжичния, но се сети, че би трябвало да се зарежда в кабинета му. Щом някой се обаждаше толкова късно, сигурно беше важно. О'Рурк бързо прекоси всекидневната и грабна телефона.

— Майкъл, съжалявам, че те притеснявам толкова късно. Надявам се, не съм те събудил.

Беше бившият шеф на Майкъл, сенатор Олсън.

— Не, буден бях. Какво има?

— Майкъл, трябва да те помоля за една голяма услуга — започна Олсън след неловка пауза.

— С какво мога да ти помогна?

— Решил съм утре да вървя пеша с шествието от Капитолия до Белия дом... и се питах... дали би дошъл с мен?

— Мислех, че няма да разрешат на никого.

О'Рурк бе получил съобщение, което указваше програмата за следващия ден, и там изрично се упоменаваше, че на нито един конгресмен или сенатор няма да бъде разрешено да върви до Белия дом край теглените от коне погребални коли.

— Майкъл, аз съм сенатор на Съединените щати. Никой не може да ми забрани да участвам в това шествие. Много мислих за това. Повече от трийсет години съм работил с тези хора и макар нито един от тях да не ме вълнува особено, чувствам, че е мой дълг да застана редом с тях за последен път. Някой в този град трябва да покаже поне малко смелост!

— Защо ще рискуваш живота си, за да почетеш четирима от най-непочтените мъже, избрани някога на обществен пост? Те бяха позор! Не мога да повярвам, че ти е хрумнало!

Олсън се ядоса.

— Съжалявам, че се чувстваш така, Майкъл. Ако знаех, че ги презираш толкова, не бих те помолил да се присъединиш към мен.

И затвори.

О'Рурк се втренчи в слушалката. Питаше се дали да се свърже отново с Олсън. Реши да не го прави и затвори телефона. Разкъсваше се между лоялността си към Олсън и отвращението от това, което хора като Козловски бяха причинили на Америка и нейната политическа система. Мисълта да ги почете по какъвто и да било начин го изпълваше с гняв. Изборът би бил лесен, ако не се намесваше фактът, че Майкъл се чувстваше по-задължен към Ерик Олсън, отколкото към всеки друг човек на света. Ерик и Алис Олсън бяха сред най-добрите приятели на родителите му. След тяхната смърт Олсънови запълниха празнината, зейнала в живота на Майкъл и неговите по-малки братя и сестри. О'Рурк хвърли поглед към снимката на стената. Беше от неговото дипломиране в колежа. От двете му страни стояха Ерик и Алис. Те присъстваха на много снимки от последните десет години —

на всички рождени дни и ваканции Ерик и Алис Олсън се бяха старали да бъдат като родители за осиротялото семейство на О'Рурк.

Той отмести поглед към друга фотография. Голяма, черно-бяла, в рамка; майка му я беше направила малко преди смъртта си. Беше снимка на езерото и горите пред тяхната семейна вила в Северна Минесота. Току-що навалял сняг покриваше замръзналото езеро и привеждаше клоните на могъщите зелени борове. Прекрасната фотография винаги му напомняше за този най-тъжен период от неговия живот. В първите години след смъртта на родителите си той се изкушаваше да я свали, защото предизвикваше у него тъжно, тягостно чувство, но я бе оставил от уважение и заради убеждението, че е по-добре да се изправиш срещу болката и страха, отколкото да бягаш от тях.

Докато се взираше в снимката, Майкъл си спомняше за погребението на родителите си. Стоеше напред гробището, покрито със сняг, студеният северен вятър го пронизваше. Стоеше при гробовете, докато всички други чакаха в колите, за да го оставят насаме да каже своето последно сбогом. Не можеше да си спомни колко дълго стоя там, а само — че беше студено, много студено.

Ерик Олсън бе човекът, който го отведе обратно при братята и сестра му...

На прага бе застанала Лиз. Той протегна ръце, прегърна я и прошепна:

— Не искам да те губя, Лиз. Никога!

15.

От 10:30 почти до 11:30 сутринта сенатор Олсън бе подложен на обсада — всички, от неговата секретарка до президента, полагаха огромни усилия да го разубедят да участва в шествието. Но той отказа да промени решението си. Президентът се обади отново непосредствено преди да започне шествието и след като не успя да го убеди, беше взето решение да го оставят да постъпи както иска.

В 11:55 четири погребални коли, всяка теглена от три двойки бели коне, спряха в подножието на стъпалата пред Капитолия. Сенатор Олсън стоеше отстрани и се любуваше на прецизността на младите военнослужещи, докато поемаха всеки ковчег от колата и тръгнаха с маршова стъпка към вратата. Когато Олсън понечи да влезе в сградата, една топла ръка докосна рамото му. Слабият нисичък сенатор се обърна, за да види усмихнатото лице на Майкъл О'Рурк, на което бе изписана молба за прошка.

— Съжалявам за снощи, Ерик.

Олсън потупа ръката на О'Рурк.

— Благодаря ти, че дойде, Майкъл. Това означава много за мен.

Двамата мъже се обърнаха, излязоха през вратата и се спуснаха по стъпалата пред сградата на Конгреса. Един по един ковчезите бяха пренесени и поставени върху черни двуколки. Когато и четирите бяха изнесени, прозвуча заповед и барабанчик заотмерва ритъма. Всяка кола бе следвана от кон и крачещ редом войник. О'Рурк, Олсън и четиримата телохранители на сенатора заеха местата си зад последния кон без ездач. Бе дадена команда и шествието потегли, като следваше ритъма на барабана.

Докато колоната се придвижваше по Пенсилвания авеню към Белия дом с печална, достолепна крачка, от двете страни на улицата се събра голяма тълпа зрители и репортери. Коментаторите, предаващи събитието в ефир, надълго и нашироко обясняваха, че сенатор Олсън е единственият сред останалите вече 531 конгресмени и сенатори, решил

да съпровожда шествието. Никой не забеляза О'Рурк, взеха го за един от телохранителите на Олсън.

* * *

Голямата, изградена от червени тухли къща в колониален стил се намираще сред хълмистия Мериленд и от нея се откриваше гледка към залива Чесапийк. И в двете посоки по брега имаше имоти, подобни на този — някои по-малки, други по-големи. Но никой не бе така охраняван. Преди няколко години собственикът беше платил почти един милион долара, за да превърне в крепост тази къща от началото на века. По-голямата част от системата за сигурност на участъка се състоеше от камери за нощно снимане, подземни сензори за движение и оптични проводници. Следващото ниво на сигурност представляваше самата конструкция на къщата. Всички прозорци бяха двойни, от непробиваем плексиглас, а външните врати бяха с по три панти от дебела пет сантиметра стомана, покрити с дървен фурнир и закрепени за подсилени стоманени каси. Четирима телохранители подсигурияха денонощна охрана.

Неин собственик бе Артър Хигинс. Артър беше работил неофициално за ЦРУ още от основаването му и през последните четирийсет и няколко години беше вършил по-голямата част от мръсната работа на Управлението. Когато директор Стансфийлд пое ръководството, Артър получи нареждане да преустанови всички връзки с Централното разузнавателно управление и с останалите щатски правителствени служби. Но Артър пренебрегна заповедта.

В момента Артър Хигинс седеше на бюрото си в просторната библиотека и гледаше телевизионния репортаж от погребалното шествие. Той познаваше много добре убитите, не изпитваше и капчица тъга заради смъртта им, но това не го изненадваше. Артър се гордееше, че не изпитва чувства. Според него емоциите бяха нещо, което замъглява здравия разум. Но когато на екрана се появи лицето на сенатор Олсън, у него се надигна гняв. Не бяха много хората по света, способни да провокират реакция у Артър. Сенатор Олсън беше сред тях.

* * *

Точно преди шествието да стигне до Белия дом, един коментатор от Си Би Ес забеляза, че човекът, застанал до сенатор Олсън, не носи шлифер и слънчеви очила като другите четирима от охраната. Той беше облечен със скъпо черно официално палто и носеше красива копринена вратовръзка. След като уведоми продуцента за този очевиден факт, режисьорът накара помощника си незабавно да разбере кой е непознатият мъж. След минути, когато шествието пристигаше пред портите на Белия дом, Си Би Ес съобщи, че сенатор Олсън върви заедно с конгресмен Майкъл О'Рурк, също от Минесота. Камерите веднага бяха привлечени от елегантния външен вид на О'Рурк, а режисьорите се засуетиха да открият нещо повече за младия конгресмен.

Шествието спря пред Белия дом. Четирите черни ковчега бяха положени върху платформи в Източната зала. Тя бе пълна с държавни глави, посланици, съдии от Върховния съд и отбрана група щатски сенатори и конгресмени. На първите седем реда седяха близките на загиналите. Когато Олсън и О'Рурк влязоха в залата, вече нямаше свободни места, затова те застанаха отзад заедно с другите правостоящи. Свещеникът на Конгреса прочете дълга зауспокойна молитва. След него стана президентът Стивънс и произнесе учудващо кратка, скръбна и лишена от политически нюанси възхвала. Говори само за трагедията, за това, че молитвите облекчават скръбта, и колко е необходимо да се помогне на осиротелите близки да понесат по-леко загубата. Последваха го няколко сенатори и конгресмени, които припомниха моменти от живота на покойниците, но избягваха всичко, което би противоречало на общия печален тон. Последен говори сенатор Олсън.

Още веднъж покритите със знамена ковчези бяха изнесени един по един от Източната зала и бяха натоварени в черни катафалки, които щяха да ги закарат до военновъздушната база „Андрюс“. Оттам всеки щеше да бъде качен на „С 141В Старлифтър“ и щеше да поеме към родните щати на загиналите.

Тълпата беше започнала да се измъква навън. Олсън се обърна към О'Рурк:

— Майкъл, трябва да поговоря с президента за малко. Би ли искал да се срещнеш с него?

— Не, ще почакам тук.

Както много пъти по-рано, Олсън се запитва защо Майкъл бе избрал за свое поприще политиката.

— Запознавал ли си се с него лично?

— Не.

— Е, тогава хайде.

— Нямам желание да се срещам с него. Ще те чакам в коридора.

По упорството в очите на О'Рурк Олсън разбра, че е безсмислено да го подканя трети път. Сенаторът поклати глава, обърна се и започна да си проправя път към президента.

16.

Беше се свечерило, когато О'Рурк паркира тъмнозеления си шевролет пред жилищната кооперация на Скарлати. Беше закъснял с половин час. Обзет от нетърпение да прекара нощта с нея, той изкачи стъпалата с няколко скока. Когато беше с Лиз, винаги успяваше да освободи съзнанието си от всичко останало и да се отпусне. Почука на вратата и след миг тя се отвори. Вместо да го поздрави с целувка, Скарлати се обърна и влезе обратно вътре. О'Рурк долови гнева ѝ и се опита да проумее какво беше направил, че да я разстрои. Почти винаги закъсняваше, така че не можеше да е това. Последва я по коридора и влезе в кухнята.

— Лиз, добре ли си?

Без да му отвърне, тя разбърка ястието, което вреше на печката. Майкъл я хвана за раменете и я обърна към себе си. Видя сълзи в очите ѝ и опита да я прегърне, но тя се отдръпна.

— Какво има?

— И ме питаш? — извика Скарлати.

Майкъл само поклати глава.

— Ето какво не е наред, Майкъл. Ти си конгресмен и ако не си забелязал, в последно време се е появила група, която убива политици, а ти случайно знаеш кои са те. — Тя замълча, за да си поеме дъх. — Е, знаеш, че има хора, които искат да те убият, и въпреки това решаваш да вървиш точно по средата на Пенсилвания авеню пред хилядно множество. Че го направи, направи го, но защо, дяволите да те вземат, не ми каза?

Лиз замълча и впери поглед в О'Рурк. Той срещна топлите ѝ кафяви очи и си помисли: „Господи, точно сега изобщо нямам нужда от това!“. Единственото, което не му позволи да го каже, беше съзнанието, че тя е права.

— Седях на бюрото си в редакцията, когато някой дотърча и викна, че те показват по телевизията. После до съзнанието ми стигнаха разясненията на коментатора как никой друг не съпровождал

шествието, защото ФБР считало, че е твърде опасно. Прекарах двайсет ужасни минути. Разбираш ли, Майкъл? През цялото време очаквах отнякъде да започне да се стреля! Разбираш ли?!

Лиз отчаяно се бореше да не заплаче. Не откъсваше поглед от него. О'Рурк се опита да се приближи, но тя го спря с протегнатата ръка.

— Не съм свършила! Седях там и се молах да не ти се случи нещо. В главата ми постоянно се мяркаха картини как на Басет му отнасят главата, как на теб ти отнасят главата... Мислех единствено за това, че ще те загубя!

Тя зариде. Майкъл отново опита да я прегърне, но тя го отблъсна.

— Майкъл, аз наистина те обичам — каза. — Снощи твърдеше, че не искаш да ме загубиш. Как — според теб — се чувствам аз? Не ти ли мина през ума да вдигнеш телефона и да ми кажеш какво става? Днес помисли ли за мен поне веднъж — как се чувствам аз, докато се чудя дали някой няма да те застреля? Как щеше да се чувстваш, ако аз бях на твое място? Как ще се чувстваш, ако гледаш по телевизията всяка моя крачка и очакваш всеки момент да умра? Ето какво, Майкъл. Нашето съвместно бъдеще няма да го има и никоя от мечтите ни няма да се сбъдне. Никога няма да имаме възможността да създадем деца, да ги отгледаме... По дяволите, Майкъл, това е и моят живот!

О'Рурк прекоси стаята и я хвана за ръката. Тя опита да се измъкне отново, но той я задържа, придържа я към гърдите си и прошепна в ухото ѝ:

— Съжалявам. Трябваше да се обадя, но... нищо не ме застрашаваше.

— Как може да твърдиш подобно нещо! Последната седмица сезонът за лов на политици течеше с пълна сила. Те лесно биха могли...

Майкъл сложи пръст на устните ѝ.

— Знаем кои са, Лиз... Никога не биха направили нещо, което да ми навреди.

* * *

Слънцето отново бе изгряло и долу, на приземния етаж на Белия дом, един агент от Тайните служби отвори скрита врата за Стю Гарет. Началникът на президентския щаб влезе вътре и седна до друг агент от Тайните служби. Сложи си чифт слушалки, докато гледаше множеството монитори. Президентът Стивънс стоеше пред камината в Овалния кабинет в очакване на своя сутрешен гост. Миг по-късно вратата се отвори и в помещението влезе сенатор Олсън. Президентът се приближи и се ръкува с него.

— Добро утро, Ерик.

Президентът отведе Олсън до малка маса, наредена за закуска, и двамата седнаха. Сервитьорът постави пред сенатор Олсън купичка овесени ядки, покрити с карамелизирана захар, и грейпфрут, а за президента донесоха овесени ядки с обезмаслено мляко и чиния с плодове.

Сервитьорът сипа и на двамата по чаша кафе и излезе. Президентът попи със салфетка угълчетата на устата си и започна:

— Ерик, бих искал да знаеш, че оценявам жеста ти да дойдеш да ме видиш, особено в настоящата ситуация и при вялите работни взаимоотношения между нашите две партии.

Олсън кимна сдържано.

— Щастлив съм, че се съгласихте да се срещнете с мен, сър. Знаем, че времената са тежки за вас.

— На никой от нас не му е лесно.

— Да, предполагам, че сте прав. Затова съм дошъл тази сутрин. Ситуацията, с която се сблъскваме, е по-важна от политическите пристрастия. — Олсън спря, сякаш се опитваше да намери най-подходящите думи. — Много съм загрижен за това, което може да се случи, ако определени членове на моята партия предложат да изпълним някои от исканията на тази група.

Президентът вдигна вежди.

— Като имам предвид философските убеждения на вашата партия и стреса, на който всички сме подложени, склонен съм да приема, че това би могло да се превърне във възможност, която аз не бих приветствал — призна той.

— Нито пък аз, сър.

Олсън сведе поглед, после вдигна очи към президента. Стивънс кимна и Олсън продължи:

— Миналия петък ние започнахме нова страница в историята на нашата страна, чието бъдеще крие много опасности. Мисълта, че една малка група може чрез насилие да определя политиката в тази държава, противоречи на демократичните принципи на нашето общество. Тези терористични действия не могат да бъдат толерирани, ако искаме да оставим на поколенията след нас цивилизована демократична страна. — Сенаторът замълча. След малко продължи: — Както казахте, напоследък взаимоотношенията между нашите две партии са доста обтегнати. До голяма степен това се дължи на неотдавнашната борба за вашия бюджет. Имам чувството, че трябва да преодолеем тези различия и заедно да търсим единна позиция. Има някои компромиси, които трябва да бъдат постигнати, но важното е, че ние дори и за миг не можем да си позволим мисълта да задоволим исканията на тези терористи.

Стивънс се облегна назад.

— Съгласен съм. Отстъпките са изключени. Такова е моето официално становище още от самото начало. Притеснява ме обаче фактът, че според вас някои членове на вашата партия може да възнамеряват да се възползват от тази ситуация за лични облаги и политически дивиденди. По какъв начин предлагате да действваме?

— Мисля, че трябва да се проведе среща на ръководителите на двете партии и да обсъдим какво да се промени във вашия бюджет, за да се постигне незабавната и единодушна подкрепа и на Белия дом, и на Сената.

Олсън опря лакти на масата и млъкна в очакване на реакция.

— Ерик, разполагах с достатъчно гласове да прокарам бюджета си още преди кризата. Не съм много сигурен дали изобщо трябва да го променям.

Олсън погледна президента право в очите.

— Сър, ако бюджетът ви бъде подложен на гласуване днес, Камарата на представителите ще го отхвърли. Козловски и Басет вече ги няма, а атентатите сериозно са изплашили останалите конгресмени. Говори се, че някои от тях възнамеряват да напуснат. Единственото, което ще осигури подкрепа на бюджета ви, е силна, единна позиция и от двете партии, а това означава, че трябва да бъдат постигнати някои споразумения. Не казвам, че се налагат драстични промени, а само, че ще са необходими някои отстъпки от ваша страна.

Президентът поклати одобрително глава. Предложението започваше да изглежда по-смислено. Двамата държавни мъже продължиха да обсъждат създаването на нов съюз. Няколко етажа по-долу колелцата в главата на Гарет се завъртяха. Това би могло да бъде идеалното решение, помисли си той. Да представиш единна позиция, с президента като обединяваща фигура за двете партии. Общността ще го приеме. Стивънс ще изглежда по-силен от всякога. Рейтингът му ще се покачи и вторият му мандат ще бъде сигурен.

А това означаваше, че той, Гарет, би могъл да заема всякакъв пост — министър на външните работи, министър на отбраната — каквото си поиска.

* * *

Макмахън влезе в кабинета на директора Роуч десет минути след уговорената за седем и половина среща.

— Съжалявам, Браян, забавих се заради един спор, който се опитах да изясня, спор, за разрешението на който нямам нито времето, нито силите, нито необходимото политическо влияние.

Роуч имаше чувството, че каквото и да тревожеше Макмахън, скоро то щеше да се стовари и върху самия него.

— Какъв е проблемът, Скип?

— Работата е там, че никой, от президента до Нанс, от министъра на отбраната до оглавяващия Обединеното командване на въоръжените сили, никой, абсолютно никой не ни съдейства, за да ни бъде осигурен достъп до личните досиета на Специалните части.

— Защо?

— Накратко, Браян... тяхната работа е да не вярват на никого. Те си мислят, че ние ще влезем през главния вход на Пентагона с още стотина агенти и ще започнем да се ровим в техните свръхсекретни досиета. Каквито и да са основанията им, не ме е грижа. Трябва да започна да преглеждам тези лични данни, независимо дали висшите военни са параноици, или не. Ще се съобразявам с тях и ще се опитам да им причиня колкото може по-малко неудобства, но ни трябва осигурен достъп.

Роуч кимна.

— Още тази сутрин ще проуча въпроса и се надяваме, че следобед ще мога да ти дам отговор. Какво друго имаш за мен?

Макмахън подаде на шефа си две папки.

— Това са резултатите от балистичната експертиза и аутопсията на Басет. Получих ги късно снощи.

— Нещо неочаквано?

— Момчетата в лабораторията са абсолютно сигурни, че патронът е бил зареден с нитроглицерин.

Очите на началника се разшириха.

— Наистина ли?

— Да, предполагам, че това е доста добър начин да си сигурен, че един-единствен изстрел ще свърши работа.

— Как може човек да се сдобие с патрон с нитроглицеринов връх?

— Точно това разследваме в момента. Накарах нашите балистици да говорят с хората от Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелното оръжие и те се опитват да съставят списък на онези, които се занимават с такива неща. Те очевидно са незаконни в САЩ, но момчетата в лабораторията смятат, че в чужбина може да има дребни производители, които изпълняват такива поръчки.

Роуч затвори доклада за балистичната експертиза и го постави върху купа папки за второ четене.

— Интересно. Може да решиш да се обърнеш към ЦРУ за съдействие. Те разполагат с много по-подробни сведения за тези неща в международен аспект от БАТО.

— Вече съм задвижил нещата. Това води до следващия ми въпрос. Бих искал да ангажирам за известно време д-р Айрини Кенеди от ЦРУ.

— Имаш предвид експерта на Стансфийлд по тероризъм? — Роуч си записа. — Щом приключим, ще се обадя на Стансфийлд. Мисля, че ще се уреди.

* * *

Беше почти обяд, когато Гарет напусна Овалния кабинет.

Сутринта бе продуктивна и с помощта на Олсън коалицията се оформяше по-бързо от очакваното.

Щом се озова сам в кабинета си, Гарет побърза да лапне цигара. След няколко минути и още една цигара се появи Майк Нанс, влезе и плътно затвори вратата след себе си. Видя усмивката на лицето на Гарет и попита:

— Нещо ново?

— Ще ти кажа след малко. За какво искаше да ме видиш?

— Снощи по телефона ми се обади един приятел, който твърди, че би искал да се срещне с нас и да обсъдим нашите възможности.

— И кой е този приятел?

— Артър — отвърна Нанс тихо.

За момент Гарет се замисли.

— Каза ли за какво се отнася?

— Той не обича да говори за тези неща по телефона. Само спомена, че би искал да се видим и ни покани още тази вечер в ранчото си.

Гарет поклати глава. Имаше желание да се срещне с Артър, но точно тази вечер беше невъзможно.

— Аз не мога, ти също. Довечера в осем президентът ще ни запознае на предварително четене с изявлението, изготвено съвместно със сенатор Олсън и някои водещи фигури от двете партии.

Гарет млъкна, за да установи дали новината ще предизвика някаква емоция у неговия невъзмутим приятел. Изявлението на Нанс не се промени, което малко обезкуражи Гарет.

— Президентът ще съобщи, че тази седмица свиква разговор на високо равнище, който ще се проведе при закрити врати в Кемп Дейвид. Кани ръководствата на двете партии. Тази сутрин разговаряха със сенатор Олсън. Те ще подкрепят президента в демонстрация на единство срещу терористите и ще работят заедно за приемане на неговия бюджет.

— И какво искат в замяна?

— Някои промени в бюджета, но най-важното е, че след сделката ние ще придобием имидж на велики обединители. Рейтингът на Стивънс ще скочи неимоверно — разпери ръце Гарет.

— Доста трудно ще бъде да се удовлетворят претенциите на всички.

— Да, знам, няма да е лесно, но като се има предвид къде бяхме само преди едно денонощие, това е манна небесна. — Гарет се взря настойчиво в Нанс. — Не ми отнемай надеждата още, имам нужда от тези сили, за да избутам деня.

— Какво да кажа на нашия приятел?

Гарет обмисли отговора.

— Кажи му, че ще се опитаме да го уредим за събота вечер. Има малка възможност да успеем да се измъкнем от Кемп Дейвид.

* * *

Малко след един часа следобед Ан Монкър обяви пред медиите, че в осем вечерта президентът ще направи обръщение към нацията заедно с ръководителите на мнозинството и опозицията в Камарата на представителите и Сената. Вместо да проведат срещата в мрачния пресцентър на Белия дом, Хопкинсън беше убедил Гарет и президента да я свикат в богато украсената и тържествена Източна зала. Щяха да се изправят там, където само преди един ден бяха положени ковчезите на загиналите политици. Хопкинсън бе изтъкнал, че символиката няма да убегне на медиите, особено след като той лично бе ангажирал няколко репортери, които му дължаха услуги. Президентът щеше да бъде сравнен с митичната птица Феникс, която възкръсва от огнените пепелища по-силна и по-чиста. Разчиташе се на явната аналогия, че президентът, въпреки трудностите и изпитанията, изстрадани през последната седмица, се възражда като ръководител на нацията — по-силен и по-добър.

Хопкинсън се подсмиваше мислено, обладан от трескавата възбуда, която неизменно пораждаше у него манипулирането на общественото мнение. Репортерите вече нетърпеливо очакваха обявяването на новата коалиция. Бяха раздадени копия от речта на президента и повечето от репортерите я четяха. Хопкинсън стоеше при страничния вход и точно в осем даде знак на режисьорите да влязат в ефир. Миг по-късно президентът се яви в залата, съпроводен от висшите членове на двете парламентарни партии. Той зае мястото си на подиума, а партийните ръководители се подредиха отзад, осигурявайки предварително планирания фон.

С вид на генерал, който се готви да влезе в битка, Стивънс започна речта си:

— Добър вечер, скъпи съотечественици. Последната седмица беше тежка за нашата държава. Нацията ни загуби някои от най-добрестните си ръководители. Сбогувахме се с четирима мъже, отдали всичко от себе си за своята страна... за нашата страна. Още веднъж ви моля да запазите спомена за тях и техните семейства и да ги споменавате в молитвите си.

Президентът спря и за момент и сведе глава.

Застанал отстрани, Хопкинсън се изживяваше повече като театрален режисьор, отколкото като шеф на „Връзки с обществеността“. Кимна одобрително, когато регистрира, че президентът не бе забравил предварително планирания жест — да сведе глава, сякаш в молитва. Стивънс бе репетирал речта девет пъти. Всеки път Хопкинсън най-щателно бе анализирал всеки жест и движение, докато не усети, че е постигнал желаното изпълнение.

Стивънс вдигна очи и се взря в аутокюто.

— В националната си история сме преживявали много тежки моменти. Оцелявали сме, защото ръководителите на нашата страна са притежавали смелостта да изоставят личните убеждения, да се обединят и да направят каквото е необходимо за Америка. Ето защо сме се събрали тук тази вечер. — Президентът се обърна и посочи групата зад себе си. — Хората, които стоят редом с мен тази вечер, представляват двете партии, подпомогнали създаването и израстването на Америка до велика страна. При нормални обстоятелства би било много трудно да приемем компромисно поведение за каквото и да е, но когато са заплашени самите устои на нашата демокрация, ние постигаме съгласие. Заедно сме, за да обявим, че изоставяме различията и ще вървим напред като съюз. Няма да отстъпим пред исканията на терористите. Оцеляването на демократичните принципи в тази държава е далеч по-важно от нашите лични убеждения. Утре следобед ще отлетя за Кемп Дейвид заедно с ръководителите на Камарата на представителите и Сената. Ще разгледаме моя бюджет и ще изработим програма за следващата година. Ние сме хората, избрани да управляват, и няма да допуснем да бъдем изнудвани от терористи.

* * *

Докато президентът говореше, русокосият атентатор, загледан в екрана, започна мислено да съставя списък на нещата, които трябваше да свърши преди изгрев-слънце. Стана от канапето и слезе в сутерена на жилищната кооперация. Спря пред своето помещение за багаж, за да се увери, че восъчният печат на долната панта на вратата е непокътнат. След като установи със задоволство, че никой не е влизал в килера му, той продължи напред и четири врати по-нататък спря пред чужд — собственост на възрастен господин от първия етаж. Отново провери восъчния печат на долната панта и се зае с ключалката.

Влезе в килера и заразмества кутиите, за да стигне до куфар от неръждаема стомана. Тежеше почти двайсет и пет килограма, но атентаторът без ни най-малко усилие го отнесе в своя апартамент. Остави го на пода в стаята си, отви го и извади отвътре червено скиорско яке „Гортекс“, бейзболна шапка, чифт работни ботуши, дълга до раменете кестенява перука, чифт очила без диоптър, голяма видеокамера, малка червена кутия за инструменти и черна раница.

Мъжът сложи на дъното на раницата чифт маратонки, тъмносин клин, спортна блуза и тъмна бейзболна шапка без надписи. Прибра и останалата част от екипировката. Когато приключи, отскубна няколко косъма и ги постави до една книга на масичката. Огледа апартамента, запомни местоположението на всяка вещ, след което вдигна куфара и раницата. Заклучи вратата, слезе в сутерена и върна куфара обратно в килера на стареца. Извади от джоба си черна свещ и я запали. Щом пламъкът разтопи малко восък около фитила, терористът се наведе и пусна една капка върху долната панта на вратата. Сетне се качи етаж по-горе, прекоси малкото фоайе и излезе на тротоара. Не беше пушач, но запали цигара. Всмукваше дълбоко цигарения дим, но без да го вдишва. Присвил очи, той методично изучаваше всеки прозорец на трите жилищни кооперации от другата страна на улицата. Търсеше нечия фигура, скрита в мрака зад някоя завеса, или втрънен в него черен фотообектив. Ако от ФБР го следяха, трябваше да са някъде там. Не допускаше, че са по петите му, но си напомни, че най-важното на дебненето е да се върши незабелязано.

След като приключи огледа на сградите, той хвърли фаса и тръгна по улицата. Вървя почти осем пресечки, като се обръщаше най-неочаквано, за да се увери, че никой не го следва. Когато се почувства в безопасност, свърна в една тясна уличка и се сви зад два контейнера за боклук. Бързо надяна перуката, шапката, червеното яке и очилата. Когато се появи на другия край на уличката, беше неузнаваем. Походката му беше по-широка и по-бавна, някак бандитска. Три пресечки по-нататък спря пред уличен телефон и набра някакви цифри. Телефонът иззвъня веднъж и той затвори, изчака трийсет секунди и набра номера отново. Този път изчака пет позвънявания. Две пресечки по-нататък седна зад волана на бежов „Форд Таурус“ и потегли.

* * *

Двамата мъже се подпираха на своите билиардни щеки и отпиваха от халбите светло пиво в задния салон на бара на Ал в Анаполис. И за двамата това не бе предпочитаният вкус, но пък им допадаше ниското съдържание на алкохол в него. По-едрият тъкмо подреждаше топките, когато клетъчният телефон на хълбока му звънна веднъж и спря. И двамата погледнаха часовниците си. Трийсет секунди по-късно преброиха още пет иззвънявания. Мъжете довършиха играта си и минаха на кафе. Нощта щеше да бъде дълга.

* * *

Тед Хопкинсън влезе наперено в Овалния кабинет. Един от помощниците му в момента сваляше грима от лицето на Стивънс.

— Сър, свършихте великолепна работа. Отдавна не съм виждал медиите толкова единодушни. Налапаха въдицата заедно с кукичката и поплавъка!

— Да, май наистина свърши работа...

Когато гримът бе свален напълно от лицето на президента, той закопча най-горното копче на ризата си и отново стегна възела на

вратовръзката си. Хопкинсън откъсна поглед от телевизорите и отново се обърна към президента.

— Сър, убеден съм, че утре ще станем свидетели на огромен скок в рейтинга ви.

Появиха се Гарет и Нанс. Гарет потупа Хопкинсън по гърба и го поздрави за добре свършената работа. След това кимна многозначително към вратата и Хопкинсън дръпна помощника си и безмълвно се оттегли. Гарет се обърна към Стивънс и се ухили до уши.

— Добра работа, Джим.

— Благодаря.

— Не мога да повярвам как се подреждат нещата! Медиите клъвнаха! Ако успеем да прокараме бюджета, дори няма да се наложи да провеждаме кампания догодина.

Гарет едва сдържаше вълнението си. Мисълта толкова рано да си осигурят втори мандат му се струваше доста привлекателна. А още по-привлекателна бе перспективата да отпадне необходимостта по време на самата кампания в продължение на три месеца да кръстосва цялата страна. Разбира се, ще трябва да пороботят малко, но не като последния път. И вместо през последния месец да минават по три щата на ден и да произнасят реч през два часа, биха могли да си отдъхнат и да проведат телевизионна кампания от Белия дом. „Толкова ще е хубаво да не се налага да излизаш навън и да се ръкуваш с всеки Том, Дик и Хари“ — мислеше си Гарет.

Нанс стоеше отстрани и наблюдаваше президента и Гарет. Остави ги за минута да си пофантазират за втория мандат и после се намеси:

— Не искам да ви развалям празника, но изборите са далече и дотогава могат да се случат много неща. Свършихте страхотна работа, като заздравихте тази коалиция за толкова кратко време, сър. Ако всичко се развива добре, има надежда да успеем. Но трябва да сме наясно, че този нов съюз може да се разпадне също толкова бързо, колкото беше създаден.

Нанс млъкна за момент, за да даде възможност на двамата да осмислят думите му.

— Днес „Ню Йорк Таймс“ публикува анкета, от която става ясно, че над трийсет и седем процента от запитаните лица мислят, че страната не е оцетена от загубата на Басет, Козловски, Фицджералд и

Даунс. Добивам впечатлението, че обикновеният човек симпатизира на атентаторите. Както обикновено, на хората им е дошло до гуша от политика и ако не внимаваме, ще превърнем тези атентатори в юнака, победил многоглавата ламя. Не можем да не се съобразим с тяхната поява. Те няма да изчезнат просто така.

Нанс крачеше пред камината. Беше обхванал с шепа брадичката си и потупваше устни с показалец.

— Те ще нанасят своите удари отново и отново, докато ние или отстъпим, или ги хванем. По-добре да се надяваме, че ще допуснат грешка, защото, ако не го сторят, рано или късно този съюз ще се разпадне. Никой от тези хора няма куража да си заложи живота, ако стане по-опасно.

* * *

Атентаторът седеше в колата си от другата страна на улицата срещу местното студио на Ей Би Си. Не за първи път чакаше новинарския микробус да се върне от Белия дом, но сега щеше да бъде за последно. Точно след полунощ колата, пратена за репортаж от Белия дом, се върна и влезе в подземния паркинг. Атентаторът изчака още двайсет минути, след това излезе от колата си, като взе видеокамерата и раницата. Докато пресичаше улицата, крачеше с наведена глава, опрял камерата на дясното си рамо. Козирката на шапката и камерата скриваха лицето му. Влезе през главния вход и се размина с две жени — репортер и оператор — които излизаха. И двете носеха червени скиорски якета „Гортекс“ със знака на Ей Би Си отляво на гърдите.

Все така с наведена глава атентаторът се запъти право към стълбите, които отвеждаха към подземния паркинг. Когато стигна долу, махна на охраната. Мъжът беше качил краката си на бюрото и гледаше телевизия. Разсеяно вдигна поглед и щом зърна червеното яке и камерата, отново се втренчи в телевизора. Атентаторът тръгна между колите и спря едва когато стигна до тази, която търсеше. Справи се с ключалката за по-малко от трийсет секунди. Спокойно отвори вратата, качи се и я затръшна след себе си. Вътре остави камерата, извади електрическа отвертка от раницата си и се захвана за работа. Откри нужните жички, свърза няколко и внимателно прикрепи импулсия

приемо-предавател. Изпробва устройството няколко пъти и постави обратно капака на арматурното табло. Прибра инструментите си, излезе от микробуса и заключи вратата. Още веднъж мина край охраната на път за стълбите, закрил лицето си с козирката на шапката и камерата.

Вече навън, атентаторът седна зад волана на форда и подкара на запад по улица „Кей“ и търговската част на града. Беше почти един след полунощ и движението не беше натоварено. Няколко километра по-нататък зави по Уискънсин авеню и се отпрати на север. В Джорджтаун потокът от пешеходци беше малко по-голям. Близо километър и половина по-нататък свърна по отбивката за паркинга на Уискънсин и Трийсет и четвърта улица. Дори в този час половината паркинг беше зает. Точно това му трябваше. Ако наблизко минеше ченге, нямаше да обърне внимание на мъж, който седи сам на паркинга на денонощен супермаркет. Щеше да приеме, че чака жена си; ако го видеше паркирал сам в някоя странична улица, нещата щяха да стоят другояче.

Той спря колата на видно място и изви волана докрай. Свали перуката, шапката и очилата и ги прибра в голяма зелена торба за отпадъци. След това дойде ред на якето, камерата и малката кутия за инструменти. После бързо събу ботушите си, панталоните и бельото. Облече спортните гащета и долнището на анцуга. Махна памучната фланела и я замени с тъмна спортна блуза, обу износени маратонки и провери дали всичко е в торбата за отпадъци, в това число и раницата.

Измъкна се на заден, премина през паркинга и излезе отново на Уискънсин авеню. Торбата с отпадъците можеше да изхвърли в някой контейнер при супермаркета, но клошарите щяха да я измъкнат, а те си имат приказка с ченгетата. Атентаторът беше избрал една малка административна сграда на около три километра, където събираха боклука в петък сутринта. Няколко минути по-късно той зави по уличката зад малката тухлена сграда и спря. Изскочи навън, повдигна капака на контейнера, премести няколко торби встрани и мушна своята вътре, като я покри с другите. Внимателно затвори капака, като внимаваше да не вдига никакъв шум, и се върна в колата. След секунди отново излезе на Уискънсин авеню и пое на север.

Няколко минути по-късно вече криволичеше из „Потомакските скали“ — малък живописен квартал. На ъгъла на Потомак авеню и

Манинг Плейс Лейн паркира и слезе от колата, като внимателно затвори вратата след себе си. Температурата беше паднала до около пет градуса, сухите есенни листа шумоляха под стъпките му. Прогнозата беше за мъгла, но там, където се намираше той, високо на скалите над Потомак, от нея нямаше и помен. От другата страна на улицата имаше тревна площ, а зад нея — гъста горичка, която се спускаше по стръмен хълм към Потомакското шосе и оттам към Скалистия парк и река Потомак.

Мъжът пресече улицата и навлезе сред дърветата. Намери тясната пътека, която беше използвал и преди, и се спусна по стръмния, обрасъл с дървета склон на хълма. Спря малко преди пътя, огледа се за светлини на приближаващи се коли, притича през двулентовото шосе и се спусна в плитката клисура. Зае позиция зад едно голямо дърво сред храстите и погледна нагоре към Чейн Бридж, който свързваше окръг Колумбия с щата Вирджиния. Светлините от моста разпръскваха бледожълто сияние и се стапяха в мрака. Скалистият парк не представляваше типична за града паркова площ. Нямаше игрища за софтбоул или футбол. Беше гъсто залесен, с няколко пътечки за бягане и няколко обширни блатисти местности.

Наближаваше два след полунощ, съучастниците му скоро щяха да пристигнат. Вниманието на мъжа бе привлечено от хрущене на чакъл под автомобилни гуми и той надзърна над ръба на долчинката. Един синьо-бял микробус на „Уошингтън Поуст“ спря наблизо и облечен в син работен комбинезон мъж слезе и отвори вратата на товарното отделение. Пресегна се, грабна два големи чувала от черен брезент, изтича към редицата дървета и ги остави на около четири метра от мястото, където чакаше русият атентатор. Новодошлият свирна отривисто три пъти и зачака отговор. Атентаторът направи същото, след което мъжът се отдалечи и се качи обратно в микробуса.

Русият вдигна двата големи чувала, праметна ремъците през врата си и ги понесе, като ги подпираше с хълбоците си. Прекоси горичката и мина под Чейн Бридж. Тук водата минаваше само под отдалечения западен край на моста. С приближаването към реката дърветата оредяваха. Докато стигне до средата на моста, мъглата се беше вдигнала до кръста му. Той пое на север, измина трийсетина метра и стигна до малко сечище. Остави на земята двата чувала и отвори единия. Мъглата и мракът затрудняваха изпълнението на

задачата му, но той беше свикнал да работи при специфични условия. В единия чувал имаше малка сива радарна чиния, монтирана върху правоъгълна метална кутия, автомобилен акумулатор, няколко свързващи кабела и маскировъчна мрежа. Агента свърза акумулатора с радара и провери захранването. След като установи, че устройството работи, той го покри с маскировъчната мрежа и отвори втория чувал, откъдето извади дълга около метър дъска. Върху нея бяха закрепени шест пластмасови тръби, около два сантиметра и половина в диаметър и половин метър дължина. Всяка беше боядисана в тъмнозелено и заредена с фосфорна сигнална ракета. Мъжът изтръгна няколко малки храста от земята и ги подреди около тръбите. Към основата на импровизираното пусково съоръжение прикрепил деветволтова батерия и малък импулсен приемо-предавател. Проверил всичко за последен път, грабнал празните чували и поел обратно към източния край на моста.

17.

Гъстата мъгла, забулила столицата, поглъщаше лъчите на изгряващото слънце. Улиците бяха още тихи, но скоро сутрешният поток от хора, поели към работните си места, щеше да ги залее. Синьобелият микробус на „Уошингтън Поуст“ спря на ъгъла на Мериленд и Масачузетс авеню, в източния край на Стантън Парк. Отвътре слязоха двама мъже. Шофьорът отвори задните врати, а неговият партньор се приближи до пощенската кутия на „Уошингтън Поуст“, заключена с верига към уличната лампа. След по-малко от минута се справи с катинара и веригата падна на земята. Мъжът вдигна кутията и я отнесе в микробуса. Докато я прибираше, партньорът му взе друга кутия и я постави на мястото на първата. Извади от джоба си дистанционно устройство и набра няколко цифри. Червената светлина в горния край му подсказа, че малкото радарно устройство, поставено в празната кутия, приема сигнала. Той кимна на партньора си и двамата се върнаха в микробуса.

Бяха благодарни за прикритието, което им осигуряваше мъглата, но напрежението оставаше. Искаха да започнат тази част от операцията по-рано, но бяха принудени да изчакат, докато истинските микробуси на „Уошингтън Поуст“ доставят петъчното сутрешно издание. След миг подкараха покрай южния край на Стантън Парк и завиха по Мериленд авеню. Една пряка по-нататък свиха по Конститушън авеню и поеха на запад. Докато приближаваха Белия дом, и двамата мъже усещаха как сърцата им започват да бият по-силно.

Тайните служби държаха под строго наблюдение улиците около Белия дом, а като се имаше предвид и повишената охрана, едва ли можеше да съществува съмнение, че двамата щяха сериозно да се потрудат. Ако не беше мъглата, изобщо нямаше да рискуват да сменят една от кутиите толкова близо до Белия дом. Спряха на югоизточния ъгъл на Четиринайсета улица и Конститушън авеню. Белият дом беше на по-малко от две преки. И двамата нахлупиха по-ниско бейзболните

си шапки и слязоха, за да направят упражнението за пореден път. Това беше петото и последно радарно устройство. Първите две бяха поставени от другата страна на река Потомак в Арлингтън, Вирджиния — на югозапад и на запад от Белия дом. Третото радарно устройство беше на север от Белия дом на кръстовището на Роуд Айланд и Масачузетс авеню. С последните две устройства, поставени на юг и изток, капанът беше завършен.

* * *

Военноморската въздушна база „Куонтико“ се намира на около петдесет километра от Вашингтон. Базата е разделена на две части: зелена и бяла. Зелената част поддържа редовната военноморска авиационна ескадрила, а бялата — специалната, известна като НМХ1. Главното ѝ предназначение е да осигурява превозването с хеликоптери на президента и други високопоставени лица от държавната администрация. Основният летателен апарат на ескадрилата е хеликоптерът VНЗ, оцветен не в типичното тъмнозелено, както повечето военни хеликоптери, а в яркозелено в долната част и в блестящо бяло отгоре. Машината е оборудвана със съвременни комуникационни съоръжения и луксозни самолетни кресла.

На пръв поглед службата в Специална ескадрила НМХ1 може да изглежда лесна работа за пилот на хеликоптер от Морската пехота. В действителност обаче е точно обратното. Те са сред най-добрите авиатори, с които разполагат Морските пехотни сили, и непрекъснато повишават квалификацията си, като периодично полагат изпити върху фини маневри, летене в група и полети при нулева видимост.

Всичките десет VНЗ на Специалната ескадрила щяха да бъдат използвани в днешните летателни операции и сега екипите бяха заети с щателна проверка на хеликоптерите. Вратите на хангара бяха отворени и ревът на машините се чуваше отдалеч. Няколко механици излязоха да погледат приближаващите чудовища. „Сюпър Сталиън“ беше внушителен вертолет. Притежаваше рядкото съчетание от мощ и елегантност и беше един от най-маневрените хеликоптери в света.

Всички СН53 забоботиха над върховете на боровете, подредени в редица при скорост около 120 възела. Бяха на по сто метра един от

друг и покриваха повече от три километра. Мощните им двигатели ревяха оглушително в студения утринен въздух. След като всички вертолети кацнаха, двигателите бяха изключени и летателните екипи се втурнаха под грамадните корпуси да поставят жълтите блокчета около колелата.

* * *

Движението между Джорджтаун и сградата на Конгреса никога не се нормализираше, но сутрин беше направо непоносимо. О'Рурк се тътреше едва-едва с шевролета си, благодарен, че височината на джипа намалява поне малко чувството за клаустрофобия.

Опитите, които сенатор Олсън правеше напоследък да образува коалиция с президента, бяха разтревожили Майкъл. Искаше непременно да говори с бившия си шеф, преди той да потегли за Кемп Дейвид. Младият конгресмен извади клетъчния телефон, набра номера за пряка връзка с Ерик Олсън и след секунда чу гласа на сенатора.

— Ерик, Майкъл е. Остава ли уговорката за обяда в понеделник?

— Да, записал съм те за единайсет и четирийсет и пет.

— Добре. — О'Рурк пое дълбоко въздух. — Ерик, малко съм притеснен относно този съюз, за създаването на който ти така активно работиш. Какво точно се надяваш да постигнеш?

— В смисъл?

— Ще положите ли някакво усилие да съкратите бюджета, или ще си правите взаимни реверанси и ще докарате на страната още половин милиард долара дълг?

Откровеният въпрос свари Олсън неподготвен.

— Майкъл, точно сега нещата са изключително сложни и с оглед на кризата в националната сигурност напоследък балансираният бюджет е най-малката ми грижа.

— Ерик, най-сериозният проблем пред страната ни днес е националният дълг, а не насилствената смърт на няколко корумпирани и самодоволни егоцентрици.

Олсън не отговори веднага. Не искаше да спори с О'Рурк.

— Майкъл, разбирам загрижеността ти, но в момента най-важното за Америка е да бъдат спрени тези терористи, а първата

стъпка към успеха е постигането на единна позиция. Не бива да предприемаме реформи под натиска на заплахи. Живеем в демократично общество.

— Значи ти няма да предложиш съкращения в бюджета?

О'Рурк не се опита да скрие възмущението в гласа си.

— Майкъл, точно сега трябва да се погрижим за по-важни неща от балансирания бюджет.

— Това са глупости, Ерик! Виж проклетите цифри! Все още можем да направим нещо по въпроса...

— Майкъл, в момента националният дълг е на второ място. Важното е да не се примиряваме с тероризма.

— Ерик, защо толкова упорито наричаш тези хора терористи? Те не са убили нито един цивилен гражданин. Премагнаха четирима корумпирани политици, които бяха злоупотребили и се бяха възползвали от пълномощията на своята длъжност — четирима политици, които бяха заложили бъдещето на страната ни, за да могат да удовлетворят поддръжниците си и да си осигурят втори мандат.

— Майкъл, няма да търпя да говориш за тях по този начин! — Гласът на Олсън затрепери.

— Това е истината, Ерик. Не превръщай тези хора в нещо, което никога не са били, само защото станаха жертва на атентати!

— Майкъл, нека ти кажа нещо — започна Олсън. — Обичам те като син, но има много да се учиш. Повече от трийсет години съм в този град и нещата невинаги са толкова прости, колкото ги изкарваш.

Беше ред на О'Рурк да повиши глас.

— Искаш ли да чуеш истината, Ерик? Ще ти го кажа направо. През последните двама месеца ти и всичките ти колеги сте вкарали нашата страна в черна дупка. През това време не сме се сблъскали със сериозна икономическа криза или голяма война. Нямахте никаква основателна причина да похарчите толкова пари! Знаем, че си участвал не по своя воля, но суровата истина е, че си присъствал и не си спрял това. Навъртели сте огромна сметка, а после ще се пенсионирате и ще ни я лепнете на нас. Ето какво завещание ще оставите на децата си. — О'Рурк замълча за секунда. — Мама му стара, дори сега, когато някой заплашва живота ви, вие не сте склонни да направите каквото трябва! Това е последният ви шанс да оправите кашата, която сте забъркали. Не го оставяйте да ви се изплъзне!

О'Рурк със замах натисна копчето за прекъсване на връзката, след което изруга и скочи на спирачката, за да не блъсне един куриер, който му пресече пътя с велосипеда си. Джипът закова рязко. Сграбчил волана с две ръце, Майкъл изръмжа високо:

— Какво ще им струва на тези момчета да си вършат работата, дяволите да ги вземат?

* * *

Олсън се втренчи в слушалката, после внимателно я постави на вилката. „Защо ирландците са толкова непоносимо емоционални?“ — каза си на ум. Знаеше, че О'Рурк е прав за дълга, но насилието не беше решение. Системата имаше нужда от време, за да се самокоригира. Не беше необходимо да се започва изведнъж с тероризъм и заплахи. Законността и редът трябваше да бъдат съхранени.

Отвори най-долното чекмедже на бюрото си и извади папка, на която пишеше „Национален дълг“. Един от подчинените му го снабдяваше всеки месец с последните данни за дълга и с прогнозите за състоянието му. Олсън я отвори и прегледа страницата с резюмето. Официалните данни, представени от администрацията на Стивънс, оценяваха националния дълг на около 5,2 трилиона долара. Според Олсън тази цифра не беше реална. Дългът вероятно възлизаше на 6 трилиона. Набързо прегледа някои прогнози за състоянието на дълга през следващите пет, десет, петнайсет и двайсет години. Цифрите наистина бяха ужасяващи. О'Рурк беше прав. Ако този процес не бъдеше спрял, рано или късно той щеше да постави страната на колене. Разорена Америка не бе завещанието, което Олсън искаше да остави на внуците си, но то не включваше и онази Америка, която толерира тероризма и насилието.

* * *

Джак Уорч изкачи последните стъпала и излезе на покрива на Белия дом. Докато оглеждаше обстановката, след него се появиха специалните агенти Сали Манли и Джо Стийнър. Със задоволство той

констатира, че шестимата агенти, следящи за снайперисти, са заели позиции и наблюдават районите си.

Джо Стинър влезе в малкото караулно помещение и сипа кафе в три чаши. Подаде едната на шефа си, другата — на Манли, а третата остави за себе си.

Уорч се приближи до южния край на покрива и вдигна поглед към сивото небе. Стинър и Манли стояха на няколко крачки зад шефа си и мълчаха. След като слънцето разсея утринната мъгла, денят обещавахе да бъде ясен, но по-късно, малко преди десет, излезе вятър и небето се покри със сиви облаци.

Докато отпиваше от кафето, Уорч си даде сметка колко малко бе спал през последната седмица. Силите му бяха на свършване и той с нетърпение очакваше да предаде президента на екипа в Кемп Дейвид. Но преди това трябваше да го отведе дотам невредим.

Късно предишната нощ се бяха събрали да обсъдят мерките по сигурността и Уорч бе препоръчал на президента съвещанието да се състои в Белия дом, а не в Кемп Дейвид. Гарет бе отхвърлил предложението, преди президентът да има възможност да го обмисли. „Джим — беше викнал патетично, — обществото има нужда да види, че не се криеш зад стените на Белия дом! Те искат да видят как се качваш на борда на президентския хеликоптер и отлиташ към Кемп Дейвид за края на седмицата. Това ще ти придаде вид на истински ръководител, а и Кемп Дейвид е по-безопасен от Белия дом.“

Истинската заплаха за сигурността обаче се появяваше при полета на президента от Белия дом до Кемп Дейвид. Уорч се тревожеше, че — както обикновено — маршрутът на президента беше обществено достояние. Атенаторите щяха да знаят приблизително кога президентът напуска Белия дом и кога ще пристигне в Кемп Дейвид.

Беше длъжен винаги да допуска най-лошото. По тази причина днес взимаше допълнителни предпазни мерки. Погледна надолу към репортерите и фотографите, които заемаха позиции в западната част на Южната морава, и ядно поклати глава. Мразеше медиите. Ако зависеше от него, щеше да им забрани достъп до Белия дом.

Беше 10:48 сутринта и обичайните гости на президента, поканени за края на седмицата, започнаха да пристигат за обяда в 11. В двора на Белия дом влезе голяма черна лимузина и продължи по

служебната алея. Уорч наблюдаваше как неговите агенти изпълняват задълженията си с привичната си прецизност. Обходи с поглед покрива, за да се увери, че другите му агенти са съсредоточени върху възложените им райони, а не зяпат новодошлите. Задната врата на лимузината се отвори и от нея излезе сенатор Лойд Хелърман. Четирима от най-високите агенти на Уорч обкръжиха сенатора и го поведоха към Белия дом. Представителите на медиите останаха на определените за тях места, но започнаха да подвикват, докато агентите превеждаха Хелърман към входа. Сенаторът погледна към журналистите и за секунда забави крачка. Двамата агенти отляво и вдясно хванаха сенатора под ръка и го накараха да продължи, докато влезе през портала в Белия дом. Уорч беше дал специални нареждания на своите хора: „Не искам никой да се мотае отвън. Когато пристигнат, преведете ги максимално бързо от лимузините в сградата“.

Южната морава на Белия дом беше обезопасена, но Уорч не възнамеряваше да поема никакви излишни рискове. Той се обърна към помощниците си:

— Джо, как върви работата в Куонтико?

Агентът от Тайните служби затисна с ръка слушалката си.

— В момента се превежда инструктажът.

Уорч кимна и поиска бинокъла на Сали. Започна внимателно да оглежда покривите на сградите на изток.

— Как се справят нашите екипи снайперисти?

— По места са — отвърна агент Стинър.

Уорч се обърна на север и продължи да оглежда покривите.

— А наземните екипи?

— Готови са да действат, щом наредите.

Уорч свали бинокъла и за момент се замисли.

— Напомнете им, че всеки, който носи нещо, по-голямо от дипломатическо куфарче, трябва да бъде претърсен. И да не гледат вертолетите, докато кацат и излитат. Да наблюдават улицата!

Уорч погледна към портала, тъй като пристигна друга лимузина, фотографите защракаха с апарати, репортерите заговориха пред камерите. Уорч посочи новинарските микробуси.

— Джо, напомни на Кети и Джак, че преките предавания трябва да се преустановят още преди да се приземи първият вертолет. Преди,

а не докато се приземява. — Обърна се към агент Манли: — Сали, какво е положението при предния пост в Кемп Дейвид?

— Добро засега. Шестте разузнавателни отряда морски пехотинци от Куонтико бяха спуснати с хеликоптер преди около два часа. Вече са подсигурили хълмовете по пътя натам и сега претърсват долините за потенциални заплахи.

Уорч кимна.

— Дотук добре. И никакво отпускане!

* * *

Специална ескадрила НМХ1 не разполагаше с достатъчно голяма зала за инструктаж, за да побере стотината пилоти, ангажирани в днешната въздушна операция, така че в дъното на хангара бяха поставени сгъваеми столове и на екипите по поддръжката беше наредено да прекратят всякаква работа по вертолетите, докато трае инструктажът. С появяването на ракетите земя-въздух с ръчно преносими установки като „Американ Стингър“ Тайните служби бяха принудени да намерят по-безопасен начин за превозване на президента с президентския хеликоптер. Във време на засилени мерки за сигурност те прилагаха онова, което пилотите от Морската пехота наричаха „тука има, тука няма“. Това беше тактика, разработена от НМХ1 през първите години от управлението на Рейгън. Множество президентски хеликоптери се приземяваха един след друг там, където се намираще президентът, и след това излитаха, като всеки хеликоптер тръгваше в различна посока с цел хипотетичният нападател да бъде заблуден.

След като маршрутът на президента се знаеше предварително и съществуваше повишена опасност от терористична акция, НМХ1 се обърнаха към СН53 да поемат ескорта. Ескорт беше невинно определение за работата на тъмнозелените хеликоптери „Сюпър Сталиън“. Пилотите знаеха, че тяхното действително задължение беше да пазят президентския хеликоптер от бойна ракета. Летеше се в стегнат строй с президентския хеликоптер по средата, обграден от четири вертолета „Сюпър Сталиън“.

След приключването на инструктажа върху атмосферните условия дойде ред на командира на ескадрилата, полковник от Морската пехота. Той разпредели задачите за полета и премина към практическите подробности от инструктажа. Днес щяха да летят десет вертолета VНЗ, които бяха означени според реда на излитане като Президентски хеликоптер 1, Президентски хеликоптер 2, Президентски хеликоптер 3 и т.н. Вертолетите СН53 бяха разделени на групи по четири за предварителната подготовка. Редът за участие в операцията беше обявен и всяко отделение, състоящо се от един вертолет VНЗ и четири вертолета СН53, прие разписанието, по което трябваше да напусне Белия дом. Тъй като от излитането на първия VНЗ от Южната морава до излитането на последния щяха да минат почти два̀сет минути, подразделенията получиха различни летателни маршрути от Белия дом до Кемп Дейвид. Ако всичките десет подразделения напуснеха Белия дом по един и същ летателен маршрут, това би дало на терористите време да заемат позиция и да открият огън по някоя от по-късно излетелите групи.

* * *

Русокосият атентатор беше с кафяви контактни лещи, лицето, вратът и ръцете му отново бяха покрити с кафяв грим, а косата му бе скрита под къдрава черна перука. Той излезе от алеята към мемориала на Джордж Вашингтон и подкара микробуса към Глеб Нейчър Сентър. Намери място близо до превала на речния бряг и паркира до ниска каменна стена. На около километър и половина на юг се намираше Кей Бридж, а право на север беше Чейн Бридж. Русокосият се качи в задната част на микробуса и включи контролното табло и мониторите. Колата беше купена в брой преди четири месеца от една разорена телевизионна компания в Кливланд. Малката сателитна антена на покрива приемаше сигналите от три канала плюс Си Ен Ен. Всъщност той се интересувахе само от емисиите на Си Ен Ен и Ей Би Си. Затова нагласи двете програми на горните монитори. Си Ен Ен предаваше репортаж на живо от Южната морава, докато Ей Би Си все още излъчваха редовната си програма. Той се пресегна и настрои приемателя на Ей Би Си.

Кореспондентката на Си Ен Ен от Белия дом говореше от Южната морава. Той усили звука и се заслуша.

— Преди около петнайсет минути гостите на президента започнаха да пристигат. — Репортерката погледна през рамо и посочи към друга спираща лимузина. — Охраната е засилена, напрежението расте. По програма след малко президентът ще присъства на обяд с ръководителите на двете партии. После, може би някъде по пладне, те ще се качат на хеликоптери и ще отлетят към Кемп Дейвид.

Водещият от Атланта благодари на репортерката, последва рекламен брейк. Атентаторът погледна часовника си и се отпусна назад. До началото на акцията оставаше още час.

* * *

Президентът и ръководителите на двете партии седяха около голямата маса за конференции в кабинета на Рузвелт, стюарди от флотата сервираха обяда, а фоторепортерите правеха снимки. Гостите бяха настанени по предварително уговорен ред — републиканец до демократ. Няколко репортери стояха в ъгъла и подвикваха въпроси, които оставаха без отговор.

Събитието беше фотографска сесия, не пресконференция, но както винаги ставаше в подобни случаи, репортерите, преминали през охраната на Белия дом, задаваха въпроси, независимо от получените инструкции.

Политическите ръководители седяха на масата и се усмихваха един на друг, като се стараеха да изглеждат добре пред обективите. При всеки въпрос, извикан към групата, участниците поглеждаха президента, за да видят дали той възнамерява да отговори. Етикетът изискваше никой да не реагира, освен ако президентът първи не предложи отговор или не даде думата на някой друг. Един фотограф се отдели от групата и тръгна да заобикаля масата от другата страна, за да направи снимки на хората, които седяха срещу президента. Стивънс забеляза това и се почувства неудобно. През последните няколко години малката плешивина на тила му бе нараснала значително. Стивънс ставаше все по-чувствителен към този обичаен белег на

остаряването. Преди фотографът да успее да заеме позиция, президентът погледна Монкър и каза:

— Ан, според мен, достатъчно.

Политиците останаха сами. Усмивките се стопиха.

Двайсетина минути по-късно влезе Джак Уорч и поиска от президента разрешение да се обърне към групата. Настъпи тишина, докато агентите Манли и Стинър обикаляха масата и връчваха на всеки по един лист.

— Дами и господа, на този лист е упоменато на кой хеликоптер ще летите и с кого. Както ще забележите, президентът не е в списъка и за последния хеликоптер не е предвиден никой. От съображения за сигурност до последната минута няма да съобщаваме на кой хеликоптер ще лети президентът. Ако решим да го сложим в първия хеликоптер, всеки от вас ще се премести на следващия, а ако решим да го сложим в петия хеликоптер, определените да летят с хеликоптери пет, шест, седем, осем и девет ще бъдат изместени с един полет назад. — Уорч бързо обходи стаята с поглед, за да се увери, че всички го слушат. — Хеликоптерите ще пристигат през кратки интервали, така че ще ви помоля да бъдете готови за тръгване, щом вашият хеликоптер се приземи. Когато това стане, агенти от Тайните служби ще ви придружат, а служещ от Морската пехота ще ви помогне да се настаните и да сложите предпазните колани. Имате ли въпроси?

Уорч отново огледа стаята и с удовлетворение отбеляза, че слушателите му са станали по-сериозни. Обърна се към президента:

— Сър, засега това е всичко от мен.

Президентът благодари на Уорч и агентите напуснаха стаята.

Уорч вървеше по коридора, като изреждаше на Манли и Стинър още няколко неща, които искаше да бъдат проверени, когато срещу тях изникна Стю Гарет.

— Решил ли си на кой хеликоптер ще лети президентът? — рече припряно.

— Не, не съм.

Гарет погледна часовника си.

— След трийсет минути трябва да започнем цялото това шоу, а ти още не си взел решение?

— Не, Стю, не съм. Освен това, би ли ме извинил, има още много неща, за които трябва да се погрижа.

Заобиколи Гарет и продължи по коридора. След като бе станал свидетел на гневното му избухване преди две вечери, Уорч бе решил, че е време да бъде по-твърд с темпераментния началник на президентския щаб.

* * *

Възрастният господин паркира взетата под наем кола до портала на националното гробище Арлингтън и слезе. Той носеше светлокафяв шлифер, английска шофьорска шапка и използваше бастун, от който не се нуждаеше. На ревера на шлифера му бяха закачени значка на ветеран и американското знаме. На влизане в гробището той се усмихна и кимна на пазача при портала, след което пое нагоре по хълма към мемориала на Кенеди и гробницата на Робърт Лий.

Погледът му се плъзгаше по редиците надгробни камъни. Пътьом произнесе кратка молитва за своите загинали приятели. През всичките тези години бе станал свидетел на гибелта на толкова свои приятели не за да бъде Америка унищожена от сбирщина samozабравили се политици.

Когато стигна пред гробницата на Лий, той се обърна и погледна на изток. Там долу, от другата страна на реката и отвъд мемориала на Линкълн, се виждаше Белият дом. Възрастният мъж се облегна на един голям дъб.

Малко по-късно чу далечен грохот и се обърна на юг. Първата група хеликоптери се носеха над Потомак. Четирите големи тъмнозелени машини обкръжаваха единствения лъщящ в бяло и зелено президентски вертолет. Щом стигна Потомакския железопътен мост, групата леко набра височина, премина над мемориала на Джеферсън и спря над Тайдъл Бейсин, разположен между мемориала на Джеферсън и Търговския център. Старецът местеше поглед от петте хеликоптера към Белия дом и обратно. Още две групи се издигнаха над Потомак и първата спря точно от южната страна на Потомакския железопътен мост. По-нататък по реката се появи трета, а след това четвърта и пета, точно там, където реката завиваше на запад и изчезваше от поглед. Всичките пет групи стояха по местата си, на по шейсетина метра една

от друга. Ревът на мощните им двигатели и тътенът от витлата отекваха из долината на Потомак.

* * *

От своя наблюдателен пост на покрива на Белия дом Уорч чуваше и виждаше хеликоптерите на юг от себе си. Тайдъл Бейсин, разположен пред мемориала на Джеферсън, отстоеше на около километър и петте хеликоптера висяха по местата си точно над него, очаквайки заповед да продължат към Белия дом. В далечината Уорч различи и втората група хеликоптери. Насочи бинокъла си към Търговския център и го фокусира върху група полицейски служители от охраната на парка, поели задачата да осигурят района от сградата на Конгреса до мемориала на Линкълн. Повечето бяха обърнали глави към ревящите машини над Тайдъл Бейсин. Уорч се обърна към екипа си:

— Сали, свържи се по радиото и напомни на хората долу, че трябва да наблюдават какво се случва около тях, а не да зяпат хеликоптерите. Джо, кажи на Кати и Джак да спрат преките предавания на телевизиите.

Стинър заговори в микрофона.

Специални агенти Кати Ладжески и Стив Хампсън стояха до новинарските микробуси и си бърбеха, когато заповедта на Стинър прозвуча в слушалките им. Без да се бавят, Ладжески и Хампсън се заеха за работа. Ладжески започна със Си Ен Ен.

— Тони, трябва да те свалим от ефир — обърна се тя към режисьора, седнал пред пулта.

Той кимна и каза в микрофона си:

— Ан, свалят ме от ефир. Ще записвам.

Изчака няколко секунди и започна да превключва прекъсвачите. Преди да се изключи от ефир, постави нова касета в устройството. Ладжески го следеше с поглед, докато не прекъсна захранването на трансмитера, който изпращаше сигнала за предаване на живо. След като приключи, режисьорът излезе от микробуса и Ладжески затвори вратата.

— Тони, ако ти се наложи да се върнеш вътре, първо ме попитай.

Режисьорът кимна и Ладжески се отдалечи.

Стинър съобщи на Уорч, че преките предавания са преустановени.

— Нашите гости готови ли са за тръгване?

Стинър вдигна микрофона към устата си и предаде въпроса на един от агентите на партера. Секунда по-късно се обърна към шефа си:

— Всички са на партера.

— Добре. Сали, викай първата група.

Агент Манли предаде заповедта.

— На кой вертолет качваме Тигъра? — обърна се към шефа си.

Тигър беше кодовото име, което използваша за президента.

Уорч се замисли за момент.

— Нека бъде номер три. Не казвайте на никого, преди номер две да е кацнал.

* * *

Старецът се облегна на дървото и впери поглед в петте хеликоптера, които висяха във въздуха близо до мемориала на Джеферсън. Надяваше се пилотите, управляващи тези машини, да са толкова добри, колкото беше чувал. Не искаше да гледа как загива някой от флотата. Хеликоптерите започнаха да се придвижват на север към Белия дом. Старецът извади клетъчен телефон от джоба си, набра някакъв номер и натисна бутона за връзка. Остави телефона да звънне четири пъти и прекъсна връзката.

* * *

Атентаторът погледна клетъчния телефон, оставен върху контролното табло, и започна да брой позвъняванията. Когато телефонът спря след четвъртия път, той набра честотен код на контролното табло и натисна бутона за връзка. След по-малко от секунда сигналът беше приет и импулсният приемо-предавател, поставен в колата на Ей Би Си предната вечер, задейства. Захранването

беше възстановено. Няколко секунди по-късно неясната и сива картина на горния ляв монитор се изчисти и показа Южната морава.

* * *

Водещият „Сюпър Сталиън“ застана във въздуха точно над главата на Уорч, докато блестящият VНЗ в зелено и бяло, който беше по средата, се сниши и плавно се приземи. Четирите зловещи, оглушителни машини останаха по местата си, увиснали на около шейсет метра над земята, изчаквайки VНЗ да се издигне обратно в групата.

Уорч проследи с поглед как осем агенти от Тайните служби придружиха първите двама пътници до хеликоптера. Човек от Морската пехота помогна на двете високопоставени лица да се качат, изтегли стълбичката и затвори вратата. Дори през оглушителния рев Уорч чуваше как VНЗ увеличава мощта на двигателите си. Президентският хеликоптер грациозно се отдели от земята и спря на едно равнище с охраняващите го. За кратко увисна във въздуха, след което петте хеликоптера направиха вираж надясно и поеха на североизток.

Следващата група хеликоптери вече отминаваше паметника на Вашингтон и се придвижваше към Белия дом. За кратко беше относително тихо, докато грохотът от първата група заглъхваше в далечината, а тътенът на приближаващите не бе станал оглушителен. Манли се обърна към Уорч и Стинър:

— Господи, тези проклетите ескорти са доста шумни!

Уорч и Стинър кимнаха в знак на съгласие. Следващата група се спусна към Южната морава за по-кратко време от първата и без да се бави, VНЗ се снижи и изпълни меко и точно кацане. Пътниците отново бяха придружени от тайни агенти и качени на борда. VНЗ се издигна обратно в групата и без да изчакват, всичките пет хеликоптера направиха вираж наляво и продължиха да завиват, докато не се върнаха на югозападния маршрут. Уорч погледна Манли:

— Тигър готов ли е?

Манли кимна.

* * *

Президентът крачеше през Южната морава. Носеше тъмен вълнен костюм на тънки бледосиви райета, сини островърхи обувки и винена вратовръзка. Беше обграден от шестима агенти от Тайните служби, като този непосредствено зад него носеше устойчив на куршуми светлокафяв шлифер и беше готов да го хвърли върху президента при най-малкия знак за опасност. Гарет вървеше отляво на президента, за да избегне възможността да се окаже между шефа си и камерите. Стивънс широко се усмихна и помахна на операторите и репортерите. С Гарет бяха обсъждали дали да се представи пред медиите сериозен и решителен, или да изглежда щастлив и развълнуван, преди да се качи на борда на президентския хеликоптер. Гарет предложи смесица от двете — образа на щастлив и в същото време решителен човек. Като опитен артист, президентът напълно схващаше тънката разлика между щастлив и развълнуван и щастлив и решителен. Щом стигнаха до хеликоптера, Стивънс спря и рязко отдаде чест на морския пехотинец в синя парадна униформа, застанал в подножието на стълбичката.

Шефът на екипа, ефрейтор от Морската пехота, посрещна Стивънс на последното стъпало и го преведе през тесния вход. Гарет, тайният агент, който носеше светлосивия шлифер, и още един агент влязоха през тази врата, а останалите четирима се качиха на борда през втората, разположена зад фланеца на левия колесник. Обикновено при полет само един агент придружаваше президента, а останалите от наряда летяха със следващия вертолет, но сега обстоятелствата бяха извънредни. Вградените в двете врати стълби бяха изтеглени, вратите — плътно затворени. Всеки седна на своето място, а шефът на екипа направи бърз оглед, за да се увери, че всички са си сложили предпазните колани.

Хеликоптерът се гмурна във въздуха и се издигна към свободното място в средата на групата. Стивънс погледна през илюминатора до себе си и се изненада колко близо се намираха големите зелени хеликоптери. За разлика от повечето военни машини вътрешността на президентския хеликоптер беше звукоизолирана, така

че можеше да се разговаря, без да се вика. Президентът погледна към Гарет и посочи през прозореца:

— Стю, виждаш ли колко близо е това чудо?

Гарет вдигна рамене.

— Знаеш ги тези млади пилоти. Може би просто се опитват да се изфукат.

* * *

Клетъчният телефон на стареца зазвъня. Загледан в четирите тъмнозелени хеликоптера, увиснали във въздуха над Белия дом, той започна да брой позвъняванията. Обаждането беше сигнал, който му показваше, че президентът се намира на борда на хеликоптера, готов да се издигне обратно в групата. След третото позвъняване той отгърна лявата половина на шлифера си. Надлъжно от вътрешната страна на куртката му беше пришита малка черна кутия. Лицевата ѝ страна съдържаше клавиатура с цифри, бутон за връзка и превключвател за напрежението. Старецът щракна превключвателя, набра две цифри върху дистанционното, но не натисна бутона за връзка. Трябваше да изчака, докато групата започне да се придвижва, иначе президентският хеликоптер щеше незабавно да се спусне обратно към относителното прикритие в карето на Белия дом. Хеликоптерите леко наведоха носове и групата потегли. Старецът натисна бутона за връзка и произнесе кратка молитва.

Секунда по-късно сигналят беше приет от малкото радарно устройство земя-въздух, разположено в пощенската кутия на „Уошингтън Поуст“ две пресечки южно от Белия дом. Устройството незабавно насочи широкообхватния си търсещ радар към групата хеликоптери. За по-малко от две секунди обхватът се ограничи от режим на откриване през проследяване до точен контрол.

В същото време в пилотските кабинни на всичките пет хеликоптера започнаха да мигат предупреждаващи за ракетно нападение светлини, а бордовите сензори, известяващи за плаха, оживяха с пронизителен писък. Оглушителният вой на предупреждаващия за опасност сензор им показва, че са прихванати от радар за управление на огъня. Нямаше време за мислене. Сърцата

забиха по-бързо, очите се заоглеждаха за ракета. Известяващите заплаха сензори им съобщиха, че са прихванати отзад, и за секунди всичките пет хеликоптера едновременно увеличиха мощността и тръгнаха напред, спускайки се толкова ниско, колкото бе възможно. Докато профучаваха над покрива на Белия дом, помощник-пилотите натиснаха бутоните за освобождаване на бомбите кандило, надявайки се да отклонят приближаващата ракета.

Щом видя изстрелването на бомбите кандило от опашките на хеликоптерите, Джак Уорч усети как сърцето му се качва в гърлото. Без колебание ръката му рязко вдигна микрофона към устата. Като се опитваше да надвика оглушителния рев на хеликоптерите, той изкрещя:

— Екипите снайперисти, търсете ракетна установка!

Наблюдаваше как хеликоптерите набират скорост, докато профучаваха над парка Лафайет, почти докосвайки върховете на дърветата, и му се искаше да се движат по-бързо. Секундите му се струваха минути, докато чакаше да види червена светкавица и последващ я взрив. Няколко бомби кандило паднаха почти в краката му и той побягна към северния край на покрива. На около километър от Белия дом групата рязко зави наляво и Уорч я загуби от поглед.

* * *

От върха на хълма в Арлингтън старецът наблюдаваше групата хеликоптери, докато те трескаво търсеха прикритие. Бързо набра кодовете на радарните устройства, разположени на изток и на север от Белия дом.

След секунди хеликоптерите засякоха азимута на новите заплахи и се отклониха силно вляво. Насочвайки се право на запад, те се понесоха над покривите на търговската част на града, като бързо набираха скорост и продължаваха да пускат бомби кандило. Старецът набра кодовете на последните две радарни устройства. Те незабавно започнаха да обхождат хоризонта от запад и югозапад. Капанът щракна и се затвори.

* * *

Щом достигнаха река Потомак, пилотите направиха точно каквото им повеляваха инстинктите и преминалото обучение. Спуснаха се ниско над Кей Бридж и се гмурнаха почти шейсет метра надолу. Групата спря опасно близо до синьо-зелените води на Потомак и се понесе на север, по-ниско от нивото на дърветата и под покритата от безпокоящите ги радари област. Предупредителните светлини на техните табла замряха, а писъкът на известяващите заплаха сензори заглъхна.

* * *

Двигателят на микробуса работеше, а атентаторът стоеше до каменната стена в очакване на хеликоптерите. Чу ги да се приближават, преди да ги бе видял. Когато се появиха, той веднага забеляза колко ниско летяха и колко стегнат строй бяха запазили. „Няма да продължи много“ — помисли. Щом набра кода на пусковото съоръжение със сигналните ракети и радарното устройство, той постави палеца си върху бутона за връзка и зачака. Когато прелетяха под равнището, където стоеше, той каза:

— Запазете спокойствие и не се блъскайте един в друг. Не искам да причинявам смъртта на нито един морски пехотинец.

Чейн Бридж, за разлика от Кей Бридж, беше висок само пет метра и беше ниско над Потомак. Атентаторът изчака още секунда и когато водещият „Сюпър Сталиън“ стигна на около двеста метра от моста, натисна бутона. Радарът се включи, а хеликоптерите бяха толкова близо, че той незабавно ограничи търсенето до точен контрол.

Известяващите заплаха сензори на борда на хеликоптерите отново завиха. Секунди по-късно всичките шест яркочервени фосфорни сигнални ракети се измъкнаха от тръбите и полетяха към небето, оставяйки димна следа. Водещият пилот постъпи инстинктивно. Беше обучаван почти петдесет часа за летене в стегнат строй, но и почти двеста часа в тактики за избягване на ракети. Няма нищо по-неестествено за един пилот от това, да задържи установения

курс, когато го следи радар с топлинно насочване. Той дръпна лоста за управление наляво.

Другите трима пилоти вече бяха започнали да развалят строя и когато водачът на ескорта се отклони вляво, останалите трима се разпръснаха, колкото за да предотвратят евентуален въздушен сблъсък, толкова и от желание да избегнат онова, което мислеха за приближаваща се ракета. Хеликоптерът отдясно и този отзад завиха вдясно и останаха в ниското, защото беше по-добре бързо да преминеш през опасната зона, отколкото да набереш височина, загубвайки скорост. Хеликоптерът отляво беше принуден да се издигне, за да избегне сблъсъка с водача на ескорта, който му беше пресякъл пътя.

Президентският хеликоптер се озова сам над реката. Нямахме време и пространство за реагиране. Мина през димните следи на сигналните ракети, докато известяващите заплаха сензори продължаваха да святкат. Сграбчили здраво лостовете за управление, пилотите се приготвиха за сблъсъка и проклеха ескорта си, че ги е изоставил.

18.

Старецът отново седеше зад волана на взетата под наем кола и се движеше по моста на мемориала Арлингтън. Когато достигна източния край, подкара на север по Потомакското шосе. След това пое през вашингтонския квартал „Фоги Ботъм“, на по-малко от два километра от Белия дом. Нямаше да бъде разумно да използва паркинга — там щеше да има камери и служители, затова обикаляше и чакаше да се освободи място на улицата. Беше малко след дванайсет и половина и улиците бяха пълни с хора. След като намери място, той слезе, като остави непотребния бастун на седалката. Две преки по-надолу откри предварително избрания уличен телефон, пусна монета и набра номер. След няколко позвънявания му отговори плътен глас.

— Здравейте, вие се свързахте със специалния агент Скип Макмахън. Ако желаете да оставите съобщение, моля направете го след сигнала. Ако искате да говорите с някой от моите помощници, наберете нула.

Старецът извади от джоба си диктофон, приближи говорителя до слушалката и го включи.

— Специален агент Макмахън, известно ни е, че ви е било възложено разследването на агентатите срещу сенатор Фицджералд, конгресмен Козловски, сенатор Даунс и председателя Басет. Изпращаме ви това съобщение, защото не желаем да водим нашата битка по медиите. Предлагаме президентът и хората му да направят същото. Разполагаме с няколко ракети „Стингър“ и днес следобед лесно можехме да взривим президентския хеликоптер. Предайте на президента, че единствената причина, поради която все още е жив, е, че не искахме да убиваме морските пехотинци и тайните агенти на борда. Ако продължавате да не зачитате нашите искания и да манипулирате общественото мнение чрез медиите, няма да имаме друг избор, освен да изострим нашите действия. Досега посягахме само на избрани чрез гласуване длъжностни лица, но към списъка на нашите жертви ще добавим и имената на Стю Гарет и Тед Хопкинсън.

Отлично сме осведомени какво се случва в правителството на Стивънс и знаем, че тези двама души са отговорни за повечето от лъжите, заливащи медиите през последната седмица. Ако продължавате да ни наричате терористи, а президента — благороден защитник на конституцията, ще умрете. Това е нашето последно предупреждение. Без значение какво ви говорят, господин президент, Тайните служби не могат да ви защитят от нас. Те могат да затруднят работата ни, но не могат да ни попречат да отнемем живота ви. Това е нашето последно предупреждение.

* * *

Президентският хеликоптер се приземи на вертолетната площадка в Кемп Дейвид и пребледнелият Стивънс беше измъкнат в своя устойчив на куршуми шлифер и бързо вкаран в чакащия „Събърбан“. Президентът седна на задната седалка между двама агенти. Никой не проговори, докато светлокафявият джип се движеше към сградата. Двама от агентите влязоха с него, а останалите четирима застанаха на пост отвън.

— Къде е Гарет? — обърна се Стивънс към старшия агент.

— Водят го с друг джип.

Агентите упорито избягваха да срещнат погледа на президента. Настана неловко мълчание.

— Как са разбрали на кой хеликоптер съм?

— Не ни е известно, сър.

Без да каже нито дума, президентът мина между тях и тръгна по коридора. Агентите го последваха. Той влезе в спалнята си и се обърна да затвори вратата след себе си. Двамата тайни агенти незабавно спряха.

Президентът вдигна ръка.

— Искам да остана сам.

Агентите кимнаха почтително и Стивънс затвори вратата. Прекоси стаята, свали сакото си и го хвърли на леглото. С рязко движение разхлаби вратовръзката и я пусна на пода. Истината за това, което едва не се беше случило, започна да прониква в съзнанието му. Обля го студена пот. Отиде до барчето, грабна ниска чаша от масивно

стъкло, напълни я с лед и сипа догоре водка. Отпи голяма глътка от студената прозрачна течност и приближи до камината. Драсна клечка кибрит я поднесе към сухите парчета борина. Огънят бързо се разпали и той придърпа един стол. Топлината му помогна да се отпусне, но преживеният кошмар не напускате съзнанието му.

Даде си сметка колко уязвим е всъщност и потръпна. Кристалната чаша се изплъзна от ръката му и се разби на каменния под.

* * *

Гарет пристигна в главната квартира само минути след президента и влезе направо в залата за конференции. Спусна се към най-близкия телефон и набра номера на канцеларията на Тед Хопкинсън. Секретарката на Хопкинсън вдигна след няколко позвънявания и Гарет излая:

— Дай ми Тед!

Гневът му растеше. По челото му изби пот. Стискаше слушалката така, че кокалчетата му побеляха. Според часовника му, който поглеждаше приблизително на всеки пет секунди, беше чакал две минути и трийсет секунди, когато Хопкинсън най-после се обади.

— Къде, по дяволите, беше? — изсъска Гарет.

— Стю, тук е лудница. Репортерите са плъзнали навсякъде. Няколко току-що ме попитаха дали президентът не е мъртъв!

— Мамка му!

— Стю, трябва да овладеем положението!

— Да, знам, просто млъкни за минута, докато измисля най-добрия начин да се справим.

Последва кратко мълчание.

— Ще трябва да го покажем по телевизията — каза Гарет. — Вземи със себе си един оператор и някой от вестникарите и си довлечи задника тука.

— Не мога. Тайните служби затвориха карето. Не пускат никого нито навън, нито навътре.

— Майната им на проклетите Тайни служби! — кресна Гарет. — Заради тези идиоти преди двацет минути без малко да хвъркна във

въздуха. Намери Уорч и му предай следното: ако иска да си запази работата, веднага да ти намери вертолет. Ако те изругае, намери Майк Нанс и го накарай да осигури един от Пентагона. Размърдай се!

— Какво ще го караме да говори пред медиите?

— Мили боже, Тед, аз ли трябва да се грижа за всичко тук! Ти си проклетият шеф на „Връзки с обществеността“! Плащат ти да измисляш какво да говори президентът пред медиите! Действай!

Гарет затръшна телефона и се отправи към вратата. Когато пресичаше голямата всекидневна, се натъкна на специален агент Тери Андрюс — агента от Тайните служби, който носеше устойчивия на куршуми шлифер на президента, когато се качваха на борда на президентския хеликоптер.

— Андрюс, не искам никакви увъртания! — започна остро Гарет. — Какво, по дяволите, се случи, докато бяхме във въздуха, и как са разбрали с кой вертолет пътуваме?

Бившият морски пехотинец сведе поглед и отвърна:

— Не знаем как са разбрали на кой хеликоптер сме, сър.

— Ами ракетите? Бяха ли изстреляни някакви ракети?

— Нямаме категорично мнение по този въпрос, сър.

— Какво искаш да кажеш? Намери шефа си и му предай, че държа да получи някои отговори, и то незабавно!

И му обърна гръб.

19.

На Чейн Бридж беше напрегнато. Медиите, столичната полиция, полицията на щата Вирджиния и ФБР — всички бяха пристигнали на мястото на събитието за броени минути. Макмахън дойде малко по-късно със специалния екип на ФБР и нареди медиите да бъдат отстранени с всякакви средства, ако трябва — и със стрелба. Полицията на щата Вирджиния затвори западния край на моста, а столичната полиция на окръг Колумбия разположи хората си на източния край. Движението беше отклонено и ФБР извършваше оглед на местопроизшествието. Два хеликоптера на парковата полиция се бяха заели да отблъскват хеликоптерите на медиите, които връхлитаха като лешояди, опитвайки се да заснемат кадри на живо от онова, което толкова много интересуваше ФБР.

Скип Макмахън наблюдаваше как Кати Дженингс и двама други агенти внимателно изследват устройството, което бяха намерили. На този етап колкото по-малко агенти работеха по случая, толкова по-добре. Докато не знаеха точно с какво си имат работа, съществуваше опасност от замърсяване на уликите. Дженингс сочеше земята и единият агент правеше снимки, а другият забождаше малки жълти знаменца.

Макмахън чу звука от приближаващ се хеликоптер и вдигна поглед. Видя един от блестящите зелено-бели президентски VНЗ. Голямата машина увисна над моста и се спусна надолу, витлата ѝ вдигнаха пясъчна вихрушка. Макмахън се извърна, предпазвайки лицето си. Щом хеликоптерът докосна земята, пилотите изключиха двигателите и режещият звук от витлата замря. Макмахън се обърна, видя приближаващия Джак Уорч и протегна ръка.

— Готов съм да се обзаложа, че си имал и по-добри дни, Джак.

— Този се нарежда сред най-лошите!

Макмахън сложи ръка на рамото му.

— Ела, нека ти покажа какво сме открили.

Макмахън заведе Уорч до края на моста и посочи надолу към Дженингс и другите двама агента.

— Моите хора намериха малка сива метална кутия с радарна чиния, закрепена отгоре, и дървена плоскост с няколко вертикални тръби. И двете са свързани с батерии и импулсни приемо-предаватели, така че сигурно ще се окаже, че са били задействани с дистанционно управление, което, разбира се, означава, че хората, които търсим, отдавна са изчезнали.

— Може ли да видя това нещо? — попита Уорч.

— Не още. Очаквам специалния екип за изследване на улики и подвижната криминална лаборатория, които идват насам. Докато дойдат, искам да запазя района чист, доколкото това е възможно.

Уорч кимна.

— Джак, как са разбрали на кой хеликоптер е президентът?

— Нямам абсолютно никаква представа. Дори ние не знаехме, докато не останаха броени минути преди излитането.

— Как са разбрали по кой път ще мине за Кемп Дейвид? Вие, момчета, не изпратихте ли хеликоптерите по различни летателни маршрути?

— Да, всички летяха в различни посоки, но това не беше пътят, по който трябваше да минат.

— Как тогава стигнаха дотук?

— Засега мислим, че са били принудени да навлязат в долината на реката.

— Как?

— Имаш ли карта на окръга?

Отидоха до колата. Скип извади от жабката една карта и я разстла върху багажника. Уорч посочи Белия дом.

— Командирът на ескадрилата казва, че когато групата напуснала Белия дом, те са били засечени от топлинно насочван радар от север. Преди около десет минути моите хора намериха малка сива кутия с радарна чиния. Била скрита в пощенска кутия на „Уошингтън Поуст“ на ъгъла на Четиринайсета и Конститушън. — Сложи пръста си на мястото, което се намираще само на една пресечка южно от Белия дом. — Групата предприела избягващи маневри и полетяла на север. Около десет секунди след като били засечени от южния радар, те били засечени от радари на север и изток. Хеликоптерите поели на

запад, за да избегнат опасността, и докато приближавали Потомак, били засечени отново, този път от запад. Командирът на ескадрилата казва, че когато се случи нещо подобно, момчетата му са обучени да се оттеглят към залесени места и че долината на реката предоставя съвършена защита, защото там могат да летят под обхвата на радара и приближаващата ракета. Така че, когато момчетата стигнали Потомак, те потърсили прикритие и се отправили в единствената посока, от която не ги грозяла опасност — на северозапад. Заложили са капан и са вкарали хеликоптерите в него. — Уорч очерта над картата V-образна линия с основа при Белия дом и отворен край при Чейн Бридж.

— А какво се случи, когато стигнаха тук? Онези изстреляха ли бойна ракета?

— Вероятно пилотите са мислели, че вече са в безопасност. Е, когато се гмурнали в речната долина, сензорите спрели да пищят и те помислили, че са избегнали опасността, а след това съвсем неочаквано червените светкавици изскачат пред тях и сензорите отново се включват. Водещият ескорта помислил, че това са бойни ракети, и разрушил строя. — Уорч гневно поклати глава. — Което не е трябвало да прави. Цялата идея зад тази стратегия е, че ескортът трябва да защитава президентския вертолет и ако се наложи, да поеме удара.

Макмахън вдигна ръце предупредително.

— Чакай малко. Говорих с доста хора, които твърдят, че са видели бойна ракета, а имаше и други, които бяха сигурни, че това са били сигнални ракети. Склонен съм да вярвам на втората група, защото никой не съобщава да е чул взрив, а моите агенти откриха няколко изгорели сигнални ракети.

— Не разбирам — каза Уорч. — Пилотите, управлявали президентския хеликоптер, твърдят, че с тях било свършено. И още — че когато ръководителят на ескорта разрушил строя, мислели, че ще ги взривят. Или имаме голям късмет, или тия терористи са оплескали нещо.

Макмахън се загледа в далечината и потърка устни с показалеца си, докато осмисляше новата информация. След малко заяви:

— Нещо ни убягва... Нещо не се връзва. Защо да полагаш толкова усилия и накрая да не дръпнеш спусъка?

Замълчаха, после Макмахън каза:

— По-късно ще имаме достатъчно време за това. Как е президентът?

— Според моите хора бил доста разстроен. — Уорч стисна устни. — Също така казват, че проклетият Стю Гарет, както обикновено, е побеснял, крещи на всички и иска обяснения... Цялата тази простотия още от самото начало беше по негова идея.

— Какво искаш да кажеш?

— Заявих категорично, че провеждането на срещата в Кемп Дейвид и превозването на президента не си струва риска. Дотук ми е дошло от Гарет!

— Джак, позволи ми да ти дам един съвет. Има само един начин да се справиш с плужек като Гарет. Приклещваш го и не допускаш никакви увъртания. До голяма степен той е това, което е, защото хората му позволяват да си разиграва коня.

— Повярвай ми, неведнъж съм мислил да му тегля една здрава, но прекалено много си харесвам работата.

Тогава чуха Кати Дженингс да вика отдолу. Надвесиха се над перилата на моста.

Проточила врат нагоре, Дженингс държеше в протегнатата си ръка клетъчен телефон.

— Скип, току-що приключих разговора с едни хора от Военновъздушните сили в Пентагона. Продиктувах им серийните номера на това нещо и те твърдят, че е от нашите. Това е по-стар модел радарно устройство, каквито са поставяли в носовите конуси на изтребители като „F 4 фантом“.

Уорч и Макмахън се спогледаха и Макмахън извика в отговор:

— Пита ли ги дали някой би могъл да намери начин да се сдобие с такъв?

— Да, казаха, че ги има в излишък на пазара за военно оборудване.

— Предполагам, че документират това, което правят с тази стока.

— Да, казаха ми, че започват издирване, за да ни помогнат.

— Страхотно! — възкликна Макмахън. — Между другото, там долу не намерихте ли някакви неупотребени бойни ракети?

— Не още.

Макмахън се обърна към Уорч:

— Е, поне е някакво начало.

— Да... Слушай, трябва да отида до Кемп Дейвид и да информирам президента за случилото се. Обади ми се, ако откриеш нещо, ако не — да се уговорим да се чуем по-късно.

* * *

По време на краткия полет до Кемп Дейвид Уорч се подготви за това, което предвиждаше като неминуем сблъсък с Гарет. Припомни си начина, по който началникът на щаба се беше отнесъл с Дорл след атентата срещу Басет, и беше наясно, че не го чака нищо по-добро. Макмахън беше прав, почти три години той се беше примирявал със скудоумието и злоупотребите на Гарет, в които нямаше и капчица професионализъм, и сега беше дошло време да сложи край на това. Уорч добре знаеше как да се справи. Щеше да си остане между него и Гарет, никой друг не трябваше да знае.

Когато събърбанът пристигна, специален агент Тери Андрюс очакваше Уорч на верандата на главната квартира.

— Как е президентът? — попита Уорч.

— Опитва се да си почине.

— Къде е Гарет?

— В заседателната зала с Хопкинсън — мъчат се да измислят как да извъртят цялата история за пред медиите. Обсъждаха дали трябва да организират голяма церемония и да наградят с медали пилотите от Морската пехота. Казвам ти, Джак, едва се сдържам да не размажа главата на този идиот. През последния час се съдра да крещи, настояваше да разбере какво става. Каза ми, че Тайните служби ще си платят за този провал.

— Ще видим.

Тръгнаха по коридора към залата за съвещания. Уорч влезе пръв. Гарет надничаше иззад рамото на Хопкинсън и му казваше какво да пише. Вдигна очи към Уорч и каза сухо:

— Крайно време беше да дойдеш. В твой интерес е да ми обясниш това-онова!

— Тед, би ли ни извинил? — обърна се Уорч към Хопкинсън.

Той понечи да стане, но Гарет сложи ръка на рамото му и го смъкна обратно на стола.

— Тед може да чуе всичко, което имаш да ми казваш.

Уорч прикова гневен поглед в очите на Гарет.

— Това е само за нашите уши — каза.

Хопкинсън стана от стола си и двамата с Андрюс се отправиха към вратата.

— Дано знаеш какво правиш — измърмори Гарет.

Андрюс затвори масивната дървена врата след себе си, като остави Уорч и Гарет насаме.

— В твой интерес е да ми обясниш някои неща — започна Гарет. — Първо вие, момчета, се издънвате и допускате да убият Басет, а след това за малко да оставите да взривят президентския вертолет! Заради тази история ще хвърчат глави, Уорч, и твоята е първата, която...

Преди да довърши, Уорч заобиколи масата, сграбчи го за врата и го залепи за стената. Гарет замръзна с широко отворени очи, вкопчил се с две ръце в китката на Уорч.

Уорч приближи лице на сантиметри от неговото и с тих, напрегнат глас изрече:

— Стю, мисля, че е крайно време ти и аз да си поговорим по мъжки. Вече няма да се съобразявам с простотиите ти, моите хора също! Отвратени сме и се уморихме от емоционалните ти излияния. Днешното сладко пътуване до Кемп Дейвид беше твоя идея! Казах ти, че е излишен риск, но ти продължи както си знаеш и по някакви твои тъпи съображения убеди президента, че трябва да проведе срещата точно тук. Идеята беше твоя, Стю, така че да не съм чул повече и дума от теб за това, или ще започна да подхвърлям мръсотиите ти на медиите. Никакви глави няма да хвърчат! Не си и помисляй, че можеш да съсипеш кариерата ми или пък на някой от хората ми. Всъщност ще започнеш да се отнасяш към тях с уважение, защото иначе ще разглася как ти и Майк Нанс изнудвахте конгресмен Мур.

Очите на Гарет се разшириха.

— Точно така, Стю, знам всичко за дребния спор, който двамата с Нанс сте имали с Артър Хигинс. — Уорч замълча, за да даде възможност на Гарет да се поизпоти още малко. — Ще се споразумеем, Стю. Отсега нататък започваш да ме слушаш, когато става дума за сигурността. Ще бъде така, както аз кажа, и не искам никакви капризи! Започваш да се отнасяш към мен и хората ми с дължимото уважение. Но те предупреждавам, Стю, не ме изкарвай пак от нерви, или ще

предоставя всичко, с което разполагам, на ФБР. А повярвай ми, в Бюрото има много хора, които биха се радвали да те посмачкат както трябва!

20.

Майкъл беше паркирал пред тухлена жилищна кооперация в квартал „Адамс Морган“ във Вашингтон. Седеше зад волана и отпиваше от чаша горещо колумбийско кафе, което току-що бе купил две преки по-надолу. Сведе поглед към клетъчния си телефон, след това вдигна очи към паркирания три коли по-напред „Форд Експлорър“. Колата принадлежеше на човека, с когото той искаше да говори. О’Рурк вече два пъти беше звънял в апартамента и в двата случая беше попадал на телефонния секретар.

Започваше да губи търпение. Предположи, че приятелят му е излязъл да потича. О’Рурк знаеше, че е в града. Пет минути по-късно той видя мъж с тъмносиня бейзболна шапка и голяма раница, праметната през рамо, да се появява иззад ъгъла.

Майкъл остави кафето си на таблото и слезе от джипа.

— Ужасно трудно е да те открие човек.

— Съжалявам. Излязох да потичам — отвърна мъжът.

— Не си ли прослушваш съобщенията? През последните три дни съм звънял десетина пъти.

— Бях страшно зает.

Стиснаха си ръцете.

Мъжът намести раницата на рамото си и обхвана с бдителен поглед улицата в двете посоки.

Майкъл се огледа.

— Задържам ли те?

— Днес имам много работа, но винаги мога да отделя няколко минути за най-добрия приятел на малкия ми брат.

Забележката обезпокои О’Рурк. Човекът, който стоеше пред него, беше Скот Коулман, по-големият брат на Марк Коулман, най-добрия му приятел, убит преди година. Скот Коулман, бивш командир на „Тюлен — Група 6“, беше човекът, за когото Майкъл се тревожеше от миналия петък насам.

Беше минала почти година, откакто Коулман бе напуснал тюлените след шестнайсетгодишна бляскава кариера. Поводът за напускането беше потискащ. При изпълнение на бойна задача в Либия той беше загубил половината от своя екип. Щом се върна след приключване на мисията, Коулман получи информация, че тяхното нападение на лагера за обучение на терористи е било провалено, защото високопоставен политик е издал поверителна информация за мисията. Когато началниците му отказаха да разкрият самоличността на политика, Коулман напусна отвлъчен. Чрез сенатор Олсън, председател на Обединената комисия по разузнаването, О'Рурк беше научил, че въпросният политик е сенатор Фицджералд.

Майкъл дълго не можеше да реши дали трябва да съобщи това на Коулман. След смъртта на Марк Коулман те се бяха сблизили и по време на една ловна обиколка миналата есен Майкъл най-накрая довери тайната. Шеймъс беше прав: ако това се беше случило с неговите хора, той щеше да иска и да заслужава да знае истината. Коулман беше приел информацията за Фицджералд мълчаливо и тогава за пръв и последен път двамата с Майкъл бяха разговаряли по този въпрос. Но когато преди седмица сенатор Фицджералд неочаквано загина, Майкъл бе изпълнен с догадки.

— Това с президентския хеликоптер днес следобед беше голяма работа — започна. — Случайно да имаш някаква представа кой може да направи такова нещо?

— Нямам. — Коулман втренчи светлосините си очи в Майкъл.

— Спомняш ли си онази ловна обиколка, на която ходихме миналата година?

— Разбира се.

— Спомняш ли си онова, което ти съобщих тогава?

— Да.

След кратко мълчание Майкъл реши да смени подхода.

— Та какво мислиш за атентатите?

Лицето на Коулман остана безизразно.

— Не страдам особено много, ако за това питаш.

— Не. — О'Рурк поклати глава. — Не съм и предполагал, че ще страдаш. Да имаш някаква представа кой би могъл да стои зад тях?

Коулман наклони глава.

— Не, а ти?

— Аз може би имам.

Майкъл се люлееше напред-назад на токовете на обувките си.

— Само ти ли?

— Да.

— Случайно да си говорил напоследък с някого от ФБР?

О'Рурк поклати отрицателно глава.

— А възнамеряваш ли да говориш с някого от ФБР?

— Не. Мисля, че ти и аз можем да се справим сами.

Коулман вдигна вежди.

— Да речем — започна О'Рурк, — че знаеш кои са атентаторите. Мислиш ли, че би могъл да им предадеш послание от мен?

— Може би всичко е възможно — отговори Коулман и скръсти ръце на гърдите си.

— Кажим им — О'Рурк се наклони напред, — че вече станаха достатъчно убийства. Кажим им да ни предоставят известно време да осъществим техните реформи, преди тази история да се развони още повече.

— Това звучи добре, но не съм сигурен, че президентът и хората му са си взели поука. А сега нашият приятел, сенатор Олсън, се опитва съвсем да оплеска нещата. — Коулман поклати глава. — Според мен тези момчета все още не са приключили с убийствата. Поне не преди президентът и останалите да променят становището си.

— Значи смяташ, че ще има и други покушения?

— Нямам представа. — Погледна часовника си. — Закъснявам. Наистина трябва да тръгна. Нека обядваме заедно другата седмица.

Майкъл хвана ръката му.

— Скот, разбирам защо правите това, с което сте се заели. Ако по време на войната в Залива Фицджералд беше изложил на риск сигурността на хората ми и беше причинил смъртта дори на един от тях, щях да се върна у дома и да го изкормя като прасе. Няма да те съдя, но мисля, че е време да оставите политиците да завършат започнатото.

— Както направиха в Ирак? — Коулман поклати глава. — Мислех, че тези приятелчета ще стигнат чак до Багдад. Но този път — никакви половинчати мерки. Вие, политиците, като изключим тук присъстващите, по традиция оплескват нещата точно когато ясната цел е на една ръка разстояние.

Майкъл не можеше да оспори твърдението.

— Да оставим това — беше единственият отговор, който му дойде на ум.

Коулман кимна и тръгна към апартамента си. На първото стъпало се обърна и каза:

— Има нещо, което можеш да направиш. Поддържаш ли все още връзка със сенатор Олсън?

— Да.

— Няма да е зле да му кажеш, че сега не е най-подходящото време да дели едно легло с президента.

Майкъл почувства как космите на тила му настръхват.

— Скот, не намесвайте в това Ерик.

— Сигурен съм, че с Ерик всичко ще бъде наред. Просто казвам, че ако ти се удаде случай, би било добра идея да го предупредиш.

Коулман вяло отдаде чест и влезе в сградата.

* * *

Макмахън крачеше забързано по коридора. Денят беше изпълнен с напрежение. Навсякъде имаше хора от медиите, които постоянно завираха микрофони или камери в лицето му. Събитията се подреждаха като пъзел, а току-що бе открито и най-важното късче. Само допреди няколко минути Макмахън не бе имал възможност да прослуша съобщенията от телефонния си секретар. Посланието, оставено от атентаторите, беше престояло повече от пет часа, преди да бъде чуто. Без да спира, Макмахън кимна на секретарката на Роуч и влезе, като плътно затвори вратата след себе си.

Роуч говореше по телефона. Като видя нетърпеливото изражение на Макмахън, затвори и попита:

— Какво има?

— Получихме послание от нашите приятелчета — през целия ден е било буквално под носа ми.

— Какви приятелчета? — озадачено попита Роуч.

— Атентаторите.

Макмахън заобиколи бюрото на Роуч и набра номера на телефонния си секретар.

— Чуй това.

От малкия високоговорител се разнесе компютърно синтезиран глас. Роуч слушаше смаян. Събитията от следобеда започнаха да му се изясняват. Щом посланието свърши, Роуч помоли Макмахън да го пусне още веднъж.

— Кой се тези хора, мътните ги взели? — възкликна.

— Те не са терористи, Браян. Нека още сега да се разберем за това; не са и някаква недорасла расистка групировка. Ако бяха такива, щяха да взривят президента във въздуха. На терористите хич не им дреме дали ще убиват агенти от Тайните служби или морски пехотинци. Тези момчета са точно това, което каза за тях доктор Кенеди още в самото начало. Те са бивши командоси.

— Мисля, че си прав, а освен това терористите не биха изпратили това нещо на нас, а щяха да използват медиите. Колкото повече публика, толкова по-добре... Можем ли да бъдем сигурни, че това е от групата, отговорна за предишните нападения?

— Деветдесет и девет процента съм сигурен. Съобщението е изпратено около петнайсет минути след като президентският хеликоптер излетя от Белия дом, а компютърно синтезираният глас звучи по същия начин, както при посланието, изпратено на Ей Би Си след атентата срещу Басет. В момента съм възложил на колегите от лабораторията да анализират характеристиките на звука.

— Колко време ще им отнеме сравнението?

— Твърдят, че ще стане за не повече от час. Какво смяташ да кажеш на президента?

— След около трийсет минути отлитам за Кемп Дейвид, за да го осведомя. Не е необходимо да идваш, ако не искаш. Сигурен съм, че си имаш достатъчно работа. Освен това знам колко много мразиш тези срещи.

— Луд ли си? Не бих пропуснал възможността да видя изражението на Гарет, когато чуе, че са му вдигнали мерника.

Роуч кимна в знак на съгласие и погледна часовника си.

— Ела тук след трийсет минути. Ангажирал съм вертолет, който ще ни чака на покрива. Още нещо, хората от Тайните служби цял ден не са подвили крак. Ако нямаш нищо против, бих искал да оставя Джак Уорч да говори първи — той да съобщи на президента за радарните устройства и пусковото съоръжение за сигналните ракети.

Ще подкрепя казаното от него с това, което сме постигнали с разследването на новите улики, и ако искаш, ще оставя на теб посланието от атентаторите.

— Съгласен!

* * *

Пътуването с вертолета от Хувър Билдинг до Кемп Дейвид отне около дващест и пет минути. Отзад седяха Роуч, Макмахън и двама от телохранителите на директора. Роуч използва времето, като накара Макмахън да го запознае с всички подробности от разследването. След като се приземиха, бяха откарани до главната квартира и придружени до заседателната зала.

Минаваше седем вечерта, когато президентът и Гарет влязоха в залата. Майк Нанс беше седнал в отдалечения край, за да може да наблюдава всички. Стансфийлд, Роуч и Макмахън седяха от едната страна, а Уорч и директорът Треиси — от другата.

Гарет погледна Роуч и изморено промълви:

— Господин Роуч, имате ли нови разкрития от последния ни разговор насам?

— Да, получихме послание от атентаторите. Нека специален агент Макмахън ви запознае с подробностите.

— Тази вечер — започна Макмахън, — малко преди да тръгнем, открихме послание от атентаторите. Ако ме изчакате за момент, ще го пусна.

Получи достъп до съобщението, натисна бутона за озвучаване и издърпа стола си назад. Посланието зазвуча.

Всички слушаха, затаили дъх. Когато записът свърши, президентът погледна Уорч и Треиси за подкрепа, но се натъкна единствено на безизразни лица и мълчание. Гарет се облегна назад и скръсти ръце, за да не треперят. Тишината го караше да се чувства още по-напрегнат, затова той се обърна към Макмахън и рязко каза:

— Как въобще можем да бъдем сигурни, че записът е достоверен?

— Наши техници от лабораторията — започна Макмахън с равен глас — го анализираха малко преди да тръгна. Те твърдят, че има

същите гласови характеристики като другия запис, който намерихме, след като простреляха председателя Басет.

Гарет не се съмняваше, че Макмахън и Роуч нарочно са крили записа от него досега.

— Откога знаете за този запис? — попита остро.

— Днес за първи път си проверих телефонния секретар около шест вечерта.

— Терористите кога са го оставили?

— Около дванайсет и трийсет този следобед.

Гарет рязко се наведе към масата.

— Разполагали сте с това от дванайсет и трийсет и не сте ни казали?

— Атенаторите са го оставили на телефонния ми секретар в дванайсет и половина, но аз го открих едва в шест. Като имахме предвид факта, че в седем ще се съберем тук на работна среща, директорът Роуч и аз решихме да ви пуснем записа, когато дойдем.

— Чакай, задръж малко. Не си ли проверяваш телефонния секретар повече от веднъж на ден?

— При нормални условия — да, но днес бях малко зает.

Гарет повиши глас:

— Следващия път, когато получите нещо толкова важно, веднага ни уведомете! Единственото извинение за това, че не сте ни съобщили за този запис веднага щом сте го открили, е вашата абсолютна некомпетентност!

Макмахън се забавляваше прекалено много, за да допусне казаното от Гарет да го ядоса. Облегна се назад, скръсти ръце и се усмихна.

Известно време никой не проговори. Накрая Стивънс се прокашля и попита:

— Днес те... можеха ли да свалят президентския хеликоптер?

— Да — веднага отговори Уорч.

С най-любезния тон, който може да докара, Гарет каза:

— Джак, нека не бъдем толкова сигурни. Не трябва да правим прибързани заключения.

Гарет не обичаше никой освен него да обтяга нервите на президента.

Уорч вдигна рамене.

— основавам мнението си само на фактите и на нищо повече — каза той. — Тези атентатори демонстрираха изключителна склонност към предварително планиране. Те не само че откриха на коя машина е президентът, но принудиха президентския хеликоптер и неговия ескорт да лети по маршрут, предвиден от тях. Говорих с пилотите и те казват, че за тях няма съмнение — напълно е било възможно президентският хеликоптер да бъде взривен.

Президентът затвори очи и поклати глава. След няколко секунди отпрати поглед към Уорч и попита:

— В състояние ли сте да ме защитите, или не?

— Ако продължавате да не се вслушвате в съветите ми — не — сухо отговори Уорч.

— Какво искате да кажете с това, че не се вслушвам в съветите ви? — попита почти умоляващо президентът. Този път се обърна към шефа на Уорч, но не получи отговор.

Уорч бе убедил шефа си да не се меси и да го остави да изплаши президента до смърт.

— Сър, когато вие и господин Гарет ми съобщихте, че искате да проведете срещата на високо равнище за обсъждане на бюджета в Кемп Дейвид, аз ви казах, че идеята не е добра и че срещата трябва да се проведе в Белия дом. Понеже не се вслушахте в съвета ми, днес за малко щяха да ви убият. Специален агент Дорл каза на председателя Басет, че трябва да отмени всякакви обществени изяви. Той не се вслуша в съвета му и сега е мъртъв... От две години и половина ви обяснявам, че охраната на Белия дом е слаба, че на медиите се предоставя прекалено много свобода — да влизат и излизат когато им изнася. И ето, днес си плащаме. Открих как атентаторите са разбрали на кой хеликоптер сте били. — Уорч замълча и остави напрежението да нарасне. Беше решил да изиграе всичките си козове. — Открихме импулсен приемо-предавател, прикачен към устройството за директно предаване под контролното табло в микробуса на Ей Би Си. Докато организирахме охраната за това пътуване, предложих медиите да не бъдат допуснати до Южната морава по времето, когато хеликоптерите пристигат и заминават. Смятах тази предпазна мярка за уместна, имайки предвид факта, че за последната седмица бяха убити четирима политици. Това искане беше пренебрегнато, защото новината се считаше за прекалено важна, дори някои хора от екипа ви настояваха

за предаване на живо. Казах им, че това е изключено, и постигнахме споразумение, според което на медиите беше разрешено да запишат вашето заминаване и да го излъчат по-късно. Точно преди да се приземи първият хеликоптер, моите агенти изключиха прякото предаване на всички новинарски коли и ги накараха да минат на запис. В някакъв момент след това атентаторите са задействали приемо-предавателя. След като са го включили, те са можели да наблюдават всичко, което се е случвало на Южната моравя. Тези хора познават нашите слаби места и са наясно, че възможностите ни да ви защитим са пряко свързани с вашето желание да бъдете предпазен. Те очевидно са наясно с връзката между политик и средства за масова информация и ако продължавате да предоставяте на медиите и обществеността подобен достъп, ние няма да сме в състояние да ви опазим.

— Добре, Джак, направи всичко, което е необходимо според теб за засилване на охраната.

Роуч реши да изиграе своя ход.

— Господин президент, разследването удари на камък. Смятаме, че тези терористи са бивши щатски командоси. Специален агент Макмахън и хората му са получили нищожна подкрепа от Спецслужбите и Пентагона. Те ни създават пречки на всяка крачка, сър.

Президентът рязко извърна глава от Роуч към Нанс.

— Майк, какъв е проблемът?

— Вижте, сър, тук става дума за някои въпроси, свързани с националната сигурност. Повечето от тези лични досиета са или свръхсекретни, или съдържат свръхсекретна информация за тайни мисии.

За първи път от началото на техните професионални взаимоотношения президентът остро прекъсна Нанс:

— Не желая да чувам за проблеми. Държа да видя резултати!

Стивънс извърна глава от Нанс и отново се обърна към Роуч:

— До утре сутринта ще подготвя президентска заповед, която да дава на специален агент Макмахън разрешение за достъп до всяко лично досие, което пожелае. Достатъчно протакахме тази работа. Искам тези хора да бъдат заловени!

Нанс прехапа устни. В момента Стивънс беше прекалено афектиран, щеше да се наложи да изчака и по-късно да обсъдят

въпроса. Нямахме никакъв начин човек без специално разрешително за получаване на свръхсекретна информация да се сдобие с картбланш за достъп до тези досиета. Особено служител на ФБР.

Докато Нанс се опитваше да измисли решение на този нов проблем, Уорч осведоми присъстващите за уликата, която бяха намерили под моста — радарните чинии — и какво бяха предприели, за да проследят серийните номера. Изведнъж Нанс забеляза, че Гарет е необичайно мълчалив. Обясни си това с факта, че атентаторите бяха застрашили живота му. Мислите на Нанс се пренасочиха от Гарет към Стансфийлд. Защо директорът Стансфийлд беше толкова мълчалив по време на обсъждането на въпроса за личните досиета на Спецсилите? Със сигурност за ЦРУ беше изключително важно да пази тези досиета далеч от погледа на ФБР.

Срещата приключи малко след осем вечерта и всички с изключение на Гарет и Нанс напуснаха заседателната зала. Щом вратата се затвори, Гарет отпусна глава в шепите си и закри очи.

— Каква проклета бъркотия!

Нанс се намести в стола си и кръстоса крака. Наблюдаваше внимателно Гарет и се опитваше да отгатне какво мисли.

— Стю, ти беше страшно мълчалив по време на работната среща. Онзи запис ли те стресна? — попита.

Гарет отпусна ръцете си на масата и вдигна глава. Очите му бяха зачервени.

— Не... може би малко... не знам. — Бръкна в джоба на ризата си. — Господи, имам нужда от цигара.

Запали и след като вдиша дълбоко, каза:

— Ако аз не им дам възможност, те не са в състояние да ме убият. Цял месец няма да излизам от Белия дом. Ще избира една от стаите за гости и ще се нанесе там. Не ме е страх от тези терористи. За друго се притеснявам. Имаме проблем, който никак не е маловажен. Уорч знае за онази наша работа с Франк Мур. Каза ми, че му е известно кой е бил въвличен и че ако аз не се кротна и не започна да го слушам, ще съобщи на ФБР.

Нанс внимателно се вгледа в Гарет.

— Спомена ли моето име?

— Да — без да го поглежда, отвърна Гарет.

— А други имена?

— Да.

— Чии?

— Назова Артър.

Нанс почувства пронизваща болка в слепоочията.

— Споменал е Артър?

— Нямам представа как е разбрал. На никого не съм казвал!

Изражението на Нанс остана спокойно, но вътре в него бушуваше буря. Без да се налага да мисли усилено, той много добре знаеше как Уорч е разбрал. Той или някой от хората му най-вероятно е подслушал разговор на Стю с бог знае кого за тяхната малка афера с шантажа.

— Артър няма да бъде доволен, когато научи. Сигурен съм, че ще иска сериозно да си поговори с теб. Освободи програмата си за утре вечер. Той държи да обсъди с нас и нещо друго, било спешно. Ще уредя превоз.

21.

Тънкият сърп на луната висеше над високите борове. Автомобилът приближи главния вход на Кемп Дейвид и двамата пътници на задната седалка бързо се снишиха. Задвижваната от електромотори врата се плъзна встрани и седанът продължи напред сред тълпа от репортери, държани на разстояние от взвод морски пехотинци, които бяха провесили през гърдите си автомати М16. Струпалите се репортери и оператори се бутаха един друг, опитвайки се да видят кой пътува в колата. Седанът продължи по пътя и взе първия завой, след което забави. Два еднакви автомобила „Краун Виктория“ потеглиха от банкета и заеха места пред и зад колата, която превозваше съветника по националната сигурност и началника на президентския щаб.

Съботните разговори на високо равнище за бюджета бяха сравнително успешни. Гарет беше предложил няколко счетоводни еквилибристики, които щяха да снижат привидно бюджетния дефицит. Те щяха да позволят на управляващата партия да заяви, че са намалили някои разходи, без това да отговаря на действителността. Надявах се, че тази стъпка ще усмири атентаторите и ще даде на ФБР време.

Съмненията на Майк Нанс относно стабилността на новата коалиция вече се потвърждаваха. Сенатор Олсън се отказа от уговорката, като обясни на президента, че няма да участва в преднамерено заблуждаване на американския народ. Олсън заяви, че трябва да бъдат направени действителни съкращения на разходите, в противен случай той се оттегля. Среброкосият сенатор от Минесота предупреди президента, че ще мълчи една седмица и ако Гарет продължава да разиграва своите счетоводни игрички, ще разкрие какво всъщност представляват новите бюджетни ограничения — фалшификация и нищо повече.

Нанс и Гарет говориха по целия път. Движението беше слабо. Когато стигнаха до имението на Артър, водещият седан и този, който ги следваше, отбиха встрани, а автомобилът с Нанс и Гарет приближи

голямата порта от ковано желязо. Два мощни прожектора осветиха входа на имението. Едър мъж, облечен в маскировъчен костюм и въоръжен с узи, излезе от караулното помещение и се приближи до лимузината. Под дулото на леката картечница беше прикрепен фенер и пазачът го включи, насочи лъча към задния прозорец и освети Нанс и Гарет. След като разпозна и двамата, той каза на шофьора да отвори багажника. Мина отзад, провери съдържанието му и се върна в караулното помещение.

* * *

Артър седеше зад бюрото в кабинета си и наблюдаваше сцената при портала. Вляво от бюрото му в стената бяха вградени два големи цветни телевизора и четири монитора от системата за сигурност. Артър проследи с поглед как пазачът се връща в малката будка и как след миг порталът започва да се отваря. Щом колата премина, вратата се затвори моментално. Хвърли поглед към друг монитор и видя как колата криволичи по алеята и спира пред къщата. Там я посрещнаха други двама пазачи с немска овчарка. Гарет и Нанс слязоха от колата и замръзнаха на място, докато кучето ги душеше, а телата им бяха обходени с ръчен детектор за метали. Най-накрая вратата бе отворена отвътре и трети пазач ги поведе към кабинета на Артър.

Той натисна един бутон под бюрото си и скрит механизъм спусна върху мониторите стара карта на света в рамка. Стана, приближи се до камината и се подпря с една ръка на полицата. Въпреки че беше над седемдесетте, все още беше стегнат и изправен. Сребрилата му коса бе грижливо сресана назад и свършваше на два сантиметра над бялата яка на официалната му риза. Ноктите му бяха добре поддържани, а скъпият костюм от камгарена вълна идеално прилягаше на високата му фигура.

Вратата се отвори и в кабинета влязоха Нанс и Гарет. Артър задържа ръката си на полицата на камината и изчака гостите му да се приближат. Майк Нанс спря на около десет стъпки разстояние и с официален тон каза:

— Стю Гарет, бих искал да те запозная с Артър.

Гарет пристъпи и протегна своята влажна, лепкава ръка.

— Чудесно е, че най-последно се срещнахме. От доста време очаквам този момент.

Артър леко кимна.

— Удоволствието е изцяло мое. — Посочи креслата: — Заповядайте. Някой желае ли нещо?

Нанс се приближи до Артър.

— Преди да започнем, бих искал да обсъдим някои неща с теб насаме.

Артър се обърна към другия си гост.

— Господин Гарет, пушите ли пури?

За момент Гарет се обърка.

— Ами... да.

Артър отвори кутията за пури от черешово дърво. Гарет си взе една пура и я помириша. Артър му подаде машинка за рязане и Гарет отрязва крайчето.

— Ще ви изпратя до верандата.

Поведе го към френския прозорец, отвори едното крило и каза:

— След минута и ние ще се присъединим към вас.

Щом затвори вратата след госта си, Артър се обърна към Нанс:

— Какъв е проблемът?

— Изглежда, участието ни в шантажа на конгресмен Мур е известно на някого извън първоначалната група.

— И на кого по-точно?

— На Джак Уорч, специален агент в...

— Знаем. Как е разбрал?

Нанс хвърли поглед към верандата и разказа на Артър за спречкването между Гарет и Уорч. Когато свърши, Артър попита:

— Как е разбрал Уорч според теб?

— Мисля, че Гарет не е бил толкова внимателен, колкото е трябвало.

— Склонен съм да се съглася — кимна Артър.

Нанс беше очаквал някаква реакция, но Артър не можеше да бъде стреснат лесно.

— Какво възнамеряваш да предприемеш спрямо Уорч? — попита Нанс.

Артър не отговори веднага.

— Засега нищо. Преди около четири години четох личностния му профил... той не би замесил медиите. Освен това не е работа на Тайните служби да злепоставя президента. Междувременно кажи на Гарет да си трае, а аз ще подготвя план за евентуално справяне с Уорч, ако той предприеме нещо.

— Вече предупредих Гарет и той ще си мълчи.

— Казвал ли си му нещо за моето предложение?

— Не, само споменах, че искаш да говориш с нас.

— Това е добре.

— Все още ли смяташ да му кажеш?

— Да.

— Не съм сигурен, че това е добра идея. Винаги си ме съветвал да не вярвам на дилетанти.

— Винаги съм те съветвал да не вярваш на никого.

Артър се обърна, прекоси стаята, погледна лавиците с книги, заемащи цяла стена в кабинета, и въздъхна. Без да промълви, Нанс покорно го последва.

— Гарет си има своите недостатъци, но той е силно мотивиран човек, който би направил всичко, за да успее. Изпуснал се е за онази работа с конгресмен Мур, защото не е съзирал опасностите, в случай че не си държи езика зад зъбите. Благодарение на Уорч сега си е научил урока. Между другото, при човек като Гарет умението да се пази тайна е пряко свързано с важността на въпроса. Колкото повече има да губи, толкова по-склонен ще бъде да мълчи. Ако платим мизата, Гарет ще си трае.

— Разбирам хода на мислите ти, но сигурен ли си, че се нуждаем от него?

— Да, има някои неща, които ще поискам в замяна на помощта, която ще му окажа.

Нанс кимна.

— Както желаш.

— Нека се присъединим към нашия приятел.

Артър предложи пура на Нанс и взе една за себе си. Излязоха навън в тъмната есенна нощ.

Гарет стоеше до перваза на верандата и изнервено очакваше да го повикат отново вътре. Знаеше, че Нанс разказва на Артър за проблема с Уорч и се притесняваше как ще реагира Артър. Беше чувал

страховити истории за бившия ръководител на подмолните операции на ЦРУ.

Гарет чу стъпките на Нанс и Артър.

— Харесва ли ви гледката? — попита Артър.

— Грандиозна е — усмихна се фалшиво Гарет.

Артър знаеше, че Гарет не е човек, който може да се възхищава от красотата на природата. Беше доста елементарен. Не глупав, по-скоро едноизмерен и целенасочен. И лесно предсказуем, което идеално пасваше на нуждите му.

— Господин Гарет, мисля, че ще мога да ви помогна — каза с вдъхващ доверие глас.

22.

Макмахън мислеше, че след съвещанието с президента в петък вечер ще прекара целия уикенд с екип агенти, преглеждайки личните досиета на Спецсилите. Обещанието на президента за пълно сътрудничество имаше доста кратък живот. Съботата и неделята минаха, без да бъде отворено нито едно досие. Някой беше съумял да промени решението на Стивънс и Макмахън добре знаеше кой. Късно в неделя получи известие от началниците на Обединения щаб, че трябва да се яви в Пентагона в понеделник сутринта, точно в седем. Беше му съобщено, че може да вземе със себе си двама сътрудници, за да му помагат при преглеждането на подобрите досиета. Макмахън можеше само да предполага как точно бе направен този подбор. Едно обаче беше сигурно — търпението му се изчерпваше.

Докато вървеше по дългия коридор в сутерена на Пентагона, Макмахън се питаше дали за него това щеше бъде губивреме, или най-накрая бяха престанали да го разиграват. Бе решил да вземе със себе си Кенеди и Дженингс и тримата покорно следваха армейския лейтенант, който ги придружаваше до офисите на Обединеното командване за специални операции.

Вече бяха преминали през три контролно-пропускателни пункта на охраната. Пред вратата морски пехотинец, седнал зад непробиваем плексиглас, им поиска документите за самоличност. След като провери тяхната валидност, натисна един бутон и външната врата се отвори. Армейският лейтенант въведе тримата посетители в удобна и практична приемна.

Няколко минути по-късно се появи генерал с една звезда. Имаше къса, остра черна коса, беше среден на ръст, образец за щатски морски пехотинец — идеално изгладени панталони и лъснати до блясък обувки, изправени, широки рамене и квадратна челюст. Повечето генерали, които Макмахън познаваше, изглеждаха доста по-различно.

— Специален агент Макмахън, генерал Хийни. Радвам се да се запознаем — подаде ръка генералът.

— За мен е удоволствие, сър.

— Това сигурно са доктор Кенеди и специален агент Дженингс...
Искате ли кафе?

Макмахън и Кенеди отговориха утвърдително и генералът ги поведе по коридора към малка кухня.

— Искам да ви запозная с един човек — рече домакинът им, след като си сипаха кафе.

Излязоха от стаята и тръгнаха по коридора. Генералът ги въведе в модерно обзаведена заседателна зала. Всяко място беше снабдено с телефон, подвижна клавиатура и компютърен монитор, вграден под повърхността на заседателната маса.

— Тук ще прекараме по-голямата част от времето си. Моля, настанете се удобно. Сега се връщам.

Когато се появи отново няколко минути по-късно, генералът носеше куп папки. Придружаваше го една жена — старши офицер от Военноморските сили.

— Запознайте се с капитан Макфарланд. Тя е психологът на нашата част.

Доктор Макфарланд се ръкува с всички, а през това време генерал Хийни разпредели досиетата на три купчини върху масата.

— Още един човек ще се присъедини към нас.

Генералът натисна бутона за вътрешна връзка пред себе си.

— Майк, изпрати, моля те, господин Делапеня тук.

— Да, сър.

Генералът покани всички да седнат. След миг в заседателната зала влезе мъж в син костюм и с раирана вратовръзка. Беше среден на ръст, със светла кожа и коса, започваща високо над челото. Генералът го представи.

Макмахън внимателно се вгледа в него, опитвайки да проумее какво общо може да има цивилен човек със Спецсилите.

— Господин Делапеня, не споменахте за коя служба работите.

— Работя за Агенцията за национална сигурност.

— Какво общо има АНС с този случай?

— АНС е пряко свързана със съхраняването и разпространението на всяка информация, отнасяща се до националната сигурност на Съединените щати.

— Значи господин Нанс ви изпрати да ни наглеждате?

Делапеня погледна към генерала, но не отговори на въпроса на Макмахън. След няколко секунди неловко мълчание генералът плесна с ръце и каза:

— Добре, да започваме.

Той потупа две от трите купчини, които беше сложил пред себе си.

— Това са личните досиета на всички бивши чернокожи командоси от Спецсилите на възраст между дваайсет и четири и трийсет и четири години. Подредени са на купчини според това — към коя организация са служили. Купът най-вдясно съдържа бивши зелени барети, средният е на командоси от Делта Форс, а последният — на тюлени. Има сто дваайсет и един чернокожи на възраст между дваайсет и четири и трийсет и четири години, които са зелени барети в оставка, трийсет и четирима командоси от Делта Форс и двама тюлени. Преди да продължим, бих искал да ви попитам дали ще ни позволите да ви придружим, ако решите да се свържете с някой от тези хора?

И се обърна към Макмахън за отговор.

— Не виждам пречки за това.

Генералът кимна и му подаде три досиета през масата. Макмахън отвори папката и прегледа единствения лист хартия. Той съдържаше снимка, закрепена с телбод в горния десен ъгъл, и списък с най-обща данни, включващ дата на раждане, номер на социалната осигуровка, образование, дата на постъпване на военна служба и дата на уволнение. Макмахън обърна страницата — от другата страна нямаше нищо. Той отмести поглед към генерала.

— Къде са психологическите профили и сведенията за изпълнението на служебните задачи?

— Бяха изтеглени от началниците на Обединеното командване и АНС — каза генерал Хийни.

Макмахън хвърли папката на масата.

— Това не ми върши никаква работа. Трябва да установя мотив, а не мога да го направя със снимка, дата на раждане и училищна характеристика. Президентът ми обеща пълно съдействие. — Премести поглед от генерала към Делапеня. — Той знае ли за това?

— Майк Нанс го е информирал подробно.

— Бих се обзаложил, че е така... Добре, щом искате да го направите по трудния начин, това ме устройва, защото аз няма повече

да си губя времето. Имаме двама мъртви конгресмени, двама мъртви сенатори, а направиха и опит за покушение срещу президента. — Макмахън стисна зъби и посочи през масата към Делапеня. — В този момент най-голямата заплаха за националната сигурност са хората, отговорни за тези убийства. Бих се притеснявал по-малко за някакви там операции, които вие, момчета, сте провеждали в някакви си забутани страни в Третия свят преди десет години. Ако според вас това е начинът да свършим тази работа, утре се връщам с куп призовки и с още петдесет агенти. — Обърна се към Кенеди и Дженингс: — Да тръгваме.

Те станаха. Тогава Делапеня се обади:

— Не, няма да го направите.

— Какво казахте? — извърна глава Макмахън.

— Не мисля, че това ще се окаже достатъчно добра идея.

— Слушайте, господин Делапеня, нека да изясним нещо. Аз работя за ФБР, а вие работите за АНС. Това е вътрешно разследване и пълномощията ги притежаваме ние, а не вие. Законът е много ясен по този въпрос и имайки предвид изключителната важност на този случай, няма да се затрудня да открия съдия, който ще ми предостави достатъчно широки правомощия.

— А аз няма да се затрудня да намеря съдия, който да ги блокира.

Макмахън се върна, приведе се напред и се опря с две ръце върху масата, така че лицето му се озова на педя от лицето на Делапеня.

— Кажете на Майк Нанс — започна остро, — че ако се опита да блокира моите правомощия, ще подам обвинение срещу АНС за възпрепятстване на следствието и ще свикам най-голямата пресконференция, която този град някога е виждал. Сигурен съм, че медиите ще останат доволни, като открият, че според ФБР тези убийства са били извършени от обучени в Съединените щати военни командоси. Убеден съм, че ще бъдат искрено заинтригувани от факта, че АНС се опитва да попречи на нашето разследване. — Макмахън се изправи. — Тези цинични копелета ще ви изядат с парцалите.

— Господин Макмахън, ако изпуснете и думичка за това пред медиите, ще загубите работата си.

Макмахън усети надигаща се ярост и се опита да запази спокойствие.

— Това няма да свърши работа.

Обърна се към генерала:

— Трябва само да подшушна на медиите за нежеланието ви да ни сътрудничите и всички конгресмени и сенатори ще пристигнат тук с настояване да им предоставите досиетата. И не само онези, които ме интересуват; те ще поискат да видят всичко. Ще ви заплашат, че няма да получите нито цент за вашия бюджет и ще основат редица комисии за разследване на всяка злоупотреба. През следващите две години няма да ви оставят на мира.

Напрежението растеше. Генерал Хийни седеше с ръка на челото, надявайки се цялата шумотевица да утихне, а Делапеня измъчваше химикалката, която беше извадил от джоба си. И двамата знаеха, че Макмахън е прав, но не можеха да сторят нищо.

— Господин Макмахън, направете каквото трябва — ядосано каза Делапеня, — но не разполагате с нито едно доказателство, че тези убийства са били извършени от военнослужещи. И не забравяйте, ще има много конгресмени и сенатори, които ще се почувстват засегнати от това, че може да допуснете такова нещо.

Макмахън пренебрегна Делапеня и са обърна към генерала:

— Сър, виждали ли сте докладите от аутопсиите на Фицджералд, Козловски, Даунс и Басет?

Генералът кимна утвърдително.

— Направи ли ви впечатление начинът, по който беше убит сенатор Фицджералд?

— Да.

— Колко хора познавате, които са способни да счупят врата на човек с голи ръце?

— Не много.

— Генерале, вие, както и аз, знаете, че хората, които стоят зад това, са бивши щатски командоси. Бивши командоси с ужасно силна лична мотивация и отговорът на загадката се крие някъде във вашите психологически профили и оценки на уменията.

Генералът хвърли поглед на Делапеня, сетне се обърна към Макмахън:

— Съгласен съм с вас, но за съжаление съм с вързани ръце. Нима мислите, че не разбирам колко зле ще звучи, ако се разчуе, че това се върши от група бивши мои момчета и ние сме попречили на

разследването ви? — Генералът стисна юмрук и почука с кокалчета по масата. — Въпросът за нас не е, че не искаме да ви помогнем, а че имаме някои сериозни съображения относно сигурността. Общността на Спецсилите е много потайно братство. Ние не сме склонни да споделяме сведения с външни хора. Нашият успех и оцеляването ни зависят от способността да се пази тайна.

Генералът избута стола си назад и се отправи към противоположния край на масата.

— Пълното досие на всеки командос съдържа сведения за всяка мисия, в която е участвал, другите членове на мисията, резюме на самата мисия и цял куп свръхсекретна информация. Много малко хора разполагат с разрешително за достъп до пълното лично досие на някое от моите момчета. Разберете ме правилно, не мога просто така да ви предоставя тези досиета. Прекалено много неща зависят от тях!

— Разбирам вашата гледна точка, генерале, но как очаквате да проведе разследване без тази информация?

На въпроса отговори Делापения.

— Господин Макмахън, не ви завиждам за вашата работа, но трябва да разберете неминуемия сблъсък на интересите между нашите две служби.

— Разбирам загрижеността ви за националната сигурност, но...

— Макмахън поклати глава. — Мисля, че залавянето на тези убийци в момента е по-важно.

— В момента може да е по-важно, но разсекретяването на информация, свързана със сигурността, би могло да има трайни последици.

— По-трайни, отколкото убийствата на щатски конгресмени и сенатори? Тези хора няма да се откажат току-така.

Кенеди реши, че е дошло време да наложи в разговора своя умерен тон.

— Скип, генералът и господин Делापения не са просто манияци на тема сигурност. Ако бях на тяхно място, аз също нямаше да предоставя тези досиета на ФБР. От друга страна, господин Делापения, генерал Хийни, преодоляването на кризата зависи от ФБР. Трябва да отчетем интересите и на двете страни. ФБР се нуждае от вашата помощ, за да проведе бързо разследване. Никой не познава вашите досиета по-добре от самите вас и аз съм сигурна, че вие можете да

изкажете много точно предположение кои от бившите ви служители са най-склонни да организират метеж срещу собственото си правителство. От друга страна, ако медиите узнаят, че Агенцията по национална сигурност пречи на ФБР да разследва бивши щатски командоси, пораженията, които и Агенцията, и Спецсилите ще понесат, ще бъдат опустошителни. Трябва да работим съвместно и мисля, че може би имам решение. Мисълта ми е, че всички хора в тази зала биха могли да образуват един изследователски екип. В замяна на пълното съдействие от страна на АНС и Обединеното командване на специалните операции, специален агент Макмахън и специален агент Дженингс ще подпишат документ за задължителна секретност с оглед на националната сигурност, който ще им попречи да разследват и да отнасят до съда всичко, което не е пряко свързано с тези скорошни убийства.

Всички се замислиха над новото предложение и генерал Хийни промълви:

— Идеята ми харесва.

— Аз не съм съвсем сигурен — каза Делапеня. — По отношение на вас, доктор Кенеди, нямам колебания. Ако специален агент Макмахън е готов да подпише документ за задължителна секретност на информацията, засягаща националната сигурност, може би бих могъл да убедя моите началници да се съгласят, но за специален агент Дженингс не може да става и дума.

— Защо? — попита Макмахън.

— Специален агент Дженингс я чака дълга кариера във ФБР и през следващите трийсет години тя ще бъде прехвърляна от един отдел в друг най-малко три пъти. През това време за нея ще бъде много трудно да не се възползва от информацията, която би могла да научи. Знаем, че началниците ми няма да я приемат.

Говореше, сякаш Дженингс я нямаше в стаята.

— Ще приема това условие, ако получа пълно съдействие — след пауза каза Макмахън.

Делапеня кимна и погледна часовника си.

— Има някои хора, с които трябва да се видя, преди да излязат за среща. Господин генерал, мога ли да ползвам кабинета ви?

Генералът отговори утвърдително и Делапеня излезе от стаята.

— Генерале, сериозно ли приемате становището, че хората, извършили тези атентати, са бивши командоси? — попита направо Макмахън.

— Съвсем сериозно. Хората, които вербуваме за командоси към Спецсилите, са единствени по рода си. Доктор Макфарланд, бихте ли описали на нашите гости психологическия профил на средния командос?

— Типичният командос — започна с безпристрастен глас Макфарланд — е човек с коефициент на интелигентност доста над средния, с изключителни способности. Това е човек, който външно изглежда стабилен, безчувствен и емоционално безучастен. В действителност е чувствителен и състрадателен. Често е обладан от желание да побеждава. Мрази да губи, но рядко е склонен да мами или да лъже, за да успее. Придържа се към много високи изисквания за чест и почтеност и презира хората, които лъжат и са слабохарактерни. Без да се замисли или да се поколебае, би се жертвал, за да спаси живота на колега командос. Най-големият му страх е, че ще пропилее живота си, без да се подложи на достатъчно изпитания. Презира хората, които изживяват живота си нечестно. Мрази политиците и бюрократите и проявява явна враждебност спрямо тях. Обучен е да убива смъртоносно и ефективно и след време започва да приема това като справедлив и разумен начин за разрешаване на проблемите. Ако успеете да го убедите, че даден човек е достатъчно лош, той ще дръпне спусъка с чиста съвест. Разбира се, има изключения, но за повечето това е нормата.

Генерал Хийни отпусна ръка върху масата.

— Повече от трийсет години съм в Спецсилите и не съм в състояние дори да преброя колко пъти съм чувал някой от колегите ми командоси да казва, че с огромно удоволствие би убил този конгресмен или онзи сенатор. Виждате ли, ние не само че сме обучени да убиваме, но за да запазим разсъдъка си, сме научени да гледаме на убийството като на оправдано действие в един свят, където има добри и лоши хора и където лошите не бива да са победители. Помислете за минута какво възлагаме на един командос. Изпращаме ги да извършат грозни неща и им казваме, че го правят, за да защитят Съединените американски щати. Като командоси, ние разсъждаваме, че отърваваме света от един лош човек, че пазим Америка. Какво, мислите, ще стане, ако някой от

тези добре обучени индивиди осъзнае, че политиците, управляващи собствената му държава, представляват по-голяма заплаха за бъдещето на Америка, отколкото религиозния фанатик, за чието убийство командосът току-що е прекосил половината свят? — Генералът погледна Макмахън. — Ако тези хора мислят, че действителната заплаха за Америка идва отвътре, от... цитирам: „група старци, които залагат на карта бъдещето на страната заради своите собствени егоистични интереси“... — Генералът остави думите на атентаторите да увиснат във въздуха. — Господин Макмахън, нямам почти никакви съмнения, че хората, които стоят зад това, са обучени в Съединените щати командоси.

23.

Майкъл и Шеймъс влязоха в луксозния ресторант. Изглеждаха безупречно в своите тъмни вълнени костюми.

— Имате ли резервация? — посрещна ги оберкелнерът.

— Да, мисля, че е на името на Олсън.

Оберкелнерът се вгледа в книгата за резервации и плесна с ръце.

— О, вие сигурно сте конгресмен О'Рурк. А вие вероятно сте баща му.

— Не, аз съм дядо му.

— Секретарката на сенатор Олсън поръча отделна маса. — Той измъкна три менюта изпод плота. — Моля, последвайте ме.

Беше дванайсет без четвърт и ресторантът бе почти празен. Сервитьори се щураха напред-назад, подготвяйки масите за голямата обедна навалица. Оберкелнерът ги отведе до кръгла маса в отдалечения край. Отстъпи встрани и отмести стола на по-възрастния от двамата О'Рурк. Той седна и оберкелнерът бутна стола навътре.

— Какъв е резултатът от срещата на високо равнище за бюджета, която проведеха в Кемп Дейвид? — започна Шеймъс.

— В сутрешните новини съобщиха, че са отрязали сто милиарда долара от бюджета на Стивънс.

— Виждам, че не вярваш наистина да са го направили.

— Съобщиха го като слух. Това означава, че или никой не знае какво всъщност се е случило, или са го пуснали, за да опипат почвата.

— Каква е истината според теб?

— Не съм сигурен.

Майкъл погледна към входа. Сенатор Олсън току-що бе влязъл в ресторанта с охраната си.

— Съвсем скоро ще разберем. Ерик дойде.

Сенатор Олсън и четирима мъже със строг вид минаха през залата, водени от оберкелнера. Майкъл и Шеймъс се изправиха, за да посрещнат приятеля си. Олсън се промъкна между двама

телохранители и оберкелнера, протегнал ръка към по-възрастния от двамата О'Рурк.

— Шеймъс, не знаех, че си в града. Кога пристигна?

— В петък сутринта.

Олсън се ръкува с него, после подаде ръка и на Майкъл. Оберкелнерът настани четиримата агенти от Тайните служби на съседната маса. След като се настани, Олсън каза намръщено:

— Като знам как презираш Вашингтон, предполагам, че някаква доста важна причина те е довела тук.

Забележката беше посрещната с лека усмивка.

— Да, има някои неща, за които трябва да се погрижа, а и си търсех извинение, за да видя Майкъл и Тим.

— Във фабриката всичко наред ли е?

Дърводобивната компания О'Рурк беше най-големият работодател в Гранд Рапидс и затова бе от политически интерес за Олсън.

— Фабриката е в добро състояние, въпреки че твоите приятели от Управлението за опазване на околната среда, Министерството на търговията и Министерството на природните богатства постоянно се бъркат в работата ми.

Келнерът се приближи до масата и ги поздрави. Олсън се почувства благодарен за това отвличане на вниманието. Той уважаваше Шеймъс, но невинаги се чувстваше удобно с неговата склонност за пряко противопоставяне. Напоследък беше забелязал, че Майкъл, както преди това баща му, беше наследил тази типично ирландска черта на характера.

Ерик и Шеймъс поръчаха чай с лед, а Майкъл — кола. Олсън им съобщи, че Обединената комисия по разузнаването се събира отново в един часа и ако не възразяват, той би искал да поръчат обяда, докато келнерът е тук. Двата О'Рурк се съгласиха. Веднага щом келнерът се оттегли, Шеймъс каза:

— Ерик, разбрах, че си участвал в срещата на високо равнище за бюджета в Кемп Дейвид тази седмица.

Олсън сведе поглед и бръсна с ръка бялата покривка, сякаш я почистваше от трохи. После вдигна очи, в които се четеше неудобство.

— Да, бях там.

— Как мина?

— Предпочитам да не говоря за това. — Олсън вдигна рамене. — Президентът ни предупреди да се въздържахме от коментари по подробностите — обясни той.

— По сутрешните новини съобщиха, че сте отрязали сто милиарда долара от бюджета. Вярно ли е това? — попита Майкъл.

— Не звучиш така, сякаш си убеден — забеляза Олсън.

— Не мисля, че е възможно двете партии да се съберат и за два дни да орежат сто милиарда долара.

— Изумително е на какво са способни хората, когато са притиснати в ъгъла.

По лицето на Олсън се четеше отвращение.

— Ерик, какво се случи там? — попита Шеймъс.

— Обещах на президента, че няма да говоря за това.

Майкъл се наведе към Олсън и го погледна в очите.

— Ерик, ако мислиш, че не можеш да ни се довериш, значи този град наистина ти е изпил ума.

Олсън се замисли за близкото приятелство между двете семейства. Бащата на Майкъл беше най-близкият му човек. О'Рурк бяха най-честните хора, които познаваше.

— Ще ви разкажа какво се случи, но трябва да ми обещаете, че няма да казвате на никого.

Шеймъс и Майкъл кимнаха утвърдително.

— На никого! Особено на Лиз, Майкъл.

— Имаш думата ми.

Без да бърза, Олсън изложи събитията от изминалата седмица. Майкъл и Шеймъс слушаха внимателно и мълчаха. Пет минути след като Олсън беше започнал, сервираха обяда. Блюдата бяха избутани встрани, а Олсън продължаваше да разказва за плана на президента и Гарет да подведат обществеността. Олсън още повече се оживи, когато обясняваше в подробности как всъщност те щяха да похарчат повече пари, а посредством счетоводни еквилибристики да излезе, че съкращават бюджета. Когато приключи, той се облегна назад в стола си и отпи голяма глътка вода.

— Тези копелета до един заслужават да умрат! — възкликна Шеймъс.

— Не го мислиш сериозно, нали? — задави се Олсън.

— Грещиш — дяволски съм сериозен.

Олсън погледна Майкъл, но той не каза нищо.

— Шеймъс, не мислиш ли, че това твърдение звучи малко жестоко в светлината на последните събития?

— Тези корумпирани копелета заслужават да умрат — повтори Шеймъс. — Те разрушиха тази държава!

— Не те ли плаши фактът, че някаква терористична група заплашва устоите на демокрацията?

— За едни терористът е само терорист, но за други е борец за свобода, и то точно за тази демокрация, която ти спомена.

— Това от ИРА ли си го научил?

Съжали за казаното още преди да е свършил.

Шеймъс се вкамени, погледът му прониза Олсън, ръцете му се свиха в юмруци.

— Ще се престоря, че не съм го чул.

В годините след Втората световна война Шеймъс О'Рурк бе ангажиран финансово с Ирландската републиканска армия. Шеймъс беше роден в Ирландия и още съвсем млад се беше преместил в Съединените щати с родителите си. Той силно вярваше в ирландското право на самоуправление и считаше, че няма разлика между завладяването на Ирландия от Великобритания и покоряването на Индия или на която и да е от останалите колонии. Поддържаше ИРА, докато не започнаха да поставят бомби и да избиват невинни хора. Това беше прекалено за него. Да се бориш за независимост като дисциплиниран войник, беше едно, да действаш като главорез — съвсем друго.

Олсън наруши мълчанието:

— Нали не мислиш сериозно, че това, което тези... атентатори са извършили, е справедливо?

— Не само че го считам за справедливо, но мисля, че е и необходимо.

— Не мога да повярвам на ушите си! Искам да кажа, зная, че мразиш политиците, Шеймъс, но не е възможно да си убеден, че тези хора заслужават да умрат.

— Убеден съм.

— Напълно ли си изгубил вяра в демокрацията, в способността на хората да предизвикват промени чрез гласуване?

— Системата е станала прекалено сложна и корумпирана. Всеки кандидат лъже, за да бъде избран, а сетне продава душата си на разни групировки, които му отпускат пари, за да провежда предизборната си кампания. Двупартийната система е направила промяната невъзможна. Никой не желае да се занимава с истинските проблеми и да прави това, което е редно.

— Признавам, че може да бъде и по-добре, но ние все пак разполагаме с най-добрата управленска и политическа система в света.

Шеймъс се изсмя.

— Това е спорно, но дори и да си прав, няма да е за дълго.

— Какво искаш да кажеш?

— Виж цифрите, Ерик. Ние фалираме, и морално, и финансово. Нуждаем се от драстични промени!

— Насилието ли е начинът да се предизвикат тези промени?

Шеймъс потърка брадичката си.

— Може би.

Олсън поклати неодобрително глава.

— Насилието не е решение. — Сенаторът се загледа през прозореца, сякаш Шеймъс не заслужаваше да бъде удостоен с поглед. — Насилието никога не е било решение.

Лицето на Шеймъс почервения. Той удари с юмрук по масата. Сребърните прибори, чиниите и чашите подскочиха, а агентите от съседната маса рязко извърнаха глави.

— Ерик — започна сухо Шеймъс, — нямам нищо против спора, но никога повече не ми пробутвай подобни глупости! Аз не съм някой от наивните ти студенти в колежа, не съм и някакъв дребен политически активист подлизурко. Виждам съм да убиват хора и аз самият съм убивал хора в служба на нашата страна. Твоите идеалистически философски теории може и да са на място в Конгреса, но в реалния свят не вършат никаква работа. Насилието е факт от живота. Има хора, които са склонни да го използват, за да получат каквото искат, и за да бъдат спрени, срещу тях трябва да се използва насилие!

Олсън не беше свикнал да му държат такъв тон. Беше забравил, че Шеймъс О'Рурк не е човек, който може да бъде убеден с лозунги.

— Извинявай, Шеймъс — въздъхна той, — последните няколко седмици бяха много тежки за мен и не се чувствам особено добре.

Шеймъс кимна.

— Цялата тази история ме съсипва — произнесе Олсън.

Майкъл постави ръка върху рамото на сенатора.

— Ерик, добре ли си?

— Физически — да... психически — не съм сигурен. — Ръцете му се отпуснаха безсилни в скута. — Прав си за дълга. От години все това ми повтаряш и някъде дълбоко в себе си винаги съм знаел, че си прав. Просто си въобразявах, че когато нещата се влошат, двете партии ще изоставят различията помежду си и ще направят каквото е необходимо. Е, сгреших. Ето ни сега в разгара на най-голямата мирновременна криза от Голямата депресия насам... И какво правим? Изработваме някакви фалшиви сметки, предназначени да подведат американския народ и тези проклети атентатори! — Олсън вдигна ръка. — И за всичко са виновни президентът и оня глупак Стю Гарет! Точно когато наистина се нуждаем от ръководители, не разполагаме с нито един! Можете ли да си представите — тези двама егоцентрични идиоти обикалят и правят анкети за проверка на общественото мнение!

Майкъл кимна.

— О, аз мога да си го представя. Те мислят само за едно, Ерик — как да спечелят изборите догодина.

— Абсолютно си прав. Гади ми се, като си го помисля.

— Какво смяташ да предприемеш? — попита Шеймъс.

— Ще дам на президента една седмица да състави нов бюджет с някои действителни ограничения в него и ако го направи, ще подпиша.

— Какво ще правиш, ако той го изпрати в настоящия му вид в Конгреса? — попита Майкъл.

— Ще го разоблича такъв, какъвто е — фалшификация.

Майкъл усети как го изпълва увереност. Щом Ерик се бе заел с това, президентът щеше да бъде принуден да предприеме действителни съкращения.

Старият сенатор погледна часовника си и каза:

— Проклятие! Срещата на комисията започва след пет минути.

Олсън се огледа за сервитьора, посегна да извади портфейла си, но Шеймъс го спря с жест.

— Не се притеснявай, Ерик. След това, което току-що ми каза, ще бъда повече от щастлив да се погрижа за сметката.

Олсън се усмихна и потупа Шеймъс по гърба.

— Ти си непоносим, Шеймъс, но аз те обичам. Допринасяш за разговора по един неповторим и доста ободряващ начин. Тук бихме могли да използваме още няколко такива като тебе просто за да ни държат в напрежение.

Майкъл стисна ръката на Олсън:

— Ако се нуждаеш от нещо, обади ми се.

Олсън кимна и си тръгна. Майкъл и Шеймъс го проследиха с поглед. Шеймъс плати сметката.

Когато излязоха на тротоара, слънцето плахо се показваше иззад облаците. Майкъл беше разказал на Шеймъс за срещата си със Скот Коулман. Единственото, което Шеймъс каза в отговор, беше: „Не му се пречкай. Ако той стои зад това, всички ние трябва да сме му благодарни“.

Майкъл помисли, че дядо му малко прекалява, но временно се съгласи, че най-добре ще е да се даде възможност на Коулман да действа. Ако Коулман наистина стоеше зад атентатите, в което за момента Майкъл малко се съмняваше, то неговото инсценирано ракетно нападение на президентския хеликоптер беше изключително добър ход. Той беше изпратил ясно послание, че никой не може да му се изплъзне. Ако сега Ерик успееше да упражни достатъчен политически натиск върху Белия дом, всичко щеше да си дойде на мястото.

Те спряха на първото кръстовище и докато чакаха да светне зелено, Майкъл се обърна и видя лимузината на сенатора Олсън да излиза от подземния паркинг малко по-надолу по улицата. Голямата черна кола зави към тях, а мощният ѝ двигател ръмжеше. Вниманието на Майкъл беше привлечено от мотоциклетен рев. Лъскавият черен мотор се отдели от потока коли и се понесе към тях. И шофьорът, и пътникът носеха тъмни каски и черни кожени панталони и якета.

Лимузината спря на червено. Черният мотоциклет се стрелна между редиците коли, спрели на светофара, и продължи напред. Приблужи лимузината на сенатора и човекът, който се возеше отзад, се протегна и хвърли тъмна чанта на покрива ѝ. Моторът продължи напред, направи остър десен завой и се включи в потока коли.

Майкъл инстинктивно се обърна, за да предпази Шеймъс. Звукът беше оглушителен. Покривът на лимузината беше разкъсан, тъмните прозорци изригнаха навън, тласкани от ярки оранжеви и червени

пламъци. Взривът разтърси целия квартал и яростно запрати двамата О'Рурк и другите пешеходци на земята.

24.

Президентът Стивънс водеше заседание на кабинета, когато Джак Уорч влезе в залата, доближи се до него и му зашепна в ухото. Неочаквано Стивънс удари с юмрук по масата и високо изруга. Изправи се толкова рязко, че едва не преобърна стола. Посочи Майк Нанс, който седеше на противоположния край на масата, и викна:

— Веднага в кабинета ми! Стю, ти също!

Разстоянието между залата за правителствени заседания и Овалния кабинет беше по-малко от десет метра. Стивънс вървеше бързо и клатеше глава. Когато стигна до вратата на кабинета, рязко спря и тръгна обратно. Уорч, Нанс и Гарет останаха на място.

— Дайте да свършим тази работа в залата за извънредни заседания — предложи Стивънс.

Докато минаваше покрай Майк Нанс, той го посочи и нареди:

— Доведи веднага Стансфийлд, Роуч и Трейси.

Никой не проговори, докато следваха Стивънс по стълбите към сутерена. Агентът на пост отвори вратата на залата за извънредни заседания и четиримата влязоха. Стивънс взе лежащото върху голямата маса за конференции дистанционно и го насочи към далечната стена. Дървената плоскост се плъзна встрани и откри осем телевизионни приемника.

— Това не е за вярване — промълви президентът.

Пет от осемте телевизора предаваха изображение на овъглената лимузина на Олсън. Гарет отвори уста.

— Не желая да чувам и дума от когото и да било! — викна Стивънс.

Наблюдаваха мониторите безмълвни. Около пет минути по-късно пристигна директорът на Тайните служби Трейси и двамата с Уорч се оттеглиха в ъгъла да поговорят. Президентът усили звука, заглушавайки разговора зад себе си. Малко след това дойде Роуч, а Стансфийлд — почти двацет минути след като го бяха повикали.

Стивънс не обърна внимание на пристигането на тримата директори, затова Гарет се приближи до него и прошепна:

— Джим, всички дойдоха.

Стивънс застана между голямата маса и мониторите и със заповеднически тон каза:

— Седнете!

Всички заеха местата си. Стивънс, стиснал с побелели пръсти облегалката на високия кожен стол, започна ядно:

— Може ли някой да ми обясни как, по дяволите, щатски сенатор може да бъде убит посред бял ден на километър от Белия дом?

Мълчанието, което срещна, усили гнева му. С ясен, суров глас той произнесе:

— Имам да ви кажа някои неща и не искам да чувам нито дума, преди да съм свършил. Искам тези убийства да бъдат спрени, и то незабавно! Не ме интересува какво е необходимо за това. Не ме интересува какви закони трябва да бъдат заобиколени или нарушени! Искам тези кучи синове да бъдат заловени! — Обърна се рязко към Роуч: — ФБР има ли вече заподозрени?

Роуч притеснено се размърда на стола си.

— Господин президент, от началото на това разследване не са минали и две седмици.

— По-близо ли сте до залавянето на тези хора, отколкото бяхте преди седмица и половина?

Роуч не отговори.

Стивънс затвори очи. Гневът го изгаряше отвътре.

— Достатъчно си губих времето — каза. — Трябва да пипнем тези копелета, и то бързо. Искам ЦРУ и Агенцията по национална сигурност да се включат. Искам всеки, който считаме, че може да има дори далечна връзка с тази работа, да бъде поставен под наблюдение и телефонът му да се подслушва. ФБР може да продължи своето разследване по съответния законен ред, но искам Агенцията по национална сигурност и ЦРУ да започнат да подслушват всяка телефона линия оттук до Сиатъл.

Очите на Гарет се разшириха при споменаването за подслушване. Той вдигна ръка, за да привлече вниманието на президента.

— Джим, мисля, че трябва да говорим с Министерството на правосъдието, преди да...

— Млъкни, Стю!

Нечуваната забележка начаса усмири Гарет. Той се сниши в стола си, а Стивънс продължи:

— Намираме се в разгара на тежка криза и аз няма да седя със скръстени ръце и да чакам ФБР да свърши работата по каналния ред. Нямаме време. ЦРУ и АНС са по-добре подготвени да получат бързи резултати, и то без да привличат прекалено много внимание. Искам телефоните да се подслушват! Веднага! Искам да се изкопчи информация от всички групи запасници в страната. Ако все още сме на мнение, че тези атентатори са бивши командоси, искам всеки бивш командос да бъде разпитан до края на седмицата, а на тези, които събудят подозрение, да започнат да им подслушват телефоните и да бъдат поставени под наблюдение. Искам резултати, по дяволите!

— Джим, има някои важни законови моменти, които трябва да се вземат предвид, за да не започваме неподготвени — вметна Гарет.

— Не искам да слушам за това, Стю. Не ми казвай, че няма начини да се уреди. Ще подпиша президентска заповед, и ще издам директива за национална сигурност, ще обявя военно положение, ако е необходимо, но искам тези копелета да бъдат заловени, и то бързо! — Стивънс захвърли дистанционното върху масата. — Измислете стратегията и я задействайте. Искам ЦРУ и АНС да се включат и не желая нищо да стига до медиите. Разбрахте ли ме?

Всички кимнаха утвърдително и Стивънс се отпрати към вратата.

— Стю, Майк, когато приключите тук, качете се в кабинета ми — каза пътъом.

Агентът от Тайните служби отвори вратата и вече на излизане, президентът извика през рамо:

— Искам всички отново тук в седем сутринта и очаквам резултати.

* * *

Над града се спускаше мрак. Майкъл се взираше през прозореца в есенно обаяните листа на стария дъб пред къщата. Въздъхна

дълбоко и прокара пръсти през гъстата черна коса на Лиз. Разтриваше бавно схванатия си врат, вдигнал крака на масичката до дивана. Лиз го беше прегърнала с две ръце през кръста, главата ѝ лежеше на гърдите му. Беше подвила крака под себе си и слушаше туптенето на сърцето му. Този ритъм я унасяше в лека дрямка.

Лиз беше на среща със своя редактор, когато се разнесе новината за атентата срещу Олсън. Тъй като знаеше, че Майкъл е на обяд със сенатора, тя се втурна да разбере дали той е добре. Секретарката на Майкъл ѝ съобщи, че не е пострадал и пътува към къщи. Лиз изхвърча от редакцията и взе такси до дома на Майкъл. Когато пристигна, завари Майкъл и Тим да разговарят, седнали на масата в трапезарията.

Шеймъс беше задържан за наблюдение в болницата за през нощта. Взривът го беше повалил на земята и му беше причинил леко сътресение. След пристигането на Лиз Тед си тръгна, за да ги остави насаме.

През последните два часа те седяха на дивана и почти не говореха. Лиз леко се раздвижи и Майкъл свали ръката си, за да разтрие гърба ѝ. Тя изстена и се обърна.

— Колко е часът?

— Пет и десет.

Тя се протегна и внимателно докосна превръзката на челото му.

— Как е главата ти?

— Добре.

Скарлати затвори очи и вдигна глава от гърдите на Майкъл. О'Рурк се наведе и я целуна по устните.

— Какво смяташ да правиш? — попита тя и се отдръпна от него.

— Не съм сигурен.

— Мисля, че трябва да отидеш във ФБР.

— Първо трябва да говоря с него.

Лиз се изправи.

— Кой е този човек?

— Повече няма да те въвличам в тази история.

— В нищо не ме въвличаш. Искам да знам.

— Знаеш достатъчно, повярвай ми — поклати глава Майкъл.

— Мога да разбера защо не искаш да кажеш на мен, но мисля, че незабавно трябва да съобщиш на ФБР. Дължиш го на Ерик.

— Първо ще се срещна с него.

Лиз сложи ръце на гърдите му и го отблъсна.

— Няма да го направиш! Няма да ти позволяя!

Майкъл я хвана за китките.

— Не се тревожи, Лиз. Ще се оправя.

— Не ми пробутвай тези мачовски глупости от Морската пехота!

— ядоса се тя. — Който и да е този човек, той е хладнокръвен убиец и аз не желая да се срещаш с него насаме.

Вгледа се в очите му и разбра, че не го е убедила.

— Ако излезеш от тази къща, ще се обадя на ФБР.

Майкъл взе ръцете ѝ в своите и нежно я погледна в очите.

— Елизабет, този човек ми е като брат. Никога не би ме наранил.

Лиз рязко отдръпна ръцете си.

— Няма да успееш да промениш решението ми за това, Майкъл.

Или ми кажи кой е той, или ще се обадя на ФБР.

Майкъл осъзна, че се намират в задънена улица.

— Трябва да ми обещаеш, че по никакъв повод... абсолютно никога... няма да разкриеш името му.

Лиз понечи да се възпротиви, но Майкъл я сряза:

— Без преговори, Лиз. Ако искаш да разбереш, обещавай ми... и ако нарушиш обещанието си, никога няма да ти проговоря.

— Обещавам — измънка Лиз.

Майкъл закрачи пред прозореца.

— Срещала си го преди... два пъти. Името му е Скот Коулман.

— Бившият тюлен от Морската пехота? Човекът, с когото ходеше на лов?

Майкъл кимна.

— Защо? Защо му е да прави всичко това? Изглеждаше толкова нормален.

— Да, така е. Той е толкова нормален, колкото може да бъде един тюлен. Колкото до „защо“-то... — Майкъл поклати глава. — Това е друга работа и щом твърдя, че не мога да ти кажа, значи не мога. Ако преди година бях запазил тази тайна за себе си, нищо нямаше да се случи.

* * *

Гарет беше напрегнат. Събитията се случваха прекалено бързо и неконтролируемото поведение на Стивънс само влошаваше нещата. Гарет не беше против използването на ЦРУ и Агенцията по национална сигурност, стига да го правеха по начин, който нямаше да се обърне срещу самите тях. Той смачка изпушената до половина цигара и тръгна по коридора. Без да почука, влезе в кабинета на Тед Хопкинсън и застава до бюрото му. Хопкинсън говореше по телефона и Гарет му направи знак да приключва. Хопкинсън прекъсна събеседничката си по средата на изречението. Щом Хопкинсън затвори, Гарет постави лист хартия пред него. На листа имаше четири имена. Хопкинсън погледна имената и вдигна очи към шефа си.

— Предполага ли се, че трябва да знам кои са тези хора?

— Не, но до утре сутринта очаквам да разбереш всичко за тях.

— Кои са те?

— Това са четиримата агенти от Тайните служби, които бяха взривени с Олсън днес.

— А какво искаш да направя с информацията?

— Проведохме анкети за сондиране на общественото мнение, които показаха, че четирийсет и два процента от обществеността вярва, че загубата на Фицджералд, Даунс, Козловски и Басет може да бъде оправдана, ако това принуди Вашингтон да ограничи разходите. Повечето от тях го казват, защото мразят политиците. Е, нека видим колко от тях пак ще се чувстват по същия начин, когато разберат истината за тези четирима мъже и техните семейства. Искам да откриеш в какви гимназии са учили, къде живеят родителите им, къде са се оженили, къде ходят на училище децата им. Искам да откриеш за тях всичко, което можеш. Когато приключиш, ще го дадем на подходящите хора и до края на седмицата няма да можеш да разлистиш вестник или да си пуснеш телевизора, без да прочетеш или чуеш за тези хора и техните семейства. До следващия понеделник искам да видя тези четирийсет и два процента ограничени до едноцифрено число.

* * *

Скот Коулман излезе от апартамента си и отиде до сутерена. На площадката пред входа измъкна пакет цигари от якето си и запали една. Както винаги, дръпна, без да вдишва дима. Отметна назад глава, изпусна струйка дим и огледа покрива и прозорците на жилищния блок от другата страна на улицата. После мислено провери всички коли, паркирани в карето, като обърна специално внимание на всеки микробус, който не бе виждал преди. Когато излезе снощи, тръгна на изток. Тази вечер щеше да поеме на запад. Хвърли цигарата на земята, смачка я с ботуша си и нехайно се спусна по стълбите. Изглеждаше спокоен и отпуснат, докато крачеше по тротоара, но вътре в себе си методично отбелязваше всеки детайл. Със сигурност щеше да стане напечено и рано или късно някой щеше да го потърси.

На следващата пряка спря и изчака да пресече улицата, като използва момента да погледне отново нагоре и надолу по страничната улица, за да провери дали няма никакви каравани или джипове. Щом пресече кръстовището, сви вляво, продължи още три преки и спря такси, което го отведе до малък бар близо до Джорджтаун. Поръча си бира, изпи половината и се отправи към дъното на бара, към тоалетната, но вместо да спре, продължи през задната врата и излезе на улицата. Крачеше забързано. Четири пресечки по-нататък взе друго такси, което го откара до една къща в Чевеи Чейс. Къщата принадлежеше на седемдесет и осем годишна вдовица, която му бе дала гаража си под наем за двайсет и пет долара на месец.

Отключи предната врата, извади от джоба си малък черен уред и обиколи колата. Нямаше подслушвателни устройства.

Изкара колата от гаража и потегли. Профуча през града, като наслуки свиваше по тесните улици. Дипломатическите номера на БМВ-то и датският паспорт, който беше закрепил на предното стъкло, му гарантираха, че няма да бъде спиран от полицията. Бързото каране помагаше за освобождаване на напрежението и имаше за цел да обезсърчи всеки, дръзнал да го следи.

Сви по Междуградско шосе 95 и настъпи газта. Стрелкаше се из автомобилния поток, докато не стигна Магистрала 50 източно от Анаполис. Като се вмъкна между два пикапа, той намали до сто километра в час и кара така около десет минути. Когато достигна Магистрала 424, пое по нея на юг. Часовникът на таблото показваше 20:10. Коулман често проверяваше огледалото за обратно виждане и

сменяше шосетата. На няколко пъти избърза напред и след това отби от пътя, изчаквайки сред дърветата с изгасени фарове, за да се увери, че няма опашка.

Близо час след като беше излязъл от окръг Колумбия, зави по тесен, неозначен черен път. Чакълът захрущя под широките планински гуми на БМВ-то. От двете страни на пътя се редяха дървета и гъсти храсталаци. Спусна се по полегат хълм и премина между две езерца. Тънка ивица мъгла се стелеше над чакъла и за кратко БМВ-то беше обгърнато от бяла омара. Автомобилът се измъкна от облака, изкачи още едно ниско възвишение и след като преваля билото, на по-малко от сто метра в далечината се показаха светлините на малка постройка. Колата се спусна по полегатия склон и спря пред стара дървена къща.

Коулман слезе и се огледа. Затаи дъх и се заслуша за шум от друга кола, която можеше да го е проследила по чакъления път. Затвори внимателно вратата на автомобила и се отправи към верандата. Когато мина по нея, дъските на пода проскърцаха. От вътрешността на къщата залая куче. Без да почука, той отвори вратата и влезе вътре. Светлосините му очи се впериха в мъжа, застанал пред камината.

25.

Майкъл О'Рурк стискаше в ръка 45-калибров „Комбатмастър“. Дюк се хвърли към Коулман да го поздрави. Бившият тюлен приклепна, за да посрещне лабрадора. Погледна превръзката около челото на Майкъл и попита:

— Какво ти е на главата?

— Нещо ме удари, когато лимузината на Ерик избухна — отвърна през зъби Майкъл.

Коулман го погледна изненадан.

— Ти си бил там?

— Да. — Майкъл се взря право в яркосините очи на Коулман и каза: — Посочи ми поне една основателна причина, поради която да не звънна незабавно на ФБР.

Коулман тръгна към противоположния край на стаята. Майкъл вдигна пистолета.

— Нито крачка повече!

— Зная, че никога няма да използваш това проклето нещо срещу мен, затова го остави и да поговорим — усмихна се Коулман.

— До днес наистина не бих го сторил, но на твое място нямаше да съм толкова сигурен. Повтарям още веднъж — изтъкни ми поне една основателна причина да не те предам на ФБР.

Коулман скръсти ръце.

— Нямам нищо общо със случилото се днес.

— Какво искаш да кажеш?

— Не съм убил Ерик. Нямам нищо общо с това.

— Глупости, Скот. Аз бях там. Видях всичко! Каза ми да предупредя Ерик и аз те послушах. Той беше готов да разобличи плана на президента като фалшификация и после изведнъж ти се намеси и провали всичко.

— Свали оръжието, Майкъл. Нямам нищо общо с онова, което се случи днес — повтори Коулман.

— Глупости! — изкрещя Майкъл. — Днес ти затри петима свестни мъже и прати в болница двайсет и петима цивилни! Трябва да ти пушна един куршум в главата и да приключи цялата история!

Стори му се, че доловя някакъв шум и в следващия миг вратата рязко се отвори. Дюк залая, Майкъл приклепна на коляно и насочи пистолета си към вратата. Коулман светкавично измъкна изпод якето си 9-милиметров „Глок“.

На прага се появи Шеймъс О’Рурк, като се опираше с една ръка на касата на вратата. Носеше същия костюм от обяд, само че без вратовръзката. Той хвърли поглед към двата пистолета и изръмжа:

— Приберете тези проклети неща, преди да сте наранили някого! Коулман се подчини, но Майкъл все още се колебаеше.

— Майкъл, прибери оръжието! — каза по-меко Шеймъс.

Майкъл свали пистолета, но не го прибра.

— Ти трябваше да си в болницата.

— Ясно ми е, но като знаех, че тази среща е неизбежна, реших, че присъствието ми е по-необходимо тук, отколкото в леглото. — Шеймъс се примъкна до камината и се строполи в едно от старите кресла с протрита кожена тапицерия. Като разтриваше чело, той каза: — Скот, би ли ми налял чаша скоч? Майкъл, за последен път ти казвам, свали този пистолет!

— Не и докато не ми обясни какво, по дяволите, е правил днес.

— Нищо. Някой друг уби Ерик.

— Какво? — възкликна Майкъл.

— Някой друг е убил сенатор Олсън. Скот и момчетата му нямат нищо общо с тази работа.

Коулман подаде на по-възрастния О’Рурк чаша скоч с лед и се настани на дивана.

— А ти откъде знаеш? — попита озадачен Майкъл.

Шеймъс отпи и се облегна назад.

— Зная, защото аз помогнах на Скот да планира първите четири убийства.

— Какво си направил? — отпусна се в един стол Майкъл.

— Помогнах на Скот да планира първите четири убийства — повтори Шеймъс и опита да се усмихне.

— Защо не ми каза нищо в болницата?

— Пред всички онези доктори и сестри? — Шеймъс направи гримаса. — Казах ти да не правиш нищо, преди да сме поговорили. — Поклати глава. — Знаех, че с твоя проклет нрав ще гледаш да си разчистиш сметките със Скот. Обадих се у вас и Лиз ми каза, че си излязъл на среща с някого. Когато усетих, че е напрегната и притеснена, разбрах, че си й казал. Защо?

— Не мисля, че в твоето положение можеш да си позволиш да ме критикуваш — гневно викна Майкъл. — Не аз съм търчал наоколо да организирам убийства.

Шеймъс присви очи.

— Не беше лесно решение. Прецених, че е по-добре за теб да те държа настрана.

— Господи! Не мога да повярвам, че си замесен в това. Тим знае ли?

— Не. — Шеймъс поклати глава. — Никой не знае, с изключение на Скот, двама от неговите хора, аз, ти, а сега и Лиз.

Майкъл хвърли поглед към Коулман.

— Разбирам той защо го прави. Ако половината от хората ми бяха пратени по дяволите само защото сенатор Фицджералд не може да си затваря устата, аз сигурно също бих го убил... но, Шеймъс... за бога, просто не мога да повярвам, че и ти си замесен във всичко това.

Шеймъс остави питието си.

— Каза, че разбираш защо го прави Скот — защото е изгубил осмина от хората си... Петстотин трийсет и шестима морски пехотинци са намерили смъртта си под мое командване! Не съм гледал как тези мъже умират, за да бъда сега безучастен свидетел как идиоти като Козловски, Фицджералд, Даунс и Басет пращат тази страна в трюма. — Шеймъс се приведе напред. — Всички те си играят на жалки политически пристрастия, а достойни хора като брата на Скот намират смъртта си. Докато нашите така наречени лидери харчат милиарди долари за оръжие, което дори военните не искат, докато хвърлят милиарди долари в сферата на образованието, което не образова нито едно дете, докато пилеят времето си в дебати дали да има вероучение в училище, или не, непрестанно умират хора. Умират, момчето ми, защото тези идиоти нямат здравия разум да държат закоравелите престъпници зад решетките. Страната има вътрешен

дълг, който ще плащат и внуците ми! Това е погрешно, неморално и някой трябва да ги спре.

Майкъл не каза нищо. Лицето му остана ледено.

— Можете да изясните този въпрос по-късно — започна Коулман. — Сега трябва да решим един много по-важен проблем. Кой смята да се присъедини към нас в тази битка?

* * *

Нанс седеше до масичката срещу Артър. Огънят в камината гореше ярко, фигурите им хвърляха тъмна сянка върху отсрещната стена на просторния кабинет. Държаха големи чаши с коняк. Старият часовник в ъгъла удари един след полунощ.

Нанс поднесе чашата към лицето си и леко я разклати, за да вдъхне аромата на питието.

— ФБР няма представа — каза, като отпи глътка коняк, — но президентът е наредил на ЦРУ и АНС да се включат в разследването.

Артър вдигна вежди.

— Това ме изненадва. Ти какво го посъветва?

— Не казах нищо. Стю се мъчи да го накара да обмисли отново положението, но му е много трудно да го успокои. Ужасно е разстроен, заради Олсън.

— Не смятам, че това ще ни засегне. Само още един ден и приключваме. — Артър вдъхна аромата на коняка, но не отпи. — Как се справя Гарет?

— Нервен е.

— Само не ми казвай, че се чувства виновен!

— Не, заявява, че не се интересува какво правим, стига да не го хванат.

— Разбрах го от самото начало — усмихна се Артър. — Той ще си държи устата.

— Стига междуременно да не откачи.

— Не се притеснявай, след един ден ще може да си почине, а ние двамата ще имаме онова, което искаме. Напомни на Гарет да подтикне президента към по-сериозни мерки срещу терористите. Това ще му бъде от полза при следващата проверка на общественото мнение.

Повече от всякога хората сега се нуждаят от сигурност и след още едно убийство ще приемат с отворени обятия временното ограничаване на правата. — Артър се изправи грациозно, отвори кутията от черешово дърво на масата и я поднесе към Нанс. — А сега да излезем на верандата и да продължим този разговор с хубава пура, марков коняк и великолепна гледка.

*Вторник вечер
Феърфакс, Вирджиния*

Къщата на конгресмен Бърт Търнкуист, построена преди близо век в колониален стил, се намиреше в гориста местност с площ два акра и половина. Един-единствен неосветен път криволичеше през хълмовете наоколо. Късно през есента Източното крайбрежие потъваше в мрак още в 5:30. Високите стари дървета хвърляха тъмни сенки. Луната представляваше тъничък бял сърп.

Конгресменът се намиреше в своя кабинет на втория етаж. Чувстваше се самотен и изолиран. Съпругата му беше в командировка извън града и щеше да се върне едва на следващия ден. Предишния следобед най-близкият му колега бе разкъсан на парчета. В момента четирима непознати мъже го охраняваха. През всичките си години стаж като конгресмен на Съединените щати той никога не се бе чувствал застрашен. Дори след като Даунс, Козловски и Фицджералд бяха убити, той смяташе, че е в безопасност. Търнкуист не бе казал на никого, освен на съпругата си, но му беше ясно защо бяха убити точно тези политици. Не страдаше от тяхната смърт. Но Ерик Олсън бе съвсем друга история. Олсън бе добър приятел. Бяха преживели толкова битки заедно!

Търнкуист бе предупредил Олсън да не съдейства на президента за формирането на нова коалиция. Смяташе, че макар и трагедия, смъртта на Козловски, Даунс, Фицджералд и Басет може да доведе до нещо добро. Може би най-накрая щяха да успеят да прокарат реформите, за които бяха работили толкова усилено. Винаги принципният Олсън заяви на Търнкуист, че в една демокрация няма място за анархия.

Търнкуист сведе поглед към дневника си и се опита да сложи в ред мислите си. Опитваше се да съчини слово за погребението на

Олсън, но не можеше да напише и дума. Съжеляваше, че съпругата му не си е у дома. Не виждаше полицаия, който стоеше на пост в предния му двор, но знаеше, че е там. Вече повече от седмица го пазеха непрекъснато, ден и нощ, и той не беше убеден дали не го изнервяха, вместо да го карат да се чувства в безопасност.

Понастоящем къщата на Търнкуист се охраняваше от четирима полицаи. Бяха изминали два часа от дванайсетчасовото наблюдение, започнало в пет сутринта. Трима бяха навън: един до задната врата, един до верандата отпред, а третият седеше в лимузината в края на дългата алея за коли. Четвъртият пост бе вътре в къщата при стълбата, която водеше към втория етаж. Сега те бяха повече нащрек, отколкото предната седмица. Смъртта на четиримата агенти от Тайните служби им напомняше, че също са мишени.

Местността не се бе променила особено през последните петдесет години. Парцелите бяха обширни и гористи. Неговата земя бе разделена от съседния имот от малък поток. От другата страна на потока, на петдесетина метра от къщата, иззад едно дърво надничаше човек с очила за нощно виждане. Той ги насочи през потъналата в мрак горичка към полицаия, охраняващ задната врата на Търнкуист. Наблюдателят бе облечен в черно от глава до пети, а лицето му бе покрито със защитен грим. Беше метнал през рамо лека картечница MP5 със заглушител, а в ръка стискаше 7-милиметров снайпер „Магнум“ също със заглушител. Той прошепна в микрофона, прикрепен пред устата му:

— „Омега“, тук „Алфа“. Заемам позиция. Край.

Притиснал пушката до гърдите си, той излезе иззад дървото и се придвижи странично до следващия ствол, който го прикри от поста при задната врата.

„Алфа“ продължи напред, като се промъкваше през храсталака с предпазливи, котешки движения. Щом достигна потока, нагази бавно във водата, като при всяка стъпка внимателно проверяваше дъното, преди да пренесе тежестта си. Когато стигна отсрещната страна, се огледа за увиснали клони и се издърпа нагоре по ронливия бряг. Спря зад едно дърво и провери положението на охраната, а после погледна часовника си. След това бавно и методично започна да се придвижва от дърво на дърво, като предпазливо избираше пътя си. На двайсетина метра от двора на Търнкуист залегна и продължи напред с пълзене.

Часът бе 7:19 вечерта. Убиецът смъкна очилата за нощно виждане и зачака. Ако полицаите спазваха обичайното разписание, постовете щяха да се сменят след десет минути.

Партньорът му лежеше в канавката от другата страна на пътя, точно срещу края на алеята за коли. Беше скрил черния си тактически гащеризон под снайперистко покривало. Странното облекло представляваше мрежеста тъкан с прикрепени по него парчета маскировъчен плат. Бяха му необходими около четирийсет минути, за да заеме позиция, като бавно пълзеше през ниските храсти, придържайки своята МР5 между свитите си в лактите ръце и брадичката. Надигна леко глава и премести клона на един храст пред себе си. Лицето му беше боядисано с тъмни ивици зелен и черен грим. Присви очи и погледна към бялата лимузина в края на алеята, след което приклепна обратно в канавката, махна снайперисткото покривало от себе си, сви го на стегната топка и го прибра в раницата си.

Точно в 7:30 колата от другата страна на пътя потегли обратно по алеята към къщата. След като бързо провери дали е чисто, „Омега“ скочи на крака и се спусна към отсрещната страна. Когато се озова там, той се шмугна в най-близките храсти, намиращи се на не повече от десетина стъпки от предишното място на колата. Докато си поемаше дълбоко въздух, за да не допусне сърцебиене, той прошепна в микрофона:

— „Алфа“, тук „Омега“. На позиция съм. Край.

Колата се върна след по-малко от минута с друг шофьор зад волана. „Омега“ приклепна на коляно и премигна, за да отмахне капката пот, която се бе стекла по челото му. Дулото със заглушителя стигаше до другия край на храста и бе насочено право в главата на мъжа зад волана.

В задния двор „Алфа“, скрит под един бор, отново погледна часовника си, а после се пресегна и свали капачето на оптичския мерник. Притисна приклада на пушката до лицето си и внимателно се възря с дясното си око през окуляра. Прицели се. Главата на мъжа, застанал на пост при задната врата, попадна в средата на мерника. По план трябваше да изчака още няколко минути, за да даде възможност на полицаите да сменят постовете и да се успокоят, че всичко е наред. Мъжът при задната врата поднесе радиопредавателя към устата си и каза нещо. Снайперистът бе твърде далеч, за да чуе, но знаеше какво е

съобщението. Когато охраната смъкна радиопредавателя и го окачи отстрани на колана си, снайперистът прошепна в собствения си микрофон:

— „Омега“, тук „Алфа“. Готов съм да започна играта. Край.

„Алфа“ освободи предпазителя и леко придърпа спусъка. Прицелът спря върху слепоочието на полицаия. Убиецът натисна спусъка и от края на черния дебел заглушител се разнесе тих, пукащ звук. Скочи на крака и се втурна към дясната страна на къщата, като прошепна в микрофона:

— Един е готов, остават трима.

Като се пресегна през глава, той смъкна от гърба си МР5 и махна предпазителя. Щом доближи къщата, забави крачка и зави покрай верандата. Отпусна се на коляно и задвижи оръжието ветрилообразно от ляво на дясно в търсене на следващата мишена.

Движението привлече вниманието на полицаия, който стоеше на пост при стъпалата към верандата, и той инстинктивно посегна към пистолета си. Преди ръката му да достигне бедрото, убиецът отправи три бързи изстрела, два от които уцелиха постовия в лицето, а третият се заби в шията му. С оръжие, насочено към входната врата, убиецът се втурна към жертвата си и прошепна в микрофона си:

— Готови двама, остават двама.

Когато стигна до трупа на полицаия, той разкопча якето му и дръпна радиостанцията от колана му. Сви се под ръба на верандата и изчака, като слушаше внимателно предаваните съобщения.

В края на алеята за коли мъжът в храсталака се хвърли напред и отправи четири бързи изстрела към мястото на шофьора на лимузината. Стъклото се пръсна, а куршумите се забиха странично в главата на полицаия. Без да спира, наемният убиец стигна до колата, тикна дулото в счупения прозорец и стреля в главата на шофьора. После се извъртя на пети и се втурна нагоре по алеята към къщата. Чувствайки как адреналинът струи в кръвта му, той изля в микрофона:

— Готови трима, остава един.

Пет секунди по-късно той се присъедини към партньора си в началото на верандата. Дишането му бе овладяно, но тежко. „Алфа“ слушаше радиото на полицаия, за да провери дали мъжът в къщата е

усетил опасността. Изпрати с жест „Омега“ да провери прозорците вдясно от входната врата, а сам тръгна вляво.

„Омега“ го забеляза първи — седеше в долния край на стълбата и четеше списание.

— Видях номер четири — прошепна той в микрофона.

Срещнаха се при стълбите на верандата и „Омега“ посочи към прозореца:

— Добър прицел от първи прозорец вдясно.

— Ще пропълзя под прозореца и ще заема позиция от другата страна — кимна „Алфа“. — Когато ти дам сигнал, пусни два изстрела в стъклото, а аз ще го довърша.

„Омега“ кимна и двамата тръгнаха нагоре по стълбите. „Алфа“ залегна и допълзя до отдалечения край на прозореца. Премести оръжието отляво и надникна вътре, за да се увери, че мишената му не се е преместила. После отстъпи и даде знак на партньора си, след което притисна приклада на своята МР5 до лицето си. „Омега“ отстъпи, насочи оръжието към средата на високия прозорец и пусна в него два изстрела. Миг по-късно „Алфа“ застана срещу отвора и дръпна спусъка. Три куршума улучиха главата на полицая. С прецизността на работи двамата заредиха отново и прекрачиха през счупения прозорец. Докато се придвижваха към стъпалата, от горния етаж се чуха стъпки.

— Всичко наред ли е долу? — попита дълбок глас.

— Съжалявам, сър, изпуснах една чаша — отвърна „Алфа“. — Да ви донеса ли нещо?

— Не. Аз ще сляза. Нещо започнах да огладнявам.

Търнкуист тръгна по стълбите и „Алфа“ блъсна своя партньор назад, за да се скрият.

Когато конгресменът стигна средната площадка, се обърна и замръзна, втренчен в мъжа в черно. „Алфа“ натисна спусъка. Поток куршуми излетяха от цевта. Конгресмен Търнкуист политна назад и се блъсна в стената, където се задържа за миг, прикован от куршумите, които се забиваха в гърдите му. Убиецът отдръпна пръст от спусъка и тялото на Търнкуист се свлече на пода, като остави яркочервена дيريا върху бялата стена.

26.

Около 7:55 вечерта патрул от полицията във Феърфакс прекосяваше района, в който живееше конгресмен Търнкуист. Това бе част от обичайния му маршрут, но в резултат на скорошната суматоха, причинена от извършените убийства, неговите задължения се бяха променили и вместо да прекарва нощите си, като глобява пияни шофьори, сега проверяваше различни конгресмени и сенатори, които живееха в тази част на града. Патрулът вече беше опознал повечето полицаи, определени да охраняват конгресмен Търнкуист, и през час и нещо с удоволствие се отбиваше там да си побъбри с дежурния в колата в края на алеята, без значение кой беше. Когато приближи бялата лимузина, фаровете му за момент я осветиха. Не видя никого на предната седалка.

Паркира колата си и излезе от нея с мисълта, че който е на пост в момента, най-вероятно е заспал. Много добре знаеше колко скучна бе работата им. Имаше нощи, когато след пълен термос с кафе пак едва се задържаше буден, а при това беше в движение. А горките момчета седяха на едно място по цяла нощ.

Той отиде до прозореца и надникна. Точно както бе предполагал, полицаят лежеше на предната седалка. Патрулът насочи фенерчето и светна. Необходима му бе секунда, за да осъзнае какво точно вижда. Замръзна ужасен с широко отворени очи при вида на окървавеното тяло. Миг по-късно си даде сметка за сериозността на положението и се втурна към колата, за да се обади на диспечерката.

Когато прие обаждането на дежурния при къщата на Търнкуист, диспечерката изпрати още двама души и линейка на местопроизшествието. След това се обади на шефа на полицията във Феърфакс, който й нареди да се свърже с ФБР. Две минути след като патрулът бе открил тялото на полицая, Скип Макмахън вдигна телефона и поиска хеликоптер. После влезе в залата на специалния отряд и започна да дава нареждания на агентите на кого да се обадят и

какво да свършат. Сетне помъкна Дженингс и Уордуел към покрива на Хувър Билдинг.

Щом влязоха в асансьора, Макмахън се обърна към Уордуел:

— Обади се на полицията на Феърфакс и ги накарай да те свържат с офицера пред дома на Търнкуист. Кейти, обади се на дежурните и провери дали знаят какво става, а после... не, с тях ще се свържеш по-късно. Първо се обади на патрулните служби във Вирджиния и им кажи, ако забележат коли с няколко мъже вътре между двайсет и пет и четирийсет и пет години, да ги спрат и разпитат, като бъдат изключително предпазливи. Кажи им да предадат нарежданията до всички полицейски участъци в околността.

Двамата агенти започнаха да набират номерата.

Когато стигнаха до покрива, перката на хеликоптера вече се завърташе.

Уордуел дръпна шефа си за ръкава.

— Скип, полицаят чака подкрепление. Казва, че не е чул нищо. — Бръмченето на хеликоптера ставаше все по-силно и Уордуел изкрещя: — Пита какво да прави!

— Кажи му да изчака подкреплението и после да се заемат, но внимателно. Да не пипат нищо!

Стомахът му се беше свил от предчувствието, че няма да намерят нито един оцелял в дома на Търнкуист.

Перките на хеликоптера се завъртяха още по-бързо, завихреният въздух разроши косите им и замята вратовръзките им във всички посоки. Мъж в ярък оранжев гащеризон им махна към отворената врата на хеликоптера и двамата взеха на бегом петте стъпала към самата площадка за кацане и излитане. Макмахън беше пръв. Привели глави, те изтичаха под въртящите се перки, качиха се и се мушнаха на задната седалка. Хеликоптерът се издигна, пое на север, после описа дъга и пое курс на северозапад, като остави зад себе си ярките светлини на Вашингтон. Докато се носеха към Феърфакс, Вирджиния, Макмахън се обърна към Дженингс:

— На колко време се обаждаха полицаите от поста?

— На половин час — изкрещя в отговор Дженингс в ухото му. — Свързали са се в 19:30. Очаквали са да се обадят пак в 20 часа.

— Колко полицаи са били зачислени?

— Четирима.

— Кога трябва да пристигне Отрядът за бързо реагиране?

— Когато е постъпило обаждането, повечето от тях са били в лабораторията и са се занимавали с уликите от бомбения атентат вчера. Изпратили сме хеликоптери да ги вземат, а подвижната им лаборатория и тежката апаратура трябва да пристигнат към 8:45.

Макмахън не можеше да прогони от съзнанието си натрапчивата картина за нападение на отряд командоси над къщата на Търнкуист. Мисълта за това го подсети за Айрини Кенеди и генерал Хийни. Той измъкна телефона от джоба си и набра номера на офиса на Роуч.

— Браян, необходима ми е услуга. Изпрати хеликоптер до Пентагона да вземе генерал Хийни и Айрини Кенеди и да ги докара в дома на Търнкуист.

— Считай го уредено. Току-що задействах Отряда за спасяване на заложниците. Ще бъдат във въздуха след по-малко от пет минути. Ще пристигнат веднага след вас. При най-малката вероятност тези терористи да са още там искам да удържите положението и да изчакате те да го овладеят.

Макмахън се съмняваше, че убийците са там, но знаеше, че Роуч трябва да действа според правилника.

— Хеликоптерите да останат във въздуха. Ако имам нужда от тях, ще ги потърся.

— Ти ръководиш шоуто. Полицията на Феърфакс била ли е вече в къщата?

— Не още. Ще ти се обадя веднага щом пристигна. На около две-три минути сме.

Макмахън изключи телефона. Следващите няколко минути бяха изпълнени с напрегнато мълчание.

Хеликоптерът се спусна на около деветдесет метра и закръжи над местността в търсене на място за кацане. Три полицейски коли с проблясващите си светлини бележеха края на алеята за коли при къщата на Търнкуист. Пилотът на хеликоптера беше достатъчно вещиц да не каца близо до местопроизшествието, за да не унищожи улики. Продължи петдесетина метра по-нататък от къщата и с включен прожектор провери терена долу за жици. Откри подходящ сектор, където дърветата не бяха проблем, и приземи наред шосето. Тримата агенти се приведоха, докато тичаха, за да се отдалечат от хеликоптера. На половината път надолу по улицата ги пресрещна жена с

посивяващи коси, която носеше фенер. Тя погледна Макмахън и попита:

— ФБР?

— Да, аз съм специален агент Макмахън, а това са специални агенти Дженингс и Уордуел — протегна ръка той за поздрав.

— Аз съм Барнс, началник на полицията. Последвайте ме.

Продължиха по улицата.

— Бяхте ли в къщата, началник? — попита Макмахън.

— Не, току-що пристигам.

— Някой от вашите служители бил ли е на местопроизшествието?

— Не.

Докато вървяха към бялата лимузина, Барнс насочи фенера си надолу и освети няколко месингови предмета.

— Внимавайте къде стъпвате, по земята има гилзи.

Тя ги отведе при прозореца на лимузината и насочи лъча към убития полицай. Мъжът лежеше проснат върху средната облегалка за ръце, а тялото му бе посипано със ситни парченца стъкло. Отляво на главата му съвсем ясно се различаваха три дупки от куршуми.

Макмахън отбеляза разстоянието от гилзите до колата и после погледна към ръцете на полицая. Бяха празни.

— Да огледаме къщата.

Началникът на полицията нареди на двама от своите хора да останат на място и поведе Макмахън, Дженингс и Уордуел нагоре по алеята. Когато приближиха къщата, видяха друг труп на земята пред верандата. Барнс освети мъртвия полицай. Макмахън разпери ръце и спря останалите.

— Началник, може ли фенерчето ви за минута?

Барнс му го подаде и Скип пристъпи по-близо до тялото. Като стисна фенерчето под мишница, той надяна чифт ръкавици и се наведе над убития. Огледа дупките от куршуми в средата на лицето и в шията. Ръцете на трупа бяха разперени встрани, с отворени длани. Скип погледна пистолета в кобура и притвори очи.

— Останете тук за момент — нареди. — Веднага се връщам.

Тръгна към стъпалата на верандата. Уордуел извика след него:

— Скип, няма да влизаш сам.

— Напротив. Вие не мърдайте оттам. Колкото по-малко хора се въртят наоколо, толкова по-добре.

Дженингс извади пистолета си и освободи предпазителя.

— Влизам с теб.

— Изключено! — отвърна Макмахън, без да се обръща.

— А ако вътре има някой?

— Да не смяташ, че хората, които са го извършили, чакат да ги хванем? Остани на място, веднага се връщам.

Макмахън се изкачи по стълбите и опита входната врата. Беше отключена. Докато я отваряше навътре, видя следващия полицаи, проснат на пода. Приблужи се до трупа и погледът му бе привлечен от трите червени точки върху лицето на мъртвия, а после от кобура и пистолета в него. Макмахън въздъхна и вдигна очи. Внезапно забеляза яркочервената ивица върху бялата стена в горния край на вътрешните стълби. Виждаха се само чифт обувки. Макмахън бавно се заизкачва към първата площадка.

Беше виждал конгресмена по телевизията, но не беше сигурен, че трупът пред очите му е на Търнкуист. За разлика от другите трупове този беше пронизан с повече от десет куршума. Трябва да е той, помисли си Макмахън. Телефонът му иззвъня и го стресна.

— Какво откри? — Беше Роуч.

— Изправил съм се до нещо, което според мен е трупът на конгресмен Търнкуист.

— Би ли могъл да бъдеш по-точен?

— Човекът има поне дузина дупки от куршуми в лицето и гърдите си, но по всяка вероятност е той.

— Сигурен ли си?

— Да. — Макмахън сведе поглед към тялото и изчака Роуч да заговори отново.

— Някакви следи от извършителите?

— Не.

— По-добре да информирам президента, преди медиите да са надушили. Какво друго искаш от мен?

— Засега нищо.

— Добре. Обади ми се, ако има развитие.

Макмахън затвори телефона и сведе поглед към трупа. Раните в главата на Търнкуист му бяха направили впечатление.

* * *

Скарлати и О'Рурк седяха в ъгловото сепаре на съвсем нов, още неоткрит италиански ресторант. Беше на сутеренния етаж в сграда на две преки от Дюпон Съркъл. Сепарето бе облицовано с тъмно полирано дърво, а масата бе застлана с покривка на червени и бели карета. На всяка маса бе поставена бутилка кианти с прикрепена върху нея свещ и това бе единственото осветление в ресторанта. О'Рурк се огледа и си помисли, че при по-други обстоятелства на това място би могло да му бъде наистина приятно. Храната беше вкусна, виното не беше лошо.

Майкъл бе казал на Лиз, че Коулман няма нищо общо със смъртта на сенатор Олсън и неговите четирима агенти от Тайните служби, но бе пропуснал да спомене, че Шеймъс е замесен в първите четири убийства. Нямаше смелостта да ѝ каже, че бъдещият ѝ тъст е анархист, революционер или каквато там бе думата.

Лиз се опитваше за трети път през последните двайсет и четири часа да убеди Майкъл, че трябва да се обърне към ФБР.

— Майкъл, знаей, че брат му беше най-добрият ти приятел, но той уби председателя, двама сенатори и председателя на Комисията по финансов контрол.

— Говори по-тихо!

Лиз се премести по-близо до него.

— Трябва да кажеш за него. Не ме интересува, че няма нищо общо със смъртта на Ерик.

— За последен път ти повтарям, Лиз, няма да го издам.

— Не те разбирам.

— Не очаквам от теб да разбереш причината за моите чувства.

— Какво трябва да означава това? — попита Лиз, готова да отстоява позицията си.

— Ти нямаш основание да мислиш, че тези хора са си заслужили смъртта, защото животът ти е протекъл твърде добре.

Лиз го стрелна с мрачен поглед.

— Не казвам, че не си се трудила упорито — уточни Майкъл. — Просто животът ти е бил хубав. Родителите ти са живи. Брат ти и

сестра ти също. Не ти се е случвало нищо, което да те накара да погледнеш на нашите политически лидери наистина с критично око.

— Значи само защото не съм изгубила близък, нямам право да съдя моите политически пълномощници?

— Не съм казал това! Опитвам се да ти обясня, че не разбираш причините за моите чувства.

— О, разбирам те. Смъртта на родителите ти и Марк е нещо ужасно, но не смятам, че тези убийства ще решат проблемите. Трябва да се отърсиш от миналото и да продължиш живота си.

— Лиз, лесно е да кажеш, че разбираш нещо, когато не си го изпитала, а още по-лесно е да посъветваш някой да преодолее това, което на теб не ти се е случвало.

— Е, и какво? Нима искаш да загубя родителите си, за да мога да ти съчувствам?

— Не, скъпа. — Той взе ръката ѝ. — Не искам никога да изпиташ такава болка. Когато моите родители бяха убити, братята ми и сестра ми бяха лишени от мечтите си, от мигове, които трябваше да изживеят. На тях никога не им се случи да погледнат към публиката по време на игра и да видят как мама и татко ги насърчават. Когато се прибираха от училище, нямаха майка и татко да им помагат за домашните, а когато се хранеха, до масата имаше два празни стола. Моите родители не доживяха да видят как техните пет деца, на които бяха дали живот, порастват!

Майкъл млъкна и отмести поглед.

— Ами ти? — тихо рече Лиз.

Майкъл сви рамене.

— Аз съм идеално.

— Не, не си.

Стисна ръката му.

— Кои мечти ти бяха отнети, Майкъл?

Той помълча.

— В детските ми години баща ми беше мой идол. Той бе всичко, което някога съм искал да бъда. Майка ми... тя беше най-добрият ми приятел... най-хубавият, най-грижовен човек, когото някога съм познавал. Всеки празник, всяко събитие през последните десет години бе осакатено и така ще бъде до края на живота ми. — Очите на Майкъл заблестяха. — Когато се оженим, това ще бъде най-

щастливият ден в живота ми, но аз все така ще отправям поглед към първата скамейка в църквата, към двете празни места на нея и няма да преставам да мисля колко хубаво би било те да можеха да са там. Децата ни ще имат само една баба и един дядо, а моите родители никога няма да имат шанса да прегърнат свое внуче. Ограбен съм от всички тези мигове и много други... и защо? — Гласът му заглъхна. — Защото някакъв пияница, неведнъж доказвал, че няма да престане да се налива и да сяда зад волана, е бил пуснат на свобода! А защо му е било позволено да броди из улиците? Защото нямаме достатъчно пари да го държим в затвора? Нека ти открия една тайна. Парите ги имаме. Даже са повече от достатъчно, но егоманияците, които управляват тази страна, биха предпочели да ги изразходват за програми, които ще им осигурят повече гласове. Ето затова си мисля, че са заслужавали да умрат. Аз лично съм по-дълбоко засегнат, защото тяхното бездействие коства живота на родителите ми, на Марк Коулман! Затова няма да се обърна към ФБР. Не очаквам средностатистическият американец да се съгласи с мен. Повечето хора си имат достатъчно грижи. Но когато изгубиш скъп човек, нещата стават други.

Лиз избърса една сълза от лицето си.

Една сервитьорка приближи до масата и попита:

— Извинете, сър, вие ли сте Майкъл О'Рурк?

— Да.

— Търсят ви по телефона.

— Кой знае, че сме тук? — попита Лиз.

— Казах на Шеймъс, в случай че се налага да се свърже с мен.

Ще се върна веднага.

Майкъл стана и последва сервитьорката. Лиз го наблюдаваше как говори по телефона и се разтревожи, когато видя как стисна очи и поклати глава. Десетина секунди по-късно Майкъл подаде слушалката на сервитьорката и се върна при Лиз.

— Шеймъс ли беше? — попита тя.

Майкъл кимна в отговор и извади портфейла си. Хвърли банкнота от сто долара на масата и подаде ръка на Лиз.

— Хайде, да тръгваме. Медиите са съобщили, че конгресмен Търнкуист е убит.

Макмахън седеше сам в кабинета на Търнкуист на горния етаж. Бе се разположил удобно в стар люлеещ се стол. Очите му бяха притворени. Поклащането на стола имаше хипнотично въздействие. Скип се опитваше да си представи обстоятелствата, при които са били убити Търнкуист и четиримата полицаи. Представи си как група облечени в черно мъже заемат позиция и как после едновременно избиват тримата от охраната пред къщата. Трябва да са имали заглушители. Както сочеха всички следи, полицаят вътре не е имал никаква представа, че останалите са избити.

Една жена полицай надникна през отворената врата.

— Скип, двама души долу питат за теб.

— Кои са те?

— Не знам. Единият е флотски офицер. Казаха, че ги очакваш.

Макмахън се изправи рязко. С нетърпение очакваше да сравни бележките си с Хийни и Кенеди. Слезе по задното стълбище, мина през кухнята и излезе на верандата отпред. Екипът за бързо реагиране бе пристигнал и подготвяше за работа апаратурата си. Къщата на Търнкуист напомняше повече снимачна площадка, отколкото сцена на престъпление. Прожектори осветяваха целия двор. Покоят на нощта бе нарушен от монотонното бръмчене на генераторите.

Генерал Хийни и Айрини Кенеди разговаряха до стълбището отпред. Макмахън се приближи до тях:

— Благодаря, че пристигнахте толкова бързо. Огледахте ли вече някой от трупите?

— Видяхме този на алеята и другия ей там. — Хийни посочи тялото на мъртвия полицай пред къщата.

— Преди да се възползвам от познанията ви, бих искал да огледате и останалите. — Скип ги поведе нагоре по стълбите. — Всички полицаи са носели предпазни жилетки, но това не им е свършило работа.

Един фотограф правеше снимки, а няколко агенти си водеха бележки и разговаряха. Макмахън ги помоли да се отдръпнат за миг.

Хийни и Кенеди огледаха трупа на полицая в основата на стълбището. Спряха вниманието си на трите дупки от куршуми в

средата на лицето на мъртвия, а после — на пистолета в кобура и радиопредавателя му. Кенеди надникна в трапезарията и посочи натрошените стъкла.

— Предполагам, че изстрелите са дошли оттам.

Макмахън кимна.

— Намерихме пет гилзи на верандата.

Хийни погледна нагоре към размазаната кръв по стената на стълбищната площадка.

— Това конгресменът ли е?

— Да.

— Мога ли да се кача там?

— Разбира се.

Хийни и Кенеди тръгнаха по стълбите, а Макмахън остана във фойето. Кенеди се наведе над тялото и каза:

— Господи, те са си изпразнили пълнителите в него.

— Да, виждам поне осем попадения. Може да са и повече — обади се Хийни.

— Някаква представа защо са го надупчили така? — попита Макмахън, застанал долу до стълбището.

— Има две възможности — отвърна Хийни. — Първата е, че очевидно са искали да са сигурни, че е мъртъв, а втората...

Хийни посочи гилзите пред краката на Макмахън.

— ... че са стреляли двама или повече души. Специалистите ви по балистична експертиза би трябвало да са в състояние да отговорят на този въпрос.

Кенеди и Хийни заслизаха обратно по стълбите.

— Нека пак да огледаме този отпред.

Макмахън ги изведе през входната врата.

— Този е получил два изстрела в лицето и един във врата.

Макмахън се наведе и отметна сакото на мъжа.

— Пистолетът му е в кобура, но радиопредавателят липсва. Намерихме го горе на верандата до счупения прозорец.

Кенеди погледна прозореца, после — убития в краката си.

— Взели са предавателя, за да разберат дали полицаят вътре е разбрал какво става.

Хийни погледна към ъгъла на къщата.

— Оттам ли са стреляли?

— Да.

Макмахън тръгна нататък.

— Открихме няколко гилзи ето тук. Изглежда, убиецът е отправил три изстрела. Два куршума са попаднали право в лицето полицаия, а третият — във врата.

— Предполагам, че последният полицай е отзад, нали? — попита Айрини.

— Да, последвайте ме.

Тръгнаха към задния двор. Когато се озоваха до тялото, Макмахън каза:

— Един-единствен изстрел в главата.

Той се наведе и отгърна якето му.

— Пистолетът му е в кобура, а радиопредавателят — на мястото си.

Хийни и Кенеди погледнаха трупа за секунда и насочиха вниманието си към околността.

— Пит, би ли ги накарал да изключат прожекторите? — каза Хийни.

Оставиха да свети само лампата над задната врата.

Генералът прекоси двора и се отправи към линията, от която започваше горичката. Макмахън и Кенеди го следваха на няколко крачки и миг по-късно изчезнаха сред дърветата.

Хийни се ориентираше с лекота в тъмнината, провираше се през храстите, прескачаше падналите клони, с които Макмахън и Кенеди се справяха с усилие. Когато стигнаха поточето, спряха и се обърнаха с лице към къщата.

— Какво мислите, генерале? — попита Кенеди.

Генерал Хийни погледна агентите на ФБР при задната врата.

— Те не могат да ни видят, нали?

— Не и като са застанали под онази лампа — отвърна Кенеди. — А ние дори нямаме маскировъчни екипи. Осветено е само до края на двора, а оттам нататък не се вижда нищо.

— Мисля, че са били двама, а може и повече — каза Хийни. — Не е изключено да е бил и един, но би било твърде трудно. Появили са се и са изчезнали за по-малко от минута, а полицаите изобщо не са разбрали какво става — никой не е вадил пистолета си. Един или двама души са пропъззели през гората и са повалили постовия при

задната врата с единствен изстрел в главата. След това са убили полицаия на входната врата със снайпер и накрая този в колата в края на алеята.

— Така е — съгласи се Кенеди.

— Защо в този ред? — попита Макмахън.

— Когато са убили полицаия в колата, е трябвало да стрелят през прозореца. Ако той е бил първи, полицаят при входната врата е щял да чуе шума от счупването на стъклото, да измъкне пистолета или радиопредавателя си. Или и двете. Това не е станало, защото, когато е стреляно в стъклото, той вече е бил мъртъв. При всички случаи полицаите отвън са убити секунди един след друг.

Генералът поклати глава.

— Те не са имали никакъв шанс. Хората, които са извършили това, са професионалисти. Попаденията са изключително точни, в стила на командосите — три бързи последователни изстрела в главата.

— Как, по дяволите, са се приближили толкова до полицаия в колата? Застрелян е от упор.

— Наоколо има доста възможности за прикритие. С подходяща маскировка един командос без проблем може да се промъкне на три метра от колата. След като неутрализират тримата полицаи отвън, единствената им грижа остава последният, вътре. Убийците измъкват радиопредавателя на един от охраната, за да се уверят, че този вътре не е бил предупреден, а това е съвсем очевидно, тъй като пистолетът му си е в кобура. Застреляли са го през прозореца. После Търнкуист слиза, за да разбере какъв е този шум, а може да е тръгнал надолу и преди това. За минута, най-много минута и половина се промъкват и изчезват и единственото, което оставят след себе си, са пет трупа и двайсетина гилзи. Твърде чисто, твърде професионално. Съжалявам, че звучи така обезкуражително, но това е мнението ми на специалист.

— Не е необходимо да се извинявате, генерале. Точно затова ви доведох тук. Ти какво мислиш, Айрини?

— Генералът е прав. Нещата винаги могат да се объркат, когато се провежда подобна операция, но в сравнение с някои други наши мисии тази тук се оказва играчка. Тези полицаи не са обучени да се справят с подобна смъртоносна заплаха. Нашите командоси умеят да преодоляват най-ефикасната охрана в света, да се справят с кучета пазачи, да се промъкват край въоръжени до зъби терористи, готови да

дръпнат спусъка и при най-малкия повод, а после съвсем безшумно да убиват и да се измъкват незабелязани. Хората, които са извършили това, са опитни и са свикнали да преодоляват много по-големи препятствия от тези четирима полицаи, въоръжени с пистолети и радиопредаватели.

Макмахън прехапа устни и се замисли за останалите конгресмени и сенатори, повечето от които нямаха такава силна охрана като Търнкуист. Становището на Кенеди бе ясно: ако тези хора не бъдат заловени, той щеше да прекара още много нощи, надвесен над мъртъвци.

— Трябва да сгафят някъде... това трябва да свърши — промърмори Макмахън.

— Не бих разчитал на това — обади се в отговор Хийни.

27.

Тъмнозеленият „Шевролет Тахо“ се носеше на изток по Магистрала 50. Минаваше полунощ и движението беше слабо. Майкъл поддържаше скорост под сто километра в час и се движеше в дясното платно. Радиото беше настроено на станция с последните новини, но той не ги слушаше. Въпросът — кой стои зад убийствата на Търнкуист и Олсън, непрестанно пулсираше в съзнанието му.

Отклонението за къщата приближаваше и О’Рурк включи мигач. Джипът зави вдясно. Когато намали заради стопа, той смъкна прозореца си и остави студеният нощен въздух да вее в лицето му. Хладният бриз, който нахлуваше отвън, го освежи, но когато скоростта се увеличи, връхлитащата го въздушна струя стана неприятна. Майкъл затвори прозореца. Пет минути по-късно необозначеното шосе към къщата се появи внезапно и той натисна спирачките. Сви рязко, изпод гумите изхвърча ситен чакъл. Спря, слезе, мина зад джипа и смъкна задната преграда. Дюк скочи на земята и започна да души наоколо. Майкъл тръгна към портата, свирна веднъж и Дюк се озова до него. Стопанинът му го потупа по главата и му нареди да стои мирен.

Майкъл влезе в къщата, свали си якето и го остави на канапето. Шеймъс и Коулман седяха на масата в кухнята. Поздравите бяха лаконични. Майкъл се извини за закъснението и извади чаша от шкафа. Докато си сипваше, попита:

— Какво, по дяволите, ще направим, за да спрем това? — Отпи глътка кафе и продължи: — Знаем ли подробности за случилото се с Търнкуист?

— Конгресменът е бил прострелян от упор с около дванайсет куршума — отвърна Коулман. — Освен него са убити и четирима полицаи. Мнението е, че е извършено много чисто и много професионално. Всички изстрели към полицаите са попадали право в целта.

Майкъл притвори очи и попита:

— Имаме ли някаква представа кой го прави и защо?

Шеймъс сви рамене.

— Ерик и Търнкуист са във Вашингтон от дълго време — каза той. — Убеден съм, че през годините са си спечелили доста врагове. Действителният въпрос е: кой има необходимите контакти, за да извърши подобно нещо за толкова кратко време?

Коулман остави чашата кафе и започна:

— Съгласен съм. Трябва да приемем, че който стои зад всичко това, има властта и връзките да организира такава операция за по-малко от седмица. Това значително скъсява списъка.

Майкъл си помисли за хората, които биха могли да имат подобна власт.

— За съжаление — каза той — ние нямаме връзки в тези кръгове.

— Аз имам — възрази Коулман, — но ако започна да задавам въпроси, те ще искат да знаят защо проявявам такъв интерес.

— Не става — поклати глава Шеймъс. — Последното нещо, което искаме в момента, е да привличаме вниманието към себе си.

— Съгласен съм — отвърна Майкъл, — но трябва да направим нещо.

Шеймъс остави чашата си.

— Разполагам с човек, на когото мога да се доверя, който е много вътрешен за разузнаването, или поне беше.

— Кой? — попита Коулман.

— Оги Джаксън, стар приятел. Бяхме заедно във флотата през Втората световна. После отиде да работи за ЦРУ и стана един от най-добрите аналитици на Управлението по въпросите на Европа. Пенсioniра се преди около година. Не съм срещал по-почтен човек от него.

— Колко често се чувате?

— Разговаряме поне веднъж месечно. Всяко лято ходим в Канада за няколко дни на риболов. Посещавам го за малко и през есента, ходим на лов за патици. Живее в Джорджия.

— Смяташ ли, че можеш да го попиташ за мнението му, без това да насочи вниманието му към нас? — попита Майкъл.

Шеймъс се замисли за момент.

— Да, надявам се.

— Добре, виж какво можеш да установиш. — Майкъл отпи нова глътка кафе. — А ние какво ще правим междуременно?

Коулман се облегна назад и скръсти ръце.

— Трудна работа. Въпреки старателното планиране изобщо не предвидихме, че може да се случи нещо подобно. — Бившият тюлен завъртя очи. — Не зная, но нещо ми подсказва, че трябва да залегнем и да изчакаме да видим какво ще се случи. Смятам, че все още съществува сериозна възможност реформите да бъдат извършени.

— Категорично не — намеси се Майкъл. — Вие започнахте това и вие трябва да го спрете, преди още някой да е загинал.

Шеймъс впери поглед в Майкъл.

— Ние нямаме необходимите контакти, за да тръгнем да слухтим наоколо.

— ФБР обаче ги има.

— Е, и?

— Смятам, че трябва да им подсажем, че в конкретния случай извършителят е някой друг.

— И това какво ще реши? — попита Шеймъс.

— Ако им се обадим, те ще трябва да ни приемат на сериозно. Ще трябва да се поразтърсят кой би имал мотива и контактите да убие Ерик и конгресмен Търнкуист. Ако започнат да задават въпроси и да слухтят наоколо, може би това ще изплаши онези другите...

Шеймъс се намръщи.

— Идеята не ми допада — призна Коулман.

Майкъл опря лакти на масата.

— Вие двамата започнахте тази история и независимо от това, дали на мен ми харесваше, или не, аз също бях въввлечен. Нямам намерение да ви осъждам, но ще го направя, ако решите да бездействате, докато в същото време наистина достойни мъже намират смъртта си. Ще направим всичко, което е по силите ни, за да попречим на другата група да извършва повече убийства, дори с риск да ни заловят. Ясен ли съм?

Коулман и Шеймъс кимнаха с неохота.

* * *

Часовникът на бюрото сочеше 6:12. Беше сряда сутрин. Макмахън седеше на стола си, захлупил лице върху куп доклади. Беше напуснал къщата на Търнкуист около полунощ и се беше върнал в Хувър Билдинг, за да информира накратко Роуч. Оттогава беше зает да възлага задачи по случая „Търнкуист“ на агентите и да се готви за брифинга в 8 часа в Белия дом. Някъде към пет часа призори бе отпуснал глава за кратка дрямка. Беше твърде уморен, за да стане и да иде до кушетката. Мисълта, че може да прекара и други вечери над трупове на политици и бодигардове, не му харесваше. Сега, след като бяха убити и колеги от полицията, действията му бяха придобили личен оттенък.

Макмахън бе потънал в живописен сън, когато някакъв шум го изтръгна от него. Трябваше му време, за да осъзнае, че се намира в офиса си и че телефонът му, а не будилникът издава този дразнещ звук. Вдигна глава и се пресегна към слушалката.

— Слушам.

Майкъл седеше на задната седалка на БМВ-то, докато Коулман шофираше по тесните улици на „Адамс Морган“. До О’Рурк бе сложен мобилен телефон, който Коулман бе купил през трета ръка от Тайван преди три месеца. Обезопасеният срещу подслушване телефон бе в кожен калъф. Към слушалката имаше прикрепен модулатор, през който гласът на Майкъл звучеше като електронен. Твърдеше се, че телефонът не може да се подслушва, но както О’Рурк, така и Коулман не желаеха да му се доверяват напълно и винаги оставаха в движение, когато го използваха.

— Специален агент Макмахън? — попита Майкъл.

Макмахън се напрегна, когато чу електронния глас. Преди да отговори, натисна едно копче до телефона, с което се стартираше издирване на постъпилия разговор.

— На телефона.

— Предполагам, че записвате и се опитвате да проследите този разговор, затова ще бъда кратък. Тези, които убиха сенатор Фицджералд, конгресмен Козловски, сенатор Даунс и конгресмен Басет, не са убили сенатор Олсън, конгресмен Търнкуист и техните охранители.

Последваха няколко секунди мълчание, докато Макмахън се опитваше да осмисли чутото.

— Не съм убеден, че ви разбирам.

— Има втора група убийци. Тези, които убиха Олсън, Търнкуист и охраната им.

— Защо трябва да ви вярвам?

Бяха предвидили това.

— Ние оставихме Бърмийстър жив — каза Майкъл.

— Много хора знаят за Бърмийстър — отбеляза Макмахън. — Това не доказва нищо.

— Господин Макмахън, ние не убиваме агенти от Тайните служби и полицаи. Както заявихме в последното съобщение, което ви оставихме, дълбоко уважаваме всички онези, които бдят за спазването на законите. Водим битка с политиците, не с вас.

— Точно тук грешите...

— Задайте си следния въпрос — прекъсна го Майкъл. — Ако искахме да убием четирима агенти от Тайните служби, за да се доберем до Олсън, и четирима полицаи, за да стигнем до Търнкуист, защо не взривихме президента миналия петък? — Помълча малко и добави: — Отговорът е, че ние не сме убийците на Олсън и Търнкуист. Убийствата им са дело на друг.

— Защо ми го казвате?

— Защото не желаем да гледаме как умират невинни.

— А Басет и другите бяха виновни?

— Господин Макмахън, нямам време за дебати точно сега, затова слушайте внимателно. Не зная кой би искал да убие Олсън и Търнкуист, нито по каква причина, и наистина не съм в състояние да го установя. Знам само, че те са убили осем федерални служители на закона и че по всяка вероятност ще убият още, ако не им попречите.

— А вие? Вие ще престанете ли да убивате?

— Да.

Макмахън понечи да каже нещо, но връзката прекъсна.

28.

Лимузината на Роуч спря пред западния служебен вход на Белия дом и директорът, придружен от Макмахън, се втурна към вратата. Бяха закъснели почти двацет минути. Джак Уорч ги очакваше и бързо ги преведе край охраната към Заседателната зала.

Президентът държеше реч, но когато влязоха, млъкна. Всички се обърнаха и отправиха погледи към Роуч и Макмахън, докато двамата заемаха местата си.

— Извинете за закъснението, сър, но в последния миг се появиха обстоятелства, които ни забавиха — обясни Роуч.

Президент Стивънс не обърна внимание на извинението и погледна отново към Майк Нанс. На срещата присъстваха Стансфийлд — директорът на ЦРУ, Треиси — директорът на Тайните служби, Елиът — министър на отбраната, главнокомандващият генерал Флад и Стю Гарет.

— Да се върнем на въпроса, господин президент — обади се Нанс от отсрещния край на масата.

— Очевидно ФБР и Тайните служби не могат да гарантират сигурността на нашите конгресмени и сенатори. През последните два дни телефонът ми прегря. Всички политици в този град настояваха да се подсили охраната им и аз не ги виня за това. Достатъчно компрометиращо е, че не можем да заловим тези терористи, но е направо непростимо, че не сме в състояние да им попречим да убиват.

Стивънс хвърли пълен с негодувание поглед към Роуч.

— След като обсъдихме положението с генерал Флад и министър Елиът, реших да обявя военно положение за района около сградата на Конгреса, Сената и Белия дом. С охраната на периметъра ще се заемат Първи корпус на флотата и 101-во подразделение на военновъздушните рейнджъри. Тези части ще бъдат в пълна бойна готовност. Генерал Флад ме информира, че ще се погрижи тази фаза на операцията да приключи до залез-слънце. В допълнение към гореспоменатите извънредни мерки, ще предложи на всички

конгресмени и сенатори да се преместят със семействата си във форт Мийд, докато кризата отmine. Военновъздушните сили ще разполагат със сто четирийсет и двата първокласни самолета, които нашите генерали използват при маневри на бойното поле. Във форт Мийд има над двеста необитавани постройки, а ако това не е достатъчно, разполагаме с над хиляда модерни палатки, оборудвани с генератори, водопроводна инсталация и отопление. Хората на генерала вече са се заели с подробностите и смятат, че всичко ще бъде в пълна готовност за четирийсет и осем часа. Междувременно генералът изтегля специални охранителни части от армията, флотата, военновъздушните сили и Морската пехота, за да се погрижат за сигурността на членовете на Конгреса и Сената. Повечето от тези подразделения са обучени за осъществяване на базова охрана. Уведомен съм, че са добре въоръжени и владеят тактиката за борба с командосите. Разговарях с водачите на двете партии и те се съгласиха в понеделник сутринта да свикат повторна законодателна сесия, след като вече сме взели тези нови мерки за сигурност. Дотогава всякаква служебна дейност ще бъде преустановена. — Президентът погледна Роуч и продължи: — Не ми е приятно, че съм принуден да взема тези драстични мерки, но неспособността на федералните сили да спрат вълната от насилие не ми остави друга възможност.

Стю Гарет слушаше съкрушителната критика на президента към Роуч и върху устните му играеше едва доловима усмивка. Стивънс повтаряше почти дословно онова, което преди около час Гарет бе настоявал да бъде изложението му.

Макмахън не намираше нищо забавно в ситуацията. Изобщо не му харесваше, че обвиняват шефа му за нещо, което всъщност не бе негова вина. Отмести поглед от президента, за да скрие негодуванието си при мисълта, че Роуч пръв бе предложил да бъдат извикани на помощ военните, за да осигурят безопасността в района на сградата на Конгреса, но държавният глава и Гарет бяха отказали.

— Сър, в разследването настъпи неочакван обрат — започна сухо Роуч. — Тази сутрин терористите отново са се обадили на специален агент Макмахън. Скип...

Макмахън се изкашля.

— Тази сутрин около 6:15 часа проведох много интересен разговор. — Той извади от джоба си касета и я подаде на Уорч. —

Джак, би ли пуснал този запис?

След като раздаде листове на присъстващите, Макмахън продължи:

— Това са копия от текста на записа. Смятам, че е по-добре първо да го чуете и след това да продължим.

Уорч отиде до подиума в срещуположния край на масата и сложи касетата. Осем малки черни колони бяха окачени на стената в различни части на залата. От тях се разнесе съскане и пращане, след което в залата прозвуча промененият глас:

— Специален агент Макмахън?

Миг по-късно се чу умореният глас на Макмахън:

— На телефона.

Шефът на ЦРУ Стансфийлд бе придобил доста навици от дните на своята шпионска дейност. Един от тях бе умението да изучава поведението на хората, докато говорят. Този професионален навик бе така дълбоко вкоренен в него, че без да се замисля, той се облегна назад и вдигна листа пред себе си. Местеше поглед по лицата на насядалите около масата и търсеше върху кого да се съсредоточи.

Гласът от записа продължи:

— Предполагам, че записвате и се опитвате да проследите този разговор, затова ще бъда кратък. Тези, които убиха сенатор Фицджералд, конгресмен Козловски, сенатор Даунс и конгресмен Басет, не са убили сенатор Олсън, конгресмен Търнкуист и техните охранители.

Рязко обръщане на глава привлече вниманието на Стансфийлд. Той засече широко отворените очи на Гарет и проследи как поглежда крадешком към Майк Нанс от другата страна на масата.

След продължителна пауза в отговор прозвуча гласът на Макмахън:

— Не съм сигурен, че разбирам.

— Има втора група убийци. Тези, които убиха Олсън, Търнкуист и охраната им.

Стансфийлд отново засече как Гарет стрелна с поглед Нанс.

— Защо трябва да ви вярвам?

— Ние оставихме Бърмийстър жив.

— За онези от вас, които не си спомнят, трябва да поясня, че Бърмийстър е пенсионираният banker, който живее срещу дома на

конгресмен Козловски — вметна Макмахън в паузата на записа.

— Много хора знаят за Бърмийстър — разнесе се гласът му от лентата. — Това не доказва нищо.

— Господин Макмахън, ние не убиваме агенти от Тайните служби и полицаи. Както заявихме в последното съобщение, което ви оставихме, дълбоко уважаваме всички онези, които бдят за спазването на законите. Водим битка с политиците, не с вас.

— Точно тук грешите...

— Задайте си следния въпрос — прекъсна го безизразният глас от записа. — Ако сме искали да убием четирима агенти от Тайните служби, за да се доберем до Олсън, и четирима полицаи, за да стигнем до Търнкуист, защо не взривихме президента миналия петък?

Последва пауза и на Стансфийлд му се прииска да види реакцията на президента, но беше твърде погълнат от наблюдението си над Гарет.

— Отговорът е, че ние не сме убийците на Олсън и Търнкуист. Убийствата им са дело на друг.

Стансфийлд забеляза, че върху горната устна на Гарет избива пот, и проследи погледа му, насочен отново към Майк Нанс. Тогава срещна очите на съветника по националната сигурност, втречени в самия него. Стансфийлд сведе поглед и се престори, че чете.

Когато записът свърши, президентът седеше онемял, взирайки се в текста пред себе си.

— Това е невероятно — каза той и откъсна поглед от листа. — Специален агент Макмахън, това истина ли е?

Макмахън сви рамене.

— Без да съм разполагал с време да го анализирам обстойно, бих казал, че има твърде голяма вероятност... След инцидента с президентския хеликоптер миналия петък те ни изпратиха запис, в който заявиха, че единствената причина, поради която не са ви свалили, е, че не са искали да избиват морски пехотинци или агенти от Тайните служби. Три дни след това взривяват лимузината на сенатор Олсън с четирима агенти в нея, а после пък, миналата нощ, убиват конгресмен Търнкуист и четирима щатски полицаи. Няма логика. Не е последователно. Не се обиждайте, сър, но ако аз бях на тяхно място, щях да сваля президентския хеликоптер. Вие сте далеч по-важна мишена.

— Това предполага, че са имали необходимите установки — намеси се със спокоен и овладян глас Майк Нанс от отсрещния край на масата. — Много трудно е да се сдобият с ракети земя-въздух „Стингър“. Според мен не можем да бъдем сигурни, че са имали възможност да свалят президентския вертолет.

Стансфийлд се взираше невъзмутимо в Нанс и се чудеше защо другият току-що бе излъгал. Преди седем месеца Нанс лично го бе осведомил, че китайците са се опитвали да лансират на пазара собствена версия на „Стингър“.

— Последните две убийства — продължи Макмахън — са подчертано различни. До миналата нощ те бяха особено търпеливи — убиваха и изчакваха да видят дали исканията им ще бъдат изпълнени. Мога да разбера мотивите им да убият Олсън. В края на краищата, той помогна за сформирването на коалицията, но излиза, че са се втурнали да убиват Търнкуист, без да ви дадат възможност да удовлетворите исканията им, а това е лишено от всякакъв смисъл.

— Къде е казано, че трябва да има смисъл? — обади се раздразнено Гарет.

Макмахън се направи, че не е чул забележката.

— Смятам, че нямаме друг избор, освен да разгледаме възможността да съществува и втора група.

— Невероятно — каза подигравателно Гарет. — Хрумвало ли ви е, че е възможно да са ви изпратили това съобщение, за да ви насочат към грешна следа?

— Да.

— Е, мистър Макмахън, смятам, че това разследване и бездруго ви е достатъчно трудно, за да позволявате на тези терористи да ви объркват с едно най-обикновено телефонно обаждане. Нищо чудно, че не сте напреднали изобщо, след като се оставяте да ви пратят за зелен хайвер.

Макмахън се усмихна широко.

— Намирате го за смешно!?

— Не — отвърна Макмахън.

— Тогава защо, по дяволите, се смеете?

— Ако не реагирах с усмивка на детинското ви държание, едва ли бих се въздържал да прескоча тази маса и да ви откъсна главата.

Усмивката изчезна от лицето на Макмахън и той се обърна към Стивънс:

— Както казах, сър, нямаме друг избор, освен да приемем това за сериозно.

Лицето на Гарет бе пламнало. Той отвори уста, но в същия миг Нанс привлече вниманието към себе си.

— Мисля, че специален агент Макмахън е прав. Не можем да пренебрегнем това телефонно обаждане, но определено смятам, че се налага да набележим някаква стратегия.

И продължи да говори с тихия си, равен глас.

* * *

Майкъл пристигна в офиса си в осем часа сутринта и инструктира Сюзън, че не желае да бъде обезпокояван от други, освен от Шеймъс и Лиз. От понеделник досега бе спал по-малко от три часа и веднага се строполи на дивана. Докато се унасяше, не преставаше да си мисли за загиналите невинни мъже и техните семейства и за стотен път през последните два дни се запита кой ли би могъл да стои зад тези убийства.

Нямаше представа колко време бе спал, когато чу гласа на Сюзън по интеркома. Отметна одеялото, скочи от дивана и грабна слушалката.

— Шеймъс на първа линия.

Последва щракване.

— Майкъл? — каза дядо му.

Той се опита да раздвижи изтръпналата си лява ръка.

— Да.

— Как си?

— Чудесно.

— Каква ти е програмата до края на деня?

Майкъл разтърка очи.

— До понеделник нямаме сесии, така че съм напълно свободен.

— Добре. Помислих си, че може би няма да е зле двамата с теб да се измъкнем за малко и да си отдъхнем в планината.

Майкъл се чудеше какво има предвид Шеймъс. Беше очевидно, че не може да говори за това по телефона.

— О — успя да каже само, — звучи чудесно. Кога и къде искаш да се срещнем?

— Какво ще кажеш по обяд у вас?

Майкъл погледна часовника си и с изненада установи, че е 11:07 часът.

— Добре. Ще се видим вкъщи.

Майкъл затвори телефона и отново се опита да се справи с изтръпналата си ръка. Пресметна, че е спал около три часа — повече от достатъчно за деня.

* * *

Когато срещата приключи, Майк Нанс отиде в офиса си и изчака точно един час. После натисна бутона на телефона си и каза на секретарката да открие Гарет и да му каже да дойде при него. Не мина и минута и Гарет влезе запъхтян и плътно затвори вратата зад гърба си. Бе настръхнал целият. Закрачи нервно напред-назад.

— Трябва да направим нещо по въпроса с този мръсник Макмахън. Знаех, че ще ни създаде проблеми.

— Сядай, Стю.

— Трябва да направим нещо. Искам да кажа, че не можем...

Майк Нанс се надигна от кожения си стол и посочи едно кресло до бюрото си.

— Стю, сядай и млъквай!

Нетипичната за винаги съдържания Нанс реплика направи впечатление на Гарет и той седна.

— Единственото нещо, което ти, Стю, ще направиш, е да се успокоиш и да си държиш езика зад зъбите. ФБР могат да ровят колкото си искат, но няма да открият нищо. Тоест, ако ти не им дадеш повод да се насочат към нас. — Нанс опря стиснат юмрук до челото си. — Следи ли внимателно какво ставаше на срещата сутринта?

Гарет погледна Нанс озадачено.

— Докато вървеше записът, Стансфийлд наблюдаваше всеки твой жест. Видя те да се потиш и да поглеждаш към мен с това тъпо и паникьосано изражение. Стю, трябва да се овладееш. Трябва да се научиш да контролираш емоциите си. Инак ще провалиш всичко.

* * *

Макмахън излезе от Белия дом и преди да поеме към Пентагона, за малко се върна в службата. Кенеди и генерал Хийни не знаеха за последния телефонен разговор с убийците.

Президентът се съгласи, че трябва да приемат на сериозно разговора и да започнат разследване, но в същото време си даваше сметка, че ако изтече информация, медиите ще пощурят. Бе наредил на Макмахън да възложи на няколко подбрани агенти да проучат кой би могъл да бъде заинтересован да убие Търнкуист и Олсън. Тези хора не биваше да знаят за записа, както и за възможността друга група да е отговорна за последните две убийства. По настояване на Майк Нанс президентът поиска списък на всички, които знаеха за последното обаждане, и нареди да бъдат информирани, че не трябва да го обсъждат с никого.

Макмахън не одобряваше забраната, тя му се струваше нелепа и безсмислена. Вбесяваше се, като гледаше как се пилеят усилия и време в безпокойство за отношението на медиите и общественото мнение. Но най-важното беше, че не можеше да провежда разследване, ако хората му не знаеха какво става. Размина му се, макар че бе подредил Гарет, и реши повече да не предизвиква съдбата.

През целия път към Пентагона Макмахън се опитваше да измисли как би могъл да мине без съдействието на Кенеди и генерал Хийни. Не беше възможно. Нуждаеше се от техния ум.

Влезе в заседателната зала секунди преди 12 часа и бе леко изненадан. Последния път, когато я видя, бе чиста и подредена. Сега бе осеяна с купища папки, а черната дъска бе изписана докрай. Кенеди изглеждаше изтощена, но генералът бе гладко избръснат и имаше изрядния вид на флотски офицер.

— Приличате на хора, които са свършили някаква работа — отбеляза Макмахън.

— Цяла вечер сме се блъскали с тези папки — каза Кенеди, протегна се и се прозя.

— Казвайте!

Кенеди свали очилата си и се изправи.

— В долния край на масата са всички папки за Делта Форс, по средата са зелените барети, а тук — две папки за тюлените. Използвахме описанието на чернокожия убиец на Даунс и се опитахме да го сравним с чернокожите командоси. Първо ги разделихме по ръст и цвят на кожата. Щом се окажеха твърде ниски, а кожата им — твърде светла, отделяхме ги в купа, отбелязан с „извън предполагаемите“. Оттам нататък ги разпределяхме според настоящия им адрес. Командосите, които отговарят на описанието на убиеца, но не живеят във Вашингтон, са в куповете, отбелязани с „вероятни“.

Макмахън кимна.

— Звучи добре. Каква е следващата стъпка?

— Всички сме на мнение, че за провеждане на операция от такъв характер са необходими минимум четирима командоси и те трябва да се познават един друг твърде добре. Затова заключихме, че е твърде възможно въпросните командоси да са служили заедно в армията. Вече от тази позиция разглеждаме личните досиета на всеки бивш командос и търсим мъже, служили в едни и същи подразделения с чернокожите командоси, които са в купа на вероятните извършители.

— Кога ще имаме списъка?

— Генералът ги обработва с техния компютър. Ще трябва да е готов до... Кога, генерале?

— Надявам се — около пет следобед.

— Тогава какъв е планът? — попита Макмахън.

— Точно това трябва да обсъдим. Вие ще решите дали ще чукате по вратите и ще разпитвате тези момчета лично, или пък ще пожелаете да ги поставите под наблюдение и да ги следите.

— За колко заподозрени говорим?

— Има четиринайсет чернокожи командоси, които живеят в окръга и отговарят на описанието на убиеца на Даунс.

— За денонощно наблюдение над четиринайсет заподозрени ще са нужни много агенти — пресметна Макмахън. — Ами другите командоси, които ще се появят в списъка на генерала?

— Смятам, че трябва да поставите под строго наблюдение четиринайсетте чернокожи командоси и да оставите ЦРУ да се справи с другите от списъка. Когато всичките ваши агенти и моите хора са по местата си, можем да започнем издирването.

— Имате ли достатъчно хора за толкова екипи за наблюдение? — попита Макмахън.

— Да — каза Кенеди и на лицето ѝ се изписа едва доловима самодоволна усмивка.

— Сериозно?

— Ние провеждаме наблюденията си малко по-различно от вас.

— Дори и не искам да знам какво ще правите — поклати глава Макмахън. — Ще са ми нужни пълните досиета на четиринайсетте заподозрени. Бих искал да получа и имената на офицерите, под чието командване са служили, генерале.

Макмахън се обърна отново към Кенеди и попита:

— Колко време ще е необходимо вашите хора да заемат местата си?

— В зависимост от това — колко имена ще получим, всичко ще трябва да е готово до петък сутринта.

— Ще повикам Браян и от своя страна ще задействам всичко, а ти, Айрини... — Макмахън махна с ръка. — Не искам да знам какво ще правиш. Само, моля те, бъди внимателна и гледай да не се озовеш на първа страница на „Поуст“.

29.

Малката „Чесна“ прелетя над югоизточния хребет на Апалачите. Планината бе обагрена в есенни цветове. Разпръснати сред наситеночервено, оранжево и жълто, високите борове на Джорджия се бяха устремили към небето. Не се виждаше нито едно облаче, слънцето блестеше ослепително. Минаха над един планински връх. Малко по-нататък сред долината изникна градче.

— Това е — посочи го Шеймъс.

Брастаун, Джорджия, бе малко градче на около час и половина северно от Атланта, сгушено в долината в южното подножие на Апалачите. Вече се различаваха двете църковни камбанарии и водната кула, която стърчеше над дърветата.

— Площадката за кацане е в южния край на града — каза Шеймъс, зави на югоизток и започна рязко да се снишава.

Спусна се ниско над дърветата. Когато стигна полянката, той намали скоростта и остави самолета да се плъзне по ивицата трева. Машината подскочи веднъж, после се уравни и се дотърка до края на пистата. Единствената постройка, която се виждаше наоколо, бе един стар, запуснат хангар, а до него бе спрял пикап „Додж“. На гюрука се бе облегал мъж с ботуши, джинси, вълнена риза в червено и черно и зелена шапка „Джон Диър“. Шеймъс угаси двигателя и изключи всичко. Двамата слязоха от самолета, а мъжът от пикапа дойде да ги посрещне. Шеймъс избърза към него, те се прегърнаха и приятелски се потупаха по гърба.

— Нали си спомняш Оги? — обърна се Шеймъс към Майкъл.

Майкъл протегна ръка.

— Мина доста време. Радвам се да ви видя отново, сър.

— Приятно ми е да се срещнем пак, Майкъл. — Джаксън се загледа за миг в него и каза: — Господи, приличаш досущ на дядо си.

Майкъл се усмихна.

— Напоследък събитията във Вашингтон се развиват шеметно, нали? — подхвана Оги.

— Да.

— Да седнем — каза Оги. — Старите ми нозе вече не ме държат толкова.

Отведе ги зад пикапа и свали задния капак, за да се качат. Дватамата с Шеймъс седнаха, а Майкъл остана прав със скръстени на гърдите ръце. Оги извади лула и торбичка с тютюн.

— Откакто се обади снощи, Шеймъс — каза той, докато натъпкваше лулата си, — аз доста разсъждавах. Всъщност, размислил съм се, откак започна цялата тая работа. Един вид... професионално любопитство. — Запали лулата и продължи: — Майкъл, разказа ли ти дядо ти какво работех някога за ЦРУ?

— Малко.

— Е, ще ти предложи кратката версия. След войната останах в Специалните части и заминах да работя за флотското разузнаване във Вашингтон. Няколко години по-късно, когато се сформира ЦРУ, бях нает и изпратен на работа в посолството ни в Париж. Прекарах петнайсет години в Европа, после бях прехвърлен обратно в Лангли, където станах един вид аналитик по въпросите на руско-европейското разузнаване. По време на пребиваването ми в Лангли участвах в специална група, която планираше секретни операции. — Джаксън дръпна няколко пъти силно от лулата. — Смятам, че разполагам с информация, която би могла да ти е от полза, но преди да продължа, искам да ти задам няколко въпроса.

— Давай — кимна Майкъл.

— Къде чу, че има втора група, виновна за убийствата на Олсън и Търнкуист?

— Не мога да ти кажа.

— Имаш предвид, че не искаш. — Джаксън изпусна кълбо дим като гледаше Майкъл право в очите. — Защо разговаряш с мен, а не с ФБР?

— Те разполагат с тази информация. Аз бих искал сам да си изясня някои неща.

Оги дръпна няколко пъти от лулата, докато разсъждаваше върху отговора, и попита:

— Защо?

— Ерик Олсън ми беше добър приятел.

— Това ли е единствената причина?

Джаксън продължаваше да гледа Майкъл право в очите и очакваше отговор.

— Не те бива да лъжеш, Майкъл. Точно както и дядо ти.

Оги погледна Шеймъс и се усмихна. После сведе очи и каза:

— Предполагам, че никой от вас двамата няма представа кой стои зад първите четири убийства.

Майкъл поклати глава.

— Така си и мислех — отбеляза Оги с циничен тон. — Е, подозирам кой би могъл да е замесен, но преди да стигнем до този въпрос, смятам, че разполагам със сведения, които биха ви заинтересували. Ще ви разкажа за нещо, в което участвах, докато работех в Управлението, но преди това трябва да ви дам малко предварителна информация. В края на петдесетте и началото на шейсетте бях резидент на ЦРУ в нашето посолство в Париж. Напрежението между нас и Съветския съюз нарастваше. Съществуваха реална заплаха руснаците да поведат конвенционална война и да се опитат да завземат Западна Европа. Навсякъде зад Желязната завеса силите на НАТО имаха надмощие пет към едно в танкове, артилерия и войскова сила. Нашите военни стратегии смятаха, че най-добрият начин да осуетят всякакви агресивни действия от страна на Съветския съюз е да разположат ядрени оръжия в Западна Европа. Съюзниците ни в НАТО се съгласиха и ракетите бяха поставени. Посланието към Съветския Съюз бе просто: „Ако предприемете каквито и да било военни действия срещу Западна Европа, ние ще отвърнем с тактически ядрен удар“. Стратегията се оказа ефикасна до началото на шейсетте, докато Франция не започна да ни играе тъпи номери. Във френския парламент имаше група политици, които поискаха всички ядрени ракети в тяхната страна да бъдат демонтирани. Имаше дори и малцина, които пожелаха целият американски военен състав да напусне. Тези неблагодарници привлякоха доста последователи, които свикваха протестни митинги пред военните ни бази. Франция отдавна беше един от нашите най-нелоялни съюзници — за тях нямаше значение, че преди петнайсет години бяхме изритали нацистите от страната им. Начело с президента, цялото ни политическо ръководство бе обзето от гняв, че Франция е толкова неблагодарна. Получихме нареждане от Лангли да предприемем тайни действия срещу водачите на това антиамериканско

движение. Заповядаха ни да намерим начин да ги накараме да променят убежденията си. В продължение на около шест месеца успяхме да подкупим някои от тях и да изнудим други. Не можахме обаче да постигнем успех с главните водачи на движението. След като използва всички средства, Лангли изпрати един човек в Париж, специалист по тези въпроси. Но преди да стигна до същността, искам да те попитам дали си запознат с конфликта Франция — Алжир?

— Отчасти — отвърна Майкъл.

Оги дръпна няколко пъти от лулата си.

— В края на петдесетте френската армия бе въввлечена във война с революционните сили в Алжир, които се бореха за независимост от Франция. Тя продължи няколко години и макар че понесоха много жертви, французите накрая потушиха бунта. По време на цялата тази война имаше и такива парламентарни членове, които настояваха Франция да даде независимост на Алжир. — Оги млъкна и вдигна вежди. — Тези политици бяха същите, които протестираха срещу американските ядрени оръжия, разположени на френска земя. Е, военните във Франция бяха свършили своята работа. Те бяха понесли значителни жертви и бяха водили кръвопролитна война с бунтовниците. В края на този конфликт, когато бунтовниците бяха принудени да бягат, френският парламент и президентът Дьо Гол направиха нещо, което потресе всички. Те дадоха независимост на Алжир и заповядаха на френската армия да напусне страната. По това време в Алжир живееха около четвърт милион французи. Това решение напълно отчужди френските военни от политическите водачи на страната и дотолкова вбеси някои командващи, сражавали се в Алжир, че те дезертираха и сформираха военизирана група.

Оги спря, за да се увери, че Майкъл следи мисълта му, и продължи:

— Действаха нелегално в Алжир и Франция и поведоха яростна диверсионна борба срещу френските политически лидери и водачите на освободителното движение на Алжир. Извършваха бомбени атентати, избиваха политици. Направиха няколко опита за покушение срещу Дьо Гол. Този специалист от Вашингтон пристигна точно след първия им опит да премахнат френския президент. Бях инструктиран да му окажа нужното съдействие. Посрещнах го в тайна квартира в Париж и разбрах, че е експерт по секретните операции. Този човек

имаше прост, но съвършен план. Двама от най-яроствните противници на ядрените оръжия на френска земя бяха и най-отявлените привърженици на независимостта на Алжир. Планът на този специалист по секретни операции се състоеше в това да ги премахне и да представи убийството като дело на групировката. Отне ни два месеца да осъществим всичко и тогава Вашингтон ни даде зелена улица.

— Успяхте ли?

Оги кимна и дръпна от лулата.

— ЦРУ е наредило да убият двама избрани от народа лидери в една съюзническа страна? — попита Майкъл.

— Да. Майкъл, трябва да разбереш, че нещата бяха доста различни тогава. Залозите бяха значително по-високи, отколкото са в наше време, а шпионската дейност бе далеч по-смъртоносна игра.

Майкъл сви рамене.

— Не съм ревизионист, нито пък ми е работа да ви съдя.

— Разбираш ли защо ти разказах тази история?

— Мисля, че да.

— Как ще реагираш, ако ти кажа, че знам кой може да стои зад убийството на Олсън и Търнкуист?

— Ще ми е интересно да чуя какво имате предвид.

— Човекът, който даде идеята да използваме групировката за прикритие, по-късно оглавяваше дирекцията за „черни“ операции в ЦРУ от средата на шейсетте само допреди няколко години. Чувал ли си някога за Артър Хигинс?

— Да... — намръщи се Майкъл. — Мислех, че се е пенсионирал.

— „Принуден да напусне“ би било по-точно да се каже.

— Защо?

— Причини много, но накратко казано, той и директор Стансфийлд имаха известни разногласия.

— Накъде биете?

— Смятам, че Артър стои зад убийствата на Търнкуист и Олсън.

— Надявам се, че се опирате на нещо повече от току-що разказаната история.

— О, така е. На доста повече.

Майкъл наведе глава и попита:

— Какъв мотив има Хигинс да убива Търнкуист и Ерик?

— За Търнкуист не съм сигурен, но с Олсън имаха лични сметки за уреждане.

— По-точно? — попита Майкъл и го погледна изпитателно.

— Когато преди четири години директорът Карлайл се оттегли, Артър бе следващият кандидат за шефския пост в ЦРУ. Всички смятаха, че мястото ще бъде дадено на Хигинс, включително и аз. Така беше, докато не се появи твоят предишен шеф.

— Ерик?

— Да. Вероятно си спомняш, всичко това се случи, когато ти работеше за Олсън.

— Разбира се, но не се сещам името на Хигинс да е било споменавано. Помня само, че президентът избра Стансфийлд и двете партии го подкрепиха.

Оги се усмихна широко.

— Стансфийлд беше единственият номиниран, защото твоят шеф, председателят Олсън, отиде при президента и му каза, че ако предложението за Артър бъде изпратено в Комисията по разузнаването, той ще направи всичко възможно да осуети кандидатурата му. Казал му освен това, че ако кандидатурата все пак мине през неговия кабинет и стигне до Сената, за да бъде гласувана, в знак на протест той ще освободи председателския пост. За да не рискува излишно при създаването се положение, президентът предложи кандидатурата на Стансфийлд и Артър изпусна шанса да получи единствения пост, към който се бе стремил цял живот.

— И мислиш, че затова е убил Ерик?

— Не познаваш Артър, нали?

— Не.

— Той е най-гадното копеле, което някога съм виждал.

Майкъл поклати скептично глава.

— Доста ми е трудно да приема тази информация.

— Майкъл, работата е много по-дълбока от това, което ти разказах. Повече от трийсет години Артър ръководеше най-секретния отдел на Управлението. Той не отговаряше пред никого. Началниците идваха и си отиваха и никой не смееше да му се противопостави. Артър винаги се криеше зад вътрешните правила за засекретеност и основанието, че той е длъжен да знае. В първите години получаваше картбланш за своите операции, но после, когато Конгресът и Сенатът

сформираха надзорни комисии, той бе изправен пред избора или да ги информира какво върши, или да му съкратят фондовете. Нещата, с които Артър се занимаваше, не можеха да стават публично достояние. Той не обясняваше дори на хора от Управлението какво върши и със сигурност нямаше да се изправи пред никакъв Конгрес и да се обяснява пред зала, пълна с хора, които са способни да пазят тайна, колкото репортерите от жълтите вестници. С годините фондовете му се съкратиха значително, но бюджетът му продължаваше да нараства. Така той започна да финансира операциите си чрез разни незаконни средства.

— Защо никой не го е пипнал? — попита Шеймъс.

— Направи го сенатор Олсън.

— Не мога да си представя как така Ерик не ми е казал за това.

— Твоят шеф беше много разумен човек и разбираше каква е функцията на Управлението. Той беше реалист и знаеше, че да преследваш Артър, като го подслушваш или разследваш, би причинило повече зло, отколкото добро. — Оги изтръска лулата си на земята. — Да не забравяме и още нещо. Другата причина, поради която Артър бе толериран, се криеше в това, че той служеше на много отговорна кауза. Когато станеше напечено, викаха него да разчиства. Той ръководеше персонала, който никой друг не искаше. Грижеше се за мръсните дела на Управлението.

За момент Майкъл се замисли над чутото.

— Сигурен ли си, че той е отговорен за убийствата?

— Във всеки случай не сто процента. — Оги пхна още тютюн в лулата си и я натъпка. — Налице са и ред други причини, поради които смятам, че Артър е убил сенатор Олсън и конгресмен Търнкуист. Имам си основания, но не желая да ги обсъждам, както и ти не желаеш да разкриеш своя източник.

— Защо не се обърнеш към ФБР?

Оги отново запали лулата си.

— ФБР не могат да направят нищо.

— Защо? Само трябва да им предадем това, което току-що ми разказа, и те ще започнат разследване...

— ... и няма да открият нищо, а аз ще свърша с куршум в главата. Майкъл, мисля, че не разбираш за кого говорим. Артър е особено кадърен, но жесток човек. Избивал е хора навсякъде по света

и винаги се е изплъзвал. Неведнъж... Освен това не мога да кажа на ФБР нищо. Обвързан съм от Закона за националната тайна.

— Но аз мога.

— Майкъл, опасявам се, че не разбираш. Ако отидеш във ФБР, Артър ще узнае. Той има източници навсякъде. След като разбере, че си ходил във ФБР, ще те заплаши — теб или някой твой много близък човек. Или пък ще те убие. С него не можеш да си играеш.

— Защо ми разказваш всичко това, щом смяташ, че не трябва да правя нищо?

— Очаквам да направиш нещо, но преди да стигна до този момент, трябва да ти задам няколко въпроса.

Оги пуши известно време мълчаливо.

— Когато Даунс, Фицджералд, Козловски и Басет бяха убити, аз не бях истински съкрушен. Противно ми беше всичко, което подкрепяха, и бях доволен, че ги няма. От доста време си мислех, че свадливите стари дърдорковци във Вашингтон трябва да бъдат раздрусани. — Оги замълча, докато си мислеше как да формулира следващото си изречение. — Много добре знам кой стои зад първите четири убийства... Бих могъл да задам въпроса направо, но не искам да ме лъжат, затова ще запитам по по-заобиколен начин. Ако наистина се налагаше... би ли се свързал с някой, който е замесен в първите убийства?

След миг колебание Шеймъс каза:

— Да.

Лицето на Майкъл остана безизразно.

— Добре.

Оги доуцука до кабината на пикапа.

— Имам нещо, което искам да им предадете вместо мен.

Извади голяма папка изпод седалката и се върна в задната част на каросерията.

— Мисля, че съм предвидил всичко, но вероятно е по-добре да премълча някои неща — каза с лукаво изражение и подаде папката на Шеймъс.

— Какво има вътре? — попита Майкъл.

— Спомни си, че ти казах, че когато бях в Управлението, бях нещо като нещатен аналитик. Освен това и нещо като аварийна помощ. Малко преди да напусна Управлението, директорът Стансфийлд ме

помоли за всеки случай да подготвя планове за една... деликатна операция.

— Каква операция?

— Такава, за която никой друг освен нас със Стансфийлд не биваше да знае... След като Стансфийлд пое длъжността, Артър още повече се уедини. Стансфийлд знаеше, че ще се наложи да принуди Артър да подаде оставка и все повече се тревожеше как ще реагира той. Можеше да ни създаде много грижи, да продаде информация в чужбина или да използва неща, които знае, за да изнудва Стансфийлд и Управлението. Беше бомба със закъснител и никой не знаеше кога точно ще гръмне, затова Стансфийлд постъпи благоразумно и ме накара да съставя план да го неутрализираме.

— И планът е в тази папка? — попита Майкъл.

— По-голямата част. Има подробна схема на къщата му в Чесапийк. Отбелязано е как да се изключи алармената система, къде са предимствата и слабите ѝ места, колко пазачи има и на какъв интервал се сменят. Планът е отпреди година и половина, така че не съм сигурен доколко е актуален. Знаем, че Артър и досега прекарва почти цялото си време в къщата. Има много врагове, това го е превърнало в параноик.

— Защо не отидеш с това при Стансфийлд?

— Артър все още има много връзки с Управлението. Никой със сигурност не знае доколко са надеждни, но не е изключено да бъде предупреден, че някой крои планове срещу него.

— Това ли е истинската причина, или търсиш кой да свърши мръсната работа?

— Не. Ще бъда честен с теб, Майкъл. Бих искал Артър Хигинс да бъде премахнат. Едно време той беше от полза за нашата страна, но през последните петнайсет години е извън контрол. Когато напусна Управлението, бе предупреден да стои настрана от разузнавателната дейност. Колебая се дали да занеса това на директор Стансфийлд поради причините, които вече споменах, и поради факта че Артър има много връзки в Агенцията за национална сигурност. Ако нещо се случи с него, те ще заподозрат ЦРУ. Колкото до това — защо го пробутвам на теб... ами... ти му даде възможност да убие Олсън и Търнкуист и според моите правила ти си този, които трябва да го спре.

Майкъл се взря в Оги.

— Аз не съм извършил нищо — каза той. — Само се опитвам да пооправя бъркотията.

Оги се обърна към Шеймъс:

— Това твое дело ли е?

— Да. Мога ли да разчитам, че ще мълчиш?

— Мисля, че това, което правиш, трябваше да стане преди двайсет години. — Старият разузнавач пхна ръце под мишниците си. — Убивали сме политици в чужди страни, които са били далеч по-малка заплаха за нашата национална сигурност от собствените ни ръководители. Не смяташ ли, че през всичките ми години работа като специалист по секретните операции не съм си мислил да извърша в Америка това, което съм вършил в чужбина?

Майкъл кимна. Преди година Скот Коулман му бе казал същото. После отново насочи разговора към Хигинс:

— Какво те кара да мислиш, че можем да се доберем до Артър?

— Предполагам, че някои професионалисти ти помагат. — Оги замълча за миг и вдигна ръце. — Не искам да знам кои са. Колкото по-малко знам, толкова по-добре. Щом са могли да убият Фицджералд, Даунс, Козловски и Басет и да изчезнат безследно, смятам, че са твърде добри. Артър има един навик, който го прави уязвим. Ще го научиш от папката.

— Интересно ми е да разбера какво съдържа — каза Майкъл.

— Бих настоял да не губиш повече време. Артър може да не е приключил с убийствата.

30.

Макмахън се върна в заседателната зала на Командния състав за съвместни специални операции в чужбина, като похапваше притоплена на микровълнова фурна и доста пресолена лазаня. Целият му следобед бе протекъл в срещи — с Харви Уилкокс, заместник-началник на Отдела за борба с тероризма към ФБР, Мадлин Нани, заместник-началник на Отдела за контрашпионаж към ФБР, и директор Роуч. И двата отдела имаха нужната апаратура и контингент от хора за провеждане на наблюдението над четиринайсетте чернокожи бивши командоси, които живееха в окръга. Не се наложи нито Роуч, нито Макмахън да молят за пълно съдействие двамата заместник-началници. Те разбираха приоритета на поставената им задача. Нани имаше повече хора на разположение, затова тя взе девет от четиринайсетте досиета, а петте останаха за Уилкокс. Пресметнаха, че ще могат да започнат наблюдението през следващите двацет и четири часа и в зависимост от поведението на отделния заподозрян ще установят плътно наблюдение над всеки до три денонощия. Общият брой на включените в изпълнението на тази задача агенти бе сто и четирийсет души.

Макмахън приключи разясненията пред Кенеди и генерал Хийни за наблюдението, като дояждаше лазанята, която съвсем скоро щеше да му причини киселини в стомаха. Миг по-късно един от помощниците на Хийни влезе в стаята и му подаде компютърна разпечатка. Генералът се вгледа в страницата.

— Нашият компютър е проверил всички командоси, които живеят на двеста километра от Вашингтон. Появили са се деветдесет и четирима тюлени, осемдесет и един от Зелените барети и шейсет и осем командоси от Делта Форс.

— Това прави над двеста възможни заподозрени — намръщи се Макмахън.

— Да, но това е било, преди да дадем указания да се стесни издирването само до онези, които са служили с четиринайсетте

чернокожи командоси.

— Това доколко е съкратило цифрата?

Генералът сведе поглед към листа.

— Двайсет и шест зелени барети и деветнайсет от Делта.

Кенеди погледна над рамките на очилата си.

— Какво се е случило с тюлените?

Генералът се зачете в бележките.

— Само двама отговарят на описанието. Живеят в Сан Диего.

— Откъде ще си набавим хората за дваайсет и четири часово наблюдение над четирийсет и петима души? — попита Макмахън. — Айрини, разполагате ли с достатъчно хора за това?

Кенеди бе зареяла поглед в пространството и Макмахън повтори въпроса. Тя отново не отговори.

— Айрини! — остро изрече той.

— Извинете ме — промълви Кенеди.

— Имаш ли нужда от почивка?

— Не, добре съм. Мислех за друго.

— Имате ли достатъчно хора за дваайсет и четири часово наблюдение над четирийсет и петима заподозрени? — потрети въпроса си Макмахън.

— Да.

— Как така? — попита Макмахън и я погледна с недоверие.

Кенеди понечи да обясни, после млъкна и каза:

— Май не ти се слуша.

— Да, мисля, че си права.

— Генерал Хийни — обърна се тя към генерала, — ще бъде ли възможно да погледна всичките деветдесет и четири досиета на тюлените, които живеят във Вашингтон?

— Защо?

— Имам предчувствие...

Макмахън наостри уши. Интуицията според него бе важна част от работата на разузнавача.

— Да чуем.

— Не съм спокойна при мисълта, че трябва да отхвърлим деветдесет и четири потенциални заподозрени въз основа на информация, която може и да не се окаже толкова надеждна.

— Каква информация имаш предвид? — попита Макмахън.

— Чернокожият убиец в парка. Тези хора извършиха всичко безупречно с едно изключение: онзи човек в парка се е показал на открито, докато ние всички смятаме, че най-подходящият начин да бъде убит Даунс е от засада със снайпер. — Кенеди свали очилата си и потърка очи. — Ние оставихме това може би фалшиво доказателство да насочи цялостното ни разследване в една съвсем конкретна посока. Въз основа именно на тази информация ние изключваме всички тюлени от нашето разследване.

— Точно затова са разследванията, Айрини — каза Макмахън. — Анализираш доказателствата и стесняваш периметъра.

— При положение че са сигурни. — Кенеди стана и закрочи напред-назад. — Има една-единствена логическа причина да го оставят в парка и просто не мога да повярвам, че не съм я забелязала по-рано. Бил е там, защото са искали да го видят.

— Защо? — попита Хийни.

— За да ни пратят на погрешна следа. Ами ако човекът не е бил чернокож? Ако са го направили да изглежда така?

— Защо биха искали да си помислим, че е черен?

Макмахън разбра накъде бие Кенеди.

— Ако са от тюлените, биха го направили.

Докато Хийни подреждаше мислите си, в стаята настъпи мълчание.

Макмахън стана и нави ръкавите си.

— Генерале, мисля, че е по-добре да погледнем тези досиета. Докато се занимаваме с това, ще наредя на хората си да започнат наблюдението над четиринайсетте чернокожи командоси. Ще трябва да обмислим един по един кои от тюлените да разследваме.

* * *

Досаден звън наруши тишината на ранното утро. Една ръка се протегна в тъмното към червените светещи цифри и напипа будилника. Секунда след това звъненето престана. О'Рурк се претърколи и се притисна до Лиз. Предишната вечер бе преминала спокойно. Лиз бе завършила репортажа си около девет и бе пустила някакъв филм. За

късмет на Майкъл тя бе уморена и нямаше настроение за разговори. Половин час след началото на филма и двамата вече спяха.

Майкъл правеше всичко възможно нещата да изглеждат нормални. Почти успяваше. Това, че Лиз бе заета с работата си, му помагаше. Той не можеше да пропъди от мислите си Артър Хигинс. След като се върна от Джорджия, отиде в библиотеката на Конгреса да види какво може да намери за някогашния началник на най-секретния отдел на ЦРУ. Не узна нищо.

Майкъл отметна косите на Лиз и целуна голото ѝ рамо. После се измъкна от леглото и тръгна надолу по стълбите. Дюк го посрещна в подножието на стъпалата и го последва в кухнята. Майкъл зареди кафемашината и я включи. Всичките му ловни принадлежности се намираха в сутерена. Слезе на долната площадка, отвори килера, обу си чифт вълнени чорапи, навлече панталон в цвят каки и синя вълнена риза и нахлузи ботуши. Останалата част от екипировката му се намираше в хижата заедно с няколко пушки. Когато се върна горе, кафето бе готово. Прехвърли го в термос и си сипа една чаша. Дюк лежеше в краката му, протягаше се и се прозяваше. Преди да тръгне, Майкъл се качи в спалнята, нагласи будилника за 7 часа и целуна Лиз.

Долу в малкия гараж, иззидан от кафяв камък, Майкъл качи Дюк в каросерията на пикапа и отвори вратата на гаража. Пет минути покъсно спря пред къщата на брат си. Тим, Шеймъс и шоколадовият лабрадор на Тим — Клио, се качиха при него. Потеглиха към хижата. Противно на желанието на Майкъл Шеймъс бе разказал на Тим за всичко, случило се през последните две седмици. През по-голямата част от пътуването те обсъждаха получената от Оги информация. Когато пристигнаха в хижата, Коулман бе вече там. Тримата О'Рурк седнаха до кухненската маса и напълниха чашите си догоре.

— Какво открихте? — започна Коулман.

— Чувал ли си някога за човек на име Артър Хигинс?

— Да.

— Срещал ли си го?

— Не.

— Какво знаеш за него?

— Бивш шпионин. Занимава се с „черни“ операции. Има репутация на човек, с когото не можеш да се будалкаш.

— Какво имаш предвид под „черни операции“? — попита Тим.

— Тайни операции, финансирани от неправителствени сили и провеждани без официалното знание на президента.

— Участвал ли си някога в подобни операции?

— Не — отвърна Коулман. — Използват наемници... бивши командоси. Тези неща не могат да бъдат свързвани по никакъв начин с правителството. Подобни операции не получават официално одобрение. Ако нещо се провали, трябва да си готов да отричаш всичко. Парите не могат да бъдат проследени до Америка, както и войниците. Преди тюлените или членове на някоя друга американска военна организация да бъдат изпратени в чужда страна за провеждане на тайна операция, ЦРУ или Пентагонът трябва да получи одобрение от висш член на Комисията по разузнаване и от президента. При „черните“ операции тези правила се пренебрегват. Това е странен свят, много потаен и рисков. Всичко се върши неофициално, не остават документи. За тези хора само се шепне и се носят слухове. Всъщност аз познавам някои тюлени, които са работили за Хигинс.

— Смяташ ли, че можеш да разговаряш с тях и да разбереш какво знаят за него? — попита Майкъл.

— Бих могъл, но Хигинс не е от хората, за които можеш да задаваш въпроси просто ей така. Много скоро ставаш храна на акулите.

— Мислех си, че вие, тюлените, се подкрепяте взаимно. Не можеш ли да зададеш няколко въпроса, без да привличаш твърде много внимание?

— Може би да, а може би не. Това не е като да се обадиш на някое приятелче от гимназията и да го разпиташ за момичето, с което е излизал. Тези хора не обичат въпросите.

— Защо, по дяволите, им е притрябвало на някои бивши тюлени да работят за човек като Хигинс? — попита Тим.

— Какво очакваш да правят, когато напуснат службата си — да продават употребявани коли или компютри? Обучени сме да извършваме специфична работа, и то по-добре, отколкото всеки друг на света. Ако си тюлен, значи си деветдесет и девет цяло и девет процента по-добър от всички войници. Ти си най-добрият от най-добрите и знаеш ли какво ти плащат? Достигаш до четирийсет хиляди на година. После един ден напускаш работа и си изправен пред две възможности. Тръгваш на работа в частния сектор, на досаден

осемчасов работен ден и ти плащат, колкото си получавал като обикновен войник, или се захващаш с някой като Хигинс и получаваш шестцифрена заплата плюс това, че работиш само петдесет дни в годината. А и такива като Хигинс не са единствените, които те искат. Могъщи наркотрафиканти, петролни магнати, правителства от Третия свят, международни банкери плащат големи пари някой тюлен да ги охранява. Познавам момчета, които получават половин милион на година да се въртят наоколо и да си играят на бодигардове. За мнозина е въпрос на престиж да могат да кажат, че техният бодигард е тюлен. В Близкия изток само репутацията ни може да хвърли хората в ужас.

— Разбирам какво искаш да кажеш, но си мислех, че вие си имате кодекс на честта — каза Тим.

— Така е, но и черни овце не липсват, като навсякъде. Истината е, че се намират хора, които са готови да убиват за пари. Щом пресекат тази граница, престават да бъдат част от нашето братство. Те са убийци и наемници.

— Значи смяташ, че ще е неразумно да разпитваме за Хигинс? — попита Майкъл.

— Съдейки по това, което съм чувал за този човек, да. Какво толкова си се заинтересувал от него?

— Двамата с Шеймъс направихме едно кратко пътуване до Джорджия вчера и си поговорихме с Оги Джаксън.

— Приятелят на Шеймъс, който работеше за ЦРУ?

— Да... Оги ни разказа някои твърде интересни неща за Хигинс. Убеден е, че той е отговорен за убийствата на Ерик и конгресмен Търнкуист.

Коулман стана предпазлив.

— Значи той залага на идеята, че две отделни групи извършват убийствата?

— Да.

— Попита ли коя може да е първата група?

— Да.

Коулман се взря в Майкъл.

— И ти му каза, нали?

Не му отговориха. Бившият тюлен поклати глава и изпсува.

— Той знае само, че аз съм замесен — отвърна Шеймъс. — Скот, можем да имаме доверие в Оги.

— Е, ще научим всеки момент. Ако чуete хеликоптери, значи можем да се простим със задниците си.

— Скот, той вярва в това, което правим. Мразеше Фицджералд и Козловски повече от нас и онова, което ни разказа за Артър, бе твърде убедително.

— Защо мисли, че Хигинс е убил Ерик и Търнкуист?

Майкъл предаде на Коулман разговора с Оги. Разказа за тайната операция срещу френските политици в началото на шейсетте, а после обясни и за омразата на Артър към сенатор Олсън. Спомена, че Стансфийлд е изхвърлил Артър от Управлението и му е заповядал да прекрати всякакво участие в разузнавателни операции. Когато свърши, попита Коулман какво мисли.

— Този човек има власт и хора да направят необходимото и както ти казах преди няколко дни, този, който е взривил лимузината на Ерик, трябва да има истински връзки. Имаха по-малко от седмица за осъществяване на тази операция. — Коулман сви рамене. — Не бих се учудил ни най-малко, ако той има пръст в това, но нямаме нито сведения, нито възможност да узнаем със сигурност.

— Така е, но трябва да направим нещо.

Коулман забарабани по чашата си.

— Наистина смятам, че не е добра идея да задаваме повече въпроси за този човек. Разследването на ФБР върви с пълна пара. Важно е да се държим нормално и да не привличаме вниманието върху себе си. Вие, момчета, имате по-голям шанс да се измъкнете. Те няма да тръгнат след вас, но рано или късно ще почукат на моята врата.

— Какво ще кажеш да го откажем от играта? — попита Шеймъс.

— Хигинс ли?

— Да.

— Няма проблем. Но преди да минем към крайни мерки, бих искал да се уверя, че той стои зад всичко. Освен това не съм сигурен, че можем да се доберем до него.

Майкъл бутна папката към него.

— Оги ни даде това. Описва подробно с какво се занимава, откакто е бил принуден да напусне Управлението, съдържа сведения за охраната му...

Коулман отвори папката и запрелиства страниците.

— Получил си това от онзи човек, който работеше за ЦРУ?

— Да.

— Той откъде го е взел?

— Събирал го е по нареждане на Стансфийлд.

— Мислели са да го извадят от играта, нали?

— Да.

— Невероятно!

— В края има една част, в която се описват бизнесделките му и продължилата намеса в делата на ЦРУ. Ако отвориш на четвърта страница от този раздел, ще намериш подчертан абзац, който няма да ти хареса.

Коулман го прочете. Там се казваше, че Хигинс вероятно е бил замесен в пазара на черно с една група, която крадяла най-нови оръжия от производителите и военните бази и ги продавала в чужбина чрез един търговец на оръжие от Близкия изток, лоялен към антиамерикански режими. Като на всеки друг американски войник, на Коулман му бе противна мисълта, че той или хората му биха могли да бъдат убити от произведено в Америка оръжие, особено секретно, което не бе предвидено да се продава.

Коулман затвори папката и погледна към седналия срещу него бивш разузнавач от Морската пехота.

— Майкъл, мисля, че трябва да отидем да погледнем имението му тази вечер.

* * *

На последния етаж от жилищната част в Белия дом имаше голяма южна стая с огромни прозорци — от пода до тавана. Стивънс харесваше тази стая, защото тя бе най-светлата в Белия дом, и откакто започна да се чувства като затворено в клетка животно, реши да провежда обедните си срещи на горния етаж. Имаше среща с ръководителите на своята партия, за да прегледат дневния ред на свиканото повторно в понеделник събрание на Конгреса и Сената.

Стивънс погледна към паметника на Вашингтон. На Южната моравя се мъдреха бронетранспортъори.

— Господи, минали са само четири дни, откакто сме се върнали от Кемп Дейвид, и вече се чувствам като в капан.

Четири изстребителя „Кобра“ прелитаха над сградата на Конгреса. Стивънс се запита дали решението да повика на помощ военните е разумно.

— Стю, сигурен ли си, че постъпихме правилно?

Гарет седеше на малко бюро и трескаво пишеше. Без да вдига поглед, той попита:

— Кое да е правилно?

Стивънс посочи навън.

— Да поискаме военно присъствие. Искам да кажа, необходими ли са ни танкове пред паметника на Вашингтон? Изглеждам като диктатор!

— Точно от това се нуждаем сега, Джим. През последните три дни говорих с всички, които проучват общественото мнение от Ню Йорк до Ел Ей, и те ми казват едно и също. Американският народ иска законът и редът да се върнат в тяхната столица. Гласоподавателите са изплашени и погледите им са обърнати към президента. Идването на армията тук ще бъде изтълкувано правилно. На теб ще гледат като на силен и решителен водач.

— Преди твърдеше, че ще заприличаме на китайците, като докараме танкове.

— Да — преди да убият председателя на Конгреса посред бял ден и да се опитат да свалят президентския вертолет. После играта загрубя. Довечера, като седнат да вечерят, гласоподавателите ще включат телевизорите си и ще видят войник с безизразно лице, седнал на люка на танка си, и ще бъдат щастливи, че имат силен президент, който не се колебае да предприеме необходимите действия по време на криза. Повярвай ми, Джим, знам какво правя този път.

31.

Коулман и тримата О'Рурк останаха в хижата почти до десет часа. Обсъждаха какво да предприемат спрямо Артър. След като О'Рурк си заминаха, Коулман посвети следобед на изучаване на квартала, в който живееше Хигинс. Премина с колата си по всяка улица в радиус от около десет километра от имението на Артър, провери неотбелязаните на картата служебни пътища и пътечки, които водеха от главния път към реката, и запомни всичко, което би могло да му е от полза. Преди да предприеме каквито и да било действия срещу Хигинс, искаше да бъде подробно запознат с околността. Колкото повече приближаваше имението, толкова повече детайли запомняше — кои къщи имаха камери за наблюдение, кои — табели с предупреждение за куче, и кои — караулно помещение. Само веднъж мина покрай портала на Артър. В противен случай би могъл да предизвика подозрение. Освен това повече го безпокояха съседните къщи. В папката на Оги бе отбелязано, че никоя от тях няма сложна алармена система. И двете имаха табели на охранителни компании в началото на алеите, водещи към тях, но нито една нямаше портал или ограда, което вероятно означаваше, че алармена инсталация има само в домовете, но не и в именията.

След обиколката си Коулман потегли към Спароус Пойнт, южно от Балтимор, на река Патапско. Големият промишлен док сега бе разделен на изключително евтини склад и пристан. Компанията на тюлените „Демолишън и Салвидж“ се намираше в мръсна, усойна сграда с фасада към Олд Роуд Бей в източния край на дока. Наемът беше само хиляда долара на месец за хиляда квадратни метра офис пространство и още десет хиляди квадратни метра склад. Коулман спря форда си при склада и слезе. Преди това се бе обадил на единствените си двама служители и им бе казал да го чакат в офиса около 4 следобед. Когато пристигна, те проверяваха водолазни костюми. Дан Стробъл и Кевин Хакет също бяха служили като тюлени. Бяха в екипа на Коулман три години и напуснаха армията около шест

месеца след своя командир. От създаването на „Демолишън и Салвидж Корпорейшън“ преди четири месеца бяха изпълнили само една задача — за „Бритиш Петролиъм“.

Английската фирма тайно бе подписала договор за събаряне на едно свое нефтено съоръжение в Северния Атлантически океан. Това някак успя да се разчуе и Грийнпийс мобилизира група протестиращи да заемат съоръжението и да предотвратят събарянето му. Зелените настояваха „Бритиш Петролиъм“ да демонтира подпорите една по една. Пред служителите на петролната фирма стоеше несложна дилема: да съборят съоръжението за двеста хиляди долара или да го демонтират парче по парче за сумата пет милиона долара.

„Бритиш Петролиъм“ побърза да сформира екипа и да взриви съоръжението, преди Грийнпийс да са успели да мобилизират хората си. Според изчисленията всички заряди можеха да бъдат поставени и готови за взривяване за четирийсет и осем часа. Но от „Бритиш Петролиъм“ разбраха, че кораб с активисти на Грийнпийс се намира в пристанището на Рейкявик в Исландия и ще отплава на следващата сутрин. Щяха да пристигнат при нефтеното съоръжение по обяд на следващия ден и да щурмуват платформата, като предизвикат международен отзвук в медиите, което щеше доведе до обществен и политически натиск, който пък да принуди „Бритиш Петролиъм“ да демонтира съоръжението. Фирмата трябваше да забави протестиращите, за да има достатъчно време да взриви платформата.

На вицепрезидента по изпълнителната част бе наредено да намери начин да попречи на активистите да стигнат до платформата, без да се разбере, че фирмата има пръст в тази работа. Той проведе няколко телефонни разговора със своите хора в Америка и Великобритания и откри, че една компания в Мериленд става идеално за тази работа. Човекът извика Коулман и му обясни ситуацията — разполагаше с двайсет часа, за да стигне до Рейкявик и да попречи на кораба да напусне пристанището. Представителят на корпорацията не се интересуваше как ще стане това, стига никой да не пострада.

Коулман имаше груба представа колко ще струва демонтирането на съоръжението, затова каза, че ще свърши работата за три хиляди долара.

Кацнаха в Рейкявик по залез-слънце и същата вечер в единайсет часа бяха на кея. По време на службата им като тюлени бяха прекарвали

безброй часове, потопени във водите на мръсни пристанища, където прикрепваха експлозивни към корпусите на кораби и повреждаха витла и щурвали. Единствената трудност сега бе температурата на водата. При всяко спускане даже с неопреновите непромокаеми костюми те можеха да останат във водата не повече от петнайсет минути. С ацетиленова горелка срязаха връзката между кардана и витлото. Щеше да бъде възможно корабът да се управлява и да поддържа скорост до десет възела, но ако тя бъдеше превишена, усукването на витлото щеше да доведе до скъсването на повредената връзка.

На следващата сутрин тримата седяха в едно кафене и се обзалагаха дали корабът ще може да излезе от пристанището. Докато пиеха кафе и чакаха полета си за Вашингтон, един влекач изтегли кораба в главния канал. Въжетата бяха освободени и корабът потегли. Зад кърмата се образуваше бяла пяна. Едва се бе отдалечил от дигата, когато изгуби скорост и се обърна странично. Час по-късно Коулман, Стробъл и Хакет летяха обратно за Вашингтон. През последния месец бяха получили две други предложения за работа, но бяха казали на евентуалните си клиенти, че са твърде заети, за да я поемат.

Коулман затръшна вратата на колата си.

— Как сте, момчета? — викна.

— Страхотно, сър. А вие?

— Екстра. Проверихте ли съобщенията?

— Да — отвърна Стробъл. — В машината нямаше нищо.

Коулман имаше предвид дали са проверили офиса и телефоните за подслушвателни устройства. Знаеха, че ФБР ще ги постави под наблюдение. Нуждаеха се от алиби за времето, което прекарваха заедно, за да съставят плана за своята мисия, така че с малко начален капитал от Шеймъс бяха открили „Сийл Демолишън и Салвидж Корпорейшън“. Не бяха единствените бивши тюлени във Вашингтон, които работеха в екип. Имаше няколко групи тюлени, които ръководеха охранителни фирми, осигуряваха бодигардове за дипломати и корпоративни служители. Коулман и Шеймъс бяха единомисленици, че за да не бъдат заловени, трябва да се погрижат ФБР да няма сериозни доказателства. Това означаваше никакви пръстови отпечатъци, никакви живи свидетели и никаква балистична експертиза, която да докаже тяхната връзка с убийствата. По време на операция носеха ръкавици и маски. Автоматите, с които убиха Козловски и Басет, и пистолетът,

използван за убийството на Даунс, ръждясваха на дъното на Чесапийк. Ако от ФБР дойдеха, щяха да открият само трима бивши тюлени, които се опитват да започнат нов бизнес.

Коулман влезе в офиса.

— Да подготвим аквалангите — каза той. — Искам да отидем с корабчето до Анаполис и да се заемем с един проект. Ако времето се задържи хубаво, по обратния път може да се отдадем на риболов. Да опаковаме багажа. Ще потеглим след около половин час.

Докато Стробъл и Хакет прибираха водолазните костюми, Коулман качи бутилките с кислород на кораба. След половин час бяха на път към залива. Насочиха разговора си към несъществени теми, докато Стробъл изследваше кораба със сензор. Коулман стоеше зад щурвала на мостика и наблюдаваше движението на корабите и малките плавателни съдове край тях. Опасяваше се, че ФБР може да се опита да подслушва офиса, апартамента или колата му, но това не го плашеше. Устройствата можеха да бъдат открити и ако те бяха дотолкова глупави, че да го подслушват, щяха да си го получат. Боеше се най-вече от насочващи се микрофони. ЦРУ ги използваше от години и технологията се усъвършенстваше постоянно.

Когато навлязоха в залива, Стробъл и Хакет застанаха до Коулман на мостика. Машините боботеха, вятърът духаше силно, на около миля не се виждаше друг кораб. Коулман започна да обяснява подробностите около срещата на Шеймъс и Майкъл с Оги. Нито Стробъл, нито Хакет бяха изненадани от разказа.

Бяха чували разни слухове за Хигинс преди време. Изглеждаше напълно възможно той да е отговорен за убийствата на Олсън, Търнкуист и тяхната охрана. Докато стигнаха в Анаполис, Коулман им бе предал всички подробности от срещата си с тримата О'Рурк.

Обиколиха откъм юг Анаполис към Коли Пойнт и Коулман насочи яхтата към брега. Слънцето залязваше и откъм Атлантическия океан се задаваха разпокъсани сиви облаци. Дъждът щеше да е добре дошъл. Коулман остана на мостика и маневрира към малкото пристанище. Извъртя кораба и се доближи странично до кея. Майкъл скочи на борда с въдица и кутия със стръв в ръка.

— Добре дошъл на борда, конгресмен. Изглежда, ни очаква хубава вечер за риболов. Остави принадлежностите си и донеси две бири от хладилната чанта.

Коулман завъртя щурвала и се насочи обратно към канала.

Майкъл остави долу въдицата си и отвори една червена хладилна чанта. Взе две бири, качи се по стълбата към мостика и подаде едната на Коулман. Отминаха шамандурите, Коулман дръпна дроселите и грохотът на машините се усили.

— Дан и Кевин тук ли са? — прошепна Майкъл.

— Долу са. Казах им да стоят там, докато вече няма опасност някой да ги види. Някакви проблеми с идването тук?

— Не, мисля, че никой не ме е проследил.

Коулман погледна часовника си. Беше 5:21 следобед.

— Слънцето ще залезе след петнайсет минути. Тогава ще спрем и ще вземем някои неща... Трябва да стигнем около седем.

Насочиха се на юг към Томас Пойнт. Коулман се придържаше към бреговата ивица. Заливът беше спокоен. От изток подухваше лек ветрец и наоколо имаше малко плавателни съдове. Повечето корабчета за туристи в Чесапийк бяха прибрани до следващата пролет. Температурата се понижаваше. Минаха покрай Томас Пойнт и обърнаха на изток, като пресякоха главния плавателен канал на залива.

Междувременно Стробъл и Хакет бяха облекли неопреновите костюми. Майкъл стоеше на мостика с бинокъл в ръка и се оглеждаше за кораби по пътя им. Когато стигнаха другата страна на канала, Коулман спря до една от големите червени шамандури, които очертаваха канала, и пусна котва. Коулман и Майкъл останаха на мостика, докато Стробъл и Хакет се прехвърлиха през борда.

Около пет минути по-късно се изкачиха отново с голям сандък. Майкъл и Коулман вдигнаха тежкия контейнер на кораба. Беше сто и петдесет на сто и двацет сантиметра, а на височина — деветдесет, направен от тъмнозелено фибростъкло. Коулман щракна закопчалките за херметично затваряне на сандъка и го отвори. В най-горния сектор в предпазители от стиропор бяха поставени шест чифта очила за нощно виждане. Коулман взе четири и ги подаде на Майкъл. После извади горната секция от контейнера, а отдолу се показаха скрити оръжия. Коулман взе три автомата МР5 и един снайпер със заглушители и пълнители. След като затвори херметическия сандък, двамата с Майкъл го подадоха обратно през борда на Стробъл и Хакет, които го свалиха на дъното и поставиха отгоре му камъни.

Когато Стробъл и Хакет се качиха отново на борда, Коулман вдигна котва, прекоси залива и пое курс на югозапад. Стробъл и Хакет провериха дали всички оръжия са чисти и добре смазани и после ги поставиха в непромокаеми калъфи. Когато свършиха, Хакет пое щурвала, за да могат Майкъл и Коулман да се подготвят. За всеки имаше водоустойчив радиопредавател и слушалки, които поставиха под водолазния си костюм. На около половин миля от Къртис Пойнт Коулман пое обратно щурвала и намали скоростта на десет възела. Приблжи се на около четвърт миля от брега и обърна на юг, като броеше къщите, които подминаваха. Когато стигнаха до шестата, Коулман каза на Стробъл и Хакет да поставят очилата си за нощно виждане и да огледат скалата и пристана.

Брегът тук бе висок и стръмен. Имението на Артър беше в средата на малка падина.

Стробъл и Хакет съобщиха, че наоколо не се вижда никой. Коулман продължи още стотина стъпки, изключи двигателя и пусна котва, като преди да слезе от мостика, изгаси всички светлини.

Нощта бе подходяща за разузнаване. Луната, увиснала ниско в нощното небе, бе забулена от облаци. Коулман събра всички за проверка на радиопредавателите и кратки инструкции.

— Аз съм Зевс, Майкъл — Аполон, Дан, ти си Хермес, Кевин, ти — Циклоп. Да си сверим часовниците. Моят показва седем часа и осем минути. Знаем, че в имението на Артър има сензори, които улавят всяко движение, лазерни преградни лъчи и вибраторни пластини. Няма начин да се промъкнем, без да ни забележат. Това, което трябва да свършим тази вечер, е да огледаме внимателно парцелите на двамата съседи и да добием обща представа за разположението. Кевин, искам ти и Дан да разгледате съседите откъм север. Предполагам, че техните алармени системи са само за къщите, а не за именията. Внимателно проверете пристана и стъпалата към къщата, преди да стъпите върху тях. Кевин, възможно най-бързо искам да си откриеш място сред клоните на някои от големите дъбове край оградата между двете имения. Искам да си на позиция, за да ни прикриеш, ако трябва да се измъкваме.

— Какви са моите задължения? — попита Хакет.

— Искам тази вечер да се измъкнем оттук, без никой да е разбрал, че сме идвали.

— Ами ако излезе да изпуши една пура и аз реша да го гръмна?
Коулман се замисли.

— Изкушаваш ме, но отговорът е „не“. Не искам да избързаме с нищо. Тук сме, за да съберем информация и след това да се измъкнем.
Майкъл, Хакет и Стробъл кимнаха.

— Ако нещо се обърка и някой от охраната му открие огън, стреляй. В противен случай да държим пръста си далеч от спусъка...
Още нещо, вятърът е източен. Имайте го предвид, ако започнат да обикалят с кучетата. Бъдете внимателни.

Стробъл и Хакет седнаха на платформата за гмуркане и си сложиха плавниците и маските. Пъхнаха шнорхелите в устата си, спуснаха се във водата и тихо отплуваха към брега. Преди Майкъл и Коулман да ги последват, Коулман попита:

— Знаят ли разузнавачите — морски пехотинци, да плуват?

— Не — ухили се Майкъл. — Мислех, че ще ме влачиш на буксир.

— Добър отговор. Да вървим.

Заплуваха към брега. Над водата стърчаха само тънките им шнорхели. Когато стигнаха пристана на съседа южно от имението на Артър, излязоха на брега и свалиха раниците и маските.

Коулман прошепна в мъничкия микрофон, който стърчеше пред устата му:

— Тук Зевс. На брега сме. Край.

— Тук Циклоп. Почти стигнахме. Край.

Майкъл и Коулман коленичиха на тясната пясъчна ивица между водата и скалата. Майкъл се извърна и погледна тъмното очертание на скалата. Изглеждаше почти колкото триетажна сграда. Коулман го потупа по рамото.

— Пригответи си нещата. Ще огледам този пристан и ще видя дали има някакви алармени устройства.

Коулман нагласи очилата си за нощно виждане и нагази във водата. Огледа пристана за кабели. Когато стигна до края, преплува под огромното жълто-бяло покривало, където бе прибрана десетметрова яхта. Сетне доплува обратно до брега и грабна раницата си. Майкъл вече бе поставил пълнител и заглушител на автомата на Коулман. Подаде му го. Бившият тюлен провери дали в цевта има куршум и дали е на предпазител и се усмихна.

— Спомняш ли си как се прави това?

— Опитвам се.

— Добре. Да вървим.

Майкъл последва Коулман по стълбите. Вървяха на зигзаг нагоре по скалата, променяйки посоката си на всеки пет-шест метра. Без да се смятат най-долната и най-горната, имаше три площадки. Когато приближиха върха, Коулман вдигна предупредително юмрук Майкъл да изчака, докато му даде допълнителен знак. След това изпълзя малко над последното стъпало и провери парапета за сензори за движение. Знаеше, че няма лазерен преграден лъч, в противен случай щеше да го види с очилата за нощно виждане. После огледа огромната къща и махна на О'Рурк. Движеха се на прибежки, приведени край ограда от жив плет между тревната площ и ръба на скалата. В края на плета стигнаха до малък вътрешен двор и алея. От другата страна висока към три метра тухлена постройка отделяше имението на Артър от съседното. Коулман взе един от столовете във вътрешния двор и мина откъм задната ѝ част. Прехвърлиха автоматите на гърба си и се качиха. Легнаха по корем и огледаха над оградата. Виждаше се почти целият заден двор на имота на Артър.

Коулман прошепна в микрофона:

— Циклоп, тук Зевс, на позиция ли си? Край.

— Потвърждавам, Зевс. Намерих хубаво малко гнезденце с гледка отвисоко. Край.

— Видя ли вече някой от охраната? Край.

— Потвърждавам. Видях мъж с куче. Минаха зад къщата преди две минути. Край.

— Добре, искам да провериш моята позиция. Намираме се южно от теб, от другия край на оградата. Край.

След минута чуха гласа на Хакет:

— Засякох ви. Доста трудно обаче, от четвъртия път. Гледайте да стоите ниско. Тъмно е, но силуетите ви ще се виждат. Край.

— На каква височина си, Циклоп? Край.

— На шест метра. Край.

— Уведоми ме, ако кучето се покаже. Край.

Коулман замълча за момент, сетне каза:

— Хермес, тук Зевс. Каква е твоята позиция? Край.

Стробъл стоеше на най-ниския клон на един стар дъб. Бе прегърнал ствола на дървото и надзърташе над оградата към фасадата на къщата на Артър.

— Имам добра гледка към предната част на къщата. Край.

— Какво виждаш? Край.

— На входната врата има двама души охрана, всеки с немска овчарка. Край.

— Как са екипирани? Край.

— Войнишки обувки, тъмни гащеризони и якета. Единият носи автомат през рамо... да проверя... и двамата.

Стробъл погледна през очилата, после измъкна бинокъл от джоба на гърдите си. Двата охранители стояха на светлината пред входната врата.

— И двамата носят узита и бронирани жилетки. Край.

— С каква радиовръзка разполагат? Край.

— Имат предаватели в горната лява страна. Край.

— Един от тях ли преди малко завърши обиколката на задния двор? Край.

— Точно така. Край.

Коулман погледна часовника си.

— Е, момчета, знаете си работата. Съобщавайте за всяко раздвижване и отбелязвайте интервалите. Трябва да имаме още един човек охрана на входната врата и един в къщата. Да видим колко са добри тези момчета. Край.

През следващия час те наблюдаваха как двамата от охраната заедно с кучетата обикалят наоколо. Единият винаги оставаше при входната врата. Нямаше закономерност в интервалите. Бодигардът правеше една обиколка около къщата за няколко минути, после обхождаше имението в продължение на десетина минути. За случайния наблюдател би изглеждало, че липсва всякаква организация и донякъде си беше така, но по план. Определена система и предсказуемост са задължителни в този бизнес. Тези момчета бяха професионалисти.

Стробъл се умори да стои, затова седна на големия клон, от който едва виждаше над оградата двора на Артър и двамата от охраната, които продължаваха да стоят с кучетата си при входната врата. Те се пресегнаха към предавателите на рамото си и казаха нещо.

После се обърнаха и се отправиха в противоположни посоки. Неочаквано ярки прожектори осветиха дърветата покрай оградата на север и юг от имението на Артър. Стробъл скочи от дървото и се затича колкото можеше по-безшумно към водата.

— Като че ли ме забелязаха. Край — прошепна в микрофона.

Коулман и О'Рурк мигновено пропълзяха назад, когато светлината се насочи към тях, и се свиха от другата страна на покрива.

— Хермес, къде си? Край — попита Коулман.

— Отивам към скалата. Край.

— Добре, Хермес, остани до скалата и чакай Циклоп. Край. Циклоп, трябва ми малко информация. Какво става? Край.

— Дватама с кучетата вървят край оградата към водата. Гледат в клоните на дърветата, но никой не е извадил оръжие. Изглежда, правят някакъв оглед. Край.

— Все още ли си в добро прикритие? Край.

— Потвърждавам. Край.

— Добре, ще се наложи ти да ни информираш, защото не можем да видим нищо. Край.

— Не мърдайте и не вдигайте никакъв шум. Пазачът и кучето от южната страна идват към вас. Държа го на прицел. — Гласът на Хакет бе едва доловим шепот. — Зевс, те гледат над скалата към водата... Пазачът най-близо до вас току-що каза нещо в микрофона и тръгна обратно към къщата.

Неочаквано всички прожектори изгаснаха и околността отново потъна в мрак.

— За какво, по дяволите, беше всичко това? — попита Майкъл.

— Не знам — прошепна Коулман. — Никой да не мърда няколко минути, за да видим какво ще стане. Не се обаждайте, освен ако не стане нещо. Край.

Коулман и Майкъл пропълзяха отново към ръба на покрива и надзърнаха над оградата.

Минута по-късно Хакет наруши мълчанието.

— Струва ми се, че чувам приближаваща кола по пътя.

32.

Нанс се измъкна от задната седалка на лимузината и разпери ръце. До него приближи един от охраната и прокара сензор по тялото му. Сетне измърмори в микрофона, че гостът е чист. Бодигардът на Нанс и шофьорът му останаха при колата, а съветникът по националната сигурност бе въведен в къщата. Когато влезе в кабинета, Артър го чакаше на обичайното си място пред камината. Нанс прекоси стаята и спря близо до него. На лицето му бе изписана лека усмивка.

— Надявам се, че нямаш нищо против да постоя — каза Артър.
— Седял съм цял ден.

— Не, разбира се.

— Добре. Кое е толкова важно, че се наложи да дойдеш да ме видиш лично?

— Ти ще решиш. Искях само да те държа в течение. — Нанс пристъпи от крак на крак. — Вчера терористите са се обадили по телефона на специалния агент на ФБР Макмахън и са заявили, че нямат нищо общо с убийствата на Олсън и Търнкуист.

— Наистина ли? — Артър сви устни. — Очаквах да се обърнат към медиите с историята си, не към ФБР.

— Същото мислех и аз. Това безпокои ли те?

Артър махна с ръка.

— Не. Нищо не може да ги доведе до нас. Никой освен теб, Гарет и мен не знае кой стои зад тези убийства. Дори ФБР да хване извършителите, те не биха могли да стигнат до нас.

— Освен ако един от нас не проговори.

Артър прониза с поглед Нанс.

— И двамата знаем, че нито ти, нито аз ще отидем при ФБР, затова трябва да предположа, че имаш предвид Гарет.

— Да.

— Какво е направил пък сега? — въздъхна Артър.

— Трудно му е да скрива емоциите си. По време на срещата вчера, когато Макмахън пусна записа на разговора с убиеца, Гарет

стана много нервен и възбуден.

— Не намирам това за проблем. Да е нервен и възбуден, е неговото обичайно състояние — отбеляза Артър.

Нанс въздъхна. Често бе трудно да убедиш Хигинс в нещо.

— Докато вървеше записът, той се изпоти и не спря да ме гледа втренчено. Беше нервен и уплашен.

— Някой друг забеляза ли държанието му?

— Да.

— Кой?

— Томас Стансфийлд.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— И какво забеляза?

— Всичко. Той е професионалист. Забелязва всичко.

— И какво точно видя?

— Видя как Гарет не го свърта на стола, как по челото му избива пот и как мята погледи ту към мен, ту към касетата. Наблюдавах как Стансфийлд не откъсва поглед от Стю, а после, точно както бихме постъпили ти или аз, проследи погледа на Стю и срещна моя. И запомни това, повярвай ми.

— Е, бих предпочел това да не се беше случвало, но не мисля, че ще ни засегне — рече Артър. — Както казах и преди малко, няма начин да стигнат до нас.

— Докато Гарет си държи езика зад зъбите — вметна Нанс.

— Ще го държи. Той има инстинкт за самосъхранение.

— Знам, че е така, и точно това ме тревожи. Ами ако Стансфийлд събере две и две и направи абсурдната догадка, че ти си поръчал убийството на Олсън? Знае, че го мразиш. Инстинктът на Стю Гарет за самосъхранение е толкова силен, че той би се обърнал срещу нас само за секунда, ако това означава, че ще спаси себе си.

Артър се загледа в пламъците. Размишляваше над казаното от Нанс. За миг си представи как Стансфийлд дръпва Гарет настрана и му казва, че знае всичко за връзката му с Артър и че те стоят зад убийствата на Олсън и Търнкуист. Стансфийлд би могъл лесно да свърже нещата, но това не означаваше нищо, стига Гарет да не се разприказва. Мотиви за убийство на известен политик има в изобилие.

Не може да се докаже нищо, без някой от тях да проговори. Вероятността за това обаче бе нулева.

— Мисля, че трябва да бъдем по-бързи — започна Артър — и да накараме Гарет да разбере какви ще бъдат последствията, ако проговори. Кажете му, че съм взел необходимите мерки да го довърша, ако спомене и дума пред когото и да било... Кажете му още, че дори и да ме убият, заповедта ще бъде изпълнена.

— Мисля, че това е добър ход.

— Оставям детайлите на теб.

Артър отиде до масата и взе две пури.

— Да излезем навън. Има и други неща, които искам да обсъдя с теб.

* * *

О'Рурк и Коулман насочиха вниманието си към пазача, който стоеше на края на скалата, когато Хакет се свърза с тях.

— Зевс, тук Циклоп. Току-що забелязах двама мъже в костюми, които излязоха от къщата. Разбра ли? Край.

О'Рурк и Коулман наместиха очилата си за нощно виждане. Коулман веднага забеляза мъжете. О'Рурк също видя искрящите червени огънчета на пурите.

— Разбрах, Циклоп — прошепна Коулман в микрофона. — Виждам двама мъже... Мисля, че единият е нашият човек. Не мога да разбера кой е другият. Край.

Отмести микрофона и каза на Майкъл:

— Хубаво е, че Оги се оказа прав за тази работа с пурата.

О'Рурк фокусира очилата и каза тихо:

— Отдясно е Артър, но не мога да видя кой е отляво.

— Аз също — отвърна Коулман. — Циклоп, не можем да видим кой е другият. Ти можеш ли? Край.

— Да, изглежда ми познат, но не го виждам добре. Край.

Другият мъж изведнъж се обърна с лице към тях и изпусна кълбодим. О'Рурк хвана Коулман за рамото.

— Мисля, че това е Майк Нанс — прошепна.

— Сигурен ли си?

— Почти.

Майкъл намести микрофона си.

— Циклоп, тук Аполон. Другият човек съветникът на президента по националната сигурност Майк Нанс ли е? Край.

Циклоп премести оптичeskия мерник на снайпера от Артър към другия мъж. Нанс извади пурата от устата си и Циклоп успя да види лицето му.

— Правилно, другият е Майк Нанс. Край.

— Какво, по дяволите, търси Майк Нанс тук? — попита О'Рурк.

— Нямам представа — отвърна Коулман и надзърна отново към скалата, за да види какво прави пазачът с кучето. — Сигурен ли си, че е той?

— Да.

О'Рурк продължи да гледа двамата мъже на верандата.

— Оги ми каза, че Стансфийлд заповядал на Артър да прекъсне всякакви връзки с хора от разузнаването.

— Е, той пък явно е пренебрегнал заповедите.

Коулман отново нагласи микрофона пред устата си.

— Тук Зевс. Чуйте всички. Ще изчакаме, докато двамата допусшат пурите си. Да се надяваме, че ще влязат вътре и пазачът до скалата ще се върне отново при къщата. Тогава приключваме с нашата задача и се връщаме на кораба. Край.

* * *

Айрини Кенеди едва се държеше будна. Бе спала само два часа последните три дни и тялото ѝ скоро щеше да се предаде.

Седеше сред купища зелени папки с лични досиета. Деветдесет и четири, по-точно. Педантично ги преглеждаше една по една и изчиташе всеки досаден ред печатан текст. Досиетата на военните не са интригуващо четиво. Бе прочела петдесет и две и вече си даваше сметка, че няма да свърши тази нощ. Беше почти 11 часът и способността ѝ да анализира отегчителната информация намаляваше. Реши да прочете още две през нощта и да остави другите четирийсет за следващата сутрин. Беше впечатлена от работата, която

разузнаването на Военноморските сили бе свършило по съхраняване на информацията за техните бивши тюлени.

Дори и ЦРУ бе проявило интерес. Кенеди бе открила петима тюлени, които сега бяха на платена длъжност при тях. В досиетата им не бе отбелязано, че работят за ЦРУ. Техните работодатели бяха членове на компании, които вършеха доста работа за Управлението.

Тя отвори следващата папка и видя снимката на Скот Коулман. Под нея бе написана датата, на която бе напуснал армията — преди малко повече от година. Кенеди продължи да чете и не забеляза нищо необикновено. Всяко от деветдесет и четирите досиета би било впечатляващо, но след като си прочел петдесет от тях, те някак започват да си приличат и всички подвизи, които тези мъже са извършили, губят своето очарование. Кенеди забеляза, че коефициентът на интелигентност на Коулман бе много висок. Разгърна последните страници и прочете списък на тайните мисии, в които бе участвал. Беше дълъг и внушителен — започваше от началото на осемдесетте и свършваше преди около година и половина. Всичките мисии бяха изброени под кодови имена. Позна почти половината от тях. Когато стигна до последната, стомахът ѝ се сви. Кодовото име на мисията бе Операция „Изтегляне“. Малцина знаеха за нея и никой не искаше да говори. Единствената информация бе датата на напускането му. Непосредствено до нея в скоби имаше коментар: „Разрешено предсрочно уволнение“.

„Не бях срещала подобно нещо“ — каза си Кенеди. Любопитството ѝ нарастваше и тя се почувства по-малко уморена. Обърна на последната страница и откри, че Коулман живее в „Адамс Морган“ и е основал компания, наречена „Сийл Демолишън и Салвидж Корпорейшън“. Кенеди веднага се запита кои ли може да са другите служители в нея. Грабна папката, изправи се и бързо тръгна по коридора към офиса на генерал Хийни. В главния офис бе останал само един младши лейтенант.

— Генералът още ли е тук? — попита тя.

— Доктор Кенеди, той ви каза „довиждане“ преди три часа... Не си ли спомняте, уведоми ви, че ще се върне в 6 часа?

Кенеди се намръщи.

— По дяволите!

— Ако не възразявате, имате нужда от малко сън.

Кенеди поклати глава.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Кенеди погледна младия офицер. Реши да го попита каква степен на достъп до секретна информация има, но после се отказа. При неговия ранг и възраст нямаше начин да е упълномощен да обсъжда такава информация.

— Не, но ви благодаря, че ми предложихте.

Обърна се да си върви, но спря.

— Младши лейтенант, необичайно ли е да получите разрешение за предсрочно уволнение, ако сте от Специалните части?

— Не чак толкова. През седмица имаме момчета с простреляни крака. Поне един годишно ни връщат потрошен, а има и с какви ли не други наранявания. На много от пострадалите им е необходима година, за да се възстановят, така че, ако трябва да бъдат освободени от длъжност след година и получат такова нараняване, освобождаваме ги по-рано.

Кенеди кимна и отново попита:

— Ако случаят е такъв, няма ли да пише в досието, че е освободен по лекарско предписание?

— Да, точно така.

Кенеди отвори папката на Коулман и намери страницата, където се казваше, че се разрешава предсрочно уволнение. Посочи последния ред на младши лейтенанта.

— Това е различно от лекарско предписание, нали?

— Да, така е. Не бях виждал такова нещо. Е, не би следвало да се изразя така. С орязването на бюджета това се среща твърде често в редовната флота, но не и в Специалните части.

Кенеди се поколеба за миг дали да не накара офицера да се обади на генерал Хийни вкъщи, но знаеше, че генералът се нуждае от сън, колкото и тя. Затова реши, че може да почака до сутринта. Помоли младши лейтенанта за лист хартия и написа бележка на генерала. Закрепи я с кламер към папката и я подаде на офицера.

— Бихте ли оставили това на бюрото на генерала?

Събра си нещата и реши останалите папки да почакат до сутринта. Трябваше да бъде на среща в офиса на Скип Макмахън в 8 часа.

* * *

Артър и Нанс стояха отвън и пушиха около четирийсет минути. През това време О'Рурк и Коулман разсъждаваха защо съветникът по националната сигурност е дошъл дотук.

Малко след като Артър и Нанс влязоха вътре, една кола напусна имението. Коулман старателно огледа целия двор и нареди на всички да стоят неподвижни още няколко минути, за да се уверят, че не са пропуснали нищо. Когато реши, че е безопасно, той намести микрофона си и каза:

— Тръгваме към яхтата. Край.

Коулман пръв се спусна от покрива и стъпи на стола. О'Рурк го последва, като не пропусна да върне стола, откъдето го бяха взели. Притиснаха се до живия плет и се спогледаха. Поне за десети път през изминалите четирийсет и пет минути О'Рурк каза:

— Господи, бих искал да знам за какво, по дяволите, си говореха ония двамата.

— Аз също.

Коулман огледа двора и прошепна в микрофона:

— Циклоп, Хермес, тук Зевс. Чувате ли? Край.

— Да, чуваме ви. Край.

— Къде сте? Край.

— Готови сме да се спуснем към водата. Край.

Коулман погледна към двора.

— Има нещо, което искам да проверя. Няма да отнеме повече от дваайсет минути. Ще се срещнем на яхтата. Край.

— Какво има? — попита О'Рурк.

— Когато обикалях днес наоколо, забелязах, че през няколко къщи се продава един голям парцел. Изглеждаше занемарен, като че никой не живее там. Щом сме тук, искам да го погледна. Да стоим приведени и да не вдигаме шум.

Притичаха до другата страна на двора, снишени край оградата. Двата двора бяха разделени от редица дървета. Коулман и О'Рурк спряха. Огледаха се внимателно, провериха и за сензори, засичащи движещи се предмети. В огромната къща не светеше нито една лампа. Прекосиха двора, озоваха се до ограда от ковано желязо и спряха.

— Това е — каза Коулман. — Да обиколим оградата и да видим дали можем да намерим врата.

Тръгнаха към къщата. Бяха изминали едва десетина метра, когато намериха отвор в оградата. Две пръчки от ковано желязо липсваха. Промушиха се през отвора и стъпиха на тясна пътека, която лъкатушеше през дърветата. След още десет-дванайсет метра пътеката навлизаше в голям, обрасъл с бурени двор. Тревата стигаше почти до кръста им. Сградата изглеждаше занемарена. Всички прозорци на първия етаж бяха заковани с дъски.

— Това място е пусто отдавна — каза Коулман.

— Подобен парцел трудно се продава. Само данъците трябва да са половин милион долара.

— Да идем да огледаме.

Пробиваха си път през високата трева и се стараеха да останат близо до дърветата. До главната постройка зад висок жив плет имаше малка барака и черен път. Тръгнаха по пътеката към него и спряха пред служебния вход. Прозорците тук също бяха заковани. Неочаквано чува да се приближава кола и се снишиха зад група храсти. Шумът от двигателя се засили. Един мерцедес мина край тях и продължи зад завоя. Коулман се надигна иззад храстите и разгледа портата. Беше по-малка от огромната порта от ковано желязо на главния път към къщата. Висеше на средните си панти и бе захваната с верига и катинар. Коулман разгледа набързо ключалката и провери пантите.

— Видях каквото ми трябваше. Да вървим — обърна се той към Майкъл.

— Би ли имал нещо против да ми кажеш за какво мислиш?

— Не съм сигурен. Опитвам се просто да усетя нещата... Да вървим.

Коулман тръгна напред. Минаха безшумно по служебния път, после през високата трева и се озоваха отново в двора на съседа на Артър. Оттам се спуснаха надолу по стълбите към залива, където си прибраха нещата си в непромокаемите раници и доплуваха до яхтата. Стробъл и Хакет ги очакваха. Щом Коулман и О'Рурк се качиха на борда, вдигнаха котва и се отправиха на север.

Събраха се на горната палуба. Нощният въздух бе мразовит.

— Не мога да повярвам, че един човек, иначе параноик относно сигурността, е толкова тъп, че да излиза на открито по този начин, за

да пуши пура — каза Хакет.

— Те всички си приличат... навсякъде по света — усмихна се криво Стробъл. — Всички си имат слабост... някой дребен навик, с който не искат да се простят.

— Как мислиш — попита О'Рурк, — трудно ли ще бъде да го отвлечем?

— Доста по-трудно, отколкото да го прострелям в главата от петдесет метра — отвърна Хакет. — Не мислиш наистина за такава възможност, нали?

— Бих искал да проникна в мислите му и да открия за какво, по дяволите, си говореха с Майк Нанс.

О'Рурк погледна Коулман, който се бе втренчил във водата пред тях. Знаеше, че Коулман си мисли същото.

— Може да го направим, но трябва да се справим с охраната — каза Коулман.

— Защо?

— Онези момчета не са средно ниво. Щом пазят Артър, значи са добри.

— Колко?

— Толкова, че ако се опитаме да се промъкнем до тях, един от нас ще е мъртъв.

— Ами ако стреляме с приспивателно?

Коулман се замисли.

— Някакъв начин да ги обезвредим с приспивателно? — обърна се към Хакет.

Хакет поклати глава:

— Твърде силен вятър откъм залива, големи разстояния, бронезилетки... От разстоянието, от което ще се наложи да стреляме, шансът да улучим, е петдесет на петдесет.

О'Рурк се замисли над варианта да ликвидират охраната. Той беше убил няколко иракчани по време на войната, но тук се касаеше за нещо по-лично.

— Какви може да са те? За ЦРУ ли работят?

— Не. Професионалисти наемници са. Вероятно хора, които са работили за него в миналото.

Коулман се огледа за други плавателни съдове.

— Майкъл, единственият начин да се справим, е да обезвредим охраната. Можем или да ликвидираме Артър, преди да разбере какво става, или да го спипаме и да открием какво замислят двамата с Нанс... Казвам да го спипаме, но ти решаваш.

33.

Доктор Айрини Кенеди спеше дълбоко. След като се прибра от Пентагона късно предишната нощ, нямаше сили дори да се съблече. Строполи се върху завивките и потъна в сън за секунди. Изведнъж почувства, че не е сама в стаята. Някой я наблюдаваше. Отлепи клепачи и видя натрапника. Гледаха я дълбоките кафяви очи на четиригодишния ѝ син. Личицето на Томи бе сърдито. Айрини примигна и направи опит да прогони съня, като разтърка очи.

Томи дръпна кутията сок от устните си и попита:

— Защо спиш с дрехи?

Айрини не обърна внимание на въпроса.

— Прегърни мама — протегна ръце към детето.

Томи остави сока на нощната масичка и скочи в леглото. Айрини го целуна по челото.

— Как си? — попита тя и разроши с ръка русата косица.

— Добре.

Често отговаряше с по една дума.

— Как се разбирате с госпожа Розенстийл?

— Чудесно. Каза ми да те оставя да спиш.

— Тя тук ли е?

— Да.

Айрини се изправи рязко.

— Колко е часът?

Погледна часовника на нощната масичка и потисна желанието си да изругае. Скочи от леглото.

— Мама закъснява, скъпи. Върви да помолиш госпожа Розенстийл да ми направи чаша кафе, моля те.

Влезе в банята, за по-малко от три минути се изкъпа и се облече. Среса още мократа си коса, пъкна кутийка грим в чантичката си и тръгна към кухнята. Бавачката на Томи ѝ подаде чаша кафе. Айрини се наведе и целуна Томи по челото.

— Ще ти се обадя. — След това се изправи и добави: — Обичам те.

— И аз те обичам.

Томи ѝ махна с ръка, а тя изтича навън.

Докато си пробиваше път към центъра в натоварения трафик, си припомни, че трябва да се обади на майка си и да я помоли да се отбие да види Томи. Откакто започнаха убийствата, работеше много и за сина ѝ не ѝ достигаше време.

Наруши половин дузина правила за движение на път към Хувър Билдинг, като успя и да се гримира. Влезе в офиса на Скип Макмахън по-малко от половин час след като Томи я бе събудил и се чувстваше по-добре, отколкото можеше да се очаква.

— Добро утро, Скип.

— Добро утро, Айрини. Как си?

— Доста добре. Спах повече от два часа.

— Добре, защото ни чака дълъг ден. Току-що идвам от среща с Харви Уилкокс и Мадлин Нани. Осигурили са двацет и четири часово наблюдение над десет от четиринайсетте заподозрени и се надяват да успеят да се погрижат за последните четирима до довечера. Как се справяте с твоите хора?

— Добре. От 10 часа предишната нощ хората ми следят всичките четирийсет и пет заподозрени, подслушват и телефоните им.

Кенеди отпи глътка кафе.

Макмахън я погледна в очакване тя да се усмихне и да каже, че се шегува. Кенеди не реагира и Макмахън разбра, че това не е шега. Чудеше се как, по дяволите, ЦРУ бе успяло да осигури наблюдение над четирийсет и петима души за по-малко от трийсет и шест часа. Беше сигурен, че по какъвто и начин да са го направили, са потъпкали доста граждански права.

Разузнавачът в него отчаяно искаше да разбере как са свършили това, а федералният агент, който съблюдаваше закона, желаше да остане в неведение. След кратка вътрешна борба разузнавачът надделя.

— Айрини, трудно ми е да повярвам, че разполагате с достатъчно хора да наблюдавате четирийсет и петима души двацет и четири часа в денонощието.

— Нямаме — призна тя.

— Как тогава, по дяволите, следите тези хора?

— Въпросът не се свежда до контингента ни от хора, а до технология.

— Какво искаш да кажеш?

Кенеди се усмихна.

— Може би е по-добре да не знаеш. Довери ми се, а ние ще ти предадем всичко, което научим, възможно най-бързо.

Макмахън се облегна назад. Разбираше, че е най-добре да не знае нищо.

— От снощи си мисля за твоята история с тюлените. Колкото повече разсъждавам, толкова по-заинтригуван съм. Ако тези момчета са наистина толкова умни, колкото смятаме, биха опитали да направят нещо, за да ни отклонят от следите си.

Кенеди постави чашата си с кафе на ръба на бюрото и се изправи.

— Радвам се, че повдигна този въпрос. Трябва да се обадя на генерал Хийни и да го попитам нещо. Би ли набрал служебния му телефон?

Докато Макмахън набираше номера, Кенеди продължи:

— Снощи преглеждах личните досиета и попаднах на нещо малко необичайно.

В този момент се обади един от помощниците на генерала и миг след това се чу гласът на Хийни:

— Добро утро, Скип. Какво мога да направя за теб?

— Генерале, при мен е Айрини, иска да ви пита нещо.

— Добро утро, господин генерал — започна Кенеди. — Погледнахте ли папката, която оставих на бюрото ви снощи?

— Да, първото нещо, което свърших тази сутрин, бе да я прочета.

— Познавахте ли командир Коулман?

— Да. Беше изключителен.

— Забелязах снощи, че от всички прехвърлени досиета Коулман е единственият тюлен, уволнил се предсрочно. Това необичайно ли е?

Генералът се поколеба.

— Не е обичайна практика, но е известно, че ръководството прави изключения.

— Знаете ли защо му е разрешено да напусне?

Генералът отново се поколеба, този път достатъчно дълго, за да може Кенеди да разбере, че се е докоснала до нещо, различно от обичайната практика.

Генерал Хийни се изкашля и попита:

— Айрини, запозната ли си с Операция „Изтегляне“?

— Да, съдействах за предварителната подготовка на мисията.

Дълго време никой не проговори. Макмахън нямаше представа какво обсъждат, но по тона им разбра, че не е време да се задават въпроси.

— Получи ли обратна информация след мисията? — попита Хийни.

— Неофициална.

— Коулман командваше отряда тюлени, който изпратихме.

— Напуснал е армията месец след мисията.

— Да.

— Провалил ли се е?

— Не съвсем.

— Той ли е помолил да бъде освободен, или са му предложили?

— Не съм наясно с конкретните обстоятелства. Адмирал Дево, главнокомандващ флотата, под чието разпореждане са тюлените, е подписал разрешението.

— Смятате ли, че можете да се свържете с адмирала и да ни се обадите пак? Бих искала да му задам някои въпроси за Коулман.

— Ще се свържа и ще ви звънна — отвърна Хийни с обичайния си отривист, дисциплиниран тон.

— За какво се отнася всичко това? — попита Макмахън.

Кенеди седна на един стол и затвори очи.

— Спомняш ли за самолета на Пан Ам, взривен над Локърби, Шотландия?

— Да — кимна Макмахън.

— Преди около година и три месеца Управлението определи местонахождението на двамата терористи, виновни за атентата. Намираха се в малка военна база в Северна Либия. Изпратихме екип от тюлени да ги премахне. Не знам със сигурност какво се е случило, но изгубихме голяма част от екипа.

— Колко души?

— Десет.

Телефонът иззвъня и Макмахън грабна слушалката.

— Слушам.

— Скип, говори генерал Хийни. Адмирал Дево е на телефона.

— Добро утро, адмирале. Аз съм специален агент Макмахън, ФБР. При мен е доктор Айрини Кенеди от ЦРУ. Бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

— Моля — сухо каза адмиралът.

— Генерал Хийни информира ли ви защо искаме да разговаряме с вас, адмирале? — започна Кенеди.

— Да.

— Бихте ли ми разяснили обстоятелствата около разрешението ви за предсрочно уволнение на командир Коулман?

— Преди да отговоря, бих искал да попитам защо ви е необходима тази информация.

Кенеди се обърна към Макмахън.

— Адмирале, говори специален агент Макмахън. Провеждаме много важно разследване.

— Командир Коулман заподозрян ли е?

— Не — отвърна Макмахън.

— „Не“ или „Все още не“?

— Генерал Хийни, можете ли да ми помогнете? — попита Макмахън.

— Боб, работата е сериозна. През последните пет дни работя със Скип и Айрини. Те са безупречни.

Дево се замисли над думите му и отвърна:

— Ще отговоря, доколкото мога.

Кенеди доуточни:

— Адмирал Дево, командир Коулман ли помоли за предсрочно уволнение, или вие му го предложихте?

— Той го поиска.

— Защо?

— Не беше доволен от решението по един въпрос.

— Това имаше ли нещо общо с Операция „Изтегляне“? — попита Кенеди.

— Не ми е разрешено да обсъждам този въпрос.

Сега беше ред на Кенеди да помоли Хийни за помощ.

— Господин генерал?

— Боб, Айрини извърши предварителната подготовка на „Изтегляне“. Има право да знае.

— Уволнението на командир Коулман беше ли свързано с Операция „Изтегляне“? — отново настоя Кенеди.

— Да — отвърна Дево.

— Той пожела да напусне армията, защото мисията се провали, така ли?

— Не точно. По-скоро бе обезпокоен от нещо, което се случи след операцията.

— Какво?

— Чуйте, знам какво целите. Мога да ви кажа веднага, че Скот Коулман няма нищо общо с убийствата... както и никое от моите момчета. Имам кошмари, откакто ви чух да говорите по телевизията преди пет дни. Ако продължавате да ровите, ще намерите достатъчно мотиви да привлечете под отговорност всеки от моите тюлени. Никой от тях не е очарован от случилото се в Капитолия. Повечето неведнъж са изказвали мнение кой прецаква тази страна, извинете ме за израза, но това не означава, че са убили някого!

— Разбираме, адмирале — каза Макмахън. — С генерал Хийни вече обсъждахме възмущението на военните от действията на политиците. Аз ръководя това разследване и...

— Специален агент Макмахън, извинете ме за откровеността, но се заблуждавате, ако смятате, че вие имате решаваща дума в това разследване. Още най-много месец и тези надути пауни на Хълма ще нададат вой да бъдат изслушани, а когато това стане, ще изкарат хората с моята професия едва ли не банда откачени убийци.

— Пет пари не давам какво искат политиците, адмирале! — Макмахън повиши тон. — Опитвам се да открия кой стои зад тези убийства. Имаме сериозни основания да вярваме, че терористите са американски командоси. Генерал Хийни, бихте ли го потвърдили?

— Той казва истината, Боб.

— Адмирале, защо командир Коулман поиска предсрочно уволнение? — произнесе тихо Кенеди.

— Този разговор записва ли се?

— Не — отвърна Макмахън.

— Ще ви кажа защо, но в никакъв случай не го записвайте. Ако решите да го използвате като доказателство, ще твърдя, че никога не

съм казвал такова нещо.

— Няма да има запис, сър — каза Кенеди.

Макмахън я погледна и понечи да викне: „Как така?“, но тя му махна с ръка да замълчи.

— Наясно ли сте с целта на Операция „Изтегляне“?

Двамата отговориха утвърдително и Дево продължи:

— Изпратихме екип тюлени с командир Коулман. Той тръгна пръв с половината от хората си. Спуснаха ги на около две мили от лагера. Момчетата се придвижиха и заеха позиции около него. Трябваше да премахнат часовите и да осигурят прикритие за втората група, която щеше да бъде спусната с хеликоптер в самия лагер. Задачата на втората група бе по възможност да залови терористите живи. Коулман зае позиция и заповяда да спуснат втората група. Хеликоптерите летяха съвсем ниско и почти безшумно. Точно преди да стигнат лагера, хората на Коулман обезвредиха часовите според плана. Хеликоптерът спря точно над лагера, но преди втората група да се спусне на земята, машината бе свалена. Осем бойци и двама пилоти... ей така... Коулман и неговите хора бяха измъкнати. При разследването до един заявиха, че според тях либийците са ги очаквали. Казаха, че всичко изглеждало наред и после сякаш за част от секундата се появили десетина терористи с гранатомети. Коулман го преживя потешко от всички, защото той нареди да спуснат втория екип... Смяташе, че е виновен за смъртта им. Седмици по-късно все още не бяхме напълно убедени, че мисията е била предварително обречена на провал, и тогава получих потвърждение, че ФБР е открило изтичане на информация. Съобщих на Коулман новината с мисълта, че това ще му помогне да престане да се обвинява. Той поиска да разбере откъде е изтекла информация и аз му отвърнах, че не знам. Две седмици след това дойде при мен и каза, че иска да бъде освободен. Опитах се да го разубедя, но той не пожела да ме изслуша. Скот беше добър офицер. Служи като тюлен почти петнайсет години. Смятах, че е направил повече от достатъчно за флотата, затова му разреших да напусне.

— Кой ви каза, че ФБР е установило изтичане на информация, адмирале? — попита Макмахън.

— Бих предпочел да не отговарям.

— Каза ли ви този човек откъде е това изтичане?

— Споменаха, че е виден политик.

— Назоваха ли името му?

— Не.

— Казахте ли на командир Коулман, че информацията е предоставена от политик?

Настъпи миг мълчание, после адмиралът отговори:

— Да.

Макмахън и Кенеди се спогледаха. И двамата си помислиха едно и също.

— Как реагира Коулман на информацията? — продължи Макмахън.

— Като всички нас. Беше като попарен, но мога да ви уверя, джентълмени, че командир Коулман не е човекът, когото търсите.

Кенеди вдигна вежди.

— Засега нямаме други въпроси, адмирале — каза Макмахън. — Ще ви помоля да не казвате на никого за нашия разговор, особено на Коулман. Имате думата ми, че аз или генерал Хийни ще ви осведомяваме за всичко, което би могло да ви засяга в разследването. Генерал Хийни, имаме среща с директор Роуч, която ще продължи около час. Може ли да се срещнете с мен и Айрини в моя офис около 10 часа?

— Да, ще дойда.

— Благодаря, господа.

Макмахън прекъсна връзката и погледна Кенеди.

— Колко изтъкнати политици са могли да знаят предварително за Операция „Изтегляне“? — попита.

Тя сви рамене.

— Както си клюкарстват тези приятелчета, няма начин да си сигурен, но по закон преди провеждане на секретна операция информация за нея трябва да бъде предоставена на президента и на някой от висшите членове на Комисията по разузнаването към Сената.

— Кои бяха двамата най-висши по ранг преди година и половина?

— Ерик Олсън и Даниел Фицджералд.

— И двамата сега са мъртви. — Макмахън се изправи и облече самото си. — Да отидем да поговорим с Браян и да видим дали ще можем да разберем кой е този загадъчен политик.

— Мисля, че вече знам кой е — каза Кенеди навъсено.

— Кой?

— Фицджералд.

— Защо?

— Той напусна Комисията по разузнаването преди около година, като заяви, че трябва да посвети повече сили на Комисията по финансите.

* * *

Поеха първи по коридора и се качиха един етаж по-горе.

Роуч седеше на масата в заседателната зала, заобиколен от купища папки и книжа. Поздрави ги сухо, със служебен тон.

— Как върви разследването?

— Може и да сме се добрали до нещо. — Макмахън погледна през рамо, за да се увери, че вратата е затворена, и попита: — Какво знаете за секретна операция на име „Изтегляне“?

Роуч изглеждаше изненадан.

— Къде чухте за нея? Информацията е строго поверителна. — После се обърна към Кенеди: — Вие ли му казахте?

— Грешите в предположенията си. Натъкнахме се на нея по време на разследването.

— Как?

— Айрини проучваше досието на един бивш тюлен и вътре се споменаваше за мисията.

— Как така се споменаваше?

Кенеди пристъпи напред.

— Около месец след мисията един от тюлените, участвал в нея, е получил разрешение за предсрочно уволнение. Говорихме с неговия главнокомандващ и открихме някои интересни неща.

— Разказвайте — нареди Роуч.

— Адмирал Дево, главнокомандващ тюлените, ни каза, че въпросният офицер, Скот Коулман, е ръководил екипа, провел Операция „Изтегляне“. След мисията Коулман заявява, че според него либийците са им били поставили капан. Обвинява себе си за загубата на хората си, тъй като заповедта за спускане била негова. Две седмици след мисията адмирал Дево открива, че от ФБР са установили откъде е

изтекла информация. Съобщава това на Коулман, както и факта, че източникът е изтъкнат политик. Малко след това Коулман иска разрешение за предсрочно уволнение и го получава. Дотук нищо не води доникъде, но ако случайно този изтъкнат политик, от когото е изтекла информацията, е сенатор Даниел Фицджералд, тогава изниква възможен мотив.

Роуч изглеждаше доста изненадан.

— Какво ви кара да мислите, че е бил Фицджералд? — попита той.

— Професионална догадка — отвърна Кенеди. — Той ли е бил?

— Да... Сядайте и двамата. Нещата са по-сложни, отколкото изглеждат.

Макмахън и Кенеди се настаниха на двата стола пред бюрото на Роуч, а той седна на ръба му.

— Това, което ще ви кажа, не трябва да излиза оттук. Информацията наистина е изтекла от Фицджералд. Не го е направил преднамерено и затова не му е била потърсена отговорност. Всъщност попаднахме на това по твърде необичаен начин. Отделът ни по контрашпионаж редовно преглежда постъпленията от данъците, авоарите и кредитите на някои хора, които поради естеството на работата си влизат в контакт с правителствени служители с достъп до секретна информация. Става въпрос за журналисти, адвокати, секретари, депутати, дори сервитьорки и бармани. Миналата година наша служителка преглеждала платените данъци на работещите в един ресторант и открила, че барманът си е купил жилище за двеста хиляди долара в Джорджтаун. Човекът изкарва едва трийсет хиляди годишно, поради което сигналната лампичка светнала. Служителката ни се обажда на компанията за ипотекване и открива, че въпросният човек отделя шейсет хиляди за изплащане на жилището. Продължава с проучванията и научава, че парите идват от родителите му. Смята, че този човек продава наркотици, но има и друга възможност — той да проговаря пред някои хора, което за нас е крайно нежелателно. Заведението, в което работи, се посещава от доста важни клечки и след няколко питиета, както е известно, тези политици и екипите им започват да обсъждат неща, които не би трябвало да споменават на обществено място. Решихме, че имаме достатъчно основание да поставим този барман под наблюдение. Монтирахме подслушвателни

устройства в бара, в жилището му и в телефона му. — Роуч поклати глава. — Два дни преди Операция „Изтегляне“ Фицджералд свършва работа и се отбива за едно-две питиета. По радиото върви материал за свалянето на самолета на Пан Ам над Локърби по повод на годишнината от трагедията. Репортерът завършва с думите, че по непотвърдени данни двамата заподозрени за поставянето на бомбата се укриват в Либия, Фицджералд възкликва на висок глас: „Не за дълго!“, и барманът пита какво има предвид. „Да си остане между нас, момче — отговаря Фицджералд, — след четирийсет и осем часа онези две копелета ще си седят в някой американски затвор.“ Момчето пита как така, щом са в Либия, а Фицджералд казва, че не може да говори за това. В този момент фактът не означава нищо за нашите хора, които се занимават със случая, но след провала на операцията ЦРУ отправя на служителите ни от контрашпионажа сериозно предупреждение, че съществува възможност мисията да е била предадена. Едно от имената в списъка на онези, които са знаели предварително за операцията, е на сенатор Фицджералд. Нашите агенти събират две и две и привикват бармана да го посплашат. Казват му, че или ще прекара следващите двайсет години в затвора, или трябва да изплюе камъчето. Той предпочел второто. Човекът мислел, че издава информацията на репортер. Оказва се, че репортерът е бивш агент на КГБ, който сега работи за себе си и продава тайните си в чужбина. Останалата част от историята е строго поверителна и не мога да ви кажа какво открихме... Операцията продължава.

— Използвате момчето да му подавате фалшива информация, нали?

Кенеди очакваше отговор.

— Директор Стансфийлд знае всичко по този въпрос — сви рамене Роуч. — Работим в сътрудничество с Управлението.

Той мина зад бюрото си и седна.

— Ще се наложи да поговоря с всички, които са имали нещо общо със случая — каза твърдо Макмахън.

— Няма да го направиш — поклати глава Роуч.

— Браян, ако този Коулман е нашият човек, цялата информация за Фицджералд ще трябва да излезе наяве в обвинението.

— Ще го мислим, когато му дойде времето, но засега не желая името на Фицджералд да бъде споменавано във връзка с Операция

„Изтегляне“. Направете каквото е необходимо, за да проучите Коулман, но оставете Фицджералд на мира. Предполагам, че мога да се свържа с адмирал Дево в Пентагона?

— Не, той е в Норфолк.

— Ще разговарям с него лично, а вие по-добре направеше списък на всички хора, които знаят, че Операция „Изтегляне“ е провалена поради изтичане на информация. Мадлин Нани ще иска да си поговори с вас за това.

* * *

Майк Нанс реши да повърви малко от своя офис до кабинета на Стю Гарет. Когато мина край секретарката, той ѝ се усмихна и я поздрави. Затвори вратата след себе си и се отпусна в едно кресло.

— Как е президентът днес?

Гарет приключи с това, което пишеше, и се оттласна от бюрото. Извади цигарата от устата си и изпусна кълбо дим към тавана.

— Чувства се великолепно — каза той. — Току-що получихме резултатите от последната анкета на Си Ен Ен — почти седемдесет процента от запитаните подкрепят решението за намеса на военните. — Отново пъкна цигарата в устата си. — Много е щастлив и значително по-спокоен.

— Това е добре. — Нанс дръпна един конец от вълнения си панталон. — Ти как си?

— Чудесно. Можех да поспя още малко, но иначе се чувствам доста добре.

— По-спокоен ли си от вчера?

— Да — смути се Гарет.

— Снощи се срещнах с нашия приятел.

— Как е той?

— Не е добре. Обезпокоен е от неспособността ти да контролираш емоциите си.

Лицето на Гарет пламна. Той изгаси цигарата си в пепелника.

— Защо?

— Научи за държанието ти на срещата онзи ден.

— Каква среща?

— Онази, на която специален агент Макмахън пусна записа на разговора с терориста.

— Защо трябваше да му казваш за това?

— Не съм аз. Някой друг го е направил.

— Кой?

— Артър има много връзки, Стю.

— Какво каза той?

— Притеснен е, че може да се раздрънкаш.

— И на кого ще кажа?

Нанс разпери ръце.

— Чакай малко, Майк! Не съм толкова глупав! Ако проговоря, и аз ще загазя.

— Съгласен съм, но той не е убеден.

— Защо? — завъртя се нервно Гарет. — Досега не съм направил нищо, което да му дава основание за подобно мнение. Защо, по дяволите, бих го направил? Това ще значи, че сам искам да ми прережат гърлото.

— Съгласен съм, но той, изглежда, смята, че ако те притиснат, може и да се огънеш. И да проговориш, за да се спасиш. Това е абсурдно, нали?

Гарет грабна с трепереца ръка пакета „Марлборо“ и измъкна нова цигара.

— Искан да ти предам едно съобщение — продължи Нанс, надигна се от креслото, мина зад бюрото, наведе се и прошепна в ухото на Гарет: — Артър каза, че ако кажеш дори думичка за това пред някого, ще те убие.

Гарет изпусна цигарата.

— Защо?

— Само се овладей, Стю — сложи ръка на рамото му Нанс, — и няма да има за какво да се тревожиш.

34.

Майкъл О'Рурк и Скот Коулман вече бяха закъснели с няколко минути. Бяха се срещнали в къщата по-рано и бяха приключили плана за мисията. Поради липса на време за подготовка решиха да се придържат към възможно най-елементарната схема. Ако Артър излезеше да пуши, щяха да го хванат. Ако не излезеше, щеше да им се наложи да опитат отново следващата вечер. Нападение над къщата бе абсолютно изключено.

Слънцето бе залязло в 5:40. Пътищата в Мериленд бяха задръстени — хората се прибираха вкъщи след работа. Известно време черното БМВ се тътреше сред натовареното движение, сетне излезе от главния път и продължи по една от тесните и спокойни улици на „Къртис Пойнт“. Шофираше Коулман, вдигнал на челото си очилата за нощно виждане. Той посегна и смъкна микрофона пред устата си.

— Хермес и Циклоп, тук е Зевс, обадете се. Край.

Докато очакваше отговор, той не откъсваше очи от пътя.

— Тук Хермес. Край.

— На позиция ли си? Край.

— На позиции сме. Край.

— Намираме се на около пет километра. Подгответе портала, а аз ще ви дам сигнал, преди да завием. Проверете шосето за движение и ме уведомете, ако срещу нас идват коли. Край.

— Разбрано. Край.

Майкъл отвори жабката. Откри бушона за външните светлини на колата и се приготви да го извади. Продължиха по шосето, което се виеше край големите къщи. Когато им остана около километър до стария имот, Коулман отново заговори в микрофона си:

— Хермес, как изглежда? Край.

— Чисто. Край.

— Отворете портала.

Коулман погледна към О'Рурк и кимна. Той извади бушона. Външните светлини на колата изгаснаха. Видимостта бе почти нулева.

Коулман сложи очилата си за нощно виждане, освободи педала за газта и се спусна по инерция. Подминаха главния портал на старото имение, Коулман натисна спирачките. Щом стигнаха алеята за обслужващия персонал, Коулман зави рязко. Колата се плъзна по обраслата алея и се шумугна между гъстите дървета.

Стробъл бързо затвори портала и уви веригата около стълба. Огледа пътя в двете посоки, след което се спусна по пътеката, за да се присъедини към останалите. Когато пристигна в малкия навес, Коулман вече бе спрял колата с предницата към шосето. Коулман, О'Рурк и Хакет стояха до отворения багажник. Хакет им подаде автоматите МР5. Когато Стробъл се присъедини към групата, Коулман погледна часовника си.

— Какво направихте със „Зодиак“? — попита.

— Потопахме го на около миля от брега и доплувахме — отвърна Стробъл.

— Добре. Нека повторим всичко още веднъж. Прекъсвайте ме, ако имате въпроси. Какво е положението с лодката?

— Резервоарът е пълен, акумулаторът е зареден — отвърна Хакет.

— Ще се наложи ли да я палите на късо?

— Не, намерихме резервен комплект ключове под седалката.

— И така, още веднъж отначало. — Коулман посочи към Хакет и Стробъл. — Вие двамата заемате позиция в северната част на къщата. Кевин, ти си на същото дърво, както и миналата нощ. Оттам можеш да покриеш целия заден двор. Дан, ти си на твоето място в предната част на къщата, аз и Майкъл — в противоположната част на двора, на оградата. Щом заемем позиция, първото нещо, което всички правим, е да проверим дали въжетата ни са сигурни. Наблюдаваме охраната и чакаме. Според рапортите от наблюдението, с които се сдобих Майкъл, почти всяка вечер той излиза, за да изпуши една пура, стига да не вали. Понякога стоял навън с часове, друг път — по няколко минути. Покаже ли се — действаме! — Коулман вдигна поглед към мрачното небе. — Според прогнозите може да вали, така че ще трябва да изчакаме. Ако излезе, оставяме го да отиде до края на верандата, колкото се може подалеч от къщата, и после в зависимост от поведението на охраната правим нашия ход.

— Ами ако не е сам? — попита Хакет.

— Ще решаваме в движение — каза Майкъл.

— Да се върнем на охраната — поде отново Коулман. — Ако се придържат към обичайното си поведение, един от тях ще застане при входната врата, а другият ще обхожда къщата с кучето. Има и още един при самия портал, но не смятам, че той ще излезе от караулното. Това означава, че в къщата ще остане само един, а като изключим камерите, той няма да вижда нищо. Ако приемем, че всичко протича нормално и Артър излезе, аз ще попитам и двамата ви дали имате добра позиция за стрелба. Кевин, ти поемаш охраната в дъното, а ти, Дан — този, който стои до предната врата. Щом получа положителен отговор и от двамата, ще кажа „бинго“. Първо застрелвате пазачите, после — кучетата. В този момент ние с Майкъл прехвърляме оградата и се озоваваме в задния двор, а Дан прескача в предния. В мига, в който докоснем земята, таблото на охранителната система в къщата ще светне. Не знам със сигурност, но предполагам, че бодигардът вътре в къщата ще включи прожекторите, които видяхме снощи. Не се тревожете за тях. Първо камерите. Има по две на всеки ъгъл. Дан, ти обезвреждаш двете в предната част, после се заемаш с най-близките прожектори. Пускаш няколко куршума в прозорците. Това ще задейства и други аларми вътре и ще ангажира вниманието на четвъртия бодигард в къщата. — Обърна се към Хакет: — В задния двор има четири прожектора. Искам да ги обезвредиш възможно най-бързо и да ни прикриваш. — Погледна отново към Стробъл и продължи: — Сега за трудната част. В рапорта от наблюдението се казва, че Артър е оборудван с радиокompас и аларма. Той има много тайни в главата си и ЦРУ не иска те да станат достояние на някой друг. Не зная дали радиокompасът е защит някъде в дрехите му, скрит в обувките или в часовника му, така че двамата с Майкъл решихме да не рискуваме. Събличаме го съвсем гол и прибираме всичко в една чанта. Дан, щом стигнеш верандата, ние ще сме готови за тръгване. Майкъл ти дава чантата, ти максимално бързо слизаш при лодката и включваш мотора. Кевин, ти оставаш на дървото и ни прикриваш, докато прехвърлим оградата заедно с Артър. В мига, в който се измъкнем, хукваш към лодката.

— А какво да правя, ако собственикът на къщата чуе мотора и дойде да види какво става? — попита Хакет.

— Сплаши го и го прогони с два-три предупредителни изстрела.

— Ако е въоръжен?

— Ако продължи да ти досажда, простреляй го в коленете. Щом се озовете на лодката, държа незабавно да се отправите навътре в залива. На около двеста и петдесет метра от брега се насочвате на юг. Движете се с пълна мощност и угасени светлини. Според мен с тази лодка ще можете да стигнете някъде към седемдесет възела. Ако ЦРУ се включи, вероятно най-краткият срок, в който ще могат да осигурят хеликоптер, за да ви засекат, ще бъде петнайсет минути от момента на задействане на алармата. Кевин, след като ти приключиш с охраната, виж колко е часът. При седемдесет възела ще ти трябва около 15 минути да стигнеш до Коув Пойнт. Седемнайсет минути след като сме прехвърлили стената, искам и двамата въвн от лодката! Дори и да не сте стигнали до Коув Пойнт, скачате от нея. Да не сте посмели да останете нито секунда повече. Тим О'Рурк ще ви чака, за да ви прибере. — Коулман замълча и изгледа всички право в очите. — Зная, че не сме подготвени за това, както бихме искали, но не разполагаме с необходимото време. Важното е да не губите самообладание и всичко ще бъде наред. Някакви въпроси?

Всички поклатахиха глави. Коулман отиде до багажника на колата, взе четири връзки въжета и подаде по една на всеки.

— На работа. Бъдете нащрек и запазете хладнокръвие.

Когато тръгнаха надолу по пътеката, Коулман потупа всеки по рамото. Бившият тюлен потегли последен. Четирите тъмни фигури поеха в колона по един и се стопиха в черната нощ.

* * *

Шест етажа под земята в сградата на ЦРУ се намира зала, в която служители денонощно поддържат връзка с изпълняващите тайни мисии по целия свят.

Оперативният център на ЦРУ бе разделен на четири секции. В предната част на помещението под три големи компютърни екрана се намираше Европейската секция. Тук работеха един инспектор и трима оператори. Следващият сектор покриваше Близкия изток и Африка. Третият подsigуряваше наблюдение на Азия и Южния Тихи океан, а последният покриваше Централна и Южна Америка и Щатите. В

дъното на помещението работеха двама наблюдаващи офицери. Зад тях, на по-високо равнище, зад стена от плексиглас седеше командващият Оперативния център.

Помещението бе добре осветено и удобно. Всеки оператор разполагаше с три монитора на бюрото и многоканална телефонна линия. За да се преборят със скуката, докато са на смяна, служителите имаха разрешение да четат или да играят компютърни игри. Получеха ли някакъв предупредителен сигнал, компютърът им започваше да пиука. В нормални дни Оперативният център бе едно от най-отегчителните места в Управлението.

Чарли Добс седеше зад плексигласовата стена на офиса на ръководител смяна и наблюдаваше далечния монитор вляво. На екрана имаше шахматна дъска. Чарли бе направил 16 хода в играта на гросмайсторско равнище и засега се държеше. Компютърният монитор вдясно изпиука и Добс моментално впи поглед в него. От посолството в Токио постъпваше рутинно съобщение. Чарли отбеляза, че е точно навреме, и се върна към изчисленията си какъв ще бъде следващият ход на компютъра.

На бюрото на Добс имаше пет компютъра и той можеше по всяко време да се свързва със своите оператори и да проверява какво правят.

Постъпващите съобщения бяха означени с код, отразяващ степента на важност. Рутинното пристигаше под номер едно, а спешните — под номер пет. Компютърът подреждаше тези съобщения по степен на важност. Код „Пет“ не беше необичайно нещо по време на криза в даден район, но тъй като през последните няколко седмици в света цареше относителен мир и спокойствие, Добс очакваше досадна нощ.

* * *

Щом стигнаха големия двор южно от имението на Артър, Стробъл и Хакет се отправиха към стъпалата, водещи към водата. Майкъл държеше под око съседната къща, а Коулман следеше своите хора. Стробъл и Хакет изчезнаха надолу по стълбите. Трябваше да преплуват разстоянието покрай имението на Артър до съседното в северна посока, тъй като там бе закотвена лодката.

Коулман и Майкъл притичаха през откритата морава до тухлената ограда, която отделяше имението на Артър от съседното откъм юг. Намериха големия дъб, който бяха открили предишната нощ, и се изкатериха по него. Сложиха си отново очилата за нощно виждане и огледаха имението на Артър. Оградата бе висока три метра, а стволът на дъба бе на по-малко от два метра от нея. Наоколо не се виждаше никой, така че Коулман се изкатери още нагоре и изпъзля по дебелия клон, който се протягаше точно над оградата. Завърза двете въжета на клона и пусна краищата им долу. Майкъл тъкмо се канеше да изкоментира колко трудно ще бъде да висиш на дървото цяла нощ, когато иззад къщата се показа пазач с куче. Майкъл и Коулман се прилепиха към дънера. Листата ги прикриваха. Щяха да са в безопасност, стига пазачът да не ги осветеше с фенерче.

Дежурният продължи обиколката. Коулман изрече в микрофона си:

— Хермес и Циклоп, тук Зевс, къде сте? Край. — Докато чакаше отговор, Коулман не откъсваше поглед от пазача.

Хакет и Стробъл бяха на тясната брегова ивица до кея и разопаковаха оръжията си, когато въпросът прозвуча в слушалките им. Хакет отговори:

— Току-що излязохме от водата и се подготвяме да продължим нагоре по стълбите. Край.

— Един пазач с куче приближава скалата. Разполагате с десет секунди, докато стигне дотам. Край!

Без колебание двамата грабнаха непромокаемите си раници и се втурнаха нагоре по виещата се стълба. През цялото време погледите им бяха насочени вляво, в очакване на пазача, който трябваше да се появи само на трийсетина метра от тях. Стигнаха горе за секунди.

Докато Коулман наблюдаваше охраната, Майкъл държеше под око къщата. Той чу как Коулман дава сведения по секунди какво прави пазачът. Миг след като Коулман съобщи, че е стигнал ръба на скалата, френските прозорци на кабинета на Артър се отвориха и собственикът на имота излезе на верандата. Майкъл прошепна:

— Нашата цел се появи. Повтарям, целта се появи. Край.

Коулман се обърна точно навреме, за да види оранжевото пламъче от запалката на Артър, което близна връхчето на пурата му. Хакет и Стробъл искаха потвърждение и Коулман им го даде.

— Хермес, Циклоп, обектът се вижда. Нямам представа колко ще остане там. Придвижете се в позиция възможно най-бързо и ми дайте знак. Край.

Хакет и Стробъл се втурнаха към дървото, където Хакет бе седял предишната нощ, и спряха при дънера. Хакет прошепна в микрофона:

— Колко пазачи има в задния двор? Край.

— Един. Край — отвърна Коулман и прошепна на Майкъл: — Ти дръж под око Артър, а аз ще наблюдавам пазача.

О'Рурк кимна.

Стробъл и Хакет бързо нагласиха заглушителите на оръжията си и метнаха на гръб раниците си. Стробъл сплете ръце пред себе си. Хакет преметна оръжието си през рамо и стъпи с десния си крак върху сплетените пръсти на Стробъл. Той го изтласка нагоре и Хакет се вкопчи в първия клон, след което безшумно се изтегли на дървото. Без да губи време, Стробъл се обърна и хукна покрай оградата към предната част на къщата. Когато стигна дървото, където бе стоял предната нощ, спря и се послуша. После се покатери на дървото и потърси с поглед пазача при предната врата. Надникна над оградата, но не видя нищо. Изруга наум.

— Зевс, тук Хермес — прошепна в микрофона. — Имам проблем. Охранителят при входната врата не е на поста си. Край.

— Виждаш ли го някъде в предния двор? Край.

— Не. Край.

— Подготви въжето. Ще изчакаме, докато е възможно. Край. — Коулман си напомни, че тези неща никога не стават точно както са планирани. — Пригответе се да действате незабавно. Щом другият пазач се появи, тръгваме. Край.

Сега, когато Хакет вече бе на позиция, Коулман можеше да наблюдава Артър. По негова преценка разстоянието между Артър и къщата бе около дванайсет метра. Нямаше начин да го изпревари до вратата, затова щеше да се наложи да отправи няколко предупредителни изстрела по пътя му. Беше мислил дали да не го простреля в крака, но старецът можеше да почине от загуба на кръв, преди да са разбрали онова, което искаха да научат.

Гласът на Стробъл прозвуча в слушалките им:

— Изчезналият охранител току-що се появи от вътрешността на къщата. Край.

Коулман си пое дъх и впери поглед в Артър, който продължаваше невъзмутимо да пуши на верандата.

— Други изненади? Край.

Един след друг двамата отговориха, че са готови да действат. Коулман даде на Майкъл сигнал с вдигнат палец и те се вкопчиха във въжетата си.

— Циклоп, имаш ли пряк прицел? Край.

— Да. Край.

— Хермес, имаш ли пряк прицел? Край.

— Да. Край.

Коулман отново си пое въздух и каза:

— По даден от мен знак, момчета. Три... две... едно... „бинго“!

Хакет натисна спусъка и изпрати един куршум в главата на постовия до скалата. Втори куршум улучи кучето.

В предната част на къщата Стробъл отправи три безшумни изстрела в главата на охранителя при входната врата. Още с първия го уцели в слепоочието. Като се вкопчи във въжетото, Стробъл се залюля на дървото, прехвърли стената и се спусна от другата страна на оградата. Приклепна и се огледа за немската овчарка. Не я видя. Стреля в камерите, разхвърчаха се искри. Отдясно чу ръмжене, обърна се рязко и изпрати един куршум в муцуната на връхлитащото животно. Зареди отново и хукна към другата група камери, като пътъм изстреля няколко куршума в прозорците.

Коулман стигна земята секунда преди Майкъл и докато тичаше към верандата, чу куршумите, които строшиха камерите вляво. Шумът бе привлякъл вниманието и на Артър. Коулман си помисли, че възрастният мъж посяга към оръжието си, но после забеляза, че си поглежда часовника. После с бързи крачки се отправи към къщата. Коулман стреля и Артър се закова на място. Докато тичаше към него, Коулман му изкрещя да вдигне ръце, като в същото време изпрати серия куршуми срещу втората група камери. В мига, когато стигна до Артър, прожекторите се включиха. Коулман вдигна крак и ритна Артър в корема, като го прати на земята. После се извъртя и стреля в прожекторите. Майкъл също стреля. Отново стана тъмно.

Артър стоеше превит одве и се мъчеше да си поеме въздух. Майкъл извади от джоба си маска с хлороформ и я долепи до лицето на възрастния човек. След десетина секунди се зае да смъква дрехите

на Артър. Бяха минали по-малко от трийсет секунди, откакто бяха прехвърлили оградата.

Миг по-късно пристигна и Стробъл и помогна на Майкъл да довърши работата. Преди да тръгне, той се увери, че всичко е в чантата, и се втурна към северната стена. Единственото, което бе останало на Артър, бяха боксерките му. Майкъл метна мършавия старец на рамо и се втурна към южната стена, като Коулман го прикриваше. Когато стигнаха оградата, Коулман подскочи, седна на стената и изтегли Артър за ръцете. Майкъл също се прехвърли от другата страна и Коулман му спусна Артър.

Хакет наблюдаваше от дървото, докато се увери, че Майкъл и Коулман са преминали оградата невредими. Веднага след това отправи три изстрела във вратата на кабинета на Артър и се спусна по дървото. Скочи на земята плавно, като котка, и хукна към скалата. Щом стигна горния край на стълбите, долови бръмченето на лодката. Втурна се надолу, като взимаше по три стъпала наведнъж. Стробъл вече беше обърнал лодката с носа към залива. Хакет се оттласна от пристана и скочи на палубата. Двигателите изреваха. Дългата елегантна лодка набра скорост и се понесе напред. Стробъл погледна часовника си. От прескачането през оградата бяха изминали минута и четирийсет и три секунди.

35.

Чарли Добс обмисляше следващия си ход, когато мониторът вдясно от него започна да пиука. След втория предупредителен сигнал Добс хвърли поглед през рамо и премести стола си. Мониторът изпиука още три пъти и на екрана се появи следната информация:

СПЕШНО СЪОБЩЕНИЕ: НИВО 5
ВИД: ЛИЧНА ТРЕВОГА
КОДОВО НАИМЕНОВАНИЕ НА ОБЕКТА:
ЧЕРВЕНИЯ КОЙОТ

Добс се вторачи в кодовото име и се опита да го свърже с някакво лице, но не успя. Тези лични тревоги се бяха превърнали в голяма досада за Оперативния център. Все по-често получаваха фалшиви тревоги. Добс вкара паролата си, за да си осигури достъп до истинското име на Червения койот. След миг на екрана се появи името Артър Хигинс. За първи път му е, помисли си Добс. Още няма защо да се вълнува. Може да го е натиснал, без да иска. Добс погледна през плексигласа и проследи как операторът за Съединените щати работи, за да потвърди тревогата. Домашният телефон на Червения койот се изписа на екрана заедно с още няколко номера. Добс натисна едно копче, за да слуша как операторът се оправя с новосъздалото се положение. Системата им съобщи, че тревогата е постъпила от личното му имение, но оттам никой не отговаря. Добс заслуша как телефонът звъни. След трийсетина секунди започна да се изнервя. По документацията Артър Хигинс имаше двайсет и четири часова охрана. Някой трябваше вече да се е обадил.

Секунда по-късно в отговор прозвуча истеричен глас.

* * *

Телефонът извънтя. Стансфийлд смъкна очилата си, разтри очи и вдигна слушалката.

— Да.

— Томас, тук е Чарли. Имаме проблем от първостепенна важност! Някой току-що е отвлякъл Артър Хигинс.

Стансфийлд изпъна рамене.

— Преди колко време?

— Личната му аларма се включи преди четири минути. Обадихме се в имението му и един от охраната потвърди, че са били нападнати.

— Идвам веднага.

Стансфийлд затвори телефона и се отправи към вратата. Когато се озова в преддверието, бодигардът вдигна поглед. Стансфийлд само му кимна и продължи по коридора. Постави личната си карта в процепа до асансьора. Пет секунди по-късно вратите се отвориха. Докато асансьорът се спускаше, Стансфийлд се опита да потисне надеждата си Артър да е мъртъв. Надяваше се да е така по две причини. Първата бе повече лична. Артър бе пренебрегнал предупреждението на Стансфийлд да преустанови разузнаваческа дейност и представляваше огромен риск по отношение на сигурността. Втората причина бе чисто професионална. Ако Артър бе мъртъв, не можеше да бъде разпитван. Този човек съхраняваше повече гибелни тайни в главата си от всеки друг в Управлението. Артър бе ръководил неофициални операции, за които не знаеше никой друг, а информацията му за официалните операции на ЦРУ бе изчерпателна. Ако бъдеше заловен жив и разпитван, Управлението щеше да бъде компрометирано на всички равнища. Вредата щеше да бъде невъобразима.

Асансьорът спря и Стансфийлд се отправи към вратите на Оперативния център. Докосна скенера и секунда по-късно вратата се отвори. Стансфийлд се приближи до Чарли Добс:

— Запознай ме с подробностите.

— В момента проследяваме сигнала за придвижване. — Добс посочи големия екран в предната част на помещението. На него се виждаше подробна карта на Чесапийк и бавнодвижеща се червена точка. — Изглежда, са го качили на лодка и се насочват към открито море.

— Знаем ли как е станало?

— Разговаряхме със служителя от охраната, който е отговарял за контролното помещение вътре в къщата на Артър. Той каза, че Артър излязъл навън да изпуши една пура и тогава те се появили иззад оградата. Не е сигурен колко са били, защото стреляли в камерите му. Двама от охраната са мъртви. От Артър няма следа.

— Какви процедури сме задвижили?

— Бързо изпратихме два хеликоптера „Кобра“ и патрулиращ AWACS. Той потвърди нашето предположение за плавателното средство и го описа като малка лодка, която се движи със скорост от 62 възела. Уведомих Бреговата охрана. Ще поставят постове на южния край на залива.

— Колко време ще е необходимо на хеликоптерите да се намесят?

— Ако няма промяна в курса, трябва да ги достигнат след десетина минути. Освен това задвижих два от нашите отряди за сигурност. Пращам единия в имението да разследва, а другият ще бъде във въздуха след десетина минути. Тръгват след лодката.

Стансфийлд поклати глава.

— Чарли, направи всичко необходимо, за да го върнеш обратно.

* * *

Звездите и луната бяха забулени от гъсти облаци, водата изглеждаше черна. Чесапийк бе прословут със своите неотбелязани пясъчни прагове и сега не бе подходящото време да заседнат в някой от тях.

Хакет излезе от малката кабина и обяви, че зарядите са поставени.

Бяха на по-малко от минута от означената точка. Хакет хвърли оръжието и екипировката през борда, като остави само плавниците и маските. С две къси парчета въже Стробъл завърза руля така, че лодката да продължи да се движи по курса. Погледна часовника си и даде на Хакет знак с вдигнат палец. Хакет се покатери върху кожуха на мотора и без колебание, свит на топка, се отблъсна от кърмата. Щом

Хакет изчезна, Стробъл щракна светлините, грабна плавниците и шнорхела си и скочи във водата.

Хакет изникна до него и двамата спряха за момент, за да проследят как лодката се отдалечава. Сложиха си плавниците и шнорхелите и заплуваха към брега с максималната скорост, на която бяха способни. Трябваше да изминат малко повече от миля. Преди да напуснат лодката, Хакет бе поставил няколко малки, разпределени по време заряда, които при избухването си щяха да пробият дупки в корпуса. Двамата мъже заплуваха бързо.

Хакет спря първи, след него и Стробъл. Хакет мушна ръка в яката на водолазния костюм и измъкна слушалките си. Приближи ги до ухото си и каза:

— Меркурий, тук Циклоп, обади се. Край.

— Чувам те ясно, Циклоп. Край.

— Можете ли да ни дадете знак къде се намирате? Край.

В следващия миг видяха припламваща червена светлина.

Хакет отвърна:

— Ориентирах се. Ще бъдем при вас след няколко минути. Край.

Мушна слушалките обратно под костюма си и вече се готвеше да поеме напред, когато долови добре познат звук. Стробъл също го чу. Гмурнаха се по-дълбоко във водата. Режещият звук се засили, като резонираше върху водната повърхност. Трудно беше да се определи откъде идва, но нямаше съмнение какво представлява.

Двата хеликоптера изникнаха с рев над върховете на дърветата, където чакаше Тим О'Рурк. За част от секундата двамата бивши тюлени решиха, че са разкрити, но хеликоптерите не намалиха ход, а продължиха към залива и завиха на юг. Стробъл и Хакет се спогледаха и се устремиха към брега.

* * *

В Оперативния център напрежението растеше. Стансфийлд наблюдаваше преследването на големия екран. В горната част се виждаше и образът от AWACS. Сигналят от движението на Артър не беше сменил направлението си. Положението на двата хеликоптера „Кобра“ бе отбелязано на екрана с двойка зелени триъгълници.

Радиовръзката между пилотите на хеликоптерите и контролера на борда на AWACS бе пусната по високоговорителя. Хеликоптерите бързо приближаваха целта.

Добс се обърна към Стансфийлд:

— Трябва да кажа на пилотите какви са правомощията им.

— Ако срещнат и най-малка съпротива, имат право да използват сила, каквато по тяхна преценка е необходима. Искам тази лодка да бъде спряна — отвърна незабавно Стансфийлд.

* * *

Малките заряди се взривиха и направиха три пробойни в носа на лодката и още две близо до мотора. Проникна вода. Двигателят се задави. Движението напред бе преустановено и скъпата лодка се плъзна под тъмната повърхност.

* * *

Контролерът на борда на AWACS подаде информация за намаляване на скоростта, преди това да се забележи на големия екран в Оперативния център. Той продължи да отчита спада, докато накрая показва пълно отсъствие на движение. Стансфийлд, заедно с всички останали в помещението, наблюдаваше хеликоптерите, които бързо приближаваха. Зелените триъгълници все повече скъсяваха разстоянието до неподвижната червена точка. Контролерът на AWACS регистрира позиция на хеликоптерите точно над маркирания обект и тогава дойде изненадата. Пилотите съобщиха, че не виждат никаква лодка.

* * *

Черното БМВ се промъкваше през обичайното за петък вечер натоварено улично движение на Джорджтаун. Докато шофираше,

Коулман каза на Майкъл, че бившият му шеф, адмирал Дево, се е обадил, за да го уведоми, че от ФБР душили наоколо и задавали въпроси.

— Каза ли ти защо се интересуват от теб? — попита Майкъл.

— Искали да знаят защо съм се уволнил предсрочно.

О'Рурк се загледа през прозореца.

— Това означава, че знаят за Операция „Изтегляне“. Адмиралът каза ли ти кой му се е обадил?

— Не. Спомена само, че били от ФБР. Майкъл, на този етап не бих се тревожил особено. Може би карат поред по списъка на бившите тюлени.

— Съмнявам се — поклати глава О'Рурк. — ФБР търси човек с достатъчно сериозен мотив да извърши нещо подобно и когато открият, че Фицджералд е провалил „Изтегляне“, моментално ще се насочат към теб. — О'Рурк нервно забарабани с пръсти по таблото. — Тогава ще разберат за смъртта на Марк и ти искрено ще ги заинтригуваш.

— Нека търсят. Няма да открият нищо. Не могат да докажат, че знам кой е издал „Изтегляне“. Аз разбрах от теб, а ти си го научил нелегално.

Майкъл се замисли.

— Ако всичко, с което разполагат, е връзката на Фицджералд с „Изтегляне“ и смъртта на брат ти, това няма да е достатъчно, за да те подведат под отговорност, но ще бъде предостатъчно да изпратят няколко десетки агенти да те следят денонощно. Ще трябва за известно време да се покриеш.

Коулман се съгласи. Няколко минути по-късно сви в улицата на Майкъл. Спряха пред къщата и О'Рурк слезе. Набра кода на вратата на гаража и тя се отвори. Коулман вкара колата и Майкъл го последва, като затвори зад себе си. Първоначално смятаха да отведат Артър в къщата сред гората, но тъй като беше много близо до имението, решиха, че е най-добре да го върнат обратно в града.

Преди да отворят багажника, Майкъл и Коулман си сложиха маските. Коулман мушна ключа в ключалката, натисна го и го завъртя. Капакът се отвори и разкри костеливото бяло тяло на Артър. Очите му горяха трескаво. Китките и глезените му бяха вързани с общо въже. В

устата му бе тикната топка за тенис. Майкъл я измъкна и Артър раздвижи челюсти.

Коулман го хвана под мишниците, а Майкъл — за глезените. Измъкнаха го от багажника и го отнесоха в едно сервизно помещение на приземния етаж. Оставиха го на пода с гръб, опрян в стената. Коулман отиде до колата и се върна с малко черно куфарче. Вътре имаше две стъкленици с прозрачна течност и няколко спринцовки. Коулман извади шишенцето с етикет „Натриев пентотал“, наклони го на една страна и заби връхчето на иглата в гумената капачка. Издърпвайки буталото, напълни спринцовката до половината. Върна стъкленицата със серума на истината обратно в куфарчето, остави мехурчетата да се издигнат до върха на спринцовката и с лек натиск върху буталото изхвърли част от течността.

Артър изломоти нещо, но Коулман не му обърна внимание. Явно въздействието на хлороформа отминаваше. Коулман взе една пръчица ароматни соли и я счупи. Тикна я под носа на Артър и острият мирис накара възрастния човек да дръпне рязко глава.

— Какво правите? — изстена той. — Къде съм?

Коулман посегна към спринцовката. Артър изведнъж осъзна какво става.

— Преди да използвате това, нека поговорим! — извика задавено.

Коулман коленичи и дръпна ръката му. Очите на стареца се местеха трескаво от маскирания човек към иглата и обратно.

— Не знам кой ви плаща, но ще удвоя сумата.

Коулман откри синкава вена точно под повърхността на тънката суха кожа на стареца. Плъзна иглата в нея и натисна буталото.

На лицето на Артър Хигинс бе изписана паника.

— Не си давате сметка какво вършите. Моите хора скоро ще ме открият... Ще се доберат до вас, без значение какво ще им струва това.

Коулман излезе от помещението и затвори вратата зад гърба си. Майкъл свали от горния етаж магнетофон, видеокамера и комплект малки микрофони. Подаде ги на Коулман и отиде в гаража да вземе мобилния телефон с модулатора. Трябваша им около пет минути, за да започне действието на лекарството.

Щом се върнаха, Артър се замоли отчаяно.

Не му обръщаха внимание. О'Рурк включи двата говорителя в мобилния телефон и прикрепил гласовия модулатор към микрофона на слушалката. Коулман извади камерата и я монтира върху триножник. Направиха бърза проба, за да се уверят, че всичко действа. Майкъл махна на Коулман и излязоха в коридора.

— Не забравяй, аз ще задавам въпросите. Ако ти искаш да кажеш нещо, първо изключи магнетофона и камерата. Ако в крайна сметка използваме тази лента, ЦРУ и ФБР ще изследват и най-малкия шум.

— Разбрано.

— Има ли някаква възможност той да ни лъже? — попита Майкъл.

— Не, използвал съм този серум и по-рано, не можеш да се противопоставиш.

Майкъл кимна. Върнаха се в стаята. Артър седеше в ъгъла, втренчил поглед на тавана. Коулман се приближи, сграбчи го за брадичката, взря се в неестествено разширените му очи и викна на Майкъл, че могат да започват. Коулман включи камерата, а Майкъл натисна копчето за запис на магнетофона и изрече в модулатора:

— Как се казваш?

* * *

Стансфийлд впери поглед в голямото табло на стената в предната част на Оперативния център и отбеляза времето, минало, откакто се бе включила личната аларма на Артър. Приближаваха границата на четирийсетте минути, а нещата не изглеждаха добре. С всяка изминала секунда шансовете да го върнат намаляваха. Продължаваха да получават сигнал от устройството му, но хеликоптерите „Кобра“ не бяха открили нищо. Леководолази от флотата бяха тръгнали от Норфолк, за да установят какво има под водата. Първо решиха, че алармата на Артър може да е била хвърлена през борда от похитителите, но операторът на AWACS-а заяви, че не регистрират нищо във водата. Групата за бързо реагиране бе пристигнала в имението на Артър и преценяваше ситуацията. Едно обаче не подлежеше на никакво съмнение — Артър бе изчезнал безследно.

Стансфийлд наблюдаваше безмълвно как неговите хора алармираха Бреговата охрана, местните полицейски участъци, служещите на летището и митничарите. От съображения за сигурност не казаха на никого истинската причина за тревогата, а само, че търсят беглец. Не желаеха историята да стигне до медиите. Стансфийлд си даваше сметка, че ако успеят да върнат Артър на този етап, би било невероятен късмет, а за да им провърви, трябваше добре да се постараят, защото с всяка изтичаща минута шансовете им за успех намаляваха. Освен това Стансфийлд бе длъжен да спазва определена процедура. Той се включи в една обезопасена линия и набра номера на Бюрото за национална сигурност в Белия дом.

— Бюро за национална сигурност. Майор Максвел слуша. Моля, представете се.

— Обажда се директор Стансфийлд от ЦРУ. Президентът там ли е?

— Да, сър.

— Алармирайте Съвета за национална сигурност и свикайте всички членове. Намираме се в потенциално критично положение. Кажете на президента, че пристигам след петнайсет минути.

— Да, сър.

Стансфийлд затвори телефона и нареди на бодигарда си да подготви хеликоптера за излитане. После се обърна към Добс:

— Чарли, дай боже да го върнем, но трябва да започнем да се подготвяме и за най-лошото. Свикай всички тук. Искам доклад, включващ оценка на вероятните щети във възможно най-кратък срок. Трябва да знаем какви текущи операции може да са изложени на риск и колко от агентите ни могат да бъдат провалени, ако Артър проговори.

— Искаш ли да алармирам нашите приятели отвъд океана?

— Засега не уведомявай посолствата. Ще изчакаме още някой и друг час.

— А англичаните? Артър доста поработи с тях.

Стансфийлд дори не се бе сетил за това. Техните съюзници щяха да бъдат особено разстроени.

— Задръж така още няколко часа. Ще трябва да проведе тези разговори лично. Ако има някакво развитие, обади ми се незабавно.

* * *

Артър отговори на последния въпрос в своя живот. Майкъл погледна към Коулман изумен и натисна стопа на магнетофона. Стана, посочи вратата и Коулман го последва. В коридора свалиха маските и се спогледаха.

— Това е невероятно! — промълви Майкъл.

— Повече от невероятно. Това може да свали правителството! Даваш ли си сметка какво ще стане, ако предоставим тази лента на медиите?

— Не ми се ще и да мисля — отвърна О'Рурк.

— Ако „Уотъргейт“ очерни президентството, това ще го унищожи завинаги! — Коулман посочи към стаята. — Искаш ли да му зададеш още някакви въпроси?

О'Рурк се замисли за момент.

— Колкото по-бързо се отървем от него, толкова по-добре — каза тихо.

— Съгласен. Направи копие на лентата, а аз ще се погрижа за Артър.

Върнаха се при зложника си. Майкъл взе лентата и се качи горе. Коулман грабна празната спринцовка и издърпа буталото, за да я напълни с въздух. Приведе се, взря се в стъклените очи на Артър, после с презрение заби иглата в ръката му. Натисна буталото и изпрати смъртоносни мехурчета въздух в кръвния поток на Артър. Нямаше никакво желание да гледа възрастния мъж как умира, затова отиде в гаража да потърси нещо, с което да увие трупа.

Майкъл се върна долу след няколко минути и помогна на Коулман да загънат Артър в зелени торби за отпадъци. Сложиха трупа в багажника на БМВ-то и го покриха с одеяла.

— Какво ще правиш с лентите? — попита Коулман.

— Не знам.

— Обмисляш ли вариант да ги пуснеш на медиите?

— Не съм убеден, че е добра идея.

Коулман кимна.

— Според мен това ще ни върне сто години назад.

— Съгласен съм.

— Е, каквото и да решиш, ще трябва да го направиш без мен. С теб май известно време няма да можем да се виждаме. Ако си прав за ФБР, ще ми се наложи да се покривя.

— Мисля по този въпрос. Тази лента може да се окаже полезна.

— Как? — попита Коулман.

— Ако бъде огласена, тази малка изповед може да катурне цялото правителство. Без значение дали Стивънс е участвал, или не, ще бъде замесен. С охота би направил какво ли не, за да предотврати евентуалното ѝ предоставяне на медиите. А ЦРУ... те ще изгубят най-много. Ако записът стане обществено достояние, цялото Управление ще бъде закрито до седмица. Затова, ако имат начин да предотвратят скандала, биха го използвали.

— Да, като например да ни изпратят по куршум в тила.

— Няма опасност, ако си разиграем добре картите. Нека да поговорим за това в колата.

— Ти идваш с мен да хвърлим трупа? — попита изненадан Коулман.

— Да, и зная идеалното място за това.

36.

Хеликоптерът на Стансфийлд се носеше над Потомак, а яркият лъч на прожектора му осветяваше водната повърхност под него. Насочи се на изток, прелетя над мемориала на Линкълн и над обширната тревна площ на парка. Мигаща светлина недалеч от Белия дом привлече вниманието на пилота към мястото за кацане върху Южната морава. Малкият хеликоптер се спусна и меко се приземи върху тревата. Стансфийлд скочи и изтича приведен. Двама агенти от Тайните служби се приближиха и го съпроводиха през Розовата градина и Западното крило на Белия дом, където бяха посрещнати от човек от екипа на Стю Гарет.

— Казано ми е да ви отведа в Овалния кабинет.

— Защо? — изненада се Стансфийлд.

— Не зная, сър. Така ми бе наредено.

Стансфийлд последва сътрудника нататък по коридора и в празния президентски кабинет. Застана неловко в средата на помещението и запристъпва от крак на крак. Минутите минаваха, кръвното му се покачваше. Изгледа един агент от Тайните служби, който стоеше на пост при вратата, и попита:

— Къде е президентът?

— На държавен прием, сър.

Стансфийлд си помисли, че този път няма да се овладее. Пълната липса на професионализъм у администрацията на Стивънс го вбесяваше. За да не се разкреци, той се обърна и отиде до бюрото на президента. Вдигна слушалката и нареди на централата да го свържат с Бюрото за национална сигурност.

Секунди по-късно се чу изщракване и прозвуча глас:

— Бюро за национална сигурност, майор Максвел слуша. Моля, представете се.

— Директорът на ЦРУ Стансфийлд. Членовете на Бюрото за национална сигурност уведомени ли са, че свиквам спешно съвещание?

— Не, сър.

— Защо?

— Наредено ми бе да изчакам пристигането ви, сър.

— Кой ви нареди?

— Началникът на щаба Гарет, сър.

— Майоре, началникът на щаба Гарет има ли право да издава нареждания по ресора на Бюрото за национална сигурност? — попита остро Стансфийлд.

— Не, сър.

— Слушайте ме внимателно. В момента националната сигурност се намира в критично положение от четвърти ранг и ние трябва да се справим с него. Нареждам ви да обявите тревога незабавно. До десет минути тук да бъдат шефът на Агенцията за национална сигурност, министърът на отбраната, държавният секретар, шефът на Обединеното командване. Ясен ли съм?

— Да, сър.

Стансфийлд затвори телефона и набра номера на Оперативния център на ЦРУ. Обади се Чарли Добс:

— На мястото, където сигналите са били засечени за последен път, водолазите намерили потопена лодка. Освен това и торба с дрехите и часовника на Артър...

— Друго? — Стансфийлд вдигна поглед, когато Гарет влезе наперено в залата, облечен в смокинг. Преди Добс да успее да отговори, Стансфийлд каза: — Трябва да приключвам, Чарли. Ще ти се обадя отново.

Гарет извади цигарата от устата си и каза:

— По-добре да запазим спокойствие, Том. За първи път от две седмици президентът има възможност да си почине.

— Къде е Майк Нанс?

— Вкъщи си е. Какво толкова има?

— Отвлечен е висш служител на ЦРУ.

— Колко висш? — попита Гарет, докато издихваше дим през ноздрите си.

— Ще ти кажа веднага щом доведеш президента в Оперативната зала, където му е мястото! — избухна Стансфийлд.

— По-спокойно, Том, не можеш да очакваш да зарежем всичко, което правим, всеки път, щом се появиш тук.

Стансфийлд поклати глава и тръгна към вратата.

— Това не е игра, господин Гарет. Очаквам да видя президента в Оперативната. Незабавно!

* * *

Коулман седеше зад волана на БМВ-то. Не беше особено въодушевен от „бунището“ на Майкъл. Първоначално смяташе да изхвърли трупа на Артър в открито море. Мислеше си, че достатъчно са предизвиквали късмета си за вечерта, а идеята на Майкъл нямаше нищо общо с предпазливостта. Той искаше да оставят тялото на Артър на място, където ще бъде намерено.

Клубът „Бърнинг Трий“ се намираше на по-малко от десет минути от дома на Майкъл. Когато приближиха игрището за голф, Коулман заяви за трети път:

— Знаеш, че Тайните служби наблюдават къщата му.

— Зная. Смятам да го оставим отстрани.

— Бил ли си тук по-рано?

— Да. Преди време тук живееше сенатор Мюцел. След като Мюцел загуби на последните избори, Гарет я купи от него. — Майкъл хвърли поглед към Коулман и продължи: — Искам да покажа на тези копелета, че сме твърдо решени да предоставим записа на медиите. Ако оставим лентата заедно с трупа на Артър в неговата къща, ще бъде много по-натоварено със смисъл. Освен това Гарет и Нанс ще се препотят.

— Така си е.

След няколко минути влязоха в шикозния квартал и Майкъл упъти Коулман как да стигне до къщата. Беше масивна, с ограда от ковано желязо. Минаха бавно покрай предния вход. На алеята за коли бе паркиран форд лимузина. Двама души седяха на предната седалка. Над входа имаше камера. Коулман зави по следващата улица. От тази страна оградата бе очертана с дървета и храсти.

— Какво смяташ? — попита Майкъл.

— Мисля, че е осъществимо.

Коулман направи обратен завой в средата на шосето, спря колата от страната на къщата, изключи светлините и огледа улицата. Майкъл

сложи тънки кожени ръкавици.

— Готов съм! — каза.

Коулман отдръпна крак от спирачката и колата бавно пое напред. Когато достигнаха задната страна на имението, Майкъл изскочи, отвори багажника, отметна одеялата и измъкна трупа. Положи го на земята, подпирайки го на оградата. Дръпна зелената торба за боклук от главата му, хвърли я на земята и скочи обратно в колата. Коулман натисна газта.

Майкъл грабна мобилния телефон и набра номера на Ен Би Си. След няколко позвънявания чу безразличното:

— Редакция „Информация“.

— Слушайте ме внимателно. — Майкъл говореше бавно и отчетливо. — Това не е номер. При къщата на Стю Гарет има труп. Името на мъртвия е Артър Хигинс. Той е бивш служител на ЦРУ. Тялото може да бъде намерено до оградата при северната страна на къщата. Адресът е „Бърнинг Трий Лейн“ 469.

— Кой се обажда? — попита напрегнато гласът. — Откъде да знам, че не е номер?

— Няма откъде, но по-добре изпратете екип колкото може по-бързо, защото ще се обадя на още две телевизии.

Майкъл прекъсна и набра друг номер.

Проведе още два подобни разговора и се обърна към Коулман:

— Ще стане напечено. Ако ФБР се закачи за теб, пусни на пейджъра ми седем деветки.

— Какво смяташ да правиш с лентата?

— Ще измисля нещо. Спри тук.

Коулман спря и протегна ръка. Майкъл я пое.

— Бъди внимателен, докато обстановката се успокои — каза той, затръшна вратата и колата се отдалечи с нарастваща скорост.

* * *

Министърът на отбраната и държавният секретар също присъстваха на официалния прием. За да не привличат вниманието, напуснаха залата един след друг. Последен остана президентът. Когато

Стивънс пристигна в Оперативната зала, Стансфийлд говореше по телефона. Президентът се приближи до Гарет.

— Стю, какво става? — попита.

— Стансфийлд съобщи за похищение на висш служител на ЦРУ — отговори Гарет.

— Колко висш?

— Не знам, не ни е казал. Чака теб.

Гарет изобщо не си помисли за възможността този служител да е Артър. В края на краищата Артър беше бивш кадър на ЦРУ и живееше в САЩ. Гарет смяташе, че въпросният служител е някой, действащ в чужбина.

Стансфийлд затвори телефона и се приближи към групата.

— Добър вечер, господин президент. Съжалявам, че трябваше да прекъсна забавленията ви, но изникна нещо сериозно.

— Какъв е проблемът?

— Бившият директор на черните барети Артър Хигинс бе отвлечен от дома си в Мериленд в 19:06 тази вечер.

Гарет пребледня.

Стансфийлд не откъсваше поглед от него.

— На този етап нямаме никаква представа кой го е отвлъкъл или по каква причина — продължи сухо, — но ако не го открием скоро, трябва да приемем най-лошото. Хигинс знае строго секретна информация. Ако го подложат на разпит, нашата разузнавателна мрежа ще бъде сериозно засегната. — Обърна се към Стю: — Господин Гарет, нямах представа, че се познавате с Артър.

Гарет се поколеба:

— Не, не го познавам, но съм чувал за него.

Стансфийлд скръсти ръце.

— И какво по-точно?

— Нищо особено, само — че преди време е работил за Управлението.

За Стансфийлд беше ясно, че Гарет лъже.

— Имаме ли някаква представа кой може да е похитителят и каква е причината? — попита президентът.

— В момента моите хора изготвят списък. Артър се пенсионира от Управлението преди около две години, но продължаваше да използва международните си контакти за незаконен бизнес. Държахме

го под око и даже няколко пъти го предупреждавахме да не си пъха носа в работата на Управлението.

— И какво правим, за да си го върнем обратно?

— Разполагаме с разработена стратегия за подобни случаи. Изпратили сме по факса снимки на Артър до всички летища и полицейски управления по Източното крайбрежие. Казваме на хората, че го търсим за разпит във връзка с убийство и че към него трябва да се подходи с изключителна предпазливост. Военновъздушните сили ни предоставиха два AWACS-а. Търсят малък самолет, който може да лети под обсега на конвенционалните радарни системи. Ако до известно време нямаме резултат, ще алармираме нашите хора отвъд океана.

Телефонът иззвъня. Стансфийлд го вдигна.

— Томас, намерихме го! — възкликна от другата страна Чарли Добс.

— Къде?

— Няма да повярваш. В къщата на Стю Гарет.

— Какво?

— Мъртъв. Гледам го по проклетите новини. Трупът му е опрян на оградата на Гарет. Екипи и на трите големи телевизии са на мястото и предават на живо. Ченгетата дори още не са пристигнали!

— Как са се озовали там толкова бързо?

— Не знаем.

— Нашите хора на път ли са?

— Да.

— Чарли, задръж за момент. — Стансфийлд отстрани слушалката от ухото си. — Намерили са го. — Замълча, за да прецени реакцията на Гарет, и продължи: — Мъртъв.

Гарет приличаше на убиец, току-що чул заключението „Невинен“ от съдебните заседатели.

— Къде? — въздъхна той.

— Във вашата къща.

Паника се изписа на лицето на Стю Гарет.

— В момента медиите са пред вас и излъчват на живо от мястото на събитието.

Президентът Стивънс грабна дистанционното и включи екраните на стената отсреща.

— От моята къща? — Шефът на президентския екип бе рухнал.

— Да... Защо някой би захвърлил трупа на Артър на вашата морава?

— Нямам представа... абсолютно никаква представа!

— Опасявам се — каза Стансфийлд студено, — че ще трябва да измислите нещо по-добро.

— Не знам! Дори не познавам човека! — клатеше глава Гарет.

— Чарли, ще бъда там след около половин час. Искam пълна информация още при кацането. — Стансфийлд затвори телефона и погледна часовника си. Помисли си да каже на Гарет да го придружи, за да го разпитат, но си даде сметка, че Гарет никога не би приел. Освен това първо искаше да извърши някои проверки. Погледна президента, втренчил очи в телевизионните екрани. — Сър, това е потенциално обезпокоителна ситуация за вас, но, общо взето, имахме голям късмет. Който и да е похитителят на Артър, той не е разполагал с достатъчно време да го разпита, така че има надежда да не сме се компрометирали. Трябва да се върна в Лангли и да започна работа по ограничаване на възможните щети. Нашите съюзници ще искат известни разяснения. Ще ви се обадя веднага щом установя нещо.

— Планът... е добър — отвърна Стивънс, без да може да скрие притеснението си.

Стансфийлд отправи към Гарет последен изпитателен поглед и напусна залата.

Веднага щом вратата зад него се затвори, Стивънс дръпна Гарет настрана и възкликна:

— Стю, какво става, по дяволите?

Гарет поклати глава. В момента искаше да знае само къде се е дянал Майк Нанс.

37.

Коулман намери един оскъдно осветен паркинг в центъра и остави колата отключена, с ключове на таблото. Измина пеша разстоянието до „Адамс Морган“.

Беше извън играта. ФБР щяха да го чакат. Въпросът беше само къде и с колко агенти. Ако се наложеше, той можеше да се отърве от тях и да изчезне, но така щеше да признае вината си. Засега трябваше да се държи естествено.

Щом приближи апартамента, в който живееше, Коулман изостри вниманието си. По това, колко трудно щеше да открие наблюдаващите го, щеше да прецени степента на проявения от ФБР интерес. Ако подминеше микробус с боядисани в тъмно стъкла или лимузина с отпуснат върху волана шофьор, щеше да е наясно, че от ФБР не го разграничават от другите стотина бивши командоси, които разследват.

Вървеше като хищник — отпуснат физически, очите му регистрираха всичко, което го заобикаляше. Щом зави по своята улица, обхвана с поглед редицата коли. Нищо — никакви микробуси, никакви камиони. Може да са паркирали на някоя от съседните улици. Трябваше да ги провери сутринта, когато излезеше да тича.

Изкачи стълбите на сградата, отвори входната врата и тръгна към втория етаж. Спря пред апартамента си и провери ключалката за следи от шперц. Нямахше, което изобщо не означаваше, че не е отваряна. Коулман отключи и влезе. Светна лампите, включи телевизора и пушна щорите. Извади от джоба си малък черен сензор. Обиколи цялата стая, като прокараваше черния предмет над и под всяка мебел. Сензорът не откри подслушвателно устройство в стаята. Без да светва други лампи, Коулман провери кухнята, банята и спалнята си. Отново нищо.

Това, че не бе намерил „бръмбари“ обаче, съвсем не означаваше, че не го следят; може би бяха много добри. Коулман извади малко фенерче от скрина и се мушна под леглото, където пазеше сандък с интересни, но съвсем законни вещи.

Сандъкът винаги бе подравняван по един и същ начин — предният му край се падаше точно под средната пречка на леглото. Сега беше изместен. Някой бе влизал в апартамента.

Коулман изпълзя обратно и извади сандъка. Стиснал между зъбите си фенерчето, той вдигна капака. Вътре имаше официално регистриран полуавтоматичен пистолет „Глок“, кутия патрони, нож, чифт очила за нощно виждане и най-различни други неща, обичайни за един бивш тюлен. Коулман взе очилата за нощно виждане и влезе в банята. Подсвирквайки си високо, пусна душа, събу си ботушите и отиде до входната врата. Отвори я тихо и се измъкна в коридора. Изтича на пръсти по покритите с килим стъпала чак до последния етаж. Някой бе влизал в апартамента му. Нямаше подслушвателни устройства. Не бяха на улицата. Което означаваше, че са в някоя от съседните сгради.

Коулман стигна до последния етаж и отвори вратата към покрива. Зад нея имаше черна метална стълба, по която той се изкачи бавно и вдигна капака в другия край. Изпълзя на покрива, като стоеше приведен под нивото на парапета. Стигна до предната част на сградата и надникна надолу. Преди месец беше проверил кои точно са празните апартаменти в съседните сгради. Започна с построяката отсреща. Преброи три етажа през два прозореца отляво. Беше твърде тъмно, за да се вижда нещо в апартамента, затова си сложи очилата за нощно виждане.

Коригира настройката и погледът му проникна в тъмната празна стая. Ето къде бяха — дълги черни предмети. Ясно видя редицата микрофони, поставени по протежение на долния ръб на перваза, насочени към неговия апартамент. Зад тях на триножници бяха поставени камери. Нещо помръдна. Коулман присви очи. Вътре седеше мъж.

Когато се върна в апартамента си, Коулман анализира положението. Като тюлен отлично знаеше какво представлява доброто наблюдение. Хората, които го наблюдаваха, си ги биваше. Коулман си взе якето и го замъкна в банята. Като държеше телефона си близо до течащата вода, набра пейджъра на Майкъл и натисна седем пъти цифрата девет.

* * *

Макмахън стоеше в средата на празния апартамент. На ушите си имаше чифт огромни слушалки. Отпи голяма глътка кафе и погледна другите двама агенти, които седяха на масата в трапезарията. Слаба лампа осветяваше играта им на карти. Сменяха се на двайсет минути. Всеки шум в апартамента на Коулман се записваше и всеки, който напускаше или влизаше в сградата, бе фотографиран. Повече от дузина коли, различни марки и модели, бяха разположени из града, имаше и един хеликоптер в денонощна готовност.

* * *

Когато прозвуча предупредителният сигнал на пейджъра му, Майкъл седеше в кабинета си с голяма чаша горещо кафе. Впери поглед в екранчето. Деветки. В главата му започна да назрява план. Ако се обърне към медиите, това би причинило повече беди, отколкото добро, но Нанс и Гарет трябваше да си платят. Те трябваше да бъдат свалени — на каквато и да било цена.

* * *

Стансфийлд се настани унило на задната седалка на своята лимузина. Това бе поредната нощ, изпълнена с въпроси и без възможност за сън. Голямата врата на просторния гараж в Лангли се отвори. Утринното слънце блесна в очите му. Бе прекарал цяла нощ в Оперативния център.

Два факта бяха предоставени на вниманието на Стансфийлд. Първо, в кръвта на Артър бяха открити следи от натриев пентотал. И, второ, обстоятелство, установено, докато неговите хора прослушваха записите от охранителната система на Артър — Стю Гарет и Майк Нанс бяха посетили Артър предишната седмица. Гарет бе излъгал.

Стансфийлд разбра за натриевия пентотал малко след полунощ, но екипът, изпратен в имението на Артър, не успя да открие

видеокасета с Гарет и Нанс до 6:45 сутринта. В 8:00 имаше съвещание в Белия дом, но вместо да поемат към Вашингтон, направиха малко отклонение. Трябваше да вземе един неканен и без съмнение нежелан гост. Беше събота сутрин. Лимузината, заедно с ескорта, се носеше бързо по полупразните булеварди. В 7:35 пристигнаха в дома на директора Роуч.

Той се качи в лимузината и групата коли отново потегли.

— Предполагам, че това има нещо общо с трупа на Артър Хигинс, открит на моравата в дома на Стю Гарет? — започна мрачно Роуч.

— Да — отвърна Стансфийлд.

— За какво му е на Гарет да се свързва с човек като Артър?

— Не зная. — Стансфийлд поклати глава и се навъси.

— Предполагам, че искаш около този инцидент да се шуми колкото може по-малко.

— На този етап все още не съм решил. Двете агенции полагаха усилия в миналото да пазят подобни неща в тайна, но вече не съм убеден, че не бих предпочел да се вдигне шум около настоящия случай. Без съмнение той е в твоята юрисдикция. Артър бе отвлечен, превозен отвъд щатските граници и убит. — Стансфийлд прехапа устна и поклати глава. — Браян, Артър не беше най-праведният човек в Управлението. Повечето прегрешения бяха свързани с нещата, които очаквахме той да свърши, но освен това правеше и много други, които не бяха получили одобрение по съответните канали. Ето защо преди две години бе принуден да се оттегли. Не бяхме в състояние да го контролираме. Честно казано, неговата смърт е цяло щастие. Той беше бомба със закъснител, с достатъчно секретна информация в главата си да причини невероятна вреда не само на нашата страна, но и на доста от съюзниците.

— Значи ти би искал да проуча случая?

— И да, и не. Не желая работата на Артър за Управлението да става публично достояние, но има един въпрос, който държа да бъде изяснен, и за тази цел смятам, че ще ми бъде необходимо ти да обявиш щателно разследване.

— Отнася се за участието на Гарет?

— Да. Артър не е бил хвърлен на неговата морава без причина. Двамата с Нанс са били замесени в някаква обща дейност с Артър.

— Сигурен ли си?

— Снощи, след като Артър беше отвлечен и преди да открият трупа му, отидох в Белия дом, за да уведомя Съвета за национална сигурност. Когато им съобщих, че Артър е жертва на похищение, Гарет видимо се разтревожи. Дотолкова, че ми се наложи да спра на средата на изречението и да го попитам дали познава Артър лично. Гарет отрече... каза, че само бил чувал за него. — Стансфийлд се изкашля. — Знаеш не по-зле от мен, че Стю Гарет не проявява загриженост към когото и да било, освен когато е застрашен от някаква загуба. По-късно, когато им съобщих, че трупът на Артър е открит на моравата на Гарет, той едва не получи удар.

— Призна ли за някаква връзка с Хигинс?

— Не, продължи да отрича. Според мен крие нещо. Съмненията ми бяха потвърдени от два обезпокоителни факта. При аутопсията бе открит натриев пентотал в кръвта на Артър. Той е бил разпитван, но който го е направил, вероятно е искал само някаква специфична информация; не е имал време за повече. Освен това разполагаме с видеокасата от охранителната система в дома на Артър, върху която са записани Нанс и Гарет. Посетили са го миналата събота, а Нанс е отишъл и в четвъртък. Гарет излъга, че не познава Артър.

— И какво очакваш от мен?

— Искам да предупредиш официално, че ще бъде извършено щателно разследване. Ще им дадем две възможности. Могат да седнат с моите хора и да им кажат всичко, което знаят, под закрилата на Закона за национална тайна, или могат да дадат показания под клетва пред теб и твоите агенти и да се изложат на риск да бъдат преследвани от закона.

Роуч се замисли.

— Както каза по-рано, този случаи е в юрисдикцията на ФБР. Какво ще стане, ако на някакъв етап реша да проведе разследването, независимо от договореността, която си постигнал с Нанс и Гарет?

— Това си е твоя работа.

* * *

Стю Гарет крачеше трескаво зад бюрото си с цигара в ръка. Майк Нанс седеше изправен и скован на дивана. Наблюдаваше Гарет, чакаше валиума да подейства и се опитваше да овладее неистовото си желание да стовари някоя лампа върху главата му. Трябваше да остане спокоен, независимо от всичко трябваше да остане спокоен.

Гарет спря и насочи цигарата си към Нанс.

— Не мога да повярвам, че ти позволих да ме въвлечеш във всичко това. Трябва да съм загубил шибания си акъл, когато се съгласих да се замеся с Артър.

Нанс прехапа долната си устна.

— Стю, смяташ ли, че има някаква полза от твоите емоционални тиради?

— Ей, само не ми пробутвай това ледено отношение! Аз реагирам по мой начин, ти — по свой... Мамка му! — Гарет дръпна силно от цигарата.

Нанс скочи.

— Добре, ще направя както ти искаш! Сядай и млъквай! Имаме среща със Стансфийлд след десет минути и ще трябва да предложим някои отговори, като например защо трупът на Артър е бил подхвърлен на твоята морава... и ако не овладееш емоциите си, Стансфийлд ще те разкъса на парчета!

Гарет отпусна рамене безпомощно.

— Съжалявам, Майк, но просто не мога да повярвам, че всичко това се случва толкова бързо. Какво ще правим, по дяволите? Стансфийлд ще иска обяснение защо Артър е бил оставен в моя дом! Снощи разбра, че го лъжа, когато му казах, че не познавам Артър. Какво ще му обясня? А на медиите? Ами на ченгетата?

Нанс сложи ръка на рамото му.

— Стю, карай поред. Не се тревожи за ченгетата и не мисли за медиите. През следващия час искам да си спокоен и да си държиш езика зад зъбите. Стансфийлд е най-важният ни проблем. Сега седни и се отпусни, докато ти кажа какво ще направим.

Гарет рухна на кушетката и тикна нова цигара в устата си.

Нанс закрачи бавно из стаята.

— Имам идея за контрол на щетите. — С ръце на кръста той се обърна и заяви: — Ще кажем на Стансфийлд истината.

— Да не си откачил? — задави се Гарет.

— Стю, за последен път те предупреждавам да се овладееш! Не забравяй, че Артър ти лепна етикет с цената, преди да бъде убит, и аз съм единственият, който може да анулира поръчката.

Гарет отвори уста, но Нанс не го остави да заговори:

— Стю, искам да мълчиш през следващите пет минути!

Гарет прехапа език.

— Ще съобщим на Стансфийлд, че сме се обърнали към Артър да ни помогне за прокарането на президентския бюджет. Ще му кажем, че Артър е съдействал в изнудването на конгресмен Мур. Просто е, истина е и Стансфийлд ще повярва, защото можем да го докажем. Признаваме си за някои нарушения и Стансфийлд си отива доволен.

— А медиите?

— Стю, няма да повтарям! Сега говорим за Стансфийлд! За медиите ще разговаряме по-късно.

— Трябва ли да кажем на Джим?

— Не! Трябва да може да отрече. След съвещанието ще му кажем, че сме искали да го защитим. Само ме остави да говоря аз и — за бога — не губи самоконтрол!

Нанс приключи разясненията и се отправиха към залата. С влизането Нанс спря и се озърна за Стансфийлд. Не беше пристигнал още, но шефът на Обединеното командване, държавният секретар и министърът на отбраната бяха там. Нанс реши, че е изключено разговорът да се проведе в тяхно присъствие. Трябваше да се обясни със Стансфийлд насаме. Приблужи се до президента и прошепна:

— Сър, по причини, които не мога да обсъждам в момента, ви моля да освободите от съвещанието шефа на Обединеното командване, министъра на отбраната и държавния секретар.

— Това няма ли да изглежда доста необичайно?

— Моля ви, сър, доверете ми се. Трябва да разговаряме с директор Стансфийлд насаме. Така ще е най-добре. Ще ви обясня по-късно.

Стивънс се поколеба за момент, после хвърли поглед към Гарет и направи връзката. Изкашля се леко и каза:

— Господа, настъпи лека промяна в плановете. Налага ми се да разговарям с директор Стансфийлд насаме.

Всички станаха и се отправиха към вратата. Щом напуснаха помещението, Нанс внимателно затвори вратата след тях.

— Сега ще ми кажете ли какво става, по дяволите? — попита Стивънс.

— Господин президент... сър... Смятам, че би било най-добре да изчакаме господин Стансфийлд — отвърна Нанс хладно.

— И защо?

— Ще изисквате пълна опровержимост на чутото, сър.

— Какво сте замислили? — Президентът се обърна навъсен към Гарет, но Нанс го изпревари:

— Сър, това няма да ви засегне по какъвто и да било начин. Повярвайте — ще бъде най-добре, ако изглеждате изненадан, когато разкажем на Стансфийлд каква е връзката ни с Артър.

38.

Майкъл се промъкваше през натовареното сутрешно движение в центъра на Вашингтон зад волана на тъмнозеления си „Чеве Тахо“. Беше изморен и напрегнат. Нервите му бяха изопнати от безсънието. Когато бе на четири преки от Хувър Билдинг, той набра телефона на централата. След няколко позвънявания жена с приятен глас отвърна:

— Федерално бюро за разследване. С какво мога да ви услужа?

— Специален агент Макмахън, ако обичате.

— Един момент.

Телефонът зазвъня отново. Отговори друг глас.

— Специален агент Макмахън, ако обичате — повтори Майкъл.

— Специален агент Макмахън в момента отсъства. Кой го търси?

— В сградата ли е тази сутрин?

— Съжалявам, но нямам право да отговарям на такива въпроси.

Бихте ли ми казали кой се обажда?

Майкъл натисна рязко спирачките, за да избегне сблъсък с едно такси, което спря точно пред него.

— Конгресмен О'Рурк на телефона. Трябва да говоря с него. Спешно е!

— Специален агент Макмахън е зает. Бих могъл да му предам какво желаете.

— Нищо не желая. Трябва да му дам нещо, което ще го заинтригува.

— За какво се отнася?

Майкъл въздъхна, без да крие раздражението си.

— Чуйте, знам, че си вършите работата, но става въпрос за нещо, което не мога да обсъждам по телефона.

— Казахте, че сте конгресмен О'Рурк?

— Да.

— Ще видя дали ще успея да го откроя, но ще бъде от полза, ако мога поне да му намекна за какво се отнася. Напоследък му се обаждат доста конгресмени и сенатори.

— Трябва да му дам нещо. Нещо, което ще има огромно въздействие върху разследването му.

— Един момент, конгресмен. Ще се помъча да го открия.

С телефон, притиснат до ухото, О'Рурк заобиколи Хувър Билдинг. Няколко минути по-късно прозвуча гласът на Макмахън:

— Конгресмен О'Рурк, съжалявам, че ви накарах да чакате. Как сте?

— Бил съм и по-добре.

— Съжалявам. С какво мога да ви услужа?

— Разполагам с нещо, което искам да ви дам.

— За какво се отнася?

— Не желая да говоря за това по телефона.

— Добре, нека да си извадя разчета за деня и да погледна дали имам някакъв луфт.

— Спешно е.

— Конгресмен, имате ли представа колко съм зает?

— Да. Повярвайте ми, няма да си загубите времето.

— Кога искате да се видим? — след пауза попита Макмахън.

— Аз съм долу, на улицата, в джипа си.

— Хм... в момента придвижвам нещо, можете ли да ми отпуснете един час?

Майкъл се опита да звучи спокоен.

— Специален агент Макмахън, искате ли да научите кой е убил сенатор Олсън и конгресмен Търнкуист?

Последва мълчание.

— Слизам след пет минути. Вземете ме от южния вход.

О'Рурк направи още една обиколка и спря до бордюра. Миг по-късно Макмахън излезе от сградата и се насочи към колата, придружен от непозната жена. Майкъл спусна прозореца отдясно, Макмахън се приведе, надникна вътре и протегна ръка. Майкъл я стисна и попита:

— Коя е тя?

— Айрини Кенеди. Работи за ЦРУ, сътрудничи ни в това разследване.

— Качвайте се — каза О'Рурк.

Макмахън се настани на предната седалка, а Кенеди седна отзад. Майкъл потегли отново и се включи в потока на движението. Като гледаше в огледалото за обратно виждане, той попита:

- Какво работите за ЦРУ, доктор Кенеди?
- Аналитик съм.
- И какво анализирате?
- Моята специалност е тероризмът.
- Познавате ли човек на име Артър Хигинс?

Кенеди се приведе напред.

- Много добре. Какво знаете за него?

Майкъл се извърна и подаде на Макмахън кафяв плик.

— Намерих го пред вратата си тази сутрин заедно с една лента. Няма да повярвате какво има вътре — каза Майкъл и включи касетофона.

* * *

Стансфийлд и Роуч се настаниха срещу Нанс и Гарет. Двамата директори поздравиха президента, но пренебрегнаха неговия съветник по национална сигурност и шефа на щаба му.

Появата на Роуч не влизаше в плана на Нанс, но той успя да се усмихне насила и каза:

— Директор Роуч, няхаме информация, че ще се присъедините към нас тази сутрин.

— Аз го помолих да дойде — поясни Стансфийлд. — Артър е бил превозен през щатската граница и убит. Разследването попада в юрисдикцията на ФБР.

— Какво разследване? — попита Нанс.

— Разследването на неговата смърт.

— Едва ли говорите сериозно. Не можем да позволим онова, което Артър е вършил за ЦРУ, да бъде разследвано официално.

— Това ще бъде решено от директор Роуч и Министерството на правосъдието. — Стансфийлд погледна към президента. — Сър, мога ли да говоря направо?

— Бих предпочел — отвърна, обзет от раздражение, Стивънс.

— Артър Хигинс имаше достъп до огромно количество изключително важна информация. Най-голямата ми тревога е да намеря връзката между отвличането му от собственото му имение и захвърлянето на трупа на моравата у господин Гарет. Трябва да разбере

какви са били отношенията между Артър и господин Гарет, за да мога да преценя евентуалните щети за Управлението. Можем да подходим към този въпрос по два начина: господин Гарет да разкаже на мен и моите хора всичко, което знае, под закрилата на Закона за държавната тайна, или да ни запознае със своята история, като даде показания под клетва пред ФБР.

Президентът се обърна към Гарет:

— Стю?

Гарет се обърна към Нанс за инструкции. Нанс се изкашля и каза:

— Директор Роуч, бихте ли ни извинили за момент?

Роуч не каза нито дума, само погледна към Стансфийлд, който му кимна в знак, че всичко е наред. Роуч стана и излезе от стаята. Стансфийлд се нахвърли върху Гарет:

— Какви отношения сте имали с Артър?

Гарет отново погледна Нанс за подкрепа.

— Артър ни оказваше помощ по един малък проект — започна той, — който няма нищо общо с ЦРУ или с разузнаването.

— От какъв характер е бил този проект?

— Предпочитам да не пояснявам. — Нанс не искаше да капитулира твърде бързо.

— Няма да стане така, Майк. Или ми казваш, или ФБР започва да рови, а това не устройва никого от нас.

— Беше по чисто вътрешен въпрос... от политически характер.

— Още по-голямо основание ФБР да се намеси — отвърна Стансфийлд.

— Томас, казвам истината. Онова, което правехме с Артър, нямаше нищо общо с Управлението. Той извършваше извънредна услуга за нас. Услуга с политически характер.

— Да повикам ли господин Роуч? — каза хладно Стансфийлд.

Гарет бе изгубил дар слово, по челото му бяха избили капчици пот. Едва поклати глава в знак на отказ.

— Какво става тук, по дяволите? — възкликна президентът. — Трупът на бивш служител на ЦРУ е открит на собствената ти морава, Стю, а ти изглеждаш така, сякаш всеки момент ще получиш нервен припадък! Искам отговор!

— Сър, както казах по-рано — намеси се Нанс, — с оглед на собствената ви сигурност смятам, че ще бъде най-добре, ако останете в неведение.

— С оглед на собствената си сигурност държа да знам какво става, по дяволите! — изкрещя Стивънс с пламнало лице.

Нанс пое дълбоко въздух, замълча за момент, сякаш да събере мислите си, и започна:

— Ангажирахме Артър да ни окаже съдействие за прокарването на вашия бюджет през Конгреса.

— Как? — попита президентът.

— Той извърши някои... проверки. Проучи миналото на определени конгресмени.

Стансфийлд поклати глава. Прекрасно знаеше какво означава „проучване на миналото“.

— Артър събра известна информация за нас, която използвахме да убедим някои по-упорити конгресмени да гласуват за бюджета ви.

— Какво сте направили? — възкликна яростно Стивънс. — Стю, това твоя идея ли беше?

— Не... ами, в известен смисъл...

Стансфийлд наблюдаваше президента. Реши, че по всяка вероятност той е бил държан в неведение.

* * *

Кенеди слушаше онемяла. Когато записът свърши, реши, че трябва незабавно да се свърже със Стансфийлд. Набра директния му телефон. След шест иззвънявания апаратът превключваше автоматично на секретарката му.

— Кабинетът на директор Стансфийлд. С какво мога да ви услужа?

— Пат, Айрини на телефона. Къде е Томас?

— В Белия дом.

— Намери го веднага. Спешно е.

Макмахън се опитваше да се свърже с Роуч.

Майкъл стискаше волана, подготвяйки се за неизбежната лавина от въпроси.

* * *

В Оперативната зала Стансфийлд изчака президентът да престане да крещи и попита:

— Кой извърши изнудването?

— Мисля, че бяхме предостатъчно откровени — каза Нанс. — Не ви трябват имена.

— Напротив. Трябва да разговарям с тези хора.

— Томас, бих предпочел да оставиш този случай без последствия — възрази Нанс.

— Убеден съм, но нямам подобни намерения. Който е убил Артър, го е и разпитвал. Лекарят, извършил аутопсията, ми каза, че е бил натъпкан с натриев пентотал. Ако вие двамата смятате, че сте се отървали, като сте ми съобщили, че сте изнудвали няколко конгресмени, много се лъжете! Който е отвлякъл Артър, е измъкнал някаква информация от него, и тя очевидно има нещо общо с господин Гарет!

— Те са го разпитвали? — простена Стю.

Нанс запази спокойствие.

— Блъфираш, Томас — усмихна се криво.

— Ако искаш, ще ти покажа докладите от токсикологичните изследвания.

— Не ме обиждай! Можеш да ги инструктираш да кажат всичко, което пожелаеш.

— Престани, Майк. Кой кого обижда? Я виж Гарет! Всеки миг ще избухне. Ти не ми казваш всичко за вашите общи дейности с Артър и това е добре. — Стансфийлд вдигна ръце. — Убеден съм, че Роуч и неговите хора ще имат по-голям успех в установяването на онова, което се е случило.

— Достатъчно! — избухна президентът. — Стю, Майк, искам да чуя цялата история незабавно. Край на игрите!

Последва почукване на вратата и в залата влезе един агент от Тайните служби.

— Директор Стансфийлд, търсят ви от кабинета ви. Казват, че е спешно. Можете да проведете разговора отгук. — Агентът посочи телефона на една масичка до вратата.

Стансфийлд вдигна слушалката.

* * *

— Томас, Айрини е. Къде си?

— В Белия дом.

— Разполагам с нещо, което ще искаш да чуеш незабавно.

— Какво?

— Не мога да ти кажа. По-добре веднага идвай в Лангли.

— Айрини, тук се случва нещо наистина важно.

— Томас, разполагам със запис на признанията на Артър! Дори не можеш да си представиш какво има вътре.

Стансфийлд се поколеба само секунда.

— Идвам. — Затвори, върна се при масата и се обърна към президента: — Съжалявам, сър, но изникна нещо изключително важно. Налага ми се незабавно да отида в Лангли.

Стивънс поклати глава.

— Какво би могло да бъде по-важно от това?

— Ще ви се обадя веднага щом разбера. Ще трябва да продължим по-късно.

* * *

Кабинетът на Стансфийлд бе свързан с малка заседателна зала с безупречна звукоизолация. Кенеди, Макмахън и Майкъл се настаниха около голямата маса и зачакаха. Майкъл знаеше, че Макмахън ще го попита защо убийците са избрали точно него за свой куриер, и смяташе да заяви своята ненавист и нескрито презрение към политиката във Вашингтон. Касетата бе неговият коз. Докато ФБР и ЦРУ смятаха, че всеки момент десетки копия могат да се разпространят по медиите, щяха да внимават къде ровят.

Вратата се отвори рязко. Стансфийлд и Роуч влязоха задъхани. Стансфийлд хвърли палтото си и се обърна към Кенеди:

— Айрини, дано не грешиш. Измъкна ме от изключително важно съвещание.

— Не се тревожи, няма да е загуба на време. — Кенеди посочи към Майкъл. — Томас, това е конгресмен Майкъл О’Рурк. Той дойде при нас с информация, на която направо няма да повярваш! — Обърна се към О’Рурк: — Конгресмен, представям ви господата Стансфийлд и Роуч.

Майкъл подаде ръка.

— Когато конгресменът станал тази сутрин — започна Макмахън, — намерил пред вратата си малък пакет. Пратка от убийците. Вътре бил записът с признанията на Артър Хигинс. Той съдържа доста обезпокоителна информация. Приложен е и списък с условия, които убийците настояват да бъдат удовлетворени.

— Да я чуем — предложи Стансфийлд.

Макмахън пусна касетата.

Откъм малкия касетофон се разнесе слабо прашене и после измененият от компютър глас на Майкъл попита:

— *Как се казвате?*

— *Какво?* — чу се упоеният глас на Артър.

— *Как ви е името?*

— *Артър... Артър Хигинс.*

Стансфийлд притвори очи.

— *Кога сте роден?*

— *13 февруари 1919 година.*

— *Кои са родителите ви?*

— *Артър и Мери Хигинс.*

— *За кого работите?*

— *За никого. Защо не смъкнете тези маски и да поговорим... аз съм много богат човек.*

— *А за кого сте работили, господин Хигинс?*

— *ЦРУ.*

— *И какво сте правили за ЦРУ?*

— *Много неща... Защо не се разберем и не ме пуснете, преди да сте узнали нещо, което не искате да знаете?*

— *Докато бяхте в ЦРУ, в кое управление работехте?*

— *„Секретни операции“.*

— *И по-точно в кой сектор?*

— *„Черни операции“.* *Свърших доста работа.*

— *Какво правехте там?*

- Ръководех ги.
- Защо напуснахте ЦРУ?
- Реших да се откажа.
- Доброволно или ви принудиха?
- Принудиха ме.
- Защо?
- Страхувах се от мен.
- Кои се страхуваше от вас?
- Всички.
- По-точно?
- Стансфийлд и Олсън.

Стансфийлд слушаше с наведена глава.

— Господин Хигинс, вие ли бяхте авторът на тайната операция в началото на шейсетте, която завърши с убийството на няколко френски политици?

Остра болка прониза слепоочието на Стансфийлд.

- Да.
- За кого работехте по онова време?
- За ЦРУ.
- Колко френски политици убихте?
- Двама.
- Кои бяха те?

Стансфийлд закри очите си с длан. Питаше се как убийците са разбрали за една от най-секретните операции в историята на Управлението.

Електронният глас продължи:

- Защо бяха убити?
- Защото бяха неблагоприятни копелета.
- Можете ли да бъдете по-конкретен?

— Бяха ръководители на движение вътре във френския парламент, което настояваше за премахване на всички американски ядрени оръжия от френска земя.

— Някой от френското правителство разбра ли, че ЦРУ е ликвидирало двама законно избрани държавници?

- Не.
- Как ги убихте, без да ви хванат?
- Представихме го като деяние на френски революционери.

— Докато сте били в ЦРУ, ръководили ли сте други подобни операции?

— Да.

— А откакто сте извън Управлението, провеждали ли сте операции като онази във Франция?

— Да.

— Някога провеждали ли сте такава операция на територията на Съединените щати?

Стансфийлд светкавично разбра накъде е насочен въпросът.

— Да.

— Използвахте ли поредицата от извършените наскоро политически убийства, за да премахнете сенатор Олсън и конгресмен Търнкуист?

— Да.

Роуч поклати глава и възкликна полугласно:

— Боже мой!

— Защо бяха убити сенатор Олсън и конгресмен Търнкуист?

— За убийството на сенатор Олсън имах лични причини, а Търнкуист... ликвидирахме го, за да объркаме ФБР и ЦРУ.

— Защо убихте сенатор Олсън?

— Мразех го. Беше мухльо и не му беше работа да се меси в операциите на Управлението.

— Защо го мразехте?

— Той попречи на кандидатурата ми за директор на ЦРУ. Аз трябваше да бъда следващият директор, но вместо мен стана Стансфийлд, тоя лигав идиот и то изцяло заради Олсън.

— Кой друг беше замесен в заговора ви да убиете сенатор Олсън и конгресмен Търнкуист?

— Майк Нанс и Стю Гарет.

— Невероятно! — не се сдържа Роуч.

— А те защо искаха смъртта на Олсън?

— Олсън се канеше да обяви публично, че новата коалиция е само имитация и че предложените ограничения в разходната част на бюджета са прах в очите.

— И затова Гарет и Нанс искаха той да бъде убит?

— Идеята беше моя, а Нанс въвлече и Гарет, тъй като знаехме колко отчаяно искаше да овладее създалото се положение. Освен

това знаехме, че ако убием някакви федерални агенти, това ще урони обществената подкрепа за терористите.

— И какво щяхте да получите от сделката?

— Гарет обеща, че ще убеди президента да изхвърли Стансфийлд и да го замени с мен.

— Президентът запознат ли е с вашите планове?

— Нямам представа. — След няколко напрегнати секунди, в които звучеше само паразитен шум, лентата свърши.

Роуч и Стансфийлд размениха пълни с изумление погледи. Майкъл ги наблюдаваше от другата страна на масата. Знаеше, че Стансфийлд приема най-тежко новата информация. Неговата агенция щеше да пострада най-много, ако лентата стане публично достояние.

Роуч се приведе и прошепна в ухото на Стансфийлд:

— Това за френските политици... вярно ли е?

Стансфийлд кимна.

Роуч пое дълбоко въздух.

— Възникват някои проблеми от първостепенна важност — каза бавно.

— И не само това. — Макмахън вдигна към бяла хартия в пластмасова обложка. — Това е адресирано до вас двамата. — Макмахън изгледа Роуч и Стансфийлд и зачете: — „След като чухте записа, би трябвало да ви е пределно ясно защо оставихме трупа на Хигинс в къщата на Стю Гарет. Ако бяхме побърканите атентатори, както ни обрисоваха президентът и неговите хора, щяхме да разпратим тази лента на всички водещи медии по света. Вредите за Америка щяха да бъдат огромни. Президентството щеше да бъде съсипано като институция, вярата на американския народ в системата щеше да бъде унищожена, а ЦРУ щеше да бъде закрито в рамките на двайсет и четири часа.

Ние не желаем да видим Америка разкъсана заради егоистичните действия на няколкото политици, но деянията на Майк Нанс и Стю Гарет не могат да останат ненаказани. В замяна на това, че не огласихме признанията на Артър Хигинс, изискваме следното:

Майк Нанс да оповести оставката си до утре по обяд и да се оттегли завинаги от политическия живот.

В трийсетдневен срок, считано от днес, Стю Гарет също да обяви оставката си и да преустанови всякакво участие в политическия живот

на страната на каквото и да било равнище.

В рамките на шест месеца се очаква както Нанс, така и Гарет да обърнат в пари половината от онова, което притежават, и да го дарят анонимно на семействата на осемте федерални полицейски служители, които убиха.

Нищо от горепосоченото не подлежи на договаряне. Ако в даден момент Нанс и Гарет направят опит да нарушат някое от поставените условия, ще бъдат премахнати.

Не сме сигурни какво е участието на президента Стивънс в този заговор и засега възнамеряваме да го оставим на заеманата длъжност, в случай че удовлетвори поставените искания. Той ще играе ролята на посредник между двете страни и ще предотвратява всякаква партизанщина в политиката. За следващата фискална година ще предложи добре балансиран бюджет и ще удовлетвори всички наши предишни искания за национален закон срещу престъпността и национален данък продажба с цел погасяване на вътрешния дълг. Ако тези условия бъдат удовлетворени, ще позволим на Стивънс да се кандидатира за втори мандат. Ако президентът прояви колебание в някакъв момент, ще предоставим касетата на медиите.

Втората част от нашите искания се отнася до ФБР. Директор Роуч, ние не очакваме да простите това, което сме извършили, но поне трябва да признаете разликата между извършеното от нас и Хигинс, Нанс и Гарет. Ние ликвидирахме четирима корумпирани политици в опит да възстановим някаква почтеност и разум в една политическа система, абсолютно лишена от тях. Гореспоменатите убиха двама от малкото честни политици във Вашингтон и осем федерални служители на закона изцяло заради собствените си деформирани лични интереси.

Ако решите да не търсите съдебна отговорност от Нанс и Гарет, трябва да приемете никога да не повдигате обвинения заради убийствата на сенатор Фицджералд, конгресмен Козловски, сенатор Даунс и председателя Басет. Разбираме компромисното положение, в което изпадате заради тези условия, но с оглед на информацията, с която разполагаме, считаме това за разумно споразумение.

За вашата лична безопасност и реномето на ФБР бихме предложили също да не показвате на президента, Нанс и Гарет какво знаете във връзка с нашата договореност. Би било най-добре за всички, ако директорът Стансфийлд води преговорите с Белия дом. Ще чакаме

съобщението за оставката на Майк Нанс. Ако не бъде огласена до утре на обяд, няма да ни остане друга възможност, освен да предоставим записа на медиите.“

Макмахън остави писмото.

Стансфийлд затвори очи и поклати глава. Всички го изчакаха да заговори.

— Извинете ни за момент — каза.

Стана и се отправи към страничната врата, която водеше към личния му кабинет. Роуч го последва. Стансфийлд затвори тежката, звукоизолираща врата и застана до големия панорамен прозорец.

— Даа, ужасни признания.

— Вярваш ли им? — попита Роуч.

— За съжаление, да — кимна Стансфийлд.

Роуч подпря с ръка брадичката си.

— Не съм убеден, че ще има някаква сила в съда.

Стансфийлд махна с ръка.

— Да не подхващаме тази линия. Ако направят този запис достояние на обществеността, ще имаме големи неприятности... говоря за страната като цяло. Тялото на Артър е разпознато от медиите и те са го заснели, подпрян на оградата на Гарет. Двама френски политици са били убити в началото на шейсетте и зад този акт стои ЦРУ. — Стансфийлд посочи към заседателната зала. — Браян, всичко, което казват тези убийци, е истина. Тази лента ще разсипе Америка!

— Какво да правим тогава?

— Трябва да приемем условията и да действаме бързо.

Роуч въздъхна.

— Можем ли да се доверим на тези хора?

Стансфийлд се извърна рязко.

— Очевидно много повече, отколкото на съветника по национална сигурност и на оглавяващия президентския щаб — каза с омраза.

— Смяташ ли, че президентът е бил наясно какво правят?

— Интуицията ми подсказва нещо, но не съм имал време да обмисля ситуацията. — Стансфийлд си погледна часовника. — Браян, налага се да действаме незабавно. Много неща трябва да се случат до утре по обяд. Въпросът е предрешен. Длъжни сме да направим всичко,

което е във властта ни, за да не допуснем този запис да стане обществено достояние.

Роуч помълча малко.

— Аз също не желая касетата да стигне до обществеността, но безспорно не одобрявам идеята Нанс и Гарет да си отидат просто ей така.

— Браян, имам чувството, че до година убийците ще се погрижат за тях двамата, а ако не са те, ще го сторя аз. Това да си остане между нас!

— Май нямаме голям избор, а?

— Нямаме. Значи си съгласен да удовлетвориш исканията им?

— Да, но не мога да гарантирам, че няма да бъде възбудено съдебно преследване. Ами ако Скип разкрие тези убийци?

— С радост ще се занимавам с този проблем, ако изобщо възникне, но нещо ми подсказва, че никога няма да разберем кой се крие зад тази история. Те обаче бяха прави за нещо друго. Ти трябва да останеш настрана! ФБР не бива да се замесва в това.

— Предполагам, че си прав. Да отидем сега да говорим с другите.

* * *

Майкъл се опитваше да се придържа към ролята си. Не му беше трудно да изиграе ярост, но виж, да се прави на наивен, си беше проблем. Непрекъснато си напомняше какво трябваше и какво не трябваше да знае. За щастие всички бяха така шокирани от признанията на Хигинс, че изобщо не бяха в състояние да му задават въпроси.

Роуч седна, а Стансфийлд остана прав. Директорът на ЦРУ скръсти ръце и заяви:

— Излишно е да отбелязвам, че положението е изключително трудно. По обясними за всички ни причини двамата с Браян решихме да се опитаме да удовлетвориш исканията на терористите. Ако имате мнение, сега е моментът да го изкажете.

Стансфийлд погледна първо Айрини Кенеди. Тя вдигна очи към своя шеф и поклати глава. Прекрасно знаеше, че са притиснати до

стената. Единственото разумно действие бе да се приеме сделката.

Макмахън бе следващият.

— Разбирам, че възможностите ни са ограничени, но смятам, че Гарет и Нанс се измъкват твърде леко. Според мен трябва да бъдат обесени и оставени на лешоядите.

— Аз се присъединявам към твоето желание за възмездие — кимна Стансфийлд. — Както казах на Браян току-що, ще бъде изненадан, ако терористите оставят някой от тях жив за повече от година.

— А какво ще стане с моето разследване? — попита Макмахън.

— Ако ги спипаш, ще решаваме проблема, когато му дойде времето. А иначе каква ти е нагласата — би ли ги пуснал, ако се стигне дотам?

— Ако се окажат такива, каквито мисля, и наистина се ръководят от патриотични мотиви... — Макмахън направи пауза. — Ще погледна по различен начин.

— Конгресмен? — попита Стансфийлд.

Майкъл се облегна назад и каза:

— Не съм във възторг от идеята нещата да бъдат потулени, но не виждам друга възможност.

— В такъв случай всички сме единомислещи — каза Стансфийлд. — Преди да продължим, искам да зная дали някой друг знае за този запис. Конгресмен?

— Не съм казвал на никого — невъзмутимо заяви Майкъл.

— Скип?

— Не. Веднага щом конгресмен О'Рурк ни пусна касетата, тръгнахме насам.

— Айрини?

— Не.

— Добре. — Стансфийлд погледна часовника си. — Ще отида сам в Белия дом, за да проведа тези преговори.

Майкъл се изкашля.

— Бих искал да дойда с вас, сър.

— Смятам, че би било най-добре, ако отида сам — отвърна сухо Стансфийлд.

— Убеден съм, но сенатор Олсън бе мой приятел. Искам да видя изражението им, когато разберат, че този път няма да се измъкнат.

39.

Майк Нанс бе нервен, но нищо във вида му не го издаваше. Седеше неподвижен, изпънал гръб, докато Стю Гарет крачеше напред-назад пред бюрото му, оптимистично ухилен.

Стивънс беше бесен, че го бяха държали в неведение и че се бяха замесили в нещо, което можеше да стане основание за импийчмънт. Беше им крещял половин час.

Нанс се тревожеше за други неща.

— Мисля, че ще се оправим — не млъкваше Гарет. — Наистина смятам, че всичко ще се уреди. Стансфийлд е повярвал на цялата изнудваческа история... Джим ще се успокои след една-две седмици и ще осъзнае, че само сме се опитвали да го защитим. Зная, че Артър ти е бил приятел, но от него ме побиваха тръпки. Трябва да призная, че се чувствам много по-добре, откакто разбрах, че е отнесъл в гроба всичко, което знае.

— Млъкни, Стю — произнесе уморено Нанс.

— Просто се опитвам да очертая всичко, както си е, за да знаем къде сме.

— Аз лично много добре знам къде съм и не ми е нужно да ми посочваш очевидното. Тъй че, ако обичаш, млъкни за няколко минути. Опитвам се да мисля.

Гарет се тръшна на канапето, измърморвайки нещо под нос. Нанс извъртя стола си така, че да не му се налага да го гледа. Защо Стансфийлд бе напуснал съвещанието така внезапно, точно когато нещата бяха започнали да се нажежават? Нанс си помисли да спомене този факт на Гарет, но си даваше сметка, че предпочита сегашното му отвратително настроение пред истериите или паниката му.

* * *

Майкъл седеше на задната седалка на бронирания кадилак до Стансфийлд. Изпитваше известно облекчение, че Стансфийлд не е особено приказлив.

Когато бяха на километър от Белия дом, Стансфийлд вдигна секретния телефон и набра номера на кабинета на Джак Уорч. Уорч веднага вдигна.

— Джак, обажда се Стансфийлд. Необходимо ми е спешно съвещание с президента, Майк Нанс и Стю Гарет. Всеки момент ще влезем в подземния гараж на Трежъри Билдинг. Моля те, уведоми агентите си, че ще дойда през тунела. — Стансфийлд хвърли поглед към Майкъл. — Имам и гост, конгресмен О'Рурк. Ще гарантирам за него. Джак, става въпрос за нещо изключително сериозно. Моля те, незабавно ги отведи в Оперативната.

Лимузината влезе в подземния гараж. Майкъл и Стансфийлд бяха съпроводени от четирима агенти от Тайните служби по тесен коридор. Когато стигнаха до отсрещния край, спряха пред дебела стоманена врата. Застанаха пред една камера, за да бъдат идентифицирани, и Стансфийлд попита:

— Напрегнат ли сте?

— Не, твърде съм бесен, за да бъда нервен — отговори О'Рурк.

— Конгресмен, бихте ли ми направили една услуга? — Майкъл кимна и Стансфийлд продължи: — Когато пусна лентата, моля ви, дръжте под око президента. Аз ще бъда зает да наблюдавам Нанс и Гарет. Бих искал да чуя вашето мнение дали президентът е бил искрено изненадан от записа.

— Безопасно ли е лентата да се пусне в Белия дом... Имам предвид, няма ли Тайните служби да наблюдават съвещанието? — попита Майкъл.

— Не, залата е обезопасена. Всеки ден се проверява за подслушвателни устройства и е напълно звукоизолирана. Тайните служби не следят това помещение заради секретната информация, която се разисква там.

Дебелата стоманена врата се отвори и зад нея се появи Джак Уорч. Стансфийлд го представи на Майкъл, след което продължиха по коридора. Влязоха в просторно помещение и Уорч ги придружи покрай Бюрото за национална сигурност до една врата в отсрещния ъгъл. Стансфийлд и Майкъл влязоха. Уорч затвори плътно зад тях.

* * *

Стивънс стоеше в другия край на масата. Беше свалил сакото си и сега то висеше окачено на високата облегалка на стола с кожена тапицерия пред него. Нанс и Гарет бяха седнали. Беше повече от очевидно, че президентът не е особено щастлив от присъствието на своите двама довереници. Стансфийлд и Майкъл заобиколиха дългата маса и спряха зад последните два стола.

— Господин президент — каза Стансфийлд, — това е конгресмен О'Рурк.

По навик Стивънс протегна ръка, но изведнъж на лицето му се появи странно изражение, когато си спомни скорошния си телефонен разговор с младия конгресмен. Майкъл се ръкува с президента и тримата седнаха.

— Предполагам, че за каквото и да се отнася всичко това, то е свързано с причината, поради която бяхте извикан така внезапно тази сутрин — заяви президентът.

— Да, става дума за нещо твърде сериозно.

— Какво търси тук конгресменът? — попита Гарет с обичайния си раздражителен тон.

— Присъства по моя молба.

Отговорът на Стансфийлд не се стори задоволителен на Гарет и той се обърна към Майкъл:

— Конгресмен О'Рурк, какво търсите тук?

— Много скоро ще разберете — хладно рече Майкъл.

— Господин президент — Стансфийлд извади касетата от джоба си и я протегна напред така, че да я видят всички, — някой е оставил тази лента на прага на конгресмен О'Рурк тази сутрин. Преди да я пусна, господин Гарет, бихте ли желали да ни кажете действителната причина, поради която Артър Хигинс е бил оставен пред вашата къща снощи?

Гарет вдигна рамене:

— Нямам ни най-малка представа.

Майк Нанс се облегна назад и се втренчи в Стансфийлд като котка.

— Какво има на касетата? — попита Стивънс.

Стансфийлд отиде до другия край на масата и постави лентата в касетофона.

— Запис на признания на Артър Хигинс, преди да бъде убит.

Стансфийлд натисна копчето и се върна на мястото си.

Сядаше, когато прозвуча електронно модулираният глас на Майкъл:

— *Как се казвате?*

— *Какво?*

— *Как е името ви?*

— *Артър... Артър Хигинс.*

Гарет закри лицето си с ръце. Нанс се наведе и прошепна в ухото му:

— Стой спокоен.

Стансфийлд се бе отказал да наблюдава Гарет и сега бе вперил поглед в Нанс, докато касетата продължаваше да се върти.

— *Господин Хигинс, вие ли бяхте авторът на секретна операция в началото на шейсетте, в резултат на която бяха убити няколко френски политици?*

— *Да.*

— *За кого работехте по онова време?*

— *За ЦРУ.*

— *Колко френски политици премахнахте?*

— *Двама.*

— *Кои?*

— *Клод Лапоен и Жан Бастрьо.*

— *Какво?* — кресна Стивънс.

— *Използвахте ли поредицата от скорошни убийства като прикритие, за да премахнете сенатор Олсън и конгресмен Търнкуист?*

— *Да* — продължаваше записът.

— *Не беше моя идея! Кълна се!* — изстена Гарет.

Нанс стисна ръката му и изсъска:

— Затваряй си устата!

Президентът се втрени в съветниците си, замръзнал в недоумение.

— *Кой друг бе замесен във вашия заговор да премахнете сенатор Олсън и конгресмен Търнкуист?*

— *Майк Нанс и Стю Гарет.*

Гарет се опита да заговори, но Нанс го дръпна назад на стола.
Стивънс сведе глава.

— Президентът знаеше ли за вашите планове? — попита студеният безличен глас.

Президентът вдигна поглед към Стансфийлд:

— Нямам нищо общо с това!

Но Стансфийлд наблюдаваше Нанс.

Прозвучаха последните думи на Артър:

— *Нямам представа.*

Лентата свърши. Стаята бе изпълнена с тягостно мълчание.

Усмивка изкриви лицето на Нанс и той каза:

— Добър опит, Томас.

— Какво искаш да кажеш? — попита студено Стансфийлд.

— Всичко това е лъжа, така че ми се налага да допусна или че сте измъчвали Артър, докато отпрати тези странни обвинения, или че сте променили записа по електронен път.

Стансфийлд втренчи поглед в Нанс.

— Конгресмен О'Рурк е получил лентата тази сутрин, заедно с писмо от терористите, отговорни за убийството на сенатор Фицджералд, сенатор Даунс, конгресмен Козловски и председателя Басет. Те са похитителите на Артър Хигинс.

— Какво, по дяволите, става тук? — извика президентът.

— Не зная точно, сър — отвърна Нанс. — Но ми се струва, че господин Стансфийлд се опитва да ни изнуди с този запис. Мога да ви уверя, Стю също, че ние никога не сме обсъждали с Артър убийството на сенатор Олсън и конгресмен Търнкуист. Цялата идея е абсурдна!

— Стю? — попита президентът.

Гарет видя възможност да се измъкне.

— Вярно е, Джим. Нямам представа за какво, по дяволите, е цялата тази щуротия. Единствената работа, която имах с Артър, бе по твоя бюджет.

Майкъл се наклони напред и сложи ръце на масата.

— Сенатор Олсън бе мой много близък приятел и аз изобщо не съм в настроение за подобни игрички. — Обърна се към Нанс: — Вие, Гарет и Артър Хигинс сте замислили убийството на сенатор Олсън и конгресмен Търнкуист. Никой не е правил фалшив запис, нито пък

Стансфийлд е изтръгвал фалшиви признания от Хигинс. Предлагам да спрем с глупостите и да пристъпим към действие.

— Господин О'Рурк — отвърна Нанс, — вие сте много млад и не можете да разберете докъде могат да стигнат някои хора, за да се доберат до онова, което искат. Да не би да си мислите, че господин Стансфийлд се е издигнал до поста директор на водещата разузнавателна агенция в света с качествата си на честен бойскаут? Конгресмен, тук вие не сте си на мястото. Може би ще бъде най-добре да напуснете и да ни оставите да разговаряме насаме с директор Стансфийлд.

Майкъл кипна, остра болка прониза слепоочието му. Изправи се бавно, свали сакото си и го окачи на облегалката на стола си. Сетне се обърна към Нанс и се наведе ниско над масата.

— Господин Нанс, търпението ми се изчерпва. Или прекратявате този мръсен фарс незабавно и признавате, че сте организирали убийството на сенатор Олсън и конгресмен Търнкуист, или на минутата насрочвам пресконференция.

— Конгресмен О'Рурк, това би било директна заплаха за националната сигурност на Съединените щати и аз ще бъда принуден да ви спра с всички средства. Сега, ако обичате, излезте, искаме да поговорим насаме с директор Стансфийлд.

Майкъл свали часовника си и го остави на масата. Посочи с пръст Нанс и каза:

— Ще си държите устата затворена през следващите две минути, докато аз говоря с господин Гарет! Ако промълвите и дума, край с вас! — обърна се към Гарет: — Давам ви един-единствен шанс! Знам, че сте замесен, Стансфийлд също знае. Можете или да признаете деянията си и да доживеете остатъка от живота си в относителен комфорт, или да се изправите пред съда и до края на дните си да гниете в затвора. Ако, разбира се, убийците не се доберат до вас.

Майкъл сграбчи стола на Гарет и го обърна към себе си, така че той вече не можеше да погледне към Нанс.

— Господин президент — извика Нанс. — Това поведение е абсолютно неприемливо!

— Казах ти да си затваряш устата! — кресна Майкъл. — Предупреждавам те за последен път!

Гарет цял се тресеше. Майкъл се надвеси над него, опря ръце на страничните облегалки на стола и лицето му се озова на сантиметри от лицето на Гарет.

— Какво решаваш? Изборът е лесен. Или признаваш какво си правил и се измъкваш жив, или отричаш и тогава... Те ще направят записа публично достояние, ако Нанс не си подаде оставката до утре по обяд. А сега кажи истината!

— Аз... аз... — заекна Гарет.

— Стю, не му отговаряй! — Нанс се пресегна към телефона. — За кого, по дяволите, се мислите?!

Майкъл блъсна стола на Гарет, той се плъзна по пода и се удари в стената. Сетне пристъпи напред, вдигнал ръка. Юмрукът му се стовари право в носа на Майк Нанс и го залепи в стола. Главата му се люшна напред и се блъсна в ръба на тежката дъбова маса. Ръцете на съветника по националната сигурност увиснаха отстрани, под носа му се образува локвичка кръв. Никой не помръдна.

Майкъл се обърна към Гарет. Хвърли се напред, сграбчи вратовръзката му и го изправи на крака. Блъсна го до стената и го сграбчи за гърлото. Гарет размаха ръце безпомощно. Майкъл стегна хватката и едва чуто изсъска:

— Ако зависеше от мен, щях да те пречукам още сега! Имаш последен шанс да се измъкнеш, като признаеш какво си извършил! Инак разбивам тъпата ти глава о тази маса!

Сграбчил кичур коса на тила му, го извъртя с лице към Стансфийлд и президента.

— Кажи им истината! — изръмжа.

— Вината не е моя! — изхлипа Гарет. — Идеята беше на Майк и Артър.

Президентът вдигна поглед към Гарет. Не можеше да повярва, че това наистина се случва.

— Не е по моя вина, Джим. Кълна се! — стенеше Гарет.

Необузdana ярост се надигна у Майкъл О'Рурк. Юмрукът му се стовари право в челюстта на Стю Гарет. Той изохка и тялото му се строполи на пода.

Майкъл се надвеси злокобно над сгърчената фигура. С мъка потисна порива си да изрита шефа на президентския щаб.

Обърна се и погледна Стивънс. Президентът стоеше замръзнал, с широко отворени очи. Майкъл се върна на мястото си. Докато си слагаше часовника, каза задъхано:

— Директор Стансфийлд, оставям ви насаме с президента да уточните подробностите. Обадете ми се по-късно.

Грабна сакото си от облегалката на стола и им обърна гръб.

Стансфийлд и президентът го проследиха с поглед, без да кажат нито дума.

40.

Западното крило на ранчото на Майк Нанс в Мериленд бе обзаведено като в началото на века. Огромното помещение беше с размери дванайсет на шест метра. Стените и таванът бяха облицовани с ламперия от тъмен бук. Три ветрилообразни свода от месинг и дърво разделяха помещението на три приблизително равни части. Вдясно имаше отрупан с напитки бар, който изглеждаше, сякаш бе пренесен от Дивия Запад. В средата се извисяваше камина от камък, чиято полица бе увенчана с глава на бизон. В дъното бе сложена маса за бiliarд. Стените бяха украсени със скъпи картини с маслени бои — пейзажи от Запада и платна, изобразяващи войници от кавалерията в битка с индианци.

Собственикът на тази скъпа колекция така и не се научи да цени красотата и автентичността на помещението. Неговият принос в обзавеждането бе сведен до това, да напише чек на специалиста по вътрешен дизайн.

Майк Нанс стоеше пред бара с чаша скоч в ръка. Беше му третата за по-малко от час. Взираше се в отражението си в огледалото, което красеше стената зад бара. Бялата лепенка на носа му придаваше още по-ужасен вид на черните кръгове под очите му. Бавно вдигна ръка и внимателно махна напоената с кръв лепенка. Реши засега да не пипа двата оцветени в алено тампона памук в носа си.

Залязващото слънце блестеше в огромното огледало. Нанс загърби отражението на обезобразеното си лице и се отправи към френските прозорци, които гледаха на запад. Съветникът по националната сигурност прецени, че след час ще е тъмно. Отпи от скоча и отново се запита дали няма някакъв изход. Не беше готов да се отказва. Не се налагаше оставката му да се обявява преди пладне на следващия ден, а дотогава все още не всичко бе изгубено.

Нанс чу трескаво трополене по коридора и миг по-късно вратата рязко се отвори. В помещението влетя Стю Гарет, облечен в

светлокафяв тренчкот. Два предни зъба липсваха на шефа на президентския щаб.

— Съжалявам, Майк — започна умолително той. — Не исках да говоря, но не виждах друг начин да се измъкнем.

Нанс не беше виждал Гарет, откакто бе изгубил съзнание след удара по-рано същия ден. Преди час Нанс се беше обадил на хлевоустия шеф на щаба и го бе повикал в ранчото си. Гарет продължи да дрънка, но Нанс не го слушаше. Щом се приближи достатъчно, ръката на Нанс описа широка дъга и здраво зашлеви през лицето Стю Гарет.

Гарет отстъпи и се хвана за лицето.

— Защо? — викна изумен.

Нанс усети как го залива вълна на доволство.

— Задето не си държиш езика зад зъбите — каза ухилен.

— Цялата тази работа изобщо не беше моя идея, Майк — не му остана дължен Гарет. — Не мога да повярвам, че...

Нанс отново вдигна ръка. Гарет понечи да се защити.

— Аз съм единствената преграда между теб и гроба ти, Стю — рече Нанс, отпусвайки ръка. — В случай че си забравил — Артър сключи договор с теб, преди да умре, и аз съм единственият, който може да го анулира.

— Защо тогава не го отмениш?

— Не е толкова просто, Стю. Пък и не съм сигурен, че искам.

— Как така? — паникьоса се Гарет.

— Ако си беше затварял устата, сега нямаше да сме в тази бъркотия — въздъхна Нанс.

— Ами гадната лента? — опули очи Гарет. — Нали разполагат с този шибан запис, където Артър признава всичко!

— Знаех си, че изобщо не трябваше да слушам Артър. — Нанс поклати глава. — Казах му, че нямаш достатъчно смелост за това.

— Държах се добре, докато онзи идиот О'Рурк не вкара в играта юмруците си.

— Ти започна да се пропукваш много преди той изобщо да се появи на сцената. — Нанс се обърна и погледна през прозореца. Замисли се за О'Рурк. — Питам се дали не знае повече, отколкото даде да се разбере.

— Какво искаш да кажеш?

— Помислих си, че може би си струва да си поговорим с младия конгресмен. — Нанс погледна покрай Гарет и известно време съзерцава собственото си отражение в огледалото зад бара. Пресегна се и внимателно докосна отеклия си морав нос. — Освен това с удоволствие бих се възползвал от възможността да му предложи малка отплата.

— Майк, ти луд ли си? Имаме шанс да се измъкнем от тази каша! Нека да приемем сделката и да намалим щетите.

Нанс се извърна рязко към Гарет.

— Трепал съм се цял живот, за да постигна това, което съм! — викна ядно. — Бих заложил на факта, че О'Рурк знае повече, отколкото твърди. Нямаме какво повече да губим, благодарение на теб! — Нанс се обърна и тръгна към вратата. — Чакай тук, Стю. Ще се върна след минута.

Пред вратата на кабинета си спря и натисна деветцифрения код на ключалката. Светлината се промени от червена в зелена и той завъртя топката. Щом влезе в стаята, вратата след него се затвори и автоматично се заключи.

Нанс мина зад бюрото си и включи компютъра. Влезе в личния си архив, като изписа паролата, плъзна мишката по имената на файловете и намери това, което търсеше. Щракна два пъти бутона и системата поиска друга парола. Нанс я въведе и миг по-късно вече се вираше в името, което му трябваше.

Пресегна се и отвори дясното чекмедже на бюрото. Вдигна слушалката на обезопасения телефон и набра номер. След няколко позвънявания прозвуча остър глас:

— Да?

— Джейрод, обажда се Майк. Трябваш ми за една дребна работа. Настъпи малка пауза.

— Колко трудна?

Със спокоен глас Нанс отвърна:

— Никаква опасност за теб. Въпреки това е доста деликатна. Да речем... кръгло петдесет.

* * *

Майкъл О'Рурк спеше дълбоко. Събитията от последните три дни го бяха изтощили. След срещите по-рано през деня в Белия дом и Лангли Майкъл се появи за кратко на помена на сенатор Олсън и после се прибра вкъщи. Силите му стигнаха само колкото да изкачи стълбите до спалнята си, след което се строполи по очи на леглото и моментално заспа. Беше лежал в това положение, без да помръдне, почти пет часа.

Сега леко се размърда заради шум от чуждо присъствие в стаята. Беше сънувал нещо и отначало не можа да реши дали това е част от съня, или наистина в спалнята има някой. Направи усилие да се извърти, но ръцете му бяха приковани под тялото и неподвижни. Следващото, което почувства, бе допирът на нечия ръка. Отвори широко очи. Трябваше му един миг, за да фокусира погледа си и да различи тревожното лице на Лиз Скарлати, която се бе надвесила над него. О'Рурк се обърна на една страна и измъкна изпод себе си изтръпналите си ръце. Придърпа Лиз към себе си.

Скарлати се усмихна и го целуна по ухото.

— Звъня ти цял следобед. Къде изчезна?

О'Рурк разтърка очи и се прозя широко. После хвърли поглед към прозореца и попита:

— Колко е часът?

— Шест и десет.

— Уха. — О'Рурк се протегна, разкърши тяло и изръмжа: — Спал съм като за световно.

— Колко? — попита Скарлати, като прокараваше пръсти през гъстите му черни коси.

— Не знам. — О'Рурк притисна Лиз до себе си и я целуна. — Доста добре се чувствам, когато си до мен.

— Напоследък не те виждам често.

— Ще ни се наложи да поправим тази грешка. — Майкъл се извъртя и се озова върху Лиз.

Тя склучи ръце около широките му плещи, притисна го до себе си и го целуна.

— Това стомахът ти ли беше?

О'Рурк кимна.

— Какво си ял днес?

— Не съм сигурен. Беше доста напрегната сутрин.

— Искаш ли да ми разкажеш?

— Скъпа, мисля, че няма да ми повярваш.

— Разбра ли кой стои зад смъртта на Ерик? — предпазливо попита Лиз.

— Да.

— И кой?

— Не съм убеден, че искаш да знаеш.

Лиз го бутна встрани и седна в леглото.

— Искам.

Майкъл се отпусна по гръб и впери поглед в нея. На лицето ѝ бе изписано сериозно и упорито изражение.

— Скъпа, тази гадост наистина е доста сериозна. Мисля, че за теб е по-добре да не знаеш нищо.

Лиз го мушна в гърдите.

— Помниш ли как онзи ден ми каза, че ако по някакъв начин разглася, че зад четирите убийства стои Скот Коулман, ти си щял завинаги да излезеш от живота ми?

Майкъл кимна утвърдително.

— Е, не мога да живея до края на дните си с тази страшна тайна между нас. Ако не се довериш на думата ми, че ще запазя тайната ти, тогава може би аз ще реша да изляза от твоя живот.

Репликата ѝ го жегна.

— Не че ти нямам доверие... Информацията може да се окаже твърде опасна.

— Аз съм голямо момиче — каза Лиз покровителствено. — Ако не ми се доверяваш достатъчно, ще имаме проблеми. — И се взря настоятелно в него.

Майкъл се колебаеше. Беше изтощен, писнало му бе от цялата бъркотия и искаше всичко да приключи. Разтърка очи за момент и седна в леглото.

— Добре. Ето какво се случи.

И ѝ разказа събитията от последното денонощие. Отново пропусна връзката на Шеймъс с Коулман и не спомена как бяха разбрали за Артър. Освен това ѝ спести информацията как бе нокаутирал Стю Гарет и Майк Нанс.

Когато Майкъл приключи със своята редактирана версия на историята, последва кратко мълчание, докато Лиз събере мислите си.

Въпросът, който зададе, попадна съвсем близо до целта.

— Кой уби Артър?

— Скот.

— Смяташ ли, че президентът е бил замесен?

— Не съм убеден. Стансфийлд смята, че не е, но ще проучи въпроса.

Лиз прехапа устна.

— Не мога да повярвам, че ФБР се съгласява с всичко това.

— Няма друг шанс. Ако обществеността узнае, че Нанс и Гарет са били замесени в това... — Майкъл поклати глава.

Скарлати не отговори. Той обгърна лицето ѝ с длани и каза:

— Не си го и помисляй, Лиз. Тази история никога няма да стане обществено достояние.

Тя дръпна ръцете му.

— Не е правилно, Майкъл. Хората заслужават да знаят истината. Недопустимо е ЦРУ и ФБР зад гърба ни да съзаклятничат и да прикриват убийства, извършени от висши съветници на президента.

— Ако тази история излезе наяве — Майкъл вдигна пръст, — първо, ние ще се zlepоставим пред международната общественост. И, второ, ЦРУ ще бъде закрито завинаги...

— Това може и да не е толкова лошо.

О'Рурк поклати глава.

— ЦРУ принася повече полза за страната ни, отколкото можеш да си представиш. За тях чуваме единствено когато се провалят. Но успехите им далеч надхвърлят пораженията. И не се изчерпват с това — да свикат пресконференция и да обявят, че са вербували някой от генералите на Саддам Хюсеин да шпионира за нас.

— Не ми харесва цялата тази секретност. Хората имат право да знаят!

— Дори ако това заплашва да съсипе страната ни? — тихо изрече Майкъл.

За момент Лиз се поколеба какво да отговори.

— Вече ти дадох дума. Цялата тази бъркотия може и да не ми харесва, но съм щастлива, че свърши и ти си жив.

— Благодаря ти.

Стомахът на Майкъл отново се обади.

— Мисля, че някой е доста гладен — усмихна се Лиз. — Какво ще кажеш да приготвя една хубава и спокойна вечеря за двама и после да прекараме остатъка от нощта в леглото?

Майкъл се усмихна.

— А на мен какво ми се пада?

— Ще видиш — засмя се Лиз. Слезе на долния етаж и откачи каишката на Дюк. Още щом чу познатото подрънкване, жълтият лабрадор изскочи въодушевен и миг по-късно двамата вече бяха на път за близкия супермаркет.

* * *

Стансфийлд огледа присъстващите и мислено отбеляза колко са изморени. Роуч седеше с увиснали рамене и брадичка, забита в гърдите, очите му бяха зачервени. Скип Макмахън се прозяваше, Айрини Кенеди сваляше очилата си, за да разтрие очи. Денят се оказа дълъг, а и предишната нощ никой не бе спал достатъчно.

— Скип — започна Стансфийлд, — съжалявам, че ти натрапих тази ситуация, но друга възможност няма. Ако прекратим разследването, твърде много хора ще искат да знаят защо.

Макмахън поклати глава.

— Това е разхищение на работна сила. Над двеста мои агенти работят по тези убийства, а биха могли да бъдат използвани за други случаи, които могат да стигнат до съда.

— Не е разхищение — отбеляза Стансфийлд помирително. — Много е важно да установим кои са убийците, дори и да не можем да ги осъдим.

— Ще ви предоставя информация, но не искам това разследване да се превърне в двегодишно мероприятие, с което стотици агенти да си губят времето.

— Съгласен съм с теб, Скип — обади се Роуч, — но няма друг начин. Важно е да установим кои са терористите и трябва да продължим разследването, защото в противен случай медиите ще пощурят. Когато му дойде времето, ще те отзова и ще те пратя да отговаряш за нещо друго.

Макмахън кимна.

— Знам, че нямаме друг избор, но онова, с което не мога да се примиря, е, че Нанс и Гарет ще се измъкнат толкова леко. Господи, само ако можех да ги спипам! — Лицето на агента се сгърчи от гняв.

Стансфийлд се усмихна и стана. През тези няколко седмици бе опознал Макмахън и искреността му му харесваше. Потупа го по рамото.

— Не бих се притеснявал твърде много, Скип. Измъкнат ли се, аз съм убеден, че нашите мистериозни убийци ще им се обадят. Денят бе твърде дълъг. Хайде да поспим, утре сутринта ще поговорим пак.

Всички станаха. Стансфийлд ги изпрати до вратата, а Кенеди помоли да изчака минута. Докато пъхаше в чантата си някакви папки, той попита:

— Айрини, какво е твоето мнение за конгресмен О'Рурк?

— Какво имате предвид?

— Смяташ ли, че знае повече, отколкото ни казва?

Айрини присви устни.

— Допускам, че е възможно.

Стансфийлд се обърна и прибра в сейфа една папка.

— Мисля, че трябва да го проверим, но предпазливо. Не е човек, който можем да си позволим да засегнем, но въпреки това според мен трябва да видим дали има някаква връзка с тези терористи.

— Ще се заема лично — каза Кенеди.

41.

Кафеникавото ауди се движеше бавно по улиците на Джорджтаун. Петдесет и четири годишният мъж зад волана беше бивш кадър от разузнаването на САЩ, преминал на частна практика. Работеше като „човек за дребни поръчки“, както го наричаха колегите му. Беше разговарял по телефона със стар познат, за когото бе вършил доста доходна работа през годините. Ако неговият стар познат казваше истината и нямаше охрана, задачата му щеше да бъде лесна. Мъжът мина два пъти покрай къщата и паркира наблизко.

Като насочваше микрофон към всяка стая, се увери, че вътре има само един човек. Прибра съоръжението и излезе от колата. Отиде до багажника, провери го още веднъж, за да е сигурен, че не е заключен, и огледа улицата. Потупа джобовете си, успокои се, че е взел всичко необходимо, и надяна чифт черни ръкавици.

* * *

След продължителния горещ душ Майкъл се почувства много по-добре. Умората напусна тялото му. Докато навличаше дънките и износена сива фланелка, чу звънеца на входа.

Предположи, че е Лиз, и хукна по стълбите.

Отвори рязко вратата, понечи да каже: „Пак ли си забрави ключовете?“, и замръзна. Не познаваше мъжа с набола сива брада, зеленикав тренчкот и кафяво бомбе.

— Конгресмен О’Рурк? — усмихна се непознатият.

— Да?

Непознатият извади десница от джоба си, сякаш да се ръкува с конгресмена. С плавно, едва забележимо движение насочи парализиращия пистолет „Тейзър“ и натисна спусъка. От дулото на оръжието излетя стреличка и се заби в стомаха на Майкъл. Той се вдърви, когато ток с напрежение от двеста хиляди волта прониза

тялото му. Направи две стъпки назад и загуби съзнание. Строполи се върху дървената масичка в антрето, тя се строши, няколко фотографии в рамки паднаха на пода.

Мъжът извади от левия си джоб пистолет-спринцовка и го насочи към врата на О'Рурк. Натисна спусъка и изпрати в тялото на конгресмена мускулен релаксант, който щеше да го държи безпомощен около час. Пластмасови белезници щракнаха около китките и глезените на О'Рурк, върху устата му бе поставена широка лепенка. После неканеният гост отиде до прозореца и погледна навън. Угаси лампите над входната врата и в коридора. Бързо огледа улицата, после се върна при О'Рурк и с лекота вдигна на рамо много по-едрия конгресмен.

Хвърли поглед нагоре и надолу по улицата и се спусна по стъпалата. Отнесе О'Рурк до колата си, отвори багажника, тръшна вътре безчувственото тяло, настани се зад волана и потегли. Една пресечка по-нататък вдигна телефона и набра номер. След първото позвъняване прозвуча гласът на Майк Нанс:

— Слушам.

— Нося пакет за вас. Ще пристигна в дома ви след по-малко от десет минути.

— Някакви проблеми?

— Никакви.

— Чакам.

Бившият оперативен работник от разузнаването затвори телефона и се понесе към Мериленд. Усмихна се бегло при мисълта, че ще получи петдесет хиляди долара за толкова лесна поръчка, и се запита какво би могъл да иска Майк Нанс от конгресмена в багажника му.

* * *

Стиснала каишката на Дюк, Лиз се прибираще с две торби продукти. Тротоарът бе покрит с есенни листа. Когато зави по улицата към дома на Майкъл, задуха студен вятър.

Лиз очакваше с нетърпение предстоящата нощ. Другата седмица щяха да пътуват за Минесота за погребението на сенатор Олсън.

Скръбният повод я потискаше, но въпреки това щеше да бъде добре да се махнат от Вашингтон за известно време. Северна Минесота е красива по това време на годината.

Дюк изтича по стълбите. Лиз затърси ключовете си и пушна каишката му. Влезе в преддверието, светна лампите и тръгна да остави продуктите, но изведнъж замръзна. Дървената масичка бе разтрошена на парчета. Лиз извика Майкъл по име. Заслуша се напрегнато, после извика отново. Дюк се върна при нея и притисна глава о коляното ѝ. Лиз го погали разсеяно. Остави торбите на пода и тръгна към стълбите. Сърцето ѝ биеше силно. Дюк я последва.

Надникна в банята и кабинета, сетне хукна към мазето и отвори вратата към гаража. Джипът си беше там. Втурна се към кухнята, за да провери дали ключовете му са си на мястото. Там бяха.

Скарлати прехапа устни. През главата ѝ мина най-лошото. „Нямаше ме само половин час“, каза си отчаяно. Пое дълбоко въздух и опита да се сети къде можеше да е отишъл, но мисълта ѝ непрекъснато се връщаше към счупената масичка в коридора.

Ръката ѝ се устреми към телефона, но изведнъж нещо я накара да спре.

— Трябва ли да се обаждам в полицията? — запита се на глас. Наложил си да се успокои и да не реагира толкова бурно. — Ще звънна на Тим. Може Тим и Шеймъс да са се отбили и да са тръгнали да ме посрещат.

Набра номера на Тим и след няколко иззвънявания чу гласа му.

— Тим, обажда се Лиз. Знаеш ли къде е Майкъл?

— Мисля, че си е у тях — отвърна Тим.

— Не, не е. Аз ти се обаждам оттам. Дойдох преди около час, той спеше. Събудих го и той отиде да си вземе душ, докато аз напазарувам. Върнах се и него изобщо го няма в къщата... а и малката масичка при вратата е на парчета... сякаш някой е паднал отгоре ѝ... Нещо не е наред, Тим!

— Успокой се, Лиз. Джипа няма ли го?

— Тук е. И ключовете са тук... Нямаше ме само половин час. Той знаеше, че веднага се връщам. Нещо лошо се е случило. Ще се обадя в полицията!

— Не! — изкрещя Тим. — Пристигаме след пет минути.

Лиз затвори. Отвлечен ли беше Майкъл? И от кого? Коулман? Не. Стансфийлд? Майкъл сам го беше казал — ако тази история се разчуе, ЦРУ ще бъде закрито. Лиз отново хвърли поглед към телефона. Не се колеба дълго. Позвъни на информацията, получи номера на централата на ЦРУ и го набра. На третото позвъняване се обади мъжки глас и Лиз каза:

— Директор Стансфийлд, ако обичате.

— В момента директорът отсъства. Желаете ли да оставите съобщение?

— Да. Предполагам, че имате начин да се свързвате с него по спешност?

Последва пауза.

— Да, ако съобщението го налага — колебливо отвърна операторът.

— Повярвайте ми, случаят е точно такъв. Кажете му, че Лиз Скарлати от „Уошингтън Рийдър“ иска да разговаря с него относно събитията около Артър Хигинс, Майк Нанс, Стю Гарет и конгресмен Майкъл О’Рурк. Предайте му това незабавно и му кажете да ме потърси до пет минути, в противен случай ще действам както намеря за добре! — Лиз даде номера на Майкъл и затвори.

* * *

Денят се оказа твърде дълъг. Беше време да се приберат и да поспят. Кенеди и Стансфийлд излязоха от директорския кабинет и вратата автоматично се заключи след тях. Стансфийлд подаде ръка на Айрини. В същия миг към него се отправи дежурният от охраната.

— Сър, току-що ми позвъни операторът от централата и ми предаде нещо твърде странно. — Мъжът сведе поглед към къс хартия. — Обадила се е Лиз Скарлати от „Уошингтън Рийдър“. Искане да поговорите за Артър Хигинс, Майк Нанс, Стю Гарет и Майкъл О’Рурк. Оставила е номер и е казала, че ако не се свържете с нея до пет минути, ще действа както намери за добре.

Без да каже и дума, Стансфийлд се обърна и се отправи обратно към кабинета си, а Кенеди го последва. Стансфийлд остави куфарчето и сакото си на най-близкия стол и мина зад бюрото.

— Как, по дяволите, се е разчуло толкова бързо? — попита Кенеди.

Стансфийлд поклати глава.

— Това е или О'Рурк, или Белият дом. — Той остави бележката и посочи втори телефон на шкафа. — Моля те, Айрини, обади се на Чарли и му кажи да проследи този разговор. — И започна да набира номера.

* * *

Телефонът внезапно иззвъня. Лиз грабна слушалката.

— Госпожица Скарлати? — попита Стансфийлд.

— Да, на телефона.

— Говори директор Стансфийлд. Току-що получих вашето съобщение и съм малко озадачен.

Лиз стисна слушалката и се опита да остане спокойна.

— Зная всичко. Зная, че Хигинс, Нанс и Гарет стоят зад...

— Подробностите са излишни, госпожице Скарлати — прекъсна я Стансфийлд. — Откъде се обаждате? — Нямаше никакво желание да обсъжда този въпрос по открита линия.

— Какво значение има? — Лиз чу да се отваря входната врата и сърцето ѝ подскочи. Тя се обърна натам с надеждата да види Майкъл, но в антрето влязоха Тим и Шеймъс.

— Искам да знам дали сте на обезопасена линия — каза Стансфийлд.

— Съмнявам се, а и изобщо не ме интересува — отвърна остро Лиз.

Тим и Шеймъс влязоха в кухнята и мълчаливо заслушаха разговора.

— Конгресмен Майкъл О'Рурк е изчезнал от къщата си и ако не се върне до един час, ще се обадя на всички новинарски агенции и ще им разкажа истинската история за онова, което става във Вашингтон през последната седмица.

Шеймъс беше удивен.

— С кого разговаряш?

Лиз им обърна гръб.

— Чакайте малко — продължи Стансфийлд. — Откъде знаете, че конгресмен О'Рурк е изчезнал?

— Намирам се в кухнята му, заедно с брат му и дядо му — изкрещя Лиз. — Него го няма и ако не го върнете до един час, вашата мъничка тайна ще се озове на първа страница на всички утрешни вестници.

— Нямам никаква представа къде е конгресмен О'Рурк — възкликна Стансфийлд.

— Ами тогава по-добре го намерете. Разполагате с един час. — И Лиз тресна слушалката.

Стансфийлд се взря в телефона. Кенеди натисна едно копче и говори съвсем кратко. Когато свърши, вдигна поглед към своя шеф и каза:

— Обаждането е било от къщата на О'Рурк.

— Трябва да са Нанс и Гарет — поклати глава Стансфийлд. — Какво, по дяволите, са замислили тези идиоти?

— Възможно ли е обаждането да е фалшиво? — попита Кенеди.

— Съмнявам се. Ще питам президента дали знае къде се намират неговият началник-щаб и съветникът му по националната сигурност.

Стансфийлд набра номера на командния пост на Тайните служби в Белия дом. След няколко позвънявания се обади един агент и Стансфийлд се представи.

— Трябва незабавно да говоря с президента — добави.

Докато чакаше да го свържат, Стансфийлд потропваше с молив върху един бележник. След няколко изщраквания прозвуча гласът на президента:

— Томас, какво се е случило?

— Изглежда имаме проблем, сър. — Стансфийлд предаде съществените факти от своя разговор със Скарлати, но я спомена само като „една репортерка“.

Президентът въздъхна.

— За бога... защо някой ще иска да отвлеча О'Рурк?

Стансфийлд не отговори.

— Не мога да повярвам. Смятах, че тази каша е приключила. Кой би го отвлякъл? — повтори Стивънс.

— Не сме сигурни.

— Томас, упълномощавам те да направиш всичко необходимо, за да върнеш конгресмен О'Рурк и да предотвратиш огласяването на записа!

Стансфийлд замълча за момент и попита:

— Сър, знаете ли къде се намират в момента вашият съветник по национална сигурност и шефът на екипа ви?

— Не, но със сигурност ще разбера! — викна Стивънс. — Ще ти се обадя!

Стансфийлд затвори телефона и се опита да прецени реакцията на президента. Стивънс изглеждаше искрено изненадан и нямаше нужда да рискува... освен ако Нанс не го е заплашил да го провали. Стансфийлд обмисли тази възможност и реши, че докато не научи нещо повече, не може да има доверие на президента. Вдигна слушалката и набра вътрешния номер на Чарли Добс в Оперативния център. Добс отговори още при първото извъняване и Стансфийлд попита:

— Каква птица имаме над града в момента?

Добс натисна няколко копчета по клавиатурата вляво и моментално на екрана се появи карта, която показваше разположението на всички сателити на ЦРУ и на Агенцията за национална сигурност.

— Постоянно разполагаме с... — Добс присви очи, за да разчете означенията — един КН11 на стационар.

Стратегическият реактивен разузнавателен сателит КН11 можеше да различи футболна от баскетболна топка от петстотин километра над земната повърхност.

— Насочете го към ранчото на Майк Нанс в Мериленд и наберете всички адреси на тайни квартири към АНС в района на столицата.

— Томас, хората от Агенцията ще побеснеят, когато разберат, че използваме сателит, за да държим под око съветника на президента по националната сигурност.

— Ако питат, кажи им, че става с разрешението на самия президент. Колко време е нужно да получите образ?

— От три до пет минути.

— Освен това искам незабавно на разположение две групи за бързо реагиране. Хеликоптерите да ни чакат със загрети мотори. Може

да ни се наложи да се придвижим бързо.

— Цивилни ли да са?

Стансфийлд се замисли. Повечето от работата си ЦРУ трябваше да върши така, че да привлича колкото може по-малко внимание.

— Прати един екип цивилни и един в униформи.

— Ще се погрижа. Какво става, Томас?

— Още последствия от Артър. Обади ми се веднага щом получите образ от ранчото на Нанс.

Стансфийлд затвори телефона. Умората му бе изчезнала. Гневът към Майк Нанс потисна изтощението му. Бе дал на Нанс достатъчно шансове. Щом другият държеше на твърдата игра, беше време да приключи с него, преди да е навредил още повече.

* * *

Когато Лиз затвори телефона, Шеймъс поиска да им разкаже какво се е случило. Двата мъже се съгласиха, че нещата не изглеждат добре.

— Майкъл ти е казал всичко, нали? — изрече Шеймъс.

— Да.

— Не смятам, че е ФБР или ЦРУ. Те бяха с него днес следобед. Ако са искали, да са го направили тогава — разсъждаваше на глас възрастният О'Рурк.

— Ами ако са предпочели да стане по тъмно? — попита Лиз.

Шеймъс поклати глава.

— Защо да поемат такъв риск? Можеха да му се обадят утре, да го извикат в Лангли. Щеше да отиде сам и нямаше да се налага да го отвличат и да събуждат подозрение. Ако ти се обадиш на ченгетата и им кажеш, че приятелят ти, който съвсем случайно е конгресмен, е изчезнал и по всяка вероятност е отвлечен... — Шеймъс поклати глава. — Цялата полиция ще го издирва. Изключено! Стансфийлд никога не би поел такъв риск. Плюс това трябва да включиш в сметката и заплахата, че записът ще бъде огласен. Най-вероятно са Нанс и Гарет.

За момент Тим се замисли над този вариант.

— Прав си. Подобна отчаяна стъпка сочи към тях. Сега въпросът е — къде биха го отвели?

— Нямам никаква представа! Нанс трябва да има достъп поне до десетина тайни охранявани къщи близо до столицата. Биха могли да го отведат къде ли не. — Шеймъс си погледна часовника. — Нямаме много време. Трябва да го върнем, преди Нанс да го е разпитал. Ще уведомя Коулман за развитието на събитията. Тим, ти остани тук с Лиз. Ще ви се обадя веднага щом разбере нещо. — Стисна Лиз за раменете и каза: — Не се тревожи, всичко ще бъде наред. Ако се обади Стансфийлд, звъннете ми незабавно на телефона в колата.

Посивелият О'Рурк се обърна и излезе. Седна зад волана на черокито на Тим и пое по улицата. Когато се отдалечи на няколко пресечки, включи обезопасения мобилен телефон. Стисна здраво кормилото, щом навлезе в Уискънсин авеню. Знаеше, че трябва да действа бързо, в противен случай можеха изобщо да не успеят да върнат Майк. Нанс вече бе доказал, че е способен да убива, и ако е решил да рискува всичко, провокиран от заплахата, че записът може да бъде огласен, не беше ясно докъде може да стигне. Шеймъс обмисли възможностите. Как да върне Майк? Каквото и да бе станало, трябваше да уведоми Коулман, че Майкъл е отвлечен. Шеймъс набра номера на пейджъра му. Компютърен глас му каза след сигнала да остави номер. Шеймъс даде номера на мобилния си телефон, след което изреди още три цифри.

Затвори телефона и изруга под нос. Мисълта, че може да загуби Майкъл, бе непоносима. Направи усилие да я изтласка от съзнанието си. Сега не беше време да се размеква. Налагаше се да се съсредоточи и да го открие. Мислено се нахока, че бе изложил на опасност внука си. Бяха притиснали Нанс в ъгъла и той отвърщаше на удара.

42.

Скот Коулман седеше на кушетката си и се опитваше да игнорира факта, че неизвестен брой агенти на ФБР го следят и слухтят за всяко негово движение. През изминалия ден той непрекъснато обмисляше какви ли не планове как да се отърве от пазачите си. Част от обучението му като тюлен включваше начини за измъкване от наблюдение и техники за оказване на съпротива. Като командир на „Тюлен — Група 6“ той бе следен безброй пъти. Чуждите разузнавания можеха да се поучат, опитвайки да държат под контрол един от най-добрите командоси в Америка.

През последните десет години Коулман бе очистил доста международни престъпници и немалко групировки биха го спипали с огромно удоволствие. Какъв по-добър начин за уреждане на сметки, ако си терорист, от това — да премахнеш командващия елитния антитерористичен отряд на Америка!

Пейджърът му извънтя. Той сведе поглед към екранчето и позна номера на обезопасения телефон на Шеймъс. След седемцифрения номер следваха още три числа. Те го изпълниха с тревога. Съобщаваха му, че има твърде сериозен проблем и че двамата трябва да разговарят незабавно.

Около минута Коулман остана неподвижен, обмисляйки каква да бъде следващата му стъпка. След като изготви план, той изключи телевизора и се отправи към вратата, като пътьом грабна ключовете си и черното кожено яке. Знаеше за намерението на Майкъл да използва записа, но извън това нямаше никаква представа за събитията през последните шестнайсет часа. Стигна до складовите помещения в сутерена, подмина своето и спря пред помещението на възрастния мъж от първия етаж. Измъкна малко черно фенерче и внимателно огледа въсърните печати, с които бе обкапал пантите. И двата бяха непокътнати.

Трябваше му по-малко от минута да се справи с малката ключалка. Отвори шкафа, премести няколко натрупани една върху

друга кутии и взе своя куфар от неръждаема стомана. Беше време да изчезва. Нямахме смисъл да оставя нещо, което федералните агенти щяха да открият. Извади обезопасен мобилен телефон. Взехме кафеникавото си куфарче и металния куфар и се отправихме към входната врата.

* * *

В жилищната сграда отсреща Скип Макмахън и другите агенти от ФБР скочиха. По-рано същия ден Коулман бе излизал само да тича.

Макмахън носеше черна бейзболна шапка, на ушите му имаше големи слушалки. През редицата подвижни микрофони, насочени към апартамента на Коулман, чу как той изключи телевизора. После долови дрънкането на ключове, отваряне и затваряне на врата. Макмахън поднесе портативния радиопредавател до устата си:

— Бъдете готови. Мисля, че нашето момче пристига.

Другите двама агенти застанаха до Макмахън на прозореца. Единият се свърза последователно с трите коли, разположени на близките улици, и поиска рапорт за положението. Изчакаха минута, но Коулман не се появяваше на входната врата.

— Сам, виждаш ли нещо на алеята? Край — каза Макмахън.

Агентът, паркирал в края на алеята, наблюдаваше околността с очила за нощно виждане. Очите му не се бяха откъсвали от задната врата, откакто Макмахън го бе предупредил, че обектът е на път.

— Не, нищо — отвърна Сам тихо.

Макмахън потропа нетърпеливо с крак.

— Хайде, къде си? — Той намести бейзболната си шапка и продължи да се взира във вратата. — Хайде!

В същия миг Коулман се показа.

— Виждаме го — обяви Макмахън по радиото, присви очи и продължи: — Носи дипломатическо куфарче и голям метален куфар. Насочва се към колата си. Имайте готовност за тръгване.

Макмахън проследи как Коулман се качва на своя „Форд Експлорър“ и затваря вратата. Тупна един от агентите по рамото и каза:

— Пази форта, докато ни няма, и съобщи на диспечера, че може да се нуждаем от хеликоптер. Да тръгваме, Пийт.

Спуснаха се тичешком по задното стълбище. Макмахън скочи на мястото до шофьора в крайслера на специален агент Арли. С рязка маневра Арли излезе на алеята и с рев се понесе напред, докато Макмахън даваше инструкции на останалите три коли в околността.

Колоната се придвижи от „Адамс Морган“ в околността на университета „Хауард“. Бяха осигурили пълно покритие на маршрута на форда, включително и от въздуха. Един хеликоптер бе заел позиции и вече бе маркирал колата на Коулман с лазерна точка. Завиха по Мичиган авеню и продължиха покрай колежа „Тринити“.

Коулман знаеше какво прави. Докато шофираше покрай студентските комплекси, той се отървяваше от колите на ФБР, които се опитваха да го следват по страничните улици. Мичиган авеню бе единствената магистрала в тази част на града. Всички останали улици водеха до някой от жилищните комплекси на колежа. Коулман все още не правеше опити да им избяга. Само гледеше да ги поизпоти.

Бившият тюлен извади от джоба си малък ръчен детектор. Започна от волана и мина по цялото табло. Продължи по всички части, които успя да достигне от предната седалка. После прибра сензора обратно в джоба си и извади обезопасения мобилен телефон. Пусна радиото и насочи усилвателите назад.

Набра номер. След няколко извънзвонявания Шеймъс вдигна.

— Да?

— Какво има?

— Майкъл е отвлечен.

— Как така отвлечен? От кого?

— Не знаем, но според нас вероятно е Нанс.

Коулман изруга под нос.

— Майкъл използва ли записа да притиска Нанс?

— Да.

— По дяволите! От снощи съм въвн от играта. По-добре бързо ме въведи в последните събития.

Коулман слушаше мълчаливо, докато Шеймъс му предаде максимално сбито какво бе направил Майкъл със записа с признанията на Артър. После му описа обстоятелствата около изчезването му,

последвалия разговор на Лиз със Стансфийлд и накрая едночасовия лимит и ултиматума, който тя бе отправила към директора на ЦРУ.

Коулман зададе няколко въпроса. Шеймъс беше към края на разказа си, когато Коулман погледна часовника си и видя, че приближават маркера на двете минути. Макар че тези две мънички чудеса на техническата мисъл, които двамата използваха, според рекламата не можеха да бъдат проследени, през годините Коулман се беше научил да не се доверява изцяло на никое постижение на техниката. Тъй като държеше да не надхвърля двете минути, той попита за номера, който Шеймъс бе използвал, за да се свързва със Стансфийлд, и му каза, че ще го потърси след десетина минути. После затвори и погледна в огледалото за обратно виждане. Прехапа устни и започна да обмисля възможностите. Ако не успееша бързо да върнат Майкъл, щяха да си навлекат доста неприятности. Трябваше да се справят с Нанс.

— Само да имам шанс, ще приключа тази история както аз си знам — изрече едва чуто.

* * *

Кафявото ауди спря при портала и чифт зорки очи се впериха в шофьора иззад блиндираното стъкло на будката на охраната. Мъжът вътре бе уведомен от своя работодател, че този специален гост трябва да бъде пуснат без рутинната проверка. През годините Майк Нанс бе научил много от Артър и един от тези уроци беше да наема собствени служители за охрана.

Тежката врата започна да се плъзга назад и охранителят кимна на шофьора да продължи.

Джейрод паркира до главния вход, слезе и отвори багажника. Майкъл погледна с присвити очи своя похитител. Макар че се чувстваше със забавени реакции, лекарствата не бяха засегнали съзнанието му. Беше се ориентирал в ситуацията. Само един човек можеше да стои зад тази работа. Майкъл си даваше сметка, че единствената му надежда бе Лиз да се е върнала и да се е обадила на Тим и Шеймъс. Ако не, Майкъл беше сигурен в това, Нанс щеше да го

натъпче с лекарства и да го накара да запее, точно както двамата с Коулман бяха постъпили с Артър.

О'Рурк почувства по-осезателно ефекта на онова, с което го бяха натъпкали, в момента, в който нозете му стъпиха на паважа. Беше нестабилен, залитна. Джейрод го хвана за ръката и го задържа. Отправиха се към входната врата.

На прага се появи ухилен Майк Нанс.

— Добър вечер, господа. — Носеше тъмни вълнени панталони, бяла риза с копчета на яката и синя жилетка.

О'Рурк се втренчи в самодоволната усмивка на Нанс и изпита неистово желание да му размаже физиономията. Направи стъпка напред, но непознатият, който продължаваше да го държи под ръка, заби два пръста в болезнената точка до десния му лакът. Майкъл се сви конвулсивно.

— Конгресмен, дръжете се прилично! — Нанс размаха показалец пред лицето на О'Рурк, сякаш бе малко момче. — Не желаете да разстройвате моя приятел, нали?

Кимна на двамата мъже да го последват. Джейрод леко отпусна хватката си и побутна Майкъл да върви напред. Влязоха в просторното игрално помещение.

О'Рурк погледна вдясно и забеляза Стю Гарет, застанал зад бара с чаша в ръка. Нанс посочи към устата на Майкъл и каза:

— Джейрод, можеш да смъкнеш лепенката.

По-ниският мъж се пресегна и рязко дръпна сивата лепенка.

Застанал на безопасно разстояние, Нанс започна:

— Конгресмен, имаме една недовършена работа от днес сутринта.

— Аз си свърших работата с теб, като ти строших носа — изръмжа Майкъл.

Нанс се обърна и погледна отражението си в огледалото зад бара. Докосна отеклия си нос.

— Джейрод, би ли строшил носа на конгресмена вместо мен? — каза бавно.

Майкъл дори нямаше време да реагира. Мъжът, който стоеше до него, сграбчи сключените му в белезници китки и ги натисна надолу. Свободната му ръка се вдигна като томахавка и се стовари с рязък удар

в горната част на носа на Майкъл. Чу се хрущане. Майкъл политна назад, от ноздрите му потече кръв.

Нанс се приближи откъм бара:

— Не обичам да прибягвам към насилие, господин О'Рурк, но категорично вярвам в максимата „око за око, зъб за зъб“. Вашето поведение тази сутрин бе доста нецивилизовано, не намирате ли?

— Вероятно убийството на Ерик Олсън е било цивилизовано. Я ми спести тъпотииите си. — Майкъл изтри кръвта с ръкав.

Нанс кимна на Джейрод и преди Майкъл да успее да реагира, един юмрук в кръста го запрати на пода. Изкривил лице от болката в десния бърбек, О'Рурк с мъка се изправи и впери поглед в обувките на Нанс. Вдигна замаяна глава. Погледът му спря на бялата риза на Нанс. Изправи се и плю срещу него. Огромната кървава хрчка се лепна на лицето му и бавно се свлече по бялата му риза. Разполагаше с по-малко от секунда да се наслади на скромната си победа. Нов удар в бърбеците го повали на колене.

Вбесен от унижението, Нанс пристъпи напред и зашлеви Майкъл през лицето. Той си пое дъх и вдигна поглед към съветника.

— Кой те научи да удриш така, копеле?

Нанс пребледня, ръцете му затрепериха.

— Джейрод, предай на младия конгресмен урок по уважение.

О'Рурк се претърколи, спря до стената и вдигна очи. Видя Джейрод да насочва шокот пистолет към него и след миг цялото му тяло се сгърчи в жесток спазъм. Загуби съзнание. Последното, което си спомняше, бе тихият звън на телефона.

* * *

Оперативният център в сутерена бърмчеше като палубата на самолетоносач в разгара на битка. Чарли Добс наблюдаваше от своето гнездо как хората му долу се движат бързо и прецизно. Натисна бутона за директно набиране на офиса на Стансфийлд. Директорът вдигна.

— Двигателите на хеликоптерите работят, тактическите групи са в пълна готовност. Разполагаме с реалновремени термичен образ.

— Какво виждате?

Добс впери поглед в големия високочестотен екран, вграден в стената зад бюрото.

— Единственото, за което мога да съобщя, е една новопристигнала кола. Всичко останало изглежда спокойно.

— Каква кола? — попита Стансфийлд.

— Трудно е да се каже при термичен образ, но прилича на лимузина. В момента двама от моите анализатори на образи тук пускат компютърна обработка на изображението. След десетина минути ще могат да ни кажат нещо повече. Колата пристигна точно когато се свързахме. От нея излезе някакъв човек. Измъкнаха нещо от багажника и влязоха в къщата.

Клепачите на Стансфийлд потрепнаха.

— От багажника ли?

— Да.

— И какво извадиха оттам?

— Не знам.

— Колко беше голямо?

Добс въздъхна със съжаление.

— Томас, не можем да определим точно. През нощта термичната визуализация на КН11 не е достатъчна. Ако беше ден, щях да ти кажа много повече. Ако разполагахме с новите КН12, нямаше да имаме проблеми.

— Кажи на твоите момчетата незабавно да се заемат с това! Засега да забравят за марката на колата. Искам да зная колко е бил голям обектът, изваден от багажника. Ако някой друг влезе или излезе, ме уведоми. Аз тръгвам с тактическите отряди. Дай на пилотите координатите и им кажи да са готови.

Стансфийлд затвори и се обърна към Кенеди:

— Остани тук и поemi координацията. Ако се обади Скарлати, дай ѝ номера на моя мобилен телефон.

— При Нанс ли отивате?

— Да, възнамерявам да уредя този въпрос лично.

* * *

На вратата се почука. Тримата мъже вдигнаха погледи от тялото на пода. Иззад дебелия дъбов врата прозвуча гласът на помощника на Нанс:

— Сър, президентът е на линия и би искал да говори с вас.

— Кажу ми, че ме няма! Ще ми се обади, като се върна.

Помощникът се изкашля.

— Той много настояваше да разговаря с вас незабавно. Всъщност, стори ми се някак гневен.

Нанс посочи О'Рурк.

— Джейрод, гледай този да мирува. Връщам се веднага.

И се отпрати към вратата. Гарет тръгна след него.

— Чакай тук, Стю — сръза го Нанс. — Мога и сам да се оправя.

Влезе в кабинета си, натисна бутона за връзка и каза в слушалката:

— Съжалявам, че те накарах да чакаш, Джим.

— Сега пък какво си решил, дявол да те вземе? — кресна Стивънс.

— Джим, нямам представа за какво говориш.

— Не се подигравай с мен, Майк! Къде, по дяволите, е конгресмен О'Рурк?

— Трябва ли да знам?

— Някой го е отвлякъл и не е чудно, че ти си първият в списъка на потенциалните похитители.

— Кой ти каза, че е отвличен?

— Стансфийлд!

— Както твърдах и тази сутрин, според мен зад цялата тази работа стои точно Томас Стансфийлд. Имам...

— Млъкни, Майк! — изкрещя президентът. — Не мога да повярвам, че си ме забъркал в цялата тази каша! Видях как Стю щеше да се разпадне, когато чу записа. Няма да се измъкнеш, като стовариш вината за това на някой друг. Ти и твоят садистичен приятел Артър бяхте зад цялата тази работа и аз няма да се оставя да бъда повлечен заедно с вас. Една репортерка се обадила на Стансфийлд и му каза, че ако О'Рурк не бъде върнат до час, ще предоставят записа на Артър на обществеността. Осъзнай се, преди да е станало твърде късно, и ми кажи къде, по дяволите, е конгресмен О'Рурк!

— Нямам представа.

— Лъжеш, Майк! Предай им го, преди да си провалил всички ни.

— Всички ни, точно така, Джим. — В думите на Нанс прозвуча нагла подигравка. — Ако те огласят записа, потъваме всички, включително и ти. Сега ще действаме както аз искам. Ти уведоми Стансфийлд. Щом толкова държат да си получат добрия конгресмен обратно, той трябва да знае нещо. Когато приключи с него, ще им го връча.

Нанс тресна слушалката, излезе от кабинета си и се отправи към противоположния край на къщата.

43.

Стансфийлд и бодигардът му излязоха през задния вход на главната сграда в Лангли и се отправиха към хеликоптерите. Отдясно бе „Черен ястреб“ — „Сикорски УН60“, с последен модел шумозаглушители, монтирани над мощните му двигатели. Имаше на борда си осем бойци, членове на групата за специални операции към ЦРУ — бивши морски пехотинци и рейнджъри от Военновъздушните сили. Носеха черни шлемове на Делта Форс и специални бронирани костюми. Шлемовете можеха да спрат куршум от „Магнум 357“, изстрелян от упор, и бяха снабдени и с допълнителни очила за нощно виждане. И осмината бяха въоръжени с автомати „Хеклер и Кох“. Двама държаха в ръце късоцевни „Ремингтън“ със специални патрони за пробиване на блиндирани врати. Един от екипа носеше снайпер от същата марка.

Хеликоптерът, към който се приближи Стансфийлд, беше сребристосин. На борда му бе вторият тактически екип. Въоръжението им бе като на групата от „Черен ястреб“, но облеклото им беше цивилно.

Директорът се качи на мястото до пилота, а бодигардът му мина отзад при другите. Стансфийлд кимна на пилота, хеликоптерът се издигна над земята и се отправи на изток, следван плътно от „Черен ястреб“. Мъжете и единствената жена в задната част на хеликоптера се спогледаха крадешком. Не се случваше често директорът да се включва в подобна операция.

Стансфийлд погледна вдясно, докато двата хеликоптера се носеха над северната част на центъра с около двеста и четирийсет километра в час. Бодигардът му го потупа по рамото и му подаде телефона:

— Президентът.

Стансфийлд грабна слушалката.

— Да, сър.

— Томас, аз го изпуснах. — Президентът звучеше отчаян.

— Кого, сър?

— Майк Нанс. Току-що разговарях с него. Той каза, че ако терористите толкова искат да върнат О'Рурк, значи конгресменът знае нещо.

— Той в ранчото си ли е?

— Да.

— Ще действам. — Стансфийлд върна телефона на бодигарда си и впери поглед право пред себе си. Нервите му бяха опънати до скъсване, беше уморен и не можеше да си спомни кога за последен път бе толкова бесен. Беше време Майк Нанс да бъде поставен на мястото си.

* * *

Коулман и „опашката“ му се движеха по улиците на Лангтън. Макар че кварталът се намираще на около километър от Капитолия, бе един от най-лошите райони на столицата. Изгорелите или напуснати домове се бяха превърнали в свърталища на наркопласьори и улични престъпници.

Бившият тюлен включи гласовия модулатор на мобилния си телефон и набра номера на Лангли. След кратки възражения операторът го свърза с кабинета на Стансфийлд.

Кенеди вдигна телефона на директора и когато чу променения глас, даде сигнал за незабавно проследяване.

— Кой се обажда? — попита тя.

— Човекът, който отвлече Артър. Къде е Стансфийлд?

— В момента отсъства. — Кенеди се запита дали в другия край говореше бившият командир на тюлените.

— Необходимо ми е да разговарям с него незабавно.

Кенеди погледна часовника си.

— Ако изчакате, ще видя дали мога да го открия.

— Не! — изкрещя Коулман. — Дайте ми номер, където мога да се свържа с него, веднага, или огласявам записа.

За секунда Кенеди обмисли възможностите, с които разполагаше, и му даде номера. Затвори и набра вътрешния на Оперативния център. Обади се Чарли Добс:

— Успяхте ли да го проследите? — попита тя.

— Не, звънеше от мобилен телефон.

— Можете ли да го пипнете, ако се обади отново?

— Ако остане достатъчно дълго, но се съмнявам да е толкова тъп.

Кенеди затвори и отново се запита дали не е бил Коулман.

* * *

В другия край на града Коулман натисна копчето за прекъсване на връзката и набра номера, който току-що му бе дала Кенеди. Някой вдигна от другата страна и Коулман попита за Стансфийлд. Миг покъсно директорът се обади и Коулман попита направо:

— Къде, по дяволите, е О'Рурк?

— Кой е на телефона?

— Човекът, който има двайсет копия на една лента, която завинаги ще затвори вратите на ЦРУ. Ще задам същия въпрос само още веднъж. Къде е конгресмен О'Рурк?

— В момента и аз се опитвам да го открия.

— Къде се намирате?

Стансфийлд се поколеба за момент.

— Във въздуха.

— Накъде сте се отправили?

— Мериленд.

— Кой е в Мериленд? — Коулман зави надясно по Саут Дакота авеню и пое към Магистрала 50.

— Съветникът на президента по националната сигурност.

— Той ли е отвлякъл конгресмена?

— Не сме сигурни, но възнамеряваме да установим.

— Къде живее Нанс?

— Окръг Аръндейл, веднага след 214.

Коулман познаваше района. Къщата на Нанс не беше далеч от Анаполис.

— Молете се да намерите конгресмена по-бързо. Нанс изчерпи търпението ми. — Коулман прекъсна разговора и щом се качи на рампата за Магистрала 50 в източна посока, здраво натисна педала на

газта. Искаше да бъде там, когато щяха да разменят Майкъл, но имаше един огромен проблем — първо трябваше да се отърве от ФБР.

През шестнайсетте си години във флотата Коулман бе овладял две основни тактики за освобождаване от наблюдение. Първата предполагаше навлизане в район с натоварено движение и освобождаване от преследвачите в множеството, а втората — озоваване на място, където проследяването става невъзможно. Коулман се усмихна. Втората тактика щеше да бъде реализирана безупречно. Той свърна в лявото платно и подмина няколко коли, увеличавайки скоростта. Откачи гласовия модулатор от телефона и набра главния номер на Военноморската академия. Когато от централата вдигнаха, той помоли да го свържат със стария му приятел Сам Джарви.

* * *

Скип Макмахън наблюдаваше с бинокъл през предното стъкло на микробуса. Забеляза червените стопове на форда на Коулман. Другите три коли на преследвачите се движеха след микробуса в колона. Макмахън остави бинокъла в скута си и се облегна назад. Поднесе портативната радиостанция към устата си и каза:

— Добре, банда, можем да си отдъхнем. Хеликоптерът го следи. Засега ще останем на около километър зад него и ще се сменяме на всеки пет минути.

* * *

О'Рурк премигна няколко пъти и отвори очи. Джейрод го хвана под мишниците и го изправи. Издърпа го до един дървен стол и го тръшна на него. Майкъл се вкопчи в облегалките за ръце и успя да се задържи. Усети пареща болка в стомаха си. Върху дънките му паднаха няколко капки кръв от носа му. Наклони глава назад, опитвайки се да спре кръвоизлива. С крайчеца на окото си мерна Стю Гарет, който стоеше зад бара.

— Колко време смяташ, че ще мине, докато ви открият и убият?
— обърна поглед към него Майкъл.

Гарет не му обърна внимание.

— Хей, Гарет! — повиши глас О'Рурк. — Колко време ще е необходимо на терористите да ви открият и да ви видят сметката?

Гарет вдигна поглед.

— Не мисля, че си в положение да ми казваш каквото и да било.

— О, така ли? Тези терористи ще направят записа публично достояние само защото ти и твоят малоумен приятел не можахте да кажете „дотук“ и да се оттеглите. Свършено е с вас, Гарет. Както и да го погледнеш, вече си покойник.

Гарет си грабна чашата и се отдалечи.

Влезе Нанс и се отправи към О'Рурк. Спря на няколко стъпки от него и заяви с безизразен тон:

— Виждам, че си дошъл в съзнание.

— Какво поиска президентът? — попита Майкъл.

— Изглежда, твоите приятели много държат да се върнеш при тях.

О'Рурк се смръщи.

— За какви приятели говориш?

— За приятелите ти, терористите.

— Ти си откачил. Аз не зная кои са терористите.

— Е, ние ще ги открием на всяка цена. Мисля, че лъжеш, а на този етап нямам какво особено да губя, нали? — Нанс се усмихна.

— Ами живота ти, откачено копеле?

— Конгресмен, ти явно си глупак. Нима смяташ, че съм работил цял живот да стигна дотук, за да могат банда аматьори да ми провалят кариерата с едно най-обикновено изнудване?

— Аматьори, значи? — О'Рурк се засмя. — Ти си виждал какво могат да правят. — Облегна се назад и изкрещя към другия край на стаята: — Хей, Гарет! Как според теб ще ви пратят на оня свят? Смяташ ли, че ще се промъкнат в дома ти тайно някоя вечер и ще ти прекършат врата, както направиха с Фицджералд, или смяташ, че ще те нацелят със снайпер през три пресечки, както постъпиха с Басет?

Гарет тръшна чашата с питието си на една маса в дъното и прекоси стаята.

— Майк, това е глупост! Какво правим? Нека да го върнем и да си подадем оставките!

— Затваряй си устата, Стю! Налей си още едно питие и стой мирен.

— Може пък да го направят с бомба в колата — не спираше Майкъл.

— Млъкни! — кресна му Гарет. После отново се обърна към Нанс: — Майк, всичко това стигна твърде далеч. Аз излизам от играта. Ще се обадя на Джим и ще му кажа, че всичко е твое дело.

И тръгна към вратата. Нанс изрече тихо:

— Джейрод, ако господин Гарет се опита да напусне, застреляй го.

Майкъл се изсмя високо.

— Ти си идиот, Нанс! Не го слушай, Стю! Не му стиска да те убие. Артър можеше, но този тук не. Той беше само човек за поръчки. Нали така, Майк? Ако си такъв мъжага, Майк, защо не го убиеш със собствените си ръце? Не смееш, нали?

— Седни и ме остави да се оправя с този! — кресна Нанс към Гарет. После отново се обърна към О'Рурк: — Часът на аматьора свърши! Или веднага ми казваш какво знаеш и си отиваш с непокътнат мозък, или така ще те напомпам с наркотици, че няма да е ясно какво ще ти остане.

— Майната ти! И ти ще пукнеш накрая, също като приятелчето ти Артър! — викна Майкъл.

Нанс погледна към Джейрод.

— Още една доза — каза.

Джейрод направи няколко стъпки напред, но този път допусна грешка и влезе в обсега на Майкъл. Докато насочваше шоковия пистолет, десният крак на Майкъл се устреми нагоре и ритна оръжието в момента на изстрела. Електрическата стрела се заби в стомаха на Майкъл и в същия миг кракът му уцели Джейрод в слабините. Електрическият ток прониза О'Рурк, едновременно с това протече в тялото на Джейрод и двамата мъже се разтресоха в конвулсии.

44.

Пилотът на водещия хеликоптер хвърли поглед към монитора за глобално позициониране и обяви, че до целта остават осем километра. Изключиха прожекторите и си сложиха очилата за нощно виждане. Намалиха едновременно скоростта и се спуснаха до височина трийсет метра. Теренът под тях беше пресечен, тук-там се мяркаха групи дървета.

Щом приближиха имота на Нанс, хеликоптерите спряха движението си напред и се позиционираха зад група дървета в основата на два ниски хълма. Точно пред тях, на по-малко от миля, се намираше ранчото на Нанс. Носовите на машините бяха обърнати към северната страна на къщата. Пилотът на водещия хеликоптер произнесе в микрофона:

— „Делта Шест“, тук „Чероки Едно“. Защо не заобиколиш откъм юг и не опиташ да изкараш нещо на термоскенера?

— Дадено, „Чероки Едно“.

„Черен ястреб“ се отдели от групата дървета и се плъзна бавно по границата на имота.

Стансфийлд си беше сложил чифт слушалки с микрофон и слушаше разговора на летците. Пилотът му сканира зоната около къщата на Нанс и улови топлинен сигнал.

— Виждам роувър — обяви той в микрофона. — Проверявам. Стават два. Патрулират около постройката.

На жаргона на екипа роувър означаваше куче пазач.

Тактическият водач на групата, който седеше точно зад пилота, попита:

— Имат ли нашийници, или са пуснати свободно?

— Нямаг — отвърна пилотът и хвърли поглед към Стансфийлд.
— Сър, искате ли да се пробвам с насочените микрофони?

— Не. Около къщата има електромагнитно поле. Нашите микрофони не могат да проникнат през него.

После се обърна към пилота на „Черен ястреб“:

— „Делта Шест“, опитай да преброиш хората в къщата.

— Прието. Дайте ми трийсет секунди да заема позиция.

„Черен ястреб“ се плъзна зад хълма и се изравни с група дървета на около четиристотин и петдесет метра от къщата на Нанс. Вятърът идваше от изток, така че шумът от машината не достигаше до къщата. Когато се изравни с дърветата, пилотът издигна хеликоптера само колкото носът на машината да застане перпендикулярно на къщата. Вторият пилот на „Черен ястреб“ задвижи малката камера на носа посредством една от ръчките на командния пулт. На дисплея просветна топлинното изображение на къщата. Вторият пилот започна от южния край на постройката и задвижи камерата в северна посока. Първото тяло регистрираха в средата на къщата. Когато стигна до северния край, вторият пилот съобщи за още четирима души.

— Как са разположени четиримата? — попита Стансфийлд. Той бе ходил в къщата и се сецаше за кое помещение става въпрос.

— Единият, изглежда, е седнал, двама стоят изправени близо до него; четвъртият също е седнал, на около пет метра от останалите.

Тактическият водач на групата потупа Стансфийлд по рамото.

— Преди да ударим къщата, ще трябва да ликвидираме кучетата.

Стансфийлд кимна утвърдително и тактическият водач се обърна към първия пилот:

— Закарай ни зад хълма, ще използвам снайпериста.

Носът на сребристия хеликоптер леко се наклони надолу, после машината прелетя над короните на дърветата и се спусна на около петнайсет метра над земята, като се движеше плавно по протежение на малката долина. Пилотът направи странична маневра и зае позиция зад хълма, като свали корпуса на около метър от земята. Тактическият водач се обърна към един от мъжете, облечен в дънки и кожено яке, и каза:

— Тони, заеми позиция на върха на хълма и се подготви да елиминираш роувърите.

Мъжът кимна и се изправи. Един от бойците отвори плъзгащата се врата, Тони скочи навън и се изгуби в тъмнината.

Стансфийлд нагласи микрофона пред устата си.

— „Делта Шест“, как са нещата в твоята зона?

— С изключение на кучетата всичко е чисто.

— Добре, след малко се присъединяваме към вас.

Пилотът върна хеликоптера на първоначална позиция.

Продължиха на юг към мястото, където се намираще „Делта Шест“. Стансфийлд посочи група дървета на около сто и осемдесет метра от къщата. Пилотът снижи хеликоптера зад дърветата и заговори:

— „Делта Шест“, върнахме се с петстотин метра, на седем часа от вас. Виждаш ли ни? Край.

Пилотът на „Черен ястреб“ се извърна и забеляза топлинните знаци, които маркираха двигателите на сребрилата машина.

— Виждам ви. Отбелязах позицията ви. Край.

Стансфийлд вдигна пред себе си бинокъл за нощно виждане и съсредоточи поглед върху широкото северно крило на постройката. Прозорците светеха, но щорите бяха спуснати.

— „Делта Шест“, не каза ли, че си отбелязал четирима в стая от северната страна на къщата?

— Потвърждавам, сър.

— Добре — обяви Стансфийлд. — Всички да внимават. Ще говоря с пребиваващите в къщата. Няма да им съобщавам къде сме. В зависимост от протичането на разговора или ще ви дам зелена светлина, или ще мируваме. Ето какво ще направите, ако ви дам зелена светлина — когато кажа на „Делта Шест“ да тръгва, искам да ликвидирате кучетата. Тогава „Делта Шест“ застава неподвижно над северния край на къщата. Екип Едно се спуска с въжета на земята и влиза в къщата. Известно ви е, че навсякъде има сензори за натиск и вибрации, както и за движение. Най-добрият вариант за влизане са френските прозорци в южния край на северното крило. Повтарям, в южния край на северното крило. Имаме потенциална ситуация с взимане на заложници, така че правилата са следните. Ако срещу вас стрелят, можете да отвръщате на огъня. Ако някой от мъжете в стаята направи опит да ликвидира някого от останалите в стаята, вашата задача е да предотвратите това. Въпроси?

Нямаше. Двата екипа бяха наясно със задачите си.

— Екип Две ще прикрива Екип Едно. Екип Едно, готови ли сте?

Командирът на Екип Едно отговори в микрофона си:

— Трябват ни трийсет секунди, сър.

После удари юмруци един в друг и посочи с палци към вратата. Дългите тъмни врати на „Черен ястреб“ се отвориха с плъзгане и се

застопориха. Всички бойци закачиха въжетата си за куките над вратите на хеликоптера и присвиха колене. Първи бяха двама с автомати. Тяхната задача бе да отворят френските прозорци на къщата и да проникнат в нея. Следващите трима щяха да се заемат с прочистването на стаята. Трябваше да нахълтат вътре буквално един върху друг, като всеки отговаряше за своята третина от помещението и ликвидирането на съпротивляващите се в нея. Шестият и седмият щяха да охраняват фланговете на зоната, в която щяха да се спуснат десантчиците. Осмият ги покриваше. Водачът вдигна ръка, свита в юмрук, с изправен палец. Отвърнаха му по същия начин. После съобщи в микрофона на Стансфийлд, че са в пълна готовност.

Стансфийлд свали слушалката от лявото си ухо и набра номера на Нанс. След няколко позвънявания слушалката вдигна асистентът на Нанс.

— Да?

— Майк Нанс, ако обичате.

— Съжалявам, в момента отсъства. Какво да предам?

— Кажете му, че на телефона е директор Стансфийлд и че трябва да говоря с него незабавно.

— О, съжалявам, сър, не разпознах гласа ви. Господин Нанс не е тук сега, но ще му пратя съобщение, ако желаете.

Стансфийлд гледаше втренчено през мрака към къщата, която се намираше на не повече от километър от него.

— Зная, че е там. Повикайте го веднага.

От другата страна асистентът прочисти гърлото си и отговори:

— Да, сър.

* * *

О'Рурк понесе тежко поредния електрошок, но и Джейрод не бе останал невредим.

Веднага щом електричеството изтече от тялото на наемника, той нанесе втори саблен удар в кървящия нос на О'Рурк. Майкъл още не се беше съвзел от електрошока, когато ръката се стовари върху лицето му. Прилоша му от болка.

Запита се колко още би могъл да издържи. Мисълта, че може да изпържат половината му мозък с някакъв си серум на истината, беше достатъчно мотивираща, за да продължава да стиска зъби.

Майкъл се поизправи на стола и хвърли поглед към Джейрод, който в момента очевидно също изпитваше нещо повече от лек дискомфорт. Болезненото му изражение се дължеше вероятно на ритника в слабините, който бе отнесъл.

— Как са топките ти? — изхриптя Майкъл.

Джейрод направи крачка напред и вдигна юмрук. Майкъл го ритна в краката.

— Достатъчно! — извика Майк Нанс. — Той само се опитва да отложи неизбежното. — Сложи ръка на рамото на Джейрод и се обърна към Майкъл: — А сега, господин конгресмен, да се захванем за работа. Каква е връзката ти с хората, които се опитват да изнудват господин Гарет и мен?

— Никаква. Тази сутрин се събудих и намерих на прага пред дома си някакъв пакет. Нямам никаква идея кой, по дяволите, стои зад всичко това. Единственото, което знам, е, че ти и твоят побъркан мъртъв приятел сте отговорни за убийството на сенатор Олсън и конгресмен Търнкуист!

Нанс поклати глава.

— Не ти вярвам. Не смятам, че тези наемни убийци са се спрели на теб случайно. Ти как мислиш?

— Нямам представа за какво говориш.

— Предполагам, че в такъв случай ще ни се наложи да употребим лекарствата.

Нанс отиде до голям стоманен сейф и набра комбинацията.

— Щом не искаш да ни съдействаш, ще се наложи да ти помогнем — каза той.

Дръпна надолу ръчката и отвори масивната врата. Бойни и ловни пушки заемаха около две трети от сейфа. В горната му част, на една полица, имаше малка табла. Нанс я издърпа и я сложи на бара. Върху нея Майкъл видя две прозрачни ампули и една спринцовка.

— Удивително е какви неща започват да говорят хората само като инжектираш нищожно количество от това във вените им! Няма неприкосновена тайна. Единственият проблем е, че никога не можеш да бъдеш сигурен какво ще причиниш на мозъка им. Някои се съвземат

свежи като краставички, някои претърпяват значителни загуби на паметта, а останалите прекарват остатъка от живота си в ужасни пристъпи на мигрена. Намират се доктори, които твърдят, че могат да прилагат този медикамент, без да предизвикват трайни увреждания, но аз не съм опитен лекар. — Нанс се усмихна. — Та, на въпроса, господин конгресмен, какво си избираш сега? Искаш ли доброволно да ми разкажеш онова, което знаеш, или ще предпочетеш да ти помогна?

Нанс вдигна спринцовката и я разклати. Майкъл тъкмо се готвеше да каже на Нанс къде да си я забие, когато на вратата се почука.

Нанс се извърна и попита:

— Сега пък какво има?

— Директор Стансфийлд на телефона. Иска да говори с вас — отвърна приглушен глас.

— Казах, че не искам да ме прекъсват! — извика Нанс към затворената врата.

— Знае, че сте тук. Държи незабавно да разговаря с вас.

Нанс отиде до вратата и я откряна.

— Кажи му, че съм зает и че ще му звънна след десет минути — изсъска.

Асистентът му мина през просторното фоайе, натисна един мигащ червен бутон и вдигна слушалката.

— Директор Стансфийлд, господин Нанс каза, че ще ви позвъни след десет минути. Бихте ли ми дали телефон, на който да може да ви потърси?

* * *

Без да губи време, Стансфийлд попита:

— „Делта Шест“, готови ли сте?

Отговорът бе утвърдителен. Стансфийлд извърна поглед към командира на Екип Две. Мъжът вдигна палец. Стансфийлд нагласи микрофона пред устата си и нареди:

— „Делта Шест“, започни операцията.

Снайперистът на Екип Две притисна по-здраво показалец върху спусъка на пушката си и центрира кръстчето на оптичския мерник

върху главата на ротвайлера, който бе по-близо до хеликоптерите. Натисна спусъка. Куршумът удари кучето в областта на ухото и го простря на земята. Вторият ротвайлер рязко извърна глава, за да установи причината за шума, но преди да успее да се ориентира, парче олово се заби в масивното му ъгловато чело. Пет секунди по-късно злоещата метална птица прелетя над двата трупа и продължи към къщата.

Осемте командоси от тактическия екип се надвесиха навън от вратите на хеликоптера. Бяха преместили автоматите пред гърдите си, за да имат готовност за незабавно действие. Малко преди да достигнат къщата, машината снижи опашка подобно на птица преди кацане и се закова във въздуха. Командирът на екипа изкрещя:

— Давай! Давай! Давай!

Десантчиците се отгласнаха едновременно от висящата във въздуха платформа. Ръцете им, стиснали осигурителните въжета, се отпуснаха. За секунди мъжете се спуснаха надолу и отново стиснаха въжетата на метър над земята. Приземиха се като котки, светкавично откачиха въжетата от осигурителните колани и стиснаха автоматите. „Черен ястреб“ сканира зоната, а светлините на прожекторите му оживяха около групата десантчици.

Мъжете се заеха за работа, без да обръщат внимание на залялата ги светлина. Двамата, които щяха първи да нахлуят в сградата, стигнаха до френските прозорци точно за две секунди. Мъжът отляво стреля в горната ключалка, застаналият отдясно — в долната. Куршумите от специалните пистолети се врязаха в дървото, като избиха ключалките от рамките на прозорците. След като свършиха своята част от работата, двамата отстъпиха настрана, за да направят място на „чистачите“. Водещият пристъпи напред с шокова граната в ръка. Ритна прозореца и търкулна гранатата в къщата. „Пазете се! Шокова граната!“, прогърмя в слушалките. Десантчиците стиснаха очи.

Оглушителен взрив разтърси въздуха. Блесна ослепителна фосфорна светлина. Тримата „чистачи“ нахлуха през взривената врата, големите черни заглушители на оръжията им описваха дъги от ляво на дясно, гласовете им гърмяха:

— Горе ръцете! Горе ръцете!

* * *

Нанс размахваше спринцовка пред лицето на О'Рурк. Изведнъж Джейрод, застанал изправен до Нанс, отстъпи и падна на колене. Докато вадеше пистолета си, видя шоквата граната, която се търкаляше към тях. Сви се зад облегалката на едно кресло, като държеше оръжието си насочено към вратата. В мига, в който гранатата избухна, той започна да натиска спусъка. Първият му изстрел не уцели, но вторият удари странично каската на първия десантчик, отплесна се встрани и се заби в рамото на другия до него. Първият мигновено забеляза проблясването на дулото и изпрати пет куршума в главата на Джейрод. Всички до един попаднаха в целта. Димящият МР5 се обърна към Нанс и О'Рурк.

— На пода! Веднага! — изкрещя десантчикът. Партньорите му, застанали от двете му страни, държаха оръжията си насочени към двата края на стаята. Още четирима бойци нахлуха тичешком и започнаха оглед на помещението. Петнайсет секунди по-късно всеки от тях бе извикал: „Чисто!“.

Командирът нареди на четирима от хората си да претърсят къщата и събщи на Стансфийлд, че помещението е обезопасено.

Вторият хеликоптер се спусна на поляната пред къщата. Стансфийлд изскочи от него, следван от бодигарда си. Натрошено стъкло скърцаше под краката му. Погледът му веднага се спря на окървавения О'Рурк. Винаги сдържаният директор на ЦРУ събра цялата си воля, за да удържи яростта си към Майк Нанс. Направи няколко крачки напред и се загледа в мъртвия на пода. Невъзможно бе да бъде разпознат. След това погледът му се спря върху вързаните китки на младия конгресмен.

— Освободи го! — заповяда Стансфийлд на стоящия най-близо.

Десантчикът праметна през рамо автомата и освободи с ножа си китките на О'Рурк.

Командирът на екипа се приближи към Стансфийлд.

— Сър, един от хората ми бе улучен в ръката, но ще се оправи.

— Благодаря ти. Изведи хората си навън и ни остави насаме за минута.

Командосите напуснаха стаята. Стансфийлд се приближи до бара и разгледа спринцовката и двете ампули.

— Направо не мога да повярвам каква каша си забъркал — каза Стансфийлд, като хвърли спринцовката обратно на таблата. — Какво щеше да направиш с него, да го упоиш?

Нанс не отговори на въпроса. Гарет се надигна от канапето.

— Томас, казах му, че идеята е откачена. Умолявах го, но той не ми обърна никакво внимание.

Стансфийлд посочи към разбитата врата.

— Иди да чакаш навън. С теб ще говорим по-късно.

Гарет погледна смирено Нанс и излезе. Стансфийлд се обърна към О'Рурк:

— Добре ли сте, господин конгресмен?

Майкъл се изправи на крака.

— Ще оцелея — отвърна глухо.

Стансфийлд извади от джоба си носна кърпа и я подаде на О'Рурк, след което отново се обърна към Нанс:

— Какво, по дяволите, си мислеше?

Нанс не отговори. Отиде до голяма дъбова маса, на която бе поставена кутия за пури. Бодигардът на Стансфийлд насочи оръжието си към главата на Нанс. Съветникът по национална сигурност вдигна глава.

— Томас, озапти си кучето — каза ядно.

— Карл, ако направи и едно погрешно движение, убий го — изрече с равен глас Стансфийлд.

Нанс извади пура, отрязва крайчето и я запали. Изпусна кълбо дим и се усмихна.

— Том, на мое място и ти щеше да постъпиш така.

— Никога не бих допуснал да бъда на твое място.

— Не се знае.

— Няма ли поне да се опиташ да предложиш някакво обяснение?

Нанс сви рамене.

— Ще си подам официално оставката утре сутринта.

— Може да не се окаже толкова просто. — Стансфийлд си погледна часовника.

— Защо? — попита Нанс.

Наглостта му вбеси Стансфийлд.

— О, не зная, Майк — усмихна се накриво той. — Възможно е похищението ти над конгресмен О'Рурк в известен смисъл да е променило нещата.

* * *

Коулман спря пред главния портал на Военноморската академия. Един морски пехотинец излезе от будката на охраната и се приближи към колата. Коулман смъкна прозореца и каза:

— Добър вечер, ефрейтор. Имам уговорена среща със Сам Джарви.

Пехотинецът протегна ръка:

— Документ за самоличност, ако обичате.

Коулман му подаде шофьорската си книжка. Пехотинецът я погледна и му я върна.

— Сам току-що се обади, господин Коулман. Знаете ли къде да го намерите?

— Да.

Пехотинецът отстъпи встрани и махна на Коулман да продължи напред.

— Приятна вечер, сър.

Коулман потегли и се усмихна при мисълта каква изненада очакваше федералните.

* * *

Скип Макмахън бе спрял две пресечки по-назад. Проследи с поглед как Коулман влезе през портала и после получи лошата вест по радиостанцията.

— Как така не можеш да го последваш? — изкрещя в микрофона.

Пилотът на хеликоптера поясни:

— Забранено въздушно пространство.

— По дяволите! Не можеш ли да се обадиш на някого и да получиш разрешение?

Пилотът и по-рано се бе сблъсквал със същия проблем и знаеше, че тази пречка не може да се преодолее толкова леко.

— Ще опитам, но това ще отнеме доста време и освен това ще ви задават въпроси, на които едва ли ще искате да отговорите.

— Не можеш ли просто да им кажеш, че това е официално разследване на ФБР?

— Няма значение. Военните са много придирчиви, когато се налага полет над тяхна територия. Дори и към нас. Ако искате разрешение, най-добрият начин да го получите, е да си отработите нещата от по-високо равнище. Ако се обадя на местната контролна кула, те ще искат да знаят защо, а после ще търсят началство, за да получат одобрение. Трябва да минат по веригата висшестоящи, а това отнема време.

— По дяволите! — изръмжа Макмахън. Може би Роуч знаеше някой адмирал, чрез когото да им осигури пропуск без много шум. Макмахън натисна бутона за разговор: — Коли едно, две и три, нека установим колко изхода има това място и да заемем позиции. Междувременно ще видя дали мога да осигуря на хеликоптера някакво разрешение. — Върна радиостанцията на таблото и посегна към мобилния си телефон.

* * *

Коулман криволичеше из стария кампус. Паркира под огромен дъб близо до административната сграда и набра номера на Стансфийлд. Обади се някой друг и му каза да изчака. Скоро след това на телефона дойде и самият Стансфийлд.

— Намерихте ли конгресмена? — попита Коулман.

— Да.

— Той добре ли е?

Стансфийлд хвърли поглед към О'Рурк.

— Малко е понабит, но иначе е добре.

Коулман въздъхна с облекчение.

— В къщата на Нанс ли се намирате?

— Да.

— Мисля, че е време да се срещнем.

Предложението свари Стансфийлд неподготвен. Той се обърна с гръб към останалите.

— Лично ли?

— Да. Вие, Нанс и конгресмен О'Рурк. — Коулман замълча. Притеснението на Стансфийлд беше очевидно. — Няма за какво да се тревожите, сър. Има някои неща, които трябва да обсъдим, а освен това искам да видя със собствените си очи, че конгресмен О'Рурк е жив и здрав.

— А ако откажа?

— Касетата става публично достояние.

След продължителна пауза Стансфийлд попита:

— Защо трябва да ви имам доверие?

— Директор Стансфийлд, отидохме твърде далеч в опитите си да намерим изход от тази бъркотия. Моето възмущение не е насочено към вас, а към господин Нанс. Ясен ли съм?

Стансфийлд се замисли над последната реплика.

— Да, струва ми се. Къде бихте искали да се срещнем?

— Хеликоптерът още ли е на ваше разположение?

— Да.

— Качете се на него заедно с О'Рурк, Нанс и един пилот. Ако дойде още някой, срещата се проваля. Кажете на пилота да лети към Дъчман Пойнт и после да се отправи на изток осем километра навътре в залива. Ще ви се обадя след дващсет минути и ще ви кажа накъде да продължите. — Коулман замълча за момент. — Не желая никакви изненади! Разполагаме с ракети „Стингър“ и ако видя друг вертолет в радиус от километър, ще кажа на хората ми да го взривят. Ясно ли е?

— Да.

Коулман потегли. Беше си измислил онази част за ракетите „Стингър“, но Стансфийлд не го знаеше. Коулман беше сам без никакво подкрепление, но ако интуицията му не го подвеждаше, на Стансфийлд можеше да се вярва.

Военноморската академия си имаше собствено пристанище, разположено в източния край на кампуса. Коулман се спусна по тесните улици и спря на малък паркинг до пристанището. Там, застанал до невзрачната сива къщурка на пристанищния началник, го очакваше неговият стар приятел и бивш тюлен от Морската пехота Сам Джарви. Джарви бе преподавател по гмуркане в Академията.

Коулман излезе от колата, стиснал в ръка обезопасения мобилен телефон и металния куфар, и се отпрати към Джарви.

Джарви хвърли цигарата си на земята и я угаси с крак. Злобният дребен питбул, както Коулман го наричаше, беше висок не повече от метър и седемдесет. Ако се смяташе и четинестата му сива коса, можеше да спечели още един-два сантиметра. Преди много години, когато Коулман все още се мъчеше да стане тюлен, Джарви бе един от неговите инструктори... или мъчители, зависи как ще го погледне човек. Когато Коулман караше организирания от флотата тримесечен лагер преди завършването, за да е сигурно, че само най-железните от железните стават тюлени, Джарви бе там, на всяка крачка, със своите крясъци и резове.

Джарви протегна десница:

— Значи някакви лоши момчета са те погнали, а?

Коулман остави куфарите на земята и двамата мъже се прегърнаха силно.

Джарви вдигна по-едрия Коулман от земята.

— Радвам се да те видя отново, брат.

— Аз също.

Джарви махна към лодките в пристанището.

— Трябва ли ти дребен транспорт?

— Да, ако можеш да ми заделиш нещо.

— За приятел винаги. Вече съм го уредил с шефа на пристанището. Той е един дърт заядливец, но каза, че няма проблем, щом е за тюлен.

По лицето на Джарви се разля широка усмивка. Коулман се опита да се усмихне в отговор, но не се получи. Джарви усети безпокойството на своя стар приятел.

— Какво не е наред?

— Има една работа, за която трябва да се погрижа.

В миг веселото настроение на Джарви изчезна и той стана сериозен.

— Имаш ли нужда от помощ?

Коулман поклати глава.

— Не, но ти благодаря. Този път свиря соло.

Джарви свъси чело. Понятието „соло“ е чуждо на тюлена.

— Скот, само казваш, и аз съм с теб.

— Благодаря ти, но това е нещо, което трябва да свърша сам. — Коулман тупна Джарви по рамото. — Ще се оправя.

— Няма да те задържам — кимна мрачно Джарви. — Последвай ме. — И вдигна тежкия куфар. — Мамка му, какво, по дяволите, си помъкнал вътре?

— Инструменти — усмихна се Коулман.

— Не ми трябва да знам, нали?

— Да.

Джарви го поведе по един от пристаните.

— Заредил съм ти осемметров „Китоловец“, сто и петдесет конски сили, накамарен с всякакви най-нови навигационни щуротии. — Джарви махна с ръка. — Система за общо позициониране, дълбокомер, ей такива неща. Тези дребни боклуци наоколо вече не могат да мръднат без компютър и сателит.

Коулман скочи в „Китоловец“ и пое куфара. Джарви освободи носа и кърмата от въжетата и тласна лодката с крак.

— Чупи-купи, да знаеш — извика ухилен.

— Ще я върна невредима. — Коулман дръпна ръчката за скоростите и потегли. Вече през рамо извика: — Ей, Сам, ако от ФБР дойдат да ме търсят, кажи им, че не си ме виждал.

— Както кажеш, брат. — Джарви махна сдържано.

Моторът изрева, бялата лодка остави зад себе си широка пенеста диря и се устреми към откритите простори на Чесапийк.

Когато излезе от Грийнбъри Пойнт, Коулман се отправи на югоизток през пролива. Имаше леки вълни, но когато вятърът утихна, те изчезнаха. Щом прекоси пролива и се озова от другата страна, той се обади на Стансфийлд и му даде окончателните координати на мястото на срещата.

Бе избрал малка пясъчна ивица извън пролива, която се появяваше само по време на отлив.

Щом наближи, намали скоростта. Пясъчният насип беше издигнат в средата и в най-широката си част достигаше около пет метра. Ивицата бе разположена в посока север-юг по течението на пролива. Той закара „Китоловец“ в северния край и го изтегли на пясъка. Познаваше Чесапийк отлично, доколкото това можеше да се каже за подобна просторна водна шир. Докато оглавяваше „Тюлен — Група 6“, бе прекарал безброй часове в тренировки из залива и около

него при всякакви атмосферни условия както през деня, така и през нощта.

Коулман отвори металния куфар и извади отвътре фенерче и черна качулка. Реши, че ще му трябва за представлението. Сложи си я така, че тясната цепка да попадне точно на очите му. Взе 9-милиметров „Глок“ и го втъкна в панталона си отзад на кръста. Облегна се на централната конзола и зачака. Няколко минути по-късно чу познатия звук от приближаващ се хеликоптер. Скоро след това забеляза и мигащите му светлини. Насочи фенерчето към хеликоптера и го размаха.

Хеликоптерът зави на юг и започна да се снишава за кацане. Витлата завихриха въздуха и вдигнаха облак пясък. Коулман заслони очи, но не се обърна с гръб. Машината кацна меко.

Пясъчният вихър утихна и отново се възцари тихата спокойна нощ. Коулман слезе от лодката и прецапа през плитчината. Застана отстрани и впери поглед в хеликоптера. Една от страничните врати се отвори и на пясъчната ивица слязоха трима мъже. Коулман ги разпозна до един. Прибра фенерчето и пристъпи напред.

Четиримата мъже спряха на няколко крачки един от друг. Нанс беше в средата, а от двете му страни бяха застанали О'Рурк и Стансфийлд.

Коулман погледна подпухналото и покрито със синини лице на приятеля си и каза:

— Майкъл, съжалявам, че те замесих във всичко това. — Поколеба се за миг, преди да продължи. Беше си риск, но ако беше преценил правилно характера на Стансфийлд, трябваше да успее. Свали черната качулка и се обърна към Стансфийлд: — Сър, аз съм Скот Коулман, бивш пехотинец от флотата на Съединените щати. До тази сутрин конгресмен О'Рурк нямаше никаква представа за нещата. Извършените наскоро политически убийства са мое дело и на група мъже, които ще останат анонимни. Конгресмен О'Рурк бе замесен, след като моите хора разпитаха господин Хигинс и установиха, че той и този идиот тук — Коулман посочи към Нанс — са отговорни за убийството на сенатор Олсън и конгресмен Търнкуист. Конгресмен О'Рурк беше близък приятел. Имахме нужда от някой, на когото можем да се доверим, затова се свързах с Майкъл тази сутрин и му

предадох признанията на Артър заедно със списък на исканията ни. Не предвидих, че Нанс ще предприеме нещо толкова отчаяно.

Майкъл стоеше онемял, втрещен от факта, че Коулман бе разкрил своята самоличност.

Коулман направи пауза и се обърна към Нанс:

— Не можеше да си отидеш просто така, нали?

Нанс пристъпи от крак на крак.

— Господин Коулман, въпросът за националната сигурност на Америка е моя отговорност и аз винаги съм я възприемал изключително сериозно. Когато някой изнудва президента, той заплашва националната сигурност на страната ни. Вие наистина ли очаквахте да стоя със скръстени ръце?

Коулман се навъси.

— Един момент. Май нещо ти се губи. Как се вписва във вашата идеалистична и благородна защита на националната сигурност на Америка убийството на сенатор Олсън и на конгресмен Търнкуист?

— От гледна точка на настоящия момент това може и да не е най-доброто решение, но ние чувствахме, че трябва да направим нещо, за да ви забавим. Вашите действия бяха твърде дестабилизиращи за нашата политическата система и...

Коулман го прекъсна:

— От гледна точка на настоящия момент? Ти си пълен боклук! Не ме вбесявай с бръцоловенето си. Не сте убили Олсън и Търнкуист в защита на националната сигурност. Отнели сте им живота заради собствените си изкривени, егоистични интереси.

Нанс сви рамене.

— А нима вие не премахнахте сенатор Фицджералд и останалите в името на собствените си егоистични интереси?

Коулман отстъпи назад, скръсти ръце на гърдите си и впери изпитателен във влечугото пред себе си.

— Убих тези хора, защото те бяха пример за погрешното в нашата политическа система. Всяка година те обещаваха да направят каквото е необходимо, но накрая единственото, което ги вълнуваше, бе как да победят и да задържат властта. Те водеха тази страна към пропаст. Те бяха, както вие бихте се изразили, „директна заплаха за националната сигурност на страната ни“. — Коулман се поколеба. — През по-голямата част от своя съзнателен живот бях къде ли не на тази

проклета планета да убивам хора, които представляваха заплаха за нашата национална сигурност. Докато разбрах, че подлеци като теб — Коулман заби пръст в гърдите на Нанс — и твоите самовлюбени политически приятели причиняват повече вреда на Америка, отколкото който и да било терорист или диктатор! Политици като Фицджералд и Басет разединяват тази страна! Подстрекават десни срещу леви, бедни срещу богати! Не вярват и наполовина в това, което говорят! Аз си рискувах главата заради кретени като теб, Нанс! Виждал съм как убиват хората ми, защото такива като Фицджералд не знаят да мълчат. Вие си седите в Белия дом и всичко е една голяма шибана игра. Решавате, че искате някой да бъде убит, вдигате телефона, обаждате се и двайсет и четири часа по-късно човекът е мъртъв. Някога да си бил на бойното поле? Да си виждал как взривяват осмина твои приятели само защото някакъв си пиан сенатор не знае да си държи езика зад зъбите? — Впери поглед, изпълнен с ярост, в Майк Нанс. Не чакаше отговор. — Разбира се, че не си! Изтъкни ми една основателна причина да не ти пръсна главата!

Нанс отстъпи крачка назад.

— Давам си сметка кога губя. Ще се подчиня на вашите искания и незабелязано ще се оттегля от обществения живот.

Коулман се изсмя.

— Мислиш ли, че ти вярвам?

— Господин Коулман, аз разбирам вашата враждебност към хора като мен и директор Стансфийлд. Не я приемам, но я разбирам.

— Един момент. — Коулман вдигна ръка. — Него не намесвай. Ти сам създаде тази шибана бъркотия, дойде време да си платиш.

Нанс продължи, сякаш не го бе чул:

— Както казах, не очаквам да харесвате онова, което върша, но въпреки всичко служих вярно на своята страна. Допускам съм и грешки през тези години, не отричам, но те бяха в рамките на почтеността. Мисля, че заслужавам шанса да се оттегля и да прекарам остатъка от живота си в мир.

— Също като Артър! Знам що за стока си, не можеш да стоиш встрани. Ще продължиш да се месиш. Ще се опиташ да разбереш кои са другите в групата ми, а открие ли се възможност, ще ме премахнеш без капчица колебание.

— Тази страна — вирна брадичка Нанс — се нуждае от хора като мен, независимо дали ви харесва, или не. Съжалявам, че не споделяте мнението ми, но това е положението, така е и винаги ще бъде така. Давам ви дума, че ще се оттегля.

— Арогантно копеле като теб няма право да живее! — кресна Коулман и извади пистолет.

Нанс се взря в цевта, сетне бавно отмести поглед към Стансфийлд.

— Томас, ще ти бъде доста трудно да обясниш смъртта ми.

Коулман премести поглед от Нанс върху директора на ЦРУ.

— Ако можеш да го направиш по същия начин, по който приключи със сенатор Фицджералд — каза той, — това доста ще облекчи нещата.

— С удоволствие — ухили се Коулман.

Бившият тюлен затыкна пистолета си в панталона и пристъпи към Нанс. Нанс се обърна и се опита да побегне, но О'Рурк се пресегна и го сграбчи за яката на ризата. Завъртя го като парцалена кукла и го върна на Коулман. Хладното високомерие на Нанс бе изчезнало. Лицето му се изкриви от ужас, той закрепя отчаяно:

— Томас, никога няма да се измъкнеш безнаказано! Томас, не можеш да...

Коулман нанесе рязък удар в слънчевия сплит на Нанс. Съветникът по национална сигурност се преви, без да може да си поеме въздух. Коулман сграбчи Нанс за косата и го събори на пясъка, отпусна се с цялата си тежест и заби коляно в гръбначния му стълб. Ръцете му обхванаха долната част на брадичката и във внезапен изблик на гняв той дръпна назад главата на Нанс, а после рязко я изви встрани. Звукът разцепи безмълвието на нощта. Коулман задържа няколко секунди смъртоносната хватка и пусна безжизненото тяло на мокрия пясък.

45.

Бе спокойно неделно утро. Слънцето надничаше през облаците. Лимузината и двете охраняващи я коли се плъзнаха в подземния гараж за високопоставени държавни служители на националното летище във Вашингтон и спря на ред свободни места, запазени за сенатори и конгресмени. От последната кола излязоха трима мъже и продължиха към терминала. Двама носеха големи кожени куфарчета за документи.

Айрини Кенеди погледна папката в скута си. Бе прекарала цяла вечер в проучване на отношенията между Майкъл О'Рурк и Скот Коулман. Скип Макмахън, Роуч и Стансфийлд слушаха напрегнато, докато тя обобщаваше събраната информация.

— Всичко си идва на мястото. — Кенеди потропа с молива си по папката. — Единственото, което ме безпокои, е дали Коулман е знаел, че именно сенатор Фицджералд е провалил Операция „Изтегляне“. Освен хората от отдела за контрашпионаж в Бюрото и няколко отбрани в Лангли, списъкът от имена е много къс. Първи в този списък е, или може би трябва да кажа беше, сенатор Олсън. По времето, когато се случи всичко това, конгресмен О'Рурк напуска екипа на Олсън и се готви да започне своята първа година като конгресмен. Ако Коулман е открил кой е издал мисията му и е причинил смъртта на хората му, това би обяснило мотива му. Бих се обзаложила, че конгресмен О'Рурк му е казал за Фицджералд.

— Имаме ли доказателства? — попита Роуч.

Кенеди поклати глава.

— Само предположение.

— Как продължаваме нататък?

— Трябва да сме сигурни, че тази история никога няма да стане достояние на обществеността. — Стансфийлд хвърли поглед към Скип. — Аз ще поискам от Коулман отчет за мисията. За да го направим, ще трябва да уредим твоят екип за следене да го позагуби за ден-два.

— Няма да е проблем. Той веднъж вече успя да се освободи от нас.

Някой почука на стъклото на лимузината и Стансфийлд го смъкна наполовина. Един от неговите бодигардове се надвеси и каза:

— Сър, кулата задържа полета. Конгресменът и Скарлати чакат при портала за отвеждане към самолета, а ние сме проверили и обезопасили помещението.

— Благодаря, Алекс. — Стансфийлд вдигна прозореца. — Айрини, Скип, бихте ли придружили конгресмен О'Рурк и госпожица Скарлати до стаята? Ние с Браян ще ви чакаме там.

Слязоха от колата, Кенеди и Макмахън първи се отправиха към терминала.

О'Рурк и Скарлати бяха седнали един до друг и очакваха своя полет. Макмахън пристъпи напред и протегна ръка.

— Добро утро, конгресмен О'Рурк.

Майкъл затвори вестника, стана и пое протегнатата ръка.

— Добро утро.

Макмахън се извърна към Айрини.

— Помните ли доктор Кенеди от вчера?

— Разбира се.

Майкъл и Айрини се ръкуваха, сетне Майкъл се обърна към Лиз:

— Скъпа, бих искал да ти представя специален агент Макмахън от ФБР и доктор Кенеди от...

Кенеди се усмихна и протегна ръка към Лиз.

— ЦРУ. Радвам се да се запознаем.

— Съжалявам за... — Макмахън потупа носа си. — Изглежда доста зле.

— Като не го пипам, се търпи.

Макмахън кимна и след кратко мълчание каза:

— Директор Стансфийлд и директор Роуч биха искали да поговорят с двама ви за няколко минути.

— Точно сега наистина нямаме време — каза Майкъл, — всеки момент очакваме да ни извикат за полета.

— Не се притеснявайте. Няма да заминат без вас. Директор Роуч помоли кулата да задържи самолета.

Майкъл погледна притеснено към Лиз.

— Добре. Да вървим.

Влязоха в дискретно фоайе, запазено за конгресмени и сенатори. Бодигардът при вратата отстъпи встрани и ги пусна да минат. Роуч и Стансфийлд седяха около масичка за кафе в ъгъла на помещението. В средата на масичката беше поставен мобилен уред за заглушаване.

Двамата директори станаха да поздравят Майкъл и Лиз. Майкъл представи Скарлати и всички седнаха.

— Извинявам се, че задържах полета ви, но има някои въпроси, които трябва да обсъдим.

— Разбирам — каза О'Рурк.

— Добре. — Роуч кимна и погледна към Стансфийлд: — Томас, защо не продължиш ти?

— Конгресмен О'Рурк — започна Стансфийлд, — на колко хора сте разказали за събитията от последните няколко дни?

Майкъл се замисли.

— На брат ми Тим, на дядо ми и на Лиз.

— И на никой друг? — Стансфийлд погледна изпитателно конгресмена. Майкъл кимна. Директорът на ЦРУ държеше това да се изясни напълно и отново попита: — Тези трима души, които споменахте, са единствените, с които сте разговаряли по въпроса, така ли?

Майкъл впери поглед в тъмните очи на Стансфийлд.

— Да.

Стансфийлд сплете ръце под брадичката си и попита:

— Можем ли да разчитаме, че брат ви и дядо ви ще си мълчат?

— Те си дават сметка за сериозността на положението.

Стансфийлд насочи вниманието си към Лиз.

— Госпожице Скарлати, разказвали ли сте на някого за онова, което се случи снощи?

Лиз изпъна рамене.

— Не.

— Възнамерявате ли да го направите?

— Не.

На лицето на Стансфийлд се изписа съмнение.

— Сър — отвърна Лиз, — нямам никакво желание да виждам Майкъл въввлечен във всичко това и въпреки опасенията ми, че сгреших, като не изнесох тази история пред обществеността,

признавам, че това би причинило повече вреда, отколкото полза. Ако ни оставите на мира, можете да бъдете сигурен, че ще си мълча.

Стансфийлд впери изпитателен поглед в Майкъл и Лиз.

— Разчитам на думата ви — каза след малко.

Протегна ръка. Майкъл я стисна здраво, Лиз също.

— Когато се върнете от погребението, бих искал да поговоря с вас, както и с брат ви и дядо ви.

— Няма проблем — отвърна Майкъл.

— Добре. — Стансфийлд се поколеба. — Освен това бих искал да поговоря с командир Коулман.

— Убеден съм, че ще приеме с охота. Когато се върна от Минесота, ще го уредя.

— Благодаря.

Кенеди пристъпи напред.

— Конгресмен, и аз имам един въпрос. Запознат ли сте със секретна мисия под кодовото название Операция „Изтегляне“?

Майкъл не отговори.

Стансфийлд пръв наруши мълчанието.

— Питаме единствено от съображения за сигурност. Няколко операции, организирани от контрашпионажа, са породени от „Изтегляне“.

Майкъл усети как дланите му овлажняват.

— Знаех за Операция „Изтегляне“...

— От сенатор Олсън ли научихте?

— Да.

— Знаехте ли, че сенатор Фицджералд е човекът, издал мисията?

Майкъл кимна.

— Съобщихте ли тази информация на командир Коулман? — приведе се към него Кенеди.

За секунда Майкъл сведе поглед. Сетне уверено срещна очите на Кенеди.

— Да.

Възцари се мълчание.

— Благодаря ви за искреността — каза накрая Стансфийлд.

Лиз се обърна към Роуч:

— Какво ще стане с Гарет?

— Ще изчезне от обществения живот. Ще го наблюдаваме много внимателно.

— А президентът?

И двамата началници свиха рамене, сетне Стансфийлд каза:

— Това е един от въпросите, които бих искал да обсъдя с командир Коулман.

Майкъл се запита какъв ли механизъм за въздействие биха могли да упражнят върху президента Коулман и Стансфийлд.

— Ако нямате други въпроси... трябва да тръгваме — каза.

Лиз се изправи.

— Конгресмен О'Рурк, последен въпрос — каза Кенеди. — Когато всичко това започна, имахте ли някаква представа, че командир Коулман е замесен?

— Изпитвах известни подозрения. — Майкъл хвана Лиз под ръка. — Ако няма друго...

Директор Стансфийлд кимна.

— Благодаря ви за отделеното време — каза той. — Обадете ми се, когато се върнете в града.

Майкъл и Лиз излязоха от помещението. Докато вървяха по оживения терминал, за първи път от седмици Майкъл се почувства спокоен. Най-накрая нещата може би се връщаха в своето обичайно русло. Когато приближаваха мястото за извеждане към самолета, забелязаха група хора, напрегнато взрени в телевизионните монитори.

Лиз веднага се отправи натам. Спря пред екраните, Майкъл сложи ръце на раменете ѝ.

Репортер от Си Ен Ен се намирал пред флотска болница „Бетесда“ и предаваше на живо.

— Болничната администрация и служители от Белия дом току-що съобщиха, че съветникът по националната сигурност Майк Нанс е починал тази сутрин, след като е паднал от кон в ранчото си в Мериленд. Незабавно е бил извозен с хеликоптер и докаран до травматологичното отделение тук, в болница „Бетесда“. При пристигането е бил мъртъв. Вероятният час на смъртта е около 11:30 сутринта. Неофициално оповестената причина за смъртта му е счупен врат. Това са всички подробности, с които разполагаме до момента...

Лиз вдигна поглед към Майк:

— Не мога да повярвам! Как са представили...

Майкъл докосна с пръст устните ѝ и я дръпна встрани.
Поведе я към терминала и хвърляйки поглед към хората, които не
откъсваха очи от екрана, я целуна по главата и каза:
— Ние нищо не знаем! Не забравяй това!

Издание:

Автор: Винс Флин

Заглавие: Крайни мерки

Преводач: Людмила Левкова

Година на превод: 2001

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК ЕРА

Град на издателя: София

Година на издаване: 2001

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Печатница: Експреспринт ООД

Редактор: Светла Иванова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10409>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.